

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MOUNTAIN BOSS

S.J. TILLY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Dağ Patronu

Dağ Adamları Kitabı Bir

S.J. TILLY

İçinde

[Giriş Önsöz](#)
[Önsöz](#)

1. Courtney [Kern](#)
2. [Sterling Black](#)
3. Courtney .
4. Sterling
5. Courtney .
6. Sterling
7. Courtney .
8. Sterling
9. Courtney .
10. Sterling
11. Courtney .
12. Sterling
13. Courtney .
14. Sterling
15. Courtney .
16. Sterling
17. Courtney .
18. Sterling
19. Courtney .
20. Sterling
21. Courtney .
22. Sterling
23. Courtney .
24. Sterling
25. Courtney .
26. Sterling
27. Courtney .
28. Sterling

29. Courtney .
30. Sterling
31. Courtney .
32. Sterling
33. Courtney .
34. Sterling
35. Courtney .
36. Sterling
37. Courtney .
38. Sterling
39. Courtney .
40. Sterling
41. Courtney .
42. Courtney .
43. Sterling
44. Courtney .
45. Sterling
46. Courtney .
47. Sterling
48. Courtney .
49. Sterling
50. Courtney .
51. Courtney .
52. Sterling
53. Courtney .
54. Sterling
55. Courtney .
56. Sterling
57. Courtney .
58. Courtney .
59. Sterling
60. Courtney .
61. Sterling
62. Courtney .
63. Sterling
64. Courtney .

65. Sterling
66. Courtney .
67. Sterling
68. Courtney .
69. Sterling
70. Courtney .
71. Sterling
72. Courtney .
73. Sterling
74. Courtney .
75. Sterling
76. Courtney .
77. Sterling
78. Courtney .
79. Sterling
80. Courtney .
81. Sterling
82. Courtney .
83. Sterling
84. Courtney .
85. Sterling
86. Courtney .
87. Sterling
88. Courtney .
89. Sterling
90. Courtney .
91. Sterling
92. Courtney .
93. Sterling
94. Courtney .
95. Sterling
96. Courtney .
97. Sterling
98. Courtney .
99. Sterling
100. Courtney .

101. Sterling
102. Courtney _
103. Sterling
104. Courtney _
105. Sterling
106. Courtney _
107. Courtney _
108. Sterling
109. Courtney _
110. Sterling
111. Courtney _
112. Sterling
113. Courtney _
114. Sterling
115. Courtney _
116. Sterling
117. Courtney _
118. Sterling
119. Courtney _
120. Sterling
121. Courtney _
122. Sterling
123. Courtney _
124. Sterling
125. Courtney _
126. Sterling
127. Courtney _
128. Sterling
129. Courtney _
130. Sterling
131. Courtney _
132. Courtney _
133. Sterling
134. Courtney _
135. Sterling
136. Courtney _

137. Sterling
138. Courtney _
139. Sterling
140. Courtney _
141. Sterling
142. Lanet Olası Sapık _
- 143 Courtney _
- 14 Sterling
- 145 Courtney _
146. Sterling
147. Courtney _
- 148 Sterling
149. Courtney _
- 150 Sterling
151. Courtney _
152. Sterling
153. Courtney _
154. Sterling
155. Courtney _
- 156 Sterling
157. Courtney _
158. Courtney _
- 159 Sterling
160. Courtney _
161. Sterling
162. Courtney _
163. Sterling
164. Courtney _
165. Sterling
166. Courtney _
167. Sterling
168. Courtney _
169. Sterling
170. Courtney _
171. Sterling
172. Courtney _

173. Sterling
174. Courtney _
175. Sterling
176. Courtney _
177. Sterling
178. Courtney _
179. Sterling
180. Courtney _
181. Sterling
182. Courtney _
183. Sterling
184. Courtney _
185. Sterling
186. Courtney _
187. Sterling
188. Courtney _
189. Sterling
190. Courtney _
191. Sterling
192. Courtney _
193. Sterling
194. Courtney _
195. Sterling
196. Courtney _
197. Sterling
198. Courtney _

[Epilog 1 Sterling](#)

[Epilog 2](#)

[Lady Bear ve gerçek hayattaki benzerlerini korumaya
yardım edin. Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında S.](#)

[J. Tilly'nin Diğeri](#)
Eserleri

Dağ Patronu

Dağ Adamları Serisi'nin Birinci Kitabı

Telif Hakkı © S.J. Tilly LLC 2024

Tüm hakları saklıdır. İlk

basım 2024

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez; ayrıca, yayınlandığı şekli dışında başka bir cilt veya kapakla basılamaz ve sonraki alıcılara bu koşul dahil olmak üzere benzer bir koşul getirilemez. Bu yayında açıkça kamu malı olanlar dışında tüm karakterler kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak: Lori Jackson Design

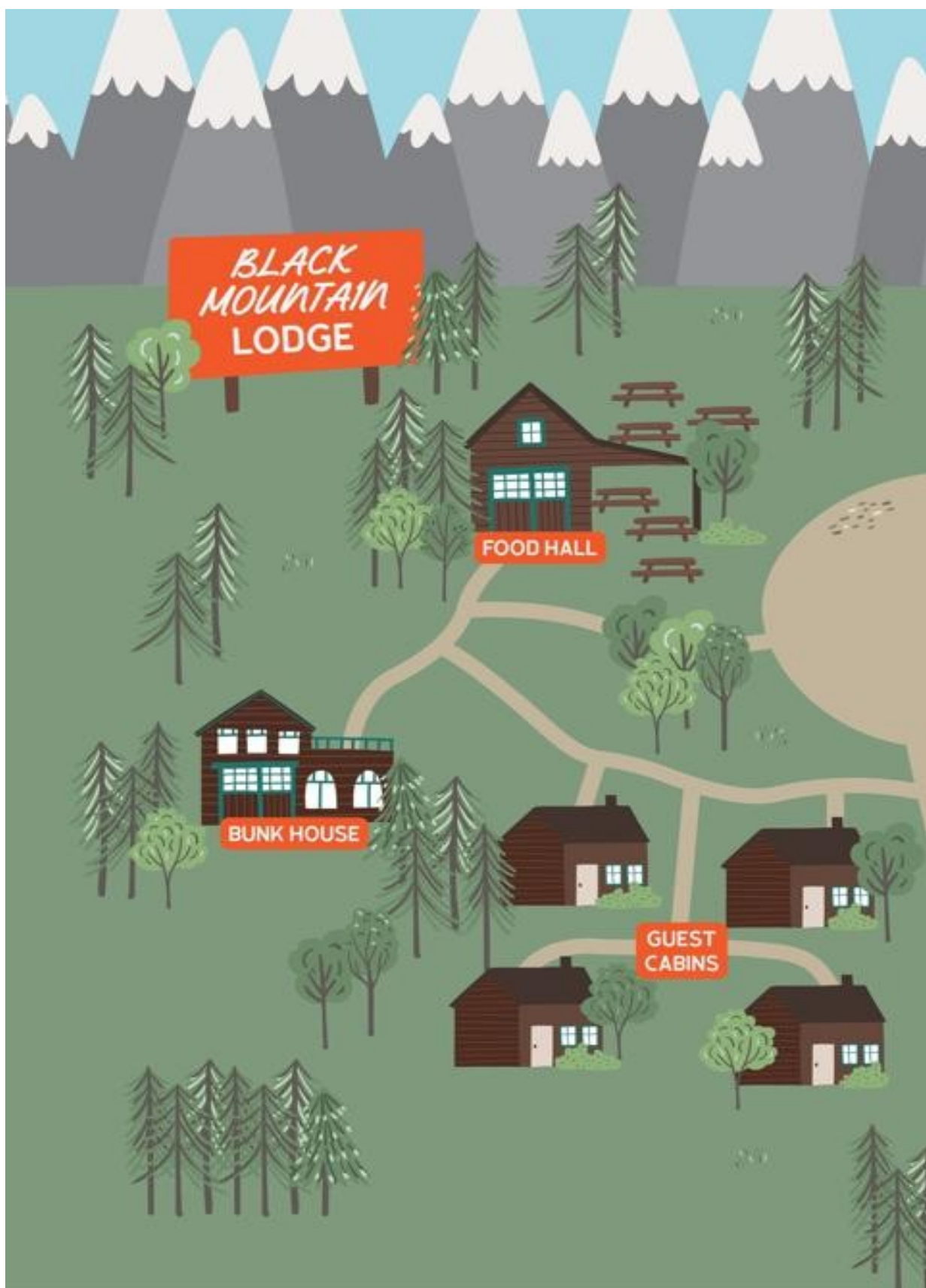
Model Görüntüsü: Wander Aguiar Photography

Editörler: Jeanine Harrell, Indie Edits with Jeanine

& Beth Lawton, VB Edits

İçerik Uyarısı

Bu kitap yetişkinlere yönelik temalar, şiddet ve... biraz takip içerir.

*Bu kitap, ayılara ve flanel giyen kurgusal erkeklere adanmıştır.
Sizi seviyoruz.*

Bölüm 1

COURTNEY Kern

ÖNE EĞİLİP BOYNUMU UZATARAK

boynumu uzatıp hemen üstümde uçan şahini izliyorum.

Ya da en azından Jeep'imın tavanının hemen üzerindeymiş gibi geliyor.

Sanki camdan elimi uzatıp dokunabilirmişim gibi. "Güzel bebek," diye iç geçiriyorum.

Yola bir kez daha bakıp, bu muhteşem yarattığı bir kez daha görmek için başımı kaldırıyorum.

Ah, bir kuş olmak.

Dünyanın üzerinde süzölmek.

Kolaylıkla bir yerden bir yere gitmek.

Şahin kanatlarını eğip, yolun kenarındaki uzun çam ağaçları ve sarı yapraklı kavakların arkasında kaybolur.

Arkanıza yaslanıyorum.

Bu yarattığı kıskanmak için hiçbir nedenim yok. Bugün değil.

Çünkü bugün yeni bir işe başlıyorum.

Aslında, teknik olarak yarın başlıyorum.

Ama bu hala yeni bir maceranın başlangıcı.

Hayatımın yeni bir bölümü.

Bunu düşünürken dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Ve şansımın sonunda nasıl değiştiğini.

Torpidoyu okşadım, sonra bardaklıkta duran telefonumu alıp GPS'i kontrol ettim.

Eski Wrangler'ım hala iyi çalışıyor, ama ekranı bir süredir bozuk. Bir gün tamir ettireceğim.

Telefonum dönüşün yaklaştığını onayladığında, ayağımı gazdan çekip yavaşlamaya başladım.

Arkamda kimse yok. Sanki burada hiç kimse yokmuş gibi.

Son kasaba muhtemelen otuz dakika önce kalmıştı, ama birkaç araba yolu görmüştüm. Yol boyunca ara sıra "*Özel Mülk*" tabelaları görmüştüm. Yani varacağım yer ıssız ama tamamen izole değil. Tam olarak değil.

Yolun dönüşünü takip ediyorum... ve ağzım açılıyor.

Dağlar.

Devasa, güzel, görkemli dağlar önümde yükseliyor. "Siktir," diye fısıldıyorum. "Doğru kararı vermişim."

Bugün yolda dağlar gördüm. Kuzey Carolina'dan Colorado'ya seyahat ederken son birkaç gün içinde birkaç tane gördüm.

Ama bu manzara...

Önümdeki karla kaplı zirveler...

Dağların *içindeyim*.

Elimi uzatıp Jeep'imın ön panelini tekrar okşuyorum. "Birazcık kaldı, eski dostum."

Telefonuma tekrar bakıyorum, dönüşüm yarım mil sonra.

Hala başka araç görünmüyor, gözlerimi batmakta olan turuncu güneşin parlak ışığından koruyarak yavaşça ilerliyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Hayatımın bir sonraki aşamasını simgeleyen tabelayı. Kendimi yavaşça ve derin bir nefes almaya zorladım.

Çünkü buradayım.

Black Mountain Lodge

Bölüm 2

Sterling Black

DURUYORUM, HAVLU HALA BAŞIMIN ÜSTÜNDE.

Sessiz, ama yıllarca burada yaşadktan sonra, işitme duyum açık pencerelerden gelen çakıl taşlarının lastik seslerini duyacak kadar keskinleşmiş.

Havluyu çekip küvetin kenarına attım.

Yeni çalışanın teknik olarak geç kalmadı, ama buraya gelen yollar vahşi hayvanlar, keskin virajlar ve neredeyse hiç sokak lambası olmadığı için tehlikeli olabileceğinden, gün batımında gelerek işi biraz zorlaştırıyor.

Temiz bir boxer giydikten sonra, yere bıraktığım kot pantolonumu alıyorum ve adamın on dakika önce değil de şimdi geldiği için şükrediyorum. Aksi takdirde, duşun sesinden onu duyamazdım.

Pantolonumu ilikleyip yatak odama girip pencereden dışarı baktım.

Tahmin ettiğim gibi, ağaçların arasından ilerleyen farların ışığını gördüm.

Marty'yi düşünmemeye çalışarak yatağın ayak ucundan flanel gömleğimi aldım. Torunlarının yanına taşınmak için emekli olması, aslında kızabileceğim bir şey değil. Ama yeni bir bakım elemanı eğitmek çok sinir bozucu olacak.

Çıplak ayaklarımla merdivenleri koşarak ana kata indim.

Black Mountain Lodge, adından da anlaşılabilirceği gibi tek bir bina değil, ormanın içine yayılmış bir grup kulübeden oluşur.

Evim, arazideki tek iki katlı binadır. Ancak yine de mütevazı boyutlarda, üç yatak odalı, A şeklinde bir yapıdır. Ana yatak odası üst katta, diğer odalar ve mutfak alt katta yer almaktadır. Yan tarafında da bir garaj bulunmaktadır.

Ayakkabılarımı bağlamadan giyip ön kapıdan geçerek üstü kapalı verandaya çıkıyorum.

Court'u Bunk House'a yerleştirmek uzun sürmez ve o yerleştikten sonra botlarımı çıkaracağım ve gecenin geri kalanını televizyonun önündeki kanepede geçireceğim.

Flanel gömleğimi giyerken, en yeni çalışanımı beklerken ön bahçem sayılabilecek alana bakıyorum.

Çakıllı yol, evimin önünde araçların dönebileceği kadar geniş bir daire şeklinde son buluyor. Yolun kenarlarında ve daha ileride, ağaçların arasında kulübeler var. Birkaç tane.

Binalar arasındaki ve araba yoluna giden yollar oldukça basit. Çoğunlukla yıllarca aynı yolu kullanan botların ayak izleriyle sertleşmiş toprak.

Bu rakımda, sekiz bin fitin üzerinde, çimlerimiz yok, sadece dağınık bitkiler var, bu yüzden peyzajla uğraşmıyorum.

Yaklaşan farlar araba yolunun son tepesini aştı ve bir Jeep Wrangler'ın silueti belirdi.

Yavaş sürüyor, akıllıca, muhtemelen giderken binaları inceliyor.

Arkada, ortak banyoları geçiyor. Biri erkekler, diğeri kadınlar için.

Şimdi iki misafir kulübesinin önünden geçiyor.

Sağımda başka bir kabin grubu var. Onun biraz ilerisinde ise ikinci en büyük yapı, Bunk House, beş (yakında altı olacak) çalışanımın uyuduğu yer.

Bunk House'dan çok uzak olmayan bir yerde Food Hall var, endüstriyel bir mutfak olan tek odalı bir kabin. İçinde piknik masaları var ve dışarıda da bir çıkıntı altında daha fazlası var.

Buradan oraya bir yol var, ama neredeyse sadece ben kullandığım için çok dar.

Solumda birkaç yapı daha var. Yeni bakım görevlisi tarafından kullanılacak bir Çamaşır Kabini ve Depo Kulübesi.

Düzen basit ama etkili. Ve hepsi

benim.

Jeep, verandamın merdivenlerinin birkaç metre uzağında durduğunda, ciğerlerimi temiz sonbahar havasıyla dolduruyorum.

Güneş ön camdan yansıyor ve içerideki silueti görmek zor.

Uzun bir süre hiçbir şey olmuyor. Sonra motor duruyor ve sürücü kapısı açılıyor.

Bir adım ileri atıyorum. Sonra duruyorum.

Çünkü benden önce araçtan inen kişi yeni çalışanım değil.

O bir kadın.

Ayakta duruyor, bu yüzden açık kapı ile cipin yan tarafı arasında başını görebiliyorum. Ve azalan güneş ışığı, açık kahverengi saçlarını parlatıyor.

Saçları iki örgüye toplanmış.

Örgüler, anında aklıma uygunsuz fikirler getiriyor.

Boğazımı temizliyorum.

Court'u bekliyordum, bu yüzden flanel gömleğimi iliklememiştim, ama şimdi parmaklarım, gömleğimi açık bırakmanın mı yoksa o kapıdan dönmeden iliklemenin mi daha iyi olacağını düşünürken titriyor.

Ama o tam da bunu yapıyor. Tamamen görüş alanıma giriyor. Ve artık düğmelerim umurumda değil. Çünkü tek odaklandığım şey o.

Beyaz tişörtünün altında gerilen göğüsleri.

Kalın, kavrayabileceğim belini.

Sıkı kot pantolonun kapladığı dolgun kalçaları ve lütfen, lütfen, buna yakışan yuvarlak bir popo da olsun.

Bu sefer parmaklarımın seğirmesi tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Yeni çalışanımın geç kalması umurumda bile değil. Gelip gelmemesi umurumda değil. Bu kaybolmuş bayanla zaman geçirebilirim.

Belki bir fincan kahve ikram

edebilirim. Bir battaniye.

Uyumak için bir yatak.

Bir adım daha ileri atarak merdivenlerden inip ona doğru gittim.

Bölüm 3

COURTNEY

AMAN TANRIM. LANET OLSUN. FLANEL.

Yutkunma isteğimi bastırıyorum çünkü bana doğru yürüyen adam, gerçek hayatta gördüğüm en yakışıklı, en seksi, en kaslı adam.

Saçlarının siyah mı yoksa ıslak olduğu için mi öyle göründüğünü tam olarak anlayamıyorum.

Islak ve dağınık, ve *tanrım*, çok seksi.

Çenesini kaplayan sakalı kesilmiş ve saçları kadar koyu.

Gözlerinin rengini de görebiliyorum ama bakışlarım sürekli aşağıya kayıyor.

Çıplak göğsüne.

Çıplak, çünkü gömleğini açık bırakmış.

Çünkü duştan yeni çıktığına eminim.

Çıplak.

Ellerimi yanlarıma indirip kapıyı kapatıyorum.

Adamın ağır botları, aramızdaki mesafeyi kat ederken garaj yolunda gürültüyle çıtırdıyor ve birkaç adım ötemde duruyor.

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılmış ve gözlerinin beni süzmek için aşağıya indiğini kaçırmıyorum. "İyi akşamlar. Bir yere gitmek için yardım edebilir miyim?"

Sesi tenimde yankılanıyor ve sessizce meme uçlarıma sakın olmalarını diliyorum.

"Ben, şey." Sakinleşmek için nefes almak için durakladım. "Bay Black'i arıyorum."

Dudakları aralanıyor, koyu pembe rengi dikkatimi çekiyor, ama sonra kapanıyor.

Yeni biriyle tanıştığımda hissettiğim normal gerginlik, daha farklı bir şeye dönüşüyor.

Gülümsemesi kaybolduğunda, yavaşça gözlerimi kaldırıp onunla buluşturdüğümde, şüpheyle dolu olduğunu gördüm.

Karnımdaki *o* garip *his* kötü bir şeye dönüşüyor. Bir saniye sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "O benim." *Bu son derece çekici, gömleği açık adam benim yeni patronum mu?*

Tamam. Sorun

değil.

Sorun yok.

Hiç sorun değil.

"Oh, peki, tanıştığımıza memnun oldum." Boğazımı temizleyip elimi uzattım. Yavaşça avucunu benimkine koydu. "Ben Courtney."

"Courtney." Yavaşça tekrarlar.

Gülümsemeye çalışıyorum ama gülümsemem yana doğru kayıyor. "Ben, Courtney Kern.

Görev için geldim."

Çenesinin sıkıldığını, sonra başının sallanmaya başladığını yemin ederim.

Bölüm 4 Sterling

"COURTNEY?" TEKRAR SÖYLÜYORUM.

"Evet..." Kafasını sallıyor, kaşları karışmış bir şekilde.

Yine başımı sallıyorum. "Başvuruda Court yazıyordu."

"Oh, şey, bu garip. Özür dilerim." Benim yüzümdeki ifade yumuşamayınca ikinci cümleyi ekledi.

Marty'nin bir kadını işe almış olması imkansız.

Hayır. Kesinlikle.

Gözlerim yine aşağıya düşer.

Ve sıradan bir kadın değil. Tam da benim istediğim tipte bir kadın.

Ona vermek istediğim her şeyi alabilecek gibi görünen bir kadın. Çalışanım olarak değil, yatakta olmasını tercih edeceğim bir kadın.

Uzun, koyu kirpikler bana doğru kırpışır, parlak ela gözleri ışıldar.

"Hayır." Bu kelimeyi yüksek sesle söylerim, ama yine de elini bırakmam.

Yarı gülümsemesi kaybolur. "Hayır, ne?"

"Hayır." Başımı sallamaya devam ediyorum. "Burada çalışamazsın."

Bölüm 5

COURTNEY

PANİK, VÜCUDUMUN İÇİNDE HAKİMİYET İÇİN SAVAŞAN DİĞER TÜM DUYGULARIN YERİNİ ALIYOR.

Onu yanlış duymuş olmalıyım.

Daha başlamadan beni kovamaz.

Kovamaz, değil mi?

"Üzgünüm, ama bir yanlış anlaşılma oldu." Parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor.

"Ama..." Kalmam için tüm nedenler kafamda dönüp duruyor.

Tüm hayatım Jeep'imde. Gidecek başka yerim yok.

Banka hesabımda iki yüz dolar, çantamda yirmi dolar var ve arabamda yaşamak zorunda kalmadan önce bir geceden fazla kalacak bir otel parasını ödeyemem. Benzin deposunu bile dolduramam.

"Ama işi aldığımı söylediler." Sesimden endişeyi gizlemeye çalışıyorum.

"Üzgünüm."

Üzgün müsün?

Tek söyleyeceği üzgünüm mü?

Hayatımı mahvetmeye çalışırken, sıcak eli hala elimi sıkıca tutuyor.

"Başka birini mi işe aldınız? Eğer bakım pozisyonu olduysa, başka bir pozisyonu kabul edebilirim. Her şeyi yaparım." Çaresizce konuştuğumu biliyorum. Ama çaresizim çünkü.

Yine başını salladı, hareketiyle ıslak saçları sallandı. "Hayır, ben sadece... Senin burada çalışmanı istemiyorum."

Ağzım büzülür. "Neden?"

"Burası bir iş yeri. Ve tüm çalışanların kalacağı tek bir oda var." Ciddi bir şekilde söylüyor. Sanki çok önemli bir şeymiş gibi.

Başımı sallıyorum. "Tamam, sorun değil. Her yerde uyuyabilirim." "Sorun değil değil." Sözleri dişlerinin arasından çıkıyor.

"Neden?" diye soruyorum çünkü gerçekten anlamıyorum.

Sesler duyunca, bakıyorum ve iki adamın ormanda bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Elimden hızlıca çekilince dengesimi kaybediyorum. Sendeleyerek başımı geriye doğru çevirip Bay Black'e bakıyorum.

O tutuşunu gevşetir ve ellerim otomatik olarak dışarı fırlar. En yakın yüzeye tutunarak dengemi sağlarım.

Isı anında hissedilir.

Ama sadece avuçlarımın çıplak karnına bastırıldığı yerde değil. Hayır, cildinin sıcaklığı sadece başlangıç.

Panik hala gerçek, ama önceki şehvet dikkatimi çekmek için mücadele ediyor.

"Kuyu pompasını tamir edebilir misin?" Her kelimesinde kasları gerilir ve bu his ellerimi geri çekmeme neden olur.

"Kuyu pompası mı?"

Şimdi daha da yaklaştı ve göz teması kurmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım.

"Evet, bozuk bir kuyu pompasını tamir etmeyi biliyor musun?" Kollarını kavuşturacakmış gibi hareket ediyor, sonra aramızda pazılarını koyacak kadar yer olmadığını fark edip indiriyor.

"İnternetiniz var mı?" Kendi sorumu soruyorum.

Bay Black çenesini eğdi. "Burası bir kulübe, mağara değil."

Ne tavır ama.

"Tamam, internetim varsa tamir edebilirim." Yalan söylüyorum.

Tabii ki kuyu pompasını tamir etmeyi bilmiyorum.

Hayatımın çoğunu, suyun hortumdan geldiği bir karavanda geçirdim. Sonra yurtlarda ve apartmanlarda, suyun şehirden geldiği yerlerde. Ama bu, araştırıp denemeyeceğim anlamına gelmez. Kalabilmek için dalış ekipmanlarını öğrenirim.

Yine başını sallıyor. "Önemli değil. Kalamazsın." Midem düğümleniyor. "Ama neden?"

Adamların yönüne bakıp, yüzlerimiz birbirine birkaç santim kalana kadar eğildi. "Bak, karışıklık için üzgünüm, ama başvuruda adın Courtney değil, Court olarak yazılmıştı. Bir erkek işe alacağımı sanmıştım. Kadın çalıştıramam."

Zihnim hızla çalışırken gözlerim yavaşça açıldı. "Yani... yasal olarak mı? Kadınların yanına giremez misiniz?"

O bir seks suçlusu mu? Kural bu mu?

Bir adım geri çekilmeye başlıyorum, ama Bay Black elini uzatıp kolumu tutuyor.

"Aklınızın nereden geçtiğini bilmiyorum, ama bunun yasal bir ilgisi yok." Bana bağırmanın çalışıyor gibi görünüyor. "Sadece kadın çalışanı olamaz. Beş erkek çalışanımla birlikte Bunk House'da yatmanı istemiyorum."

"Ama umurumda değil." İkna edici olmaya çalışıyorum. Umurumda, ama başka seçeneğim yok. "Sorun olmadığını belirten bir *kağıt* imzalarım."

"Hayır. Bu doğru olmaz."

Doğru mu?

Doğru olan kimin umurunda?

Birkaç maaş alana kadar kalacak bir yere ihtiyacım var.

Kolumu tutan eli gevşiyor ve ayağa kalkıyor.

"Buraya kadar geldiğin için üzgünüm." Sesinde hiçbir duygu yoktu. "Zamanın ve benzinin için sana geri ödeyeceğim."

Bu kez başımı sallama sırası bende.

Kalmalıyım.

Onun fikrini değiştirmeliyim.

Hemen şimdi.

"Birini cinsiyeti nedeniyle işten çıkarmak yasa dışıdır." Düşünmeden ağzımdan çıkıverdi.

Ayrıca, istediğimden çok daha yüksek sesle çıkıyor.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Bay Black'in sesi alçak.

Charlea h Sicalife

DIŞLERİNİ ALT DUDAĞINA BASTIRDIKTAN SONRA OMUZLARINI DÜZELTTİ.

"Seni tehdit etmiyorum. Sadece kadın olduğum için beni kovamayacağını söylüyorum."

Sinirim, hayal kırıklığının üzerine ekleniyor. Çünkü o haklı. "Yapamazsın..."

"Kendime bakabilirim." Beni keserek konuşuyor. "Bunk House'da ya da her ne diyorsanız orada yatabilirim. Ama onlar için bu kadar endişeleniyorsanız, belki de beni kovmak yerine onları kovmalısınız."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onların *bir şey yapmasından* endişelenmiyorum. Senin etrafta olmanın dikkatlerini dağıtacağından endişeleniyorum." Sesimi alçaltmaya çalışıyorum. Cook ve Fisher'ı daha önce gördüm. Evimin arkasına doğru yöneldiklerini gördüm. İş günü bitti ve o tarafa gitmeleri için bir neden yok, eminim bir köşede saklanıp bu konuşmayı dinlemeye çalışıyorlar.

Buralarda tek başına gelen güzel kadınlar pek görülmez.

Onlar onu tanımıyor olsalar bile, o günün en ilginç olayı yine de odur.

"Dikkatinizi dağıtmayacağım," diye söz veriyor

kadın. Bu, hayatımda duyduğum en yalan söz.

Şu anda bile çalışanlarımın dikkatini dağıtıyor. Rahatsızlık yaratacak.

Çekici.

Çekici.

Ve onu beş dağınık, kokuşmuş adamla o kabine sokmaktansa, elimi bir arabanın bagajına vurmayı tercih ederim.

"Ben nitelikliyim," diye devam ediyor. "Çalışkan biriyim. Ve yarın işe başlamak için belgelerimi imzaladım."

Saçma görünmese, şu anda kendimi tekmelemenin bir yolunu bulurdum. İlk kez birini işe almayı başkasına devrettiğim için başıma gelen bu.

Evet, iş ilanını ben verdim. Birkaç başvuru arasından seçim yaptım. Ve en beğendiğim üçünü Marty'ye gönderdim.

Ondan sonra, onunla görüşüp yerine geçecek kişiyi işe almasını söyledim.

Ama ne halt yediysen, Courtney başvuruda Court olarak göründü.

Belki kesilmiş. Belki yazım hatası. Belki de bilerek yaptı.

Her halükarda, Marty'ye gönderdiğim isim buydu.

Ama o onu mülakata aldı.

En azından öyle söyledi.

Burnumdan keskin bir nefes alıyorum, burun deliklerim genişliyor. Çünkü sonuçta, yeni bir bakım elemanı bulma konusunda bu kadar huysuz bir cadaloz olmasaydım, zaman ayırıp son sözleşmeyi okur ve onun tam adını görürdüm.

Ve bu benim şirketim. Benim sorumluluğum. Yine de Marty benden azar işitecek.

Ama bu hafta dava açılmasını istemediğim için, sanırım ilk kadın çalışanımı işe alacağım.

Kolunu bıraktım ve geri adım attım. "Peki," dedim sertçe.

Derin bir nefes alırken gömleği gerildi. "Tamam, kalabilir miyim?"

Onun ellerinin çıplak tenime dokunduğu anı zihnimden silmeye çalışırken başımı salladım.

Onu gördüğüm anda, Courtney adındaki bu yaratığı istedim.

Gizlice onun kaybolduğunu ve bunun *ormanda geçen* bir X-rated Hallmark sahnesine dönüşeceğini ummuştum.

Ama *hayır*. Şimdi profesyonel davranmam gerekiyor. Ona dokunmamam lazım.

Sikimi pantolonumun içinde tutmam lazım. Ve onu bırakmasını sağlamam lazım.

Bölüm 7

COURTNEY

RAHATLAMA O KADAR ŞİDDETLİ BİR ŞEKİLDE ÜZERİME ÇÖKÜYOR KI NEREDEYSE BAYILIYORUM.

Kalacağım.

Nefes alıyorum.

Kalacağım.

Başparmağımın ucunu yanımdaki işaret parmağımın ucuna bastırarak yüzümü düzeltirim.

Ben bir profesyonelim.

"Teşekkür ederim." Sözleri zorlukla çıkarırım. "Pişman olmayacaksınız." Bay Black homurdanarak, çoktan pişman olduğunu belli eder.

"Beni yatakhaneye götürür müsünüz?" diye soruyorum, o bana bakmaya devam edince.

Yoğun bakışları gözlerimi kaçırmak istememe neden oluyor, ama bunu yaparsam gözlerim onun çıplak göğsüne düşeceğini biliyorum, bu yüzden bakışlarını kaçırmıyorum.

"Sana zaten söyledim. Bunk House'da kalamazsın." Benden uzaklaşıyor. "Sen burada kalacaksın. Yalnız başına."

Bu uğursuz sözlerle Bay Black yürümeye başlar.

Düşüncelerimi içime atmak için dudaklarımı sıkıştırıp aceleyle peşinden gittim.

Ayak seslerimiz uyumsuz, sessiz ortamda yüksek sesle yankılanıyor ve bu bana daha önce gördüğüm iki adamı hatırlatıyor.

Nereye gittiklerini bilmiyorum ama çok uzağa gitmediklerini tahmin ediyorum.

Birkaç adım koşarak patronumun uzun adımlarına yetişiyorum, sonra onun arkasında aynı hızda yürümeye devam ediyorum.

İlk geldiğimde çıktığını gördüğüm büyük kulübeye doğru gidiyor.

O yapmaz...

Hayır. Beni orada kalmaya zorlamayacaktır. Onunla birlikte. Değil mi?

Yani, belki o evde fazladan odalar vardır, ama yarı çıplak çıktı. Orada yaşamak zorunda.

Belki orada Bayan Black da vardır?

Ve çalışanları için bir yatakhane olduğunu söylemişti.

Beni çalışanlarının kaldığı binada yatırmak yerine kendi evinde yatırması imkansız.

Daha fazla düşünmeden, diğer adamların yürüdüğü yerden uzaklaşıp, garaj yolunun diğer tarafına döndü.

Bu yerin bir haritasına ihtiyacım var.

Yürürken adımlarıma dikkat ediyorum, sıkışmış toprağın üzerinden çıkan ağaç köklerine dikkat ediyorum.

"Burası senin evin." Bay Black durarak işaret ediyor.

Gözlerimi yerden kaldırdığımda, sevimli bir kulübenin önünde durduğumuzu görüyorum.

Gördüğüm diğer binalar gibi aynı maun kahverengisinde. Aynı dikdörtgen pencereler, kenarları orman yeşili boyalı.

Ön kapı da aynı yeşil tonunda, üstüne şablonla yazılmış sarı harfler dikkat çekiyor.

Çamaşırhane

Bay Black üç basamağı tek adımda çıkıp kapı kolunu tutar.

Merdivenlerde korkuluk olmadığını zihnimde not ettim.

Yarın sabah dışarı çıktığımda yüzüstü düşmek istemiyorum.

Patronum kapıyı açtığında gıcırıyor ve iç ışıklar yanmadan bir saniye önce kabinin içine uzanıyor.

"Kilit yok." Bana dönerek, "Ama ayılar yuvarlak kapı kolları açmakta zorlanır, o yüzden sorun olmaz." der.

Ona bakıyorum.

Ayılar.

Yogi, Smokey, Care gibi mi?

Merdivenleri tek tek inerken, dikkatini benim yüzüme odaklamış.

Benimle dalga mı geçiyor?

Yani, aylar gerçek olduğunu biliyorum. Ama kapıları açmaya çalışmazlar... Değil mi?

Hiçbir şey söylememek en iyisi diye karar veriyorum. Önümde duruyor. "İş saat yedide başlıyor."

Sonra, selam bile vermeden, veda etmeden, çekip gidiyor.

Tanıştığımıza çok memnun oldum, diye kendi kendime söylüyorum ve uzaklaşırken kışına bakma isteğine cesurca direniyorum. Çünkü kışçı güzel olabilir, ama *o* bir kış. Ve biz kışlara bakmayız.

İnsan pislikleri.

Pislik olan insanlara.

Parmak uçlarımı birbirine bastırıyorum.

Kendine gel, Courtney.

Kendimi azarlamak sadece yarı işe yarıyor çünkü şimdi kış deliklerini ve hiç gerçekte görmediğimi düşünüyorum. Çünkü kendi kış deliğime bakamıyorum. Ve bakire olmasam da, birlikte olduğum erkeklerin kış deliklerini hiç görmedim...

Bir kapının çarpmasıyla dikkatim ana eve yönelir.

Burayla orası arasında birkaç ağaç ve çalı var, ama manzara neredeyse tamamen açık.

Ve adam hoş olmasa da, onu yakınımda istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Görünüşü yüzünden değil. Hayatım için çılgılık atarsam, duyabilecek mesafede biri olması gerektiği için.

"Aylar olmasın lütfen," diye mırıldanıyorum.

Sonra, yeni evim olan Çamaşır Kabini'nin hala açık olan kapısından yukarı bakıp olumlu yönler odaklanıyorum.

Bir işim var.

Kalacak bir yerim var.

Önümüzdeki üç ay boyunca gözümün pasını silecek biri var, tadı ekşi olsa da.

Ve — derin bir nefes alıyorum — etrafım şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzarayla çevrili.

Hiç de fena değil, gerçekten.

Bu iş ilanı sadece üç aylık, geçici bir pozisyondu, yarın başlıyordu — 1 Ekim'den 31 Aralık'a kadar.

İş ahlakım ve yeteneklerimle yeni patronumu etkileyerek bu üç ayın uzatılmasını umuyordum. Ama şimdi, yeni yıl için yeni bir iş bulmak için boş zamanımı değerlendirmem gerektiğini düşünüyorum. Kağıt üzerinde her şey güzel ve iyi görünüyor, ama bu yıl bana öğrettiği bir şey varsa, o da oda ve yemek dahil bir iş bulmanın kolay veya hızlı olmadığıdır.

İç çekerek arkanı dönüp Jeep'ine doğru yürüdü.

Belki harcamalarımı en aza indirir ve Black Bossy Lodge'da çalışarak kazandığım her kuruşu biriktirsem, 1 Ocak'a kadar bir daire için depozito verecek kadar para biriktirebilirim. O zaman sadece *düzenli* bir iş bulmam gerekir, kalacak yer dahil olmayan bir iş. Ve hayatımda ilk kez, iş ve uyku arasında bir ayırım olabilir.

Yolcu kapısını açıp sırt çantamı yerden alıyorum ve kollarımı kayışların içinden geçiriyorum. Sonra Jeep'in arkasına geçip omzuma başka bir çanta asıyorum ve büyük valizimi çıkarıp tekerlekleri çakıl yola gelecek şekilde yere koyuyorum.

Son olarak, küçük bir kutuyu kolumun altına sıkıştırıp ilk sefer için bunun yeterli olduğunu kabul ettim.

Bir an için arabayı garaj yoluna değil de çamaşırhane kulübesinin yanına park etsem mi diye düşünürüm. Ama Bay Black Jeep'i çekmemi söylemedi ve *çimlere* park etmek onu daha çok kızdırabilir.

Arabayı olduğu yerde bırakmaya karar verip arka kapıyı çarparak kapatıyorum ve boş elimle valizin sapını tutuyorum.

Bagajım, araba yolundan çıkıp toprak yürüyüş yoluna girene kadar çakılların üzerinde sallanıyor.

Sıcak ve Soğuk Bay ile bu yürüyüşü yapalı sadece beş, belki on dakika oldu, ama dışarısının karardığını, günün batışını ve alacakaranlığın başladığını hissedebiliyorum.

Ve kendimi ayılardan düşünmekten alıkoyamıyorum.

Bölüm 8 Sterling

ELİMİ SAÇLARIMIN ARASINDAN GEÇİRDİM.

Oraya çıkamazsın.

Onun taşınmasına yardım etmek, onu Çamaşır Kabinine koymanın anlamını tamamen ortadan kaldırır.

Aşağıda, Courtney kabinine giden merdivenlerin dibinde durur ve valizinin sapını bırakır. Valizin yavaşça öne doğru devrilip toprağa düşmesini izlerim.

"Harika." Yüksek sesle söylemiyor, ama burada, sessizlikte sesler çok uzaklara ulaşıyor.

Düşündüğün kadar uzağa değil, ormanda değil. Bu yüzden insanlar bu kadar kolay kaybolur. Ama görüş mesafesi ve açık pencereler sayesinde — çünkü deniz seviyesinden 8500 fit yükseklikte açık pencereler doğanın klimasıdır — onun sözlerini duyabiliyorum.

Mırıldanılan küfürler yatak odama ulaşıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum, dönüp yukarı bakarsa beni görmemesi için.

Onu çamaşır kabinine evime en yakın olduğu için koymadım.

Ve kesinlikle yatak odamın penceresinden ön kapısını görebildiğim için oraya koymadım.

Onu oraya koydum çünkü arkasında bir ranza var.

Çünkü adamlarıma hayatımı emanet etsem bile, bir kadını beş erkeğin olduğu bir kulübeye koyamam. İnsanların mahremiyete ihtiyacı vardır. Adamlarımın birbirlerinin önünde giyinip soyunmayı umursamadıklarını biliyorum, ama aralarında bir kadın olunca bu değişir.

Onu misafir kabinlerinden birine de koyamam; bu ayrıcalıklı muamele olarak algılanabilir. Zaten tüm misafir kabinleri dolduğunda çamaşır kabinine taşınması gerekeceği gerçeğini saymıyorum bile.

Bu bir adımdan kurtarır.

Ve yeni bakım görevlim olarak, temizlikten de sorumlu, bu da çamaşır yıkamayı da içeriyor. Yani, gerçekten mantıklı.

Ve dar ortam onu ayrılmak istemeye sevk ederse... Pencerenin arkasını dönerim.

Öyle olsun.

Chariea 

COUAIFEY

OMUZLARIMI INDIREREK ASKININ KOLUMDAN AŞAĞI KAYMASINI SAĞLADIM sonra çantamı yere bırakıyorum.

"Rahat." Gözlerim, şaşırtıcı derecede temiz ve boş olan odanın içinde dolaşıyor.

Kulübe dikdörtgen şeklinde, n kapısı kısa kenarda, ana eve en yakın yerde.

Sağımda, duvara dizilmiş iki endüstriyel tipte amaşıır makinesi ve iki kurutma makinesi var.

Hepsi nden yüklemeli ve birkaç santim yukarısında, deterjan şişesi ve yarısı boş kurutma kağıdı kutusu bulunan sade beyaz bir raf var.

En uzak cihazın ötesinde, üzerinde dolap bulunan derin bir evye bulunmaktadır.

Ve tezgah alanı... kısacası tam bir mutfak.

Ya da tost makinesi ve elektrikli su ısıtıcısını kurduğumda tam olacak. Solumda... tek sandalyeli küçük yuvarlak bir masa var.

Antika görünüyor.

Ve zerine otursam sandalyenin ayakları kırılabilir gibi görünüyor.

Hafif karton kutumu masanın üzerine koyarak, masa ve sandalyeyi sadece dekoratif olarak kullanmaya karar verdim.

Dinlenmek istediğimde yatağa oturabilirim. Ve kucağımda yemek yeme konusunda profesyonel oldum. Yani, önemli değil.

Kabinime daha fazla girmeden önce sırt çantamı yere koyup dışarı çıkıp valizimi almaya gidiyorum.

Kalbim, karanlık ormanda arkamda ayılar olduğu için değil, yorgunluk ve yüksekte dolayı deli gibi atıyor gibi davranarak

valizimi kabine tikiştırıp içeri girer girmez kapıyı tekmeliyorum.

Çocukluğumu annemle birlikte çeşitli eyaletlerdeki kamp alanlarında park edilmiş bir karavanda geçirdim. Bu yüzden benim bu kadar korkak biri olmadığımı düşünebilirsiniz. Ama görünüşe göre doğadan çok uzak kaldım, çünkü karanlık çöktükten sonra bu yollardan birinde yürümek zorunda kalacağım düşüncesi beni terletiyor.

Lütfen, dağ tanrıları, lavabonun arkasındaki kapı banyoya açılsın.

Yolun yukarısında iki tuvalet binası gördüm; birinin kapısında "*Erkekler*", diğeri kapısında "*Kadınlar*" yazıyordu. Kamp günlerimi hatırlatan bir başka şey. Soğuk duşlar ve ıslak terlikler.

Tuvaletler buradan çok uzak değildi, ama karanlıkta bulmak zorunda kalırsam, oraya varmadan altıma işeyeceğim.

Valizimi ve tüm eşyalarımı olduğu yerde bırakıp kulübenin içine doğru ilerledim.

Lavaboyu geçip, kulübenin önünü arka kısmından ayıran dar koridora adım attım.

Mini koridor, bir kapı için yeterli uzunlukta.

Nefesimi tutarak kapıyı açtım ve güzel porselen tahtı görünce rahat bir nefes verdim.

Sadece bir tuvalet. Tuvalet ve insanlık tarihinin en küçük lavabosu var. Duş yok. Ama gün ışığında umumi tuvalette duş alabilirim. Çok kolay. Kendi kabinimde işemek? Tam lüks.

Elimi kaldırıp işaret parmağımı ve orta parmağımı dudaklarıma bastırıyorum, sonra parmaklarımı kapıya bastırıyorum.

"Sana iyi bakılacak, canım," diyorum banyoya.

Bu yeri hemen güzelleştirecek parlak yeşil el havlularım var.

Banyodan çıkarken, devam edebilmek için kapıyı kapatmam gerekiyor. kabinin arka kısmına geçebilmek için kapıyı kapatmam gerekiyor.

Kapı yerine, koridorun sonuna yüksek bir şekilde sabitlenmiş bir perde çubuğu ve ona asılı lacivert bir perde var.

Perdeyi kenara çekip geçiyorum.

Bir an duruyorum. Birkaç nefes alıp veriyorum.

Ama uzun sürmüyor. *Onu* görmek için uzun sürmüyor.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Parmak uçlarımı birbirine
sıkıştırıyorum. Kendimi tutmak
için *çok* uğraşıyorum.
Hatta ayağımı kaldırıp yere vuruyorum. Çünkü...
siktir et onu.

O adamı siktir et, yeni patronumu, çok siktir et.
Gözlerimin arasında sıcak bir öfke yükseliyor. "Siktir
git," diye fısıldıyorum.

Bu odayı banyodan ayıran duvarın boyunca bir şifonyer var.

Bu alan.

Parmak uçlarımı daha da sertçe sıkıştırıyorum, başparmaklarım acı verici bir
şekilde etime batıyor.

Burası yatak odası
değil. Yatak odasında
yatak olur. Bu oda...
Yutkunuyorum.

Bu odada, tam önümde, kulübenin arka duvarını kaplayan ev yapımı bir yapı
var. Sağlam ayakları, kontrplaktan yapılmış bir platformu destekliyor. Ben buna
ranza derim.

Ranza, koridordaki perdeyle aynı renkte bir perdenin olduğu pencerenin
altında ve benim bel hizamın üzerinde, oldukça yüksek. Yani eşyalarımı altına
koymak için bolca yer var.

Ama yanağımdan haince akan gözyaşlarının sebebi ranzanın altında değil.

Yukarıda olan
şeydi.

Hiçbir şey.

Yatak yok.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Sadece uyumak için çıplak bir kontrplak levha.

Komodine dönüp çekmeceleri açıyorum, belki içinde sihirli bir şekilde
sıkıştırılmış vakumlu bir yatak pedi vardır diye düşünüyorum.

Ama ranza gibi çekmeceler de boş. Gözlerimi
kapatıyorum.

Valizimde bir yastık var.

Çantamda bir battaniye var.

İnce ama üşürsem sweatshirt'ümü giyip uyuyabilirim.

Gözlerimi açıp çıplak ranzaya bakıyorum.

Eşyalarımda olmayan tek şey bir yatak. Bir damla daha gözyaşı süzülürken dişlerimi sıkıyorum.

"Aptal herif."

O adam, beni biraz sert bir uykuyla korkutup vazgeçirebileceğini sanıyorsa, yanılıyor.

Yanaklarımı silip neredeyse gülmek geliyor içimden.

Bu yeni başlangıç için duyduğum heyecan ne kadar çabuk azaldı.

Ama o ne yaparsa yapsın, beni ne kadar mutsuz etmeye çalışırsa çalışsın, vazgeçmeyeceğim.

Çıplak tahtaya bakarak gözlerimin kurummasını bekliyorum.

Ben güçlü değilim. Ama çaresizim. Ve bazen, bu ikisi aynı şey.

Bölüm 10 Sterling

Alıcı: Marty2003@email.com

Konu: WTF Marty?

Gönderen: BlackMountainLodgeAdmin@email.com

Cidden Marty, bir kadını işe almayı nasıl düşündün? Beni dava etmekle tehdit etti bile. Onu lanet olası çamaşır odasına koymak zorunda kaldım. Eminim çok geçmeden şikayet edecektir.

Diğer adayların hala müsait olduğunu söyle.

Sterling

Bölüm 11

COURTNEY

ALARMIM ÇALIYOR VE ÇIĞLIK ATMA İSTEĞİYLE MÜCADELE ETMEK ZORUNDAYIM.

Sanki yeni uykuya dalmışım gibi hissediyorum.

Gerçekten. Sanki bilinçsizlik beni içine çekmiş ve hiç uyumamışım gibi hissediyorum.

Kolumu başımın üstüne uzatıp telefonumu platformun kenarına bıraktığım yere uzanıyorum ve acı içinde inliyorum.

Otuz yaşımdayım ve vücudum bu tür şeyler için çok yaşlı.

Alarmı susturduktan sonra kolumu yavaşça yanıma indiriyorum. Saat altı.

Tavana gözlerimi kırpiyorum.

Dün gece eşyalarımı boşaltmak için acele etmedim, karanlıkta geri dönüp diğer eşyalarımı almak istemediğim için kendimi korkak gibi hissettim. Sonra, yorgun olmama rağmen, gece yarısına kadar kendimi *yatağa* atamadım.

Sonunda yattığımda da rahat edemedim. Çünkü, meğer tüm kıyafetlerini bir tahtanın üzerine düz bir şekilde yaymak, yatak yapmaya yetmiyormuş.

Yerimde dönüp acınası bir inilti

çıkarırım. Her yerim ağrıyor.

Hayatımda pek ideal olmayan uyku koşulları yaşadım ama bu... bu hepsinin en kötüsü.

Bu tahtada bir gece daha geçirmek yerine, neredeyse Jeep'imde uyumak istiyorum. Soğuk ve ormanın korkusu beni bütün gece uyanık tutsa bile.

Gözlerimi kırpiyorum, kendimi daha da uyandırıyorum.

Ayak parmaklarımı kıpırdatıyorum.

Başımı bir yandan diğer yana

sallıyorum. Ve yine

inliyorum.

Çünkü arabamda uyumayacağım.

Bay Black'e beni kovması için tek bir neden bile veremem.

Ciğerlerimi doldurarak zihnen kendimi hazırlıyorum, sonra yanıma dönüp yuvarlanıyorum. Ağrılarımdan inliyorum ama durmuyorum.

Ve ranzadan tamamen yuvarlanırken, kontrplak levhanın pürüzlü kenarı kalçama batıyor. Dün gece eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt giydiğim için mutluyum, en azından çıplak tenim açıkta değil, çünkü şu anda bir sıyrık ya da kıymık batması gerçekten bardağı taşıran son damla olurdu.

Ayaklarım yere çarptı ve çarpmanın etkisi bacaklarıma yayıldı. "Ah," diye sızlandım.

Ayaklarımda dans eden iğnelenme hissini hafifletmek için ağırlığımı bir tarafa veriyorum. Yatarken giydiğim çorapların içinden ayaklarımin altında ahşap zeminin serinliğini hissedebiliyorum.

Çok uzun zamandır sıcak iklimlerde yaşadım. Bu yeni soğuk dünyaya alışmak biraz zaman alacak. Ama ana odadaki o küçük masanın arkasında bir süpürgelik ısıtıcısı gördüm, en azından donarak ölmeyeceğim.

Omuzlarımı gevşetirken, dün gece fark ettiğim şeyi tekrar fark ettim... sessizlik.

Burası o kadar sessiz ki...

Telefonum tekrar çalmaya başlıyor ve neredeyse yerimden zıplıyorum.

Telefonu ve yedek alarmımı kapatmadan önce kalbimin üzerine elimi koydum.

Güneş tam olarak doğmamış ama pencerelerden sabahın ilk ışıkları içeri giriyor. Özellikle ön odadan, çünkü oradaki perdeler ince beyaz keten.

Banyoya doğru sürünerek giderken dişlerimi fırçalarken, önceki geceki korkaklığımı lanetlerim ve yiyecek kutumun hala cipte olduğunu hatırlarım.

Heyecan verici bir şey yok. Ramen, fıstık ezmesi, kraker ve markasız kurutulmuş etten oluşan oldukça acınası bir koleksiyon. Temel gıda maddeleri ve bozulmayacak şeyler, bu da iyi çünkü çamaşırhanede buzdolabı yok.

Telefonuma bakıp saati kontrol ediyorum.

Black Mountain Lodge'daki ilk vardiyamın başlamasına elli dakika var.

Duş almak, iş kıyafetlerini giymek, yemek kutumu almak ve birkaç kaşık fıstık ezmesi yemek için yeterli zaman.

Tenis ayakkabılarımı giyerken n kapıya göz attım. Kapının kilitli olmadığını bilmek dün gece uyumama yardımcı olmamıştı.

Bay Black, aylar kapı kolunu eviremeyeceklerine inanıyor olsa da, insanlar çevirebilir. Ve erkek çalışanlarıyla Bunk House'u paylaşmamam konusunda çok katıydı. Bu yüzden, kilitli olmayan bir kapıyı umursamaması biraz mantıksız geliyor.

Ama sanırım ormanın ortasında, çamaşırhanenin kilitli olmasına gerek yok. Arka odada bir platform olsa da, bu bina konut olarak kullanılmak için yapılmamıştı.

Yine de, filmlerde gördüğüm gibi, kk yemek sandalyesini kapı kolunun altına sıkıştırmaya çalıştım. Ama sandalye yeterince yüksek değildi. Böylece dün gece rahatsızlığımıza bir de korku ekledim.

Ne kadar rahat.

Parmak ularımda yükselerek kurutucuların üzerinden uzanıp perdeyi çekiyor. Her şey normal görünüyor.

Hareket yok.

Aylar, adamlar ya da başka yaratıklar yok.

Perdeyi yerine bırakıyorum. "Her şey normal görünüyor," diyorum Spike'a.

Kk kaktsm cevap vermiyor. Ama bu beklenen bir şey. Son birkaç gününü bir kutuda geçirdikten sonra biraz huysuzlaşmıştı.

Dudaklarımı sıkıp masanın üzerindeki pencereye, sonra kurutucuların üzerindeki pencereye bakıyorum.

Batı hangi tarafta?

Kaktüsler gün doğarken mi gün batarken mi daha iyi büyür? Bir fark var mı?

Spike ve ben iki yıldır aynı odada kalıyoruz, ama apartman dairesi ve köşe daire değil, bu yüzden onun ne tür güneş işığı alacağın hiç seemedim.

"Wi-Fi'ye bağlanınca Google'da aratırım, tamam mı?" diyorum ona, sonra onu alıp masanın üzerindeki pencere pervazına koyuyorum.

Bay Black, amaşır odasının arkasından kolayca geçip Spike'ı göremezdi, ama arka tarafa bakması, garaj yoluna bakan pencereden daha iyi olur diye düşündüm. Patronumun *dekorasyon yaptığım* için beni *fazla kız gibi* olmakla suçlamasını istemem.

Telefonuma tekrar
bakıyorum. "Kahretsin."
Beş dakika geçti ve acele etmem gerekiyor.
Duş malzemelerimin bulunduğu plastik poşeti tezgahdan alıp ön kapıyı açtım.
Kapıdan serin bir esinti girer ve ben aceleyle dışarı çıkıp kapıyı arkamdan
kapatırım.

Parmaklık yok, diye kendime hatırlatıyorum ve güvenli bir şekilde yere
basana kadar adımlarıma odaklanıyorum. Sonra araba yoluna çıkan küçük
patıkaya sapıyorum.

Yere bakarken esniyorum, sonra bakışlarımı yerden kaldırdığımda yarı çığlık
yarı boğuk bir ses çıkar.

Benden on beş metre uzakta, araba yolunda yürüyen Bay Black var.
Omzunda gerçek bir kütük taşıyor.

Oduncu gibi görünüyor.

Kızgın bir oduncu.

Ve ne yazık ki, hatırladığımdan daha da seksi görünüyor.

Bölüm 12 Sterling

EN YENİ ÇALIŞANIM TOPUKLARINI DÖNDÜRÜP KULÜBESİNE KOŞTU.
kabinine

Onun kaçışına karşı eğlence ve rahatsızlık arasında kalmışken, kendime onun telaşlılığının iyi bir şey olduğunu söylüyorum. Bu, yakında gideceği ve benim de normal rutinime dönebileceğim anlamına geliyor.

Sabahın köründe bana bağırın, eşofman giymiş güzel bir kızın olmadığı bir rutin.

Normal sabah ereksiyonuyla uyandığım bir rutin. Bugün uyandığımda karşılaştığım, *halletmem* gereken şiddetli ereksiyon değil.

Ama o rahatlama bile beni sakinleştirmede, çünkü ondan sonra daha gergin hissettim.

Çünkü zihnim *onun* düşünceleriyle meşguldü.

Parmakları benim aletime dolanmış olsaydı nasıl hissederdim diye merak ediyordum.

Açık pencereden beni duyabilseydi ne yapardı diye merak ediyordum.

Ağır nefeslerim. Zirveye yaklaşırken çıkardığım inlemeler.

Çalıştığım biriyle yatmanın gerçekten ne kadar kötü olacağını merak ediyordum...

İşte böylece buraya geldim — evimin arkasında kesmek için biriktirdiğim odun yığınının taşımak için.

Balta kullanmak için çok erkendi, o daha iyi bir egzersiz olurdu, ama ağır şeyler taşımak da zihnimi boşaltmak için yeterliydi.

Ta ki o ortaya çıkana kadar.

Courtney, amaşır odasının merdivenlerini koşarak çıkarken durmadan, kapıyı çarparak gözden kayboldu.

İyi.

Dikkatimi tekrar yaptığım işe verip yürümeye devam ettim, onun nasıl görüldüğünü hiç düşünmeden.

Gözlerinin hala uykulu olduğunu. Tamamen açılmadığını. O lanet kirpikleri, ben orada olduğumu fark etmeden önce, onun güzel irislerini görmemi engelliyordu.

O kapüşonlu sweatshirt içinde ne kadar sıcak ve sevimli görüldüğünü.

Saçlarının dağınık olduğunu. Yüzünün etrafında sarkan saç telleri, çözölmüş örgüler.

Uzun bir gece seviştikten sonra uyanmış gibi görünüyordu.

Kot pantolonumun önünü tutup düzelttim. *Benden*

uzak durmam gerektiğini söylüyor gibiydi.

Bölüm 13

COURTNEY

SAAT YEDIYE BEŞ KALA ÖN KAPIYI AÇTIM. YİNE.

Bay Black'le karşılaşp ondan kaçtıktan sonra, saatin geri kalanını küçük banyomda saklanarak, gün için giyinerek geçirdim.

Duşu ve yemeği sonra hallederim.

En üst basamağa çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bay Black bugün için bana gerçek bir talimat vermedi. Sadece saat yedide başlayacağımızı söyledi.

Hazırım. Ya da olabileceğim kadar hazırım.

SPF nemlendirici ve maskara rutinimden vazgeçmedim. Duşla saçlarımı düzeltemediğim için her zamanki gibi iki Fransız örgüsü yaptım, birini omzuma attım. Sonra iş kıyafetlerimi giydim. Koyu yeşil kargo pantolonlar, popoma tam oturuyor ama uyluklarımdan genişçe dökülüyor. Çok çekici değiller ama olmaları da gerekmiyor. Cepleri pratik. Sonra pantolonumun içine soktuğum gri uzun kollu bir gömlek giydim ve üzerine zeytin yeşili, kısa, boğazlı bir sweatshirt giydim.

Evde... ya da daha doğrusu, doğuda, fazladan bir kat giyinmeme gerek yoktu.

Kısa tişört profesyonelce olmayabilir ama tamamen örtülü olduğum için karnımın görünmesi kimin umurunda? Beni sıcak tutacak ve gerekirse çıkarabilirim.

Ayrıca, bir şeyi tamir etmek veya temizlemek için emeklemem gerekirse, büyük ve bol bir süveterin yoluma çıkmasını istemem.

Ama yine de, Bay Black benim burada olmaktan hoşlanmadığını zaten belli etti.

Kazakımın altını biraz çektim. Ya kıyafetlerimi dikkat dağıtıcı bulursa?

Belki de değiştirmeliyim.
Birisi boğazını temizledi.
Ve kalbim hızla atmaya başlar.

Bölüm 14 Sterling

ŞU LANET ÖRGÜLER.

Onu kabinine geri itip, o lanet örgülerinden tutup dizlerinin üzerine çöktürmek istiyorum.

Boğazımı temizliyorum.

Bunu istemiyorum bile.

Sadece birdenbire yutkunmak zorlaşıyor.

Courtney'nin gözleri benimkilere çarptı ve aramızda on metre mesafe olmasına rağmen - ben ön verandamda, o ise evinin en üst basamağında duruyordu

—ona uzanıp dokunabilirmişim gibi hissediyorum.

Onu yakalayabilirim.

Onu kendime doğru çekmek.

Dudaklarını ıslatırken dilinin ucunu görüyorum...

Tamamen dikkatimi dağıtan bir şey.

Bu kadın tam bir dikkat dağınıklığı.

Courtney, şimdiye kadar gördüğüm en tereddütlü el hareketiyle elini kaldırıyor.

Belli ki bu sabah birbirimizi görmemiş gibi davranacak ve bu benim için sorun değil.

Çenemi eğip başımı garaj yoluna doğru çeviriyorum. O merdivenlerden inmeye başlıyor, ben de kendiminkilerden.

Bölüm 15

COURTNEY

BAY BLACK İLE BULUŞMAK İÇİN GARAJ YOLUNA DOĞRU YÜRÜRKEN ELLERİMİ CEPLERİME SOKTUM.

Onun yakışıklı olması önemli olmamalı.

Daha önce hiç yakışıklı erkeklerle birlikte olmadım değil.

Onun gibi yakışıklı değil.

Tamam, belki gerçek hayatta tanıştığım en yakışıklı adamdır, ama ben bir yetişkinim.

Bununla başa çıkabilirim.

Yavaşlayıp durduğumda iş botlarım çakılların üzerinde çtırdadı. Koyu renkli saçları çoğunlukla düzgündü.

Sakalı...

Sakallarına bakamıyorum. Sakallarında beni etkileyen bir şey var ve şu anda bununla başa çıkamıyorum.

Kot pantolon giymiş, muhtemelen dünküyle aynı. Flanel gömleği kırmızı ve düğmeleri iliklenmiş. Elinde buhar çıkan bir kahve fincanı var.

Orospu çocuğu, sanki lanet olası bir Folgers Noel reklamında oynuyor gibi.

Çam ağaçlarına biraz kar serpiştirin, kamyonlarla kahve satar. Sonra elindeki klipboardu fark ediyorum ve artık o kadar da

Noel havası kalmıyor.

Chariea 1 saat önce

Siealife

"GÜNAYDIN." COURTNEY'NİN SELAMLAMASI TITRIYOR ÇÜNKÜ
BEN ONUN DIŞARI TUTARKEN

klipboard'u

O da alıp, sıkça kullanılmış yasal not defterinin en üstteki sayfası kendisine bakacak şekilde ters çeviriyor.

Kağıdın üst kısmında, klipsin kısmen gizlediği yerde, "Bakım" kelimesi yazıyor.

"Bakım"

Onun sayfaları çevirmesini izliyorum, ilk üç sayfada her birinde bir düzine görev yazıyor.

Bu listeyi dün gece ben hazırlamadım. Bu bir şaka değil. Bu, Lodge'da yapılması gereken devam eden projelerin bir listesi.

Marty bu listeyi aylar, hatta yıllar önce başlatmıştı. Gözlemlerinde çok titizdi... Ama aynı zamanda çok yavaştı.

Ama bu ayrıntıları Courtney ile paylaşmıyorum. Bu işlerin zamanlaması konusunda istediği varsayımlarda bulunabilir.

"Listeye başlamadan önce, her sabah ilk işin kahve yapmak," diyorum ona.

Courtney klipboardu göğsüne sıkıca bastırdı, sonra elime aldığım bardağa dikkatle baktı.

Bir yudum alıyorum. "Bu benim evimden getirdiğim kahve. Yemek salonunda herkes için bir demlik kahve yapmalısın."

"Oh." Kaşları çatılır, sesinde şaşkınlık belirir. "Yemek salonu nerede?"

Göğsümde suçluluk duygusu filizlenmeye

başlar. Aptalca davranıyorum.

İşe aldığımı sandığım erkek versiyonuna bu kadar kaba davranmazdım.

Güneş saçlarından yansıyor.

Dudaklarının arasından dilinin ucu görünüyor.

Courtney'e sırtımı dönüp Food Hall'a doğru büyük adımlarla yürüyorum. Ya *pislik olacağım* ya da *onu baştan çıkaracağım*.

Sanırım pislik olmaya devam edeceğim.

Bölüm 17

COURTNEY

BAY BLACK'I TAKIP EDEREK ARABA YOLUNDAN GEÇİP, KULÜBEMDEN UZAKLAŞAN BİR PATIKAYA GIRDIM.

kulübemden uzaklaşıyor.

Burada ağaçlar daha sık ama bunaltıcı değil.

Yürürken, kapılarına numaralar yazılmış daha büyük kulübelerden geçiyoruz. Bunların misafir kulübeleri olduğunu varsayıyorum, ama ağır sessizliği bozmak istemiyorum.

Önümde, huysuz patronum elini kaldırıp yolun ilerisinde ve sol tarafta bulunan daha büyük bir kulübeyi işaret ediyor. "Orası yatakhane. Orayı erkekler kendileri temizliyor, oraya gitmene gerek yok."

Ben çizgi filmdeki aslanlardan değilim, bu yüzden gitmemem söylenen yere gitme dürtüsü hissetmiyorum. Ama yine de, gitmemem *gerektiği* söylenmesi beni rahatsız ediyor.

"Duydun mu, Court?" Soruyu sorarken durur ve omzunun üzerinden geriye bakar.

Court?

Bir adım sonra durdum, dün gece ona dokunduğumdan beri hiç bu kadar yaklaşmamıştık.

"Dedim ki, beni duydun mu?"

Neden ağzıma bakıyor gibi görünüyor?

"Evet." Klipboardu vücuduma daha sıkı bastırıyorum. "Bunk House'dan uzak dur."

Bir kez başını salladıktan sonra yürümeye devam etti.

Beni duydun mu? Arkasında dudaklarımla söylüyorum.

Tavırları onu her geçen saniye daha çirkinleştiriyor ve bu beni teselli ediyor, ama dün ilk tanıştığımızda, kim olduğumu bilmeden önce

o nazikti. Gülümsüyordu. Hoştu. Yani onun nazik olabileceğini biliyorum. Sadece bunu kapatabilme yeteneği de var.

Yolun Y şeklinde kesiştiği noktaya geldiğimizde, Bay Black sağa, yasak olan Bunk House'dan uzaklaşarak dönüyor.

Onun ayak izlerini takip ederek, varış noktamızı görüyorum.

Diğer kulübelerle aynı renkte boyanmış, ama bu farklı çünkü çatısı ön tarafa doğru uzanıyor ve dört piknik masasını barındıran bir çıkıntı oluşturuyor.

Bossy masaların etrafından dolaşarak sarı harflerle yazılmış kapıya doğru yürüdü.

Ama kapıyı açmak yerine bana döner. "Şifre ikinci sayfanın üstünde."

Ona bakıyorum.

O da bana

bakıyor.

Kapıya bakıyorum.

Şifre?

Sonra kolun üstündeki küçük tuş takımını görüyorum.

Kilitli.

Yemek salonu kilitli, ama uyuduğum kabin kilitli değil.

Eminim diğer kabinlerin kapılarına baksam kilitler bulurdum.

Harika.

Başparmağımı işaret parmağıma batırıyorum.

O lanet olası ayı ve yuvarlak kapı kolları hakkında yorum yaptı ve...

Dişlerimi sıkıyorum.

Ve diğer herkesin kapısı kilitli.

Kendini topla, Courtney.

Ona hayal kırıklığımı

göstermeyeceğim. Bugün olmaz.

Gözlerimi Bay Black'ten uzak tutarak, klipboardu gevşetip üst sayfayı kaldırıyorum.

Köşede dört haneli bir sayı gördüm. Etiketini yoktu. Açıklama yoktu.

3324

En üst sayfayı indiriyorum.

Kapıya doğru ilerlerken, bu kilitleri daha önce kullandığım için minnettarım, çünkü nasıl çalıştıklarını biliyorum.

Kodu giriyorum, kilit dönüyor ve kapıyı açıyorum.

Şafak, Laundry Cabin'dekinden çok daha büyük olan açık pencerelerden içeri giriyor, ama yine de ışık anahtarını arıyorum.

Bulur bulmaz açıyorum ve tek odalı binayı aydınlatıyorum.

İçeride daha fazla piknik masası var ve ahşap üstlü bir ada, masaları büyük ev aletlerinin bulunduğu arka duvardan ayırıyor. Bir buzdolabı, dondurucu, dev bir fırın-ocak kombinasyonu ve kabinimdeki çamaşır makinesi ve kurutucuyla aynı dönemden kalma bir kahve makinesinin bulunduğu başka bir tezgah var.

"Burası..."

Arkamı dönüp kendimi yalnız bulduğumda, konuşmayı kesiyorum.

Kapı açık ve dışarıya çıktığımda Bay Black'in silueti ağaçların arasında kayboluyor.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Ne harika bir karşılama."

"Vay canına," diye fısıldadım. "Ne harika bir oryantasyon programı."

Gözlerim ormanda dolaşarak ayılar var mı diye bakıyor. Ve iş arkadaşlarım.

Hiç kimseyi görmüyorum, ama bu makineyi anlamaya çalışırken kimse tarafından görülmek istemediğim için kapıyı kapatıyorum.

Sadece kahve yap, sonra listeye devam edersin.

Hala elimizde klipsli kağıt olduğunu hatırlayarak, sayfaları hızlıca gözden geçiriyorum. Ama, bu hiç de şaşırtıcı değil, kahve makinesinin nasıl çalışacağına dair hiçbir talimat yok.

Söz konusu makinenin yanına gidip klipboard'u yere koyuyorum.

Paslanmaz çelikten yapılmış bu canavar bana bakıyor.

"Eski tip, iş makinesi gibi çalışan aletlerden misin? Yoksa huysuz bir alet misin?"

Cevap vermiyor.

Ellerimi belime dayayıp derin bir nefes alıyorum.

"Bunu yapabilirsin, Courtney."

Adımı söylemek, Bay Black'in bana daha önce Court dediğini hatırlatıyor.

Takma ismi umursamıyorum. Her zaman birinin bana takma isim vermesini istemişimdir. Ama dün onu bu kadar rahatsız eden ismi neden bana taktı, anlamıyorum.

Yoksa beni erkekmişim gibi mi davranıyor?

Ama şaka ona geri döndü, çünkü yıllardır erkeklerin hakim olduğu bakım sektöründe çalışıyorum ve her türlü lafı duydum. Bu yüzden gerçek adımın kısaltılmış hali pek de aşağılayıcı değil.

Kahve makinesine yaklaşıp incelemeye başladım. "Tamam, Big Joe, bana iyi davranırsan ben de sana iyi davranırım."

Biraz uğraşmam gerekiyor. Dolapları karıştırmam, miktarları tahmin etmem gerekiyor. Ama yirmi dakika sonra, odayı kahve kokusu dolduruyor.

Büyük kahve makinesi dolarken, büyük dolapları karıştırıyorum.

Tüm tabaklar metal, bu mantıklı, dayanıklılık falan.

Diğer raflarda ise toplu olarak alınmış gıda maddeleri var. Konserve ürünler, kuru gıda maddeleri, unlu mamuller...

Big Joe yüksek bir ses çıkarır.

Dolabı kapatıp kahve makinesine geri dönerek yaptığım işi kontrol ediyorum.

Tencere, buradaki her şey gibi metalden yapılmış, bu yüzden kahvenin rengini göremiyorum ama kokusu güzel.

Üstteki sepetten damlayan damlalar yavaşlayıp duruyor ve tıklama sesinin kapatıldığını haber vermek için olduğunu varsayıyorum.

Başardım.

Kendimle gurur duyarak, omuzlarımı gevşeterek biraz gerginliğimi atmaya çalışıyorum. Ama zorladığım hareket omurgamda bir sızı yaratıyor. Bay Blackheart'ın dün gece beni lanet olası bir tahtada yatırdığını hatırlatıyor.

Bu gece yine o tahtada uyumak zorunda kalacağımdan eminim. Ve yarın da.

Şu şişirilebilir kamp yataklarından bir tane alabilene kadar devam edeceğim. Alabilene kadar.

Parmaklarımın uçlarını birbirine değdirmeden, parmaklarımı yanlara doğru açtım.

Bu pozisyonun başvuru formunda haftalık maaşım belirtilmişti, ama *ne zaman* ödeneceği yazmıyordu.

Miktar haftalık olarak belirtildiği için, maaşın haftalık olmasını umuyorum. Ama soracak birini bulmam gerekecek.

Huysuz patronumdan başka birine.

Midem kramp girerek aç olduğumu hatırlattı.

Yemeğimi gece boyunca cipte bırakmanın yanı sıra, su ısıtıcımı ve hazır kahvemi de unutmuşum, bu yüzden hem aç hem de kafeinsizim. Bu neredeyse suç sayılır.

Arkamdaki kilerden yiyecek almayacağım çünkü bu hırsızlık gibi geliyor, ama Bay Black herkes için kahve yapacağımı söylemişti.

Dudaklarımı sıkıyorum.

Herkes beni de dahil ediyor, değil mi?

Yaklaşık dört dakika kararsızlık içinde durduktan sonra pes edip dolaptan metal kahve fincanlarından birini alıyorum.

Demlik ağır ve dökmek için o kadar uğraşıyorum ki kendimi utandırıyorum, ama dökmeden başarabiliyorum.

Başardım.

Fincanı kulpundan dikkatlice tutarak, Bay Black'in evine bakan pencereye parmak uçlarında yürüdüm.

Ne göreceğimi bilmiyorum, ama onu göremiyorum. Ya da evi. Sadece ağaçlar var.

Meraklı gözlerden uzak hissederek geri adım atıyorum ve sonunda kahvemini bir yudumunu alıyorum.

Gözlerim kapanmaya başlıyor ama yutarken birden açılıyor. "Vay canına, çok güzel."

Kahverengi sıvıya bakıyorum.

Belli ki doğru yapmışım, ama bu sadece makinenin işleyişinden daha fazlası. Bu iyi bir kahve.

Gözlerim tekrar pencereye dönüyor.

Demek Bay Black pisliğin teki. Ama yine de çalışanları için kaliteli kahve çekirdekleri alıyor.

İlginç.

Bölüm 18 Sterling

COURTNEY'NİN GÖĞSÜNE BÜYÜK BİR KUTUYU SIKICA SARARAK

kalçasını kullanarak Jeep'inin kapısını kapatmaya çalışmasını izliyorum.

Saat 12:10. Ve bu sabah kahve makinesini kullanmayı öğrendikten sonra Food Hall'dan çıktığından beri çalışıyor.

Garip davranmıyordum. Sadece Jeep'ine doğru giderken onu görebilecek kadar yakındım ve merakım beni izlemeye devam ettirdi.

Belki eşyalarını yerleştirmeyi bitirir diye düşünmüştüm, ama arabasından bir alet çantası çıkarınca beni şaşırttı.

Gerçek bir alet kutusu, ağır ve eskimiş görünüyordu, sadece gösteriş için ya da çılgın bir renge boyanmış değildi.

Onu kabinine taşıdı, sonra cebinden bir tornavida çıkardı.

Dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

Çünkü *lanet olsun*, aletleri olan bir kız çok

seksi. Sonra onu alet kemeriyle hayal

etmeye başladım. Sadece alet kemeriyle.

Ve kendimi başka yere çevirmek zorunda kaldım.

Şimdi mutfak penceresinin önündeyim, öğle yemeği için Food Hall'a gitmek üzereyim, ama evden çıkıp Courtney'nin yaptığı şeyi bölmeye cesaret edemiyorum.

Yavaşça merdivenleri çıkıp kapısına doğru ilerliyor, adımlarına çok dikkat ediyor gibi, sonra kapı koluna uzanırken kutuyu kalçası ile kapı çerçevesinin arasına sıkıştırıyor.

İçeri girdikten sonra bekliyorum.

Beş dakika bekledim, ama geri gelmedi.

Başlama saatinden başka herhangi bir program yapmamıştık. Ama öğle yemeği molasının öğlen başladığını varsayması gayet normal.

Dahil olan öğle yemeğine katılmak isteyeceğini düşünmüştüm, ama belki utangaçlık yapıyordur.

Ona eşlik edebilirim.

İçimdeki şehvetli sese gözlerimi devirdim. Kızdan benimle oturmasını istemiyorum.

Charlea 1ç

COUAIFEY

SU ISITICISININ IŞIĞI SÖNERKEN, BUHAR ISLIK SESİYLE DIŞARI ÇIKAR.

Tencereyi dikkatlice kaldırıp, toz baharatla kaplı kare şeklinde sert ramen noodle'ların bulunduğu kaseye sıcak suyu ekliyorum.

Dolu olunca, tabağımı kasenın üzerine koyarak buharı içerde tutuyorum. Sonra kalan sıcak suyu, içine önceden koyduğum hazır kahvenin üzerine döküyorum.

Bu sabah Big Joe'dan aldığım bir fincan kahve, günü geçirmeme yetmeyecek.

Öğle yemeğimi beklerken sıcak kahvenin yüzeyine üflerken yeni *mutfağımı* incelerim.

Kurulması çok uzun sürmedi.

Yiyeceklerimi lavabonun üstündeki küçük dolaba koydum. Lavabonun yanındaki tezgahın ucunda, ilk bulaşık makinesinin üstüne su ısıtıcısını, tost makinesini ve tek kişilik tabak takımımı dizdim. Sıvı için uygun olmayan ama saklamak için iyi olan eski çatlak fincanımın içinden çatal bıçak takımım çıkıyor.

Biraz yetersiz görünüyor ama hayali arkadaşlarım için ikinci bir tabak gerekmiyor ya.

İlk yudumda bugün henüz bir şey yemediğimi hatırlıyorum ve önümüzdeki dört dakika sonsuz gibi geçecek. Bu yüzden dolaptan fıstık ezmesini çıkarıp kaşıkla biraz alıyorum.

Burada buzdolabı yok, ama belki yemekhanedeki buzdolaplarını kullanabiliriz? Eğer kullanabilirsek, maaş gününde sandviç malzemeleri alacağım. Biraz pahalı olacak, ama her öğünde aynı şeyi yemekten kurtulmak güzel olacak.

Dört dakika geçince tabağımı kaldırıyorum ve sert ranzamda oturup makarna yerken, sandviçler ve sağlam sandalyeler hakkında hayal kuruyorum ve koyu saçlı, koyu gözlü patronum hakkında küfürler mırıldanıyorum.

Bölüm 20 Sterling

"Ee..." FISHER, PİKNIK MASASINDAN KARŞIMA OTURDUKTAN İKİ SANİYE SONRA KONUŞMAYA BAŞLAR.

"Bu..." Fisher, piknik masasının karşısındaki bankta oturmamdan iki saniye sonra Hamburgeri ağzıma götürürken onun bakışlarını yakaladım.

O da benim için çok uzun süredir çalışıyor, yıllardır, tüm adamlarım gibi, bu yüzden bakışlarım artık onu caydırıcı olarak pek işe yaramıyor.

"Bu doğru mu?"

Çiğnemek için zaman ayırıyorum. "Ne doğru?"

Simpson yanımdaki bankın üzerine çöküyor. "Gerçekten Marty'nin yerine bir kız mı işe aldın?"

Kafamı ona çeviriyorum, inanamayan sesi beni sinirlendiriyor. "Senin iki kızın var. Bana bir kadın işe alamayacağımı mı söylüyorsun?"

Tamamen ikiyüzlü davranıyorum, ama açıkça kendimi iyi hissetmiyorum. Bir tane daha suç ne fark eder ki?

Ellerini kaldırıyor. "Tabii ki hayır. Sadece... beklemiyordum."

Evet. Ben de.

Bir ısırık daha alıyorum.

"O nereden geldi?" Fisher hala benim tavrımdan vazgeçmemişti.

Fisher, yirmi sekiz yaşıyla ekibimdeki en genç adam. Courtney'e yaşça en yakın olan da o. Diğerleri benim yaşıma yakın ya da kırk beşimi geçmiş.

Onu süzüyorum. Bir kadının onu çekici bulup bulmayacağına karar vermeye çalışıyorum. Bebek yüzlü. Gözlerine kadar uzanan dağınık saçları var. Sırık gibi.

Hamburgerden bir parça daha ağzıma tıkıyorum.

"Tabakları Kuzey Carolina'dan," diye Cook tezgahın diğer tarafından araya giriyor, gri bıyıkları gülümsemeyle titriyor.

Yemek salonunun kapısı açılır ve hepimiz oraya döneriz. Leon içeri girince herkesin omuzları çöküyor.

Durur. "Ne?"

Aşçı kıkırdar. "Senin o kız olduğunu umuyorduk."

Çalışanların en yaşlısı olan Leon gözlerini devirir, hareketle kalın kaşları kalkar. "Siz bir avuç aptalsınız."

Son ısırığı hamburgerimden alıp ağzımı dolduruyorum.

Haksız değil.

Tabağımı bulaşık makinesine koyup ellerimi kot pantolonuma silene kadar bariz olanı fark etmedim.

Hiç kimse Courtney ile konuşmadı. Kimse onunla tanışmadı.

Ve kimse onunla tanışmadıysa, kimse ona öğle yemeğinden bahsetmemiştir.

Kabininde kalarak utangaçlık yapmıyordu; bilmiyordu. Hamburger midemde dönüyor.

Gerçekten bir pisliğim.

Bölüm 21

COURTNEY

KAZAKIMI ÇIKARIP, TOPLADIĞIM KUMAŞI ALNIMA SÜREREK SILMEYE BAŞLADIM.

Bütün öğleden sonra bu kabin kapısıyla uğraşıyordum.
Listeye göre, *kabin iki'nin ön kapısını tamir etmem* gerekiyordu. Bu yüzden, çamaşır kabinime en yakın olan kabin iki'ye gittim ve ön kapının tam olarak düzgün olmadığını, bu yüzden açmaya çalıştığında sıkıştığını gördüm.
Önemli bir şey değil. Daha önce de kapı tamir ettim. Son işimde hırsızlık veya kavga sonrası birden fazla kapıyı değiştirmiştım.
Ancak, sökülmüş vidalar, pas ve bükülmüş menteşe, güvenimi çabucak sarsmıştı.
En iyi koşullarda bile, kapı takmak için en az iki kişi gerekir.
Ama ikinci bir kişi yok.
Ve en iyi koşullarda çalışmıyorum. Bu yüzden uğraştım.
Yerde destek olarak kullanmak için dallar buldum.
Burada aletlerin yerini kimse göstermediği için alet çantamdaki vidaları kullandım.
Ve burada aletler olmalı.
Tüm süreç boyunca, gözyaşlarımı tutmak için dudaklarımı birden fazla kez ısırdım.
Ama ağlamadım.
Cesaret edemedim.
Bay Blackasshole her an köşeden çıkabilirdi.

Beni kovması için ona hiçbir neden vermeyeceğim.

Zihinsel dengesizlik mi? Hiç duymadım.

Alnımı tekrar silerek buradaki havaya hayran kaldım.

Bu sabah hava serindi, ama ağaçların arasından güneş parıltıyor ve gün ısındı.

Misafir kabininin içini gözledim.

Küçük mutfak ve büyük buzdolabı.

İki ranza, yataklarıyla benimle alay ediyor...

Dört kişilik masadaki yetişkin koltuklarından birine oturmak istiyorum.

Dört muhteşem şilteye uzanmak için daha da canım çekiyor. Ama bunun yerine aletlerimi topluyorum ve kapıyı kapatıp dışarıdaki merdivenlere çıkıyorum.

Kapı sorunsuz bir şekilde kapanır.

"Fena değil," diye içimden geçiririm.

İstedğim kadar uzun sürmedi ama işimi yaptım. Merdivenlere otururken kaslarım ağrıyor.

Gün ilerledikçe, hareket ettikçe ağrılarımın ve sızıların azalacağını umuyordum, ama öyle olmadı. Hatta daha da kötü hissediyorum.

Popom basamağa çarptığında çıkardığım ses, bütün gün endişelendiğim aylardan birinin sesi sanılabilirdi. Kucağımdaki klipboard'a bakarken, bir ayının yaklaşması fikrini neredeyse hoş karşıladım.

Belki onunla arkadaş olabilirim. Ve benim için eşyaları taşıyabilir. Eşya derken, kendimi kastediyorum. Beni taşımasını istiyorum.

Ya da belki beni bir bütün olarak yutar.

Her iki seçenek de günün geri kalanını kolaylaştırırdı.

Hızlıca, kalemimi kargo cebimden çıkarır ve ucunu kağıda sürterek "*Ön kapıyı tamir et*" görevini çizerim.

Sesler mülkün her yerine yayılıyor, ama ben başımı kaldırmıyorum.

Gün boyunca başka insanların seslerini duydum, ama kimse bana yaklaşmadı.

Muhtemelen gizli kalmak için elimden geleni yaptığım içindir.

Eminim ki onlar iyi insanlardır. Eminim ki Bay Black gibi değillerdir. Ama bugün küçük sohbetlere hiç havamda değilim.

Uykusuzluk. Patronumun huysuzluğu. Banka hesabımdaki yetersiz para. Kahvaltı yapmadığım ve ne kadar mola verebileceğimi bilmediğim için öğle yemeğini aceleyle yediğim için hala devam eden açlık...

Hepsi birden üstüme çöktü.

Klipboarddaki sayfaları çevirirken başımı öne eğiyorum.

Birinci sayfanın başından başladım, ama günü bitirmek için kolay bir iş bulmam gerekiyor.

Hala her gün ne kadar gece kadar çalışmam gerektiğini bilmiyorum.

Erken başladığına göre erken bitmesi gerekir. Değil mi?

Acil bir işim yok ama gece olmadan duş almak istiyorum.

Gözüm bir satırda takılıyor.

Kadınlar tuvaletindeki musluğu tamir et.

Kadınlar tuvaleti ifadesine yüzümü buruşturuyorum, ama duşların olduğu bina orası — lütfen, Ourea, *kadınlar tuvaletinde* duş olsun.

Uzanıp, misafir kabinlerinde olduğu gibi korkuluğa tutunup kendimi yukarı çekiyorum.

Eşyalarımı topladıktan sonra, kabinin önünden, araba yoluna paralel uzanan biraz daha geniş yola çıkan kısa yolu kullanıyorum. Sonra o yolu takip ederek banyolara gidiyorum.

Temizlik işimin bir parçası olduğu için, *Kadınlar* yazan kapıyı açarken, tuvaletlerin iğrenç olmaması için dağ tanrısına bir kez daha dua ediyorum.

Yüksek kare pencereler fazla ışık almıyor, ama tavandaki floresan lambaların anahtarını bulduğumda hoş bir sürprizle karşılaşıyorum.

Nihayet bir şey yolunda gitti.

Önümde dört lavabonun bulunduğu uzun bir tezgah var.

Binanın uzunluğuna bakıyorum ve metal kilitli kapıları olan dört kabin görüyorum, ardından daha dışarı çıkık ve kapı yerine duş perdesi olan dört kabin daha görüyorum.

Duş almak için perdelere kapı tercih ederim, ama... Omzumun üzerinden ana kapıya bakıyorum ve içeriden kilitlenebildiğini görüyorum.

"Temelde bir spa."

Sızdıran lavaboya başlamadan önce duş kabinlerine doğru yürüyüp perdelerden birini çekiyorum.

İkinci hoş sürpriz, ikinci duş perdesinin kabinin ön kısmını gerçek duş kısmından ayırdığını gördüğümde geliyor. Bu, kıyafetlerimi ve havlumu ıslatmadan küçük bankın üzerine koyabileceğim anlamına geliyor.

Sonuç olarak, fena bir düzenleme değil.

Lavaboda çalışırken, saat beş olur olmaz alacağım duşu hayal ediyorum.

Bölüm 22 Sterling

ÇAMAŞIR ODASININ ÖN TARAFINDAKİ IŞIKLAR SÖNER, COURTNEY'NİN YATMA VAKTİNİN GELDİĞİNİ HABER VERİR.

Courtney'nin yatmaya hazır olduğunu anlıyorum.

Acaba ne giyerek yatıyor? Tişört ve

iç çamaşırı mı?

Bu sabah gördüğüm bol eşofman altı mı? Dantelli

küçük bir elbise mi?

Hiçbir şey giymiyor mu...?

Avuç içimi boxerımın önüne bastırıyorum.

Eğer benim küçük işçim uyuyacaksa, ben de uyuyacağım.

Işıklar zaten kapalı, bu yüzden yorganımı çekip yatağa uzanıyorum. Sırt üstü yatarken, *onu* düşünürken elimi sikimin üzerinde tutuyorum.

Onu duştan çıkarken gördüğüm ıslak örgülerini düşünüyorum.

Bunk House'da iki tam banyo olduğunu düşününce, duş almayı hiç düşünmediğim için bir an suçluluk duydum. Ama misafirlerimizin çoğu erkek, yani kadınlar banyosunu neredeyse tek başına kullanacak.

Orada durmuş, bunun aslında bir avantaj olduğuna kendimi ikna etmeye çalışırken, o kollarındaki paketi değiştirdi.

Muhtemelen giysilerinin etrafına sarılmış ıslak havlu, yeni giydiği tişörtünü sırlıslıklam etti.

İnce tişörtünü.

Artık duş almayı düşünmüyordum çünkü onun meme uçlarına bakıyordum.

Sertleşmiş meme uçları, pamuğa baskı yapıyordu ve mükemmel hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Elimi boxerımın içine soktum ve penisini kavradım. Ve okşamaya başladım.

Onun yumuşak göğüslerini ve sert meme uçlarını düşünerek.

Cildinin nasıl nemli ve sıcak olacağını.

Şu anda onu düşünüyorum, yatağa tırmanıp yastıklarına yerleşirken. Rahat bir pozisyon bulup inerken.

Elini külotunun içine soktuğunu, beni düşündüğünü hayal ediyorum.

Bölüm 23

COURTNEY

SONGÜCÜMÜ KULLANARAK RANZAMATIRMANIYORUM, YÜKSEKLİĞİ daha yüksek geliyor.

Dizlerimin üzerine çöküp, kontrplak üzerindeki giysilerin katlarını düzelttikten sonra üstlerine uzanıyorum.

Akşam yemeğinden sonra multivitaminimle birlikte biraz Tylenol aldım. Vücudum hala ağrıyor, ama en azından iskorbüt hastalığına yakalanmayacağım.

Yan tarafa yatarken battaniyeyi üzerime çektim.

Biraz hareket edip tişörtlerimi yeniden düzenledikten sonra, ağrımayan bir pozisyon buldum.

Karanlığa bakarak patronumu düşünüyorum. Onu gerçekten nefret ediyor olabileceğimi düşünüyorum.

Avuç içlerimi birbirine sürtüp parmaklarımı birbirine doladım ve gözlerimi kapattım. On dokuz yaşımdan beri tek başımayım.

Buna alıştım.

Buna alışmış olmam gerekirdi.

Parmaklarım birbirine sıkıca kenetleniyor, kendi ellerimden başka tutacak bir el varmış gibi davranıyorum.

Belki de dışarıdaki karanlık yüzündendir. Belki de sessizliktendir.

Belki de tam anlamıyla burada mahsur kaldığım içindir.

Ama burada, bu gece, uzun zamandır hissetmediğim kadar yalnız hissediyorum.

Bölüm 24 Sterling

AÇIK KABIN KAPISINDA DURDUM, İÇERİDEN GELEN KADIN SESİ DİKKATİMİ ÇEKTE.

Courtney'i her yerde arıyordum, bu yüzden onun kaldığı misafir kabinine girmek casusluk değil. Bu işim.

Eşiği geçiyorum.

"Üzgünüm. Biri bunu daha önce yapsaydı, bu kadar acıtmazdı."

Acıtmaz mı?

Ne diyorsun

sen?

Kabin içinde ilerleyerek sesinin geldiği banyoya doğru yürüdüm.

Courtney'nin yanında kim var?

"Biraz daha," diyor.

Küçük odaya giriyorum. "Sen kimsin?"

Courtney, elinden bir şey tuvaletin açık rezervuarının içine düşerken şaşkınlık çığlığı atıyor.

Onun yanında kimse yok.

Tamamen yalnız.

Bu yüzden tuvalet suyu sıçradığında sadece ona geliyor.

Courtney gömleğine bakıyor, ama yüzündeki dehşet ifadesi, yanağından damlayan tuvalet suyundan kaynaklanıyor sanırım.

Bakışları yavaşça benimkilere doğru yükselir, elleri yanlara doğru uzanmıştır.

Boğazımı temizledim. "Ben, şey." Yardım etmek ve gülmek arasında kalmış, boğazımı tekrar temizledim. "Cook'un öğlen 12'den 1'e kadar yemek salonunda çalışanlara öğle yemeği servis ettiğini bilmeni istedim."

Ön kolunu yüzüne götürür, uzun kolunu kullanarak damlaları siler. "Bu oda ve yemek fiyatına dahil mi, yoksa ekstra mı?"

Rahatsız edici bir duygu göğsümün ortasından geçer.

Benim için çalışanların çoğu pek bir şeyleri yok. Bazılarının başka yerlerde kiraladıkları evleri var, ama çoğunun yok. Her halükarda, hepsi ücretsiz öğle yemeğini memnuniyetle kabul ediyorlar.

Peki neden Courtney bana dahil mi yoksa ekstra mı diye sorduğunda farklı hissediyorum?

Ne yaptığımı fark etmeden önce elimi göğsümdeki flaneli ovuşturuyorum ve bırakıyorum. "Fiyat dahil."

Diğer koluyla yanağını tekrar sildi. "Tamam. Söylediğiniz için teşekkürler."

Başımı sallıyorum.

Ona söyleyecek başka bir şeyim yok, ama gitmek istemiyorum.

"Başka bir şey mi vardı?" Sesinde tam olarak sertlik yok, ama burada istemediği açık.

Kafamı sallamaya başlıyorum, sonra buraya bu şekilde daldığımın nedenini hatırlıyorum. "Tuvalete mi konuşuyordun?"

Courtney bir an bana bakar, sonra omzunu kaldırır.

Onun bakışlarını sürdürünce cevap veriyor. "Yalnız çalışmaya alıştım. Zaman geçiyor."

Ne dediğini nasıl anlamam gerektiğini bilemediğimden, mırıldanarak cevap verdim. Küçük banyodan çıktım.

"Öğle yemeğini unutma," diye hatırlatıyorum.

Sonra çıkıyorum.

Bölüm 25

COURTNEY

ÖN KAPININ KAPANDIĞINI DUYANA KADAR HAREKET ETMEDEN AYAKTA DURUYORUM.

Sonra, yüzüme *tuvalet suyu* sıçradığından beri göğsümde biriken yüksek sesli iniltiyi dışarı veriyorum.

"Ne oluyor lan, dünya?" diye odaya bağıriyorum.

Gömleğimi çekiştirip ıslak kumaşı yüzümden çekerek başımdan geçiriyorum.

Zaten yüzüm tuvalet suyuyla ıslanmış olduğu için bunun bir önemi yok.

Dişlerimi sıkıp bir kez daha sinirli bir ses çıkardım.

"Neden?" diye soruyorum tuvalete, tişörtü yere atarak kendimi tişörtün içinde bırakıyorum.

Göğüslerime yapışan gri kumaşa bakıyorum, çünkü o da ıslak.

"Hiç hoş değil. Hiç hoş değil."

Küçük banyoda dönüp musluğu sıcak suya çeviriyorum ve yüzümü lavaboya eğiıyorum.

Neyse ki tezgahın üzerinde el sabunu dispenseri var.

Avuçlarımı *dağ yağmuru* kokulu sıvıyla doldurduktan sonra ellerimi birbirine vurup sertçe köpürtüyorum.

"Neden?" Bu sefer sorduğumda kırılğan ruh halimi duyabiliyorum. "Neden *onun* önünde olmak zorundaydı?"

Ciğerlerimi doldurur, nefesimi tutar ve sabunlu avuçlarımla yüzümü ovuştururum.

Göğsüm yanmaya başladı ğ ı n d a , ellerimi akan suyun altına tutup ağzıma götürüyorum.

Köpükler temizlenir, dudaklarım açılır ve derin bir nefes alırım.

Tüm sabun yıkandıktan sonra, elime biraz daha sabun alıp işlemi baştan başlıyorum.

Tuvalet suyu.

Yüzümde.

Siktir.

Charlea zh

Siealife

ÇIĞLIK NEREDEYSE SON BASAMAKTAN DÜŞMEME NEDEN OLUYOR.

Dengemi sağlayıp hareketsiz durarak dinliyorum.

"Ne oluyor lan, dünya?" Courtney'nin sesi, gezegeni lanetlerken olması gerekenden daha net.

O kız bir saniyede uysaldan kaba birine dönüşebiliyor. "Neden?"

Onu tekrar duyunca gözlerimi kısıyorum.

Dikkatlice adım atarak kulübenin yan tarafındaki köşeyi döndüm ve suçluyu gördüm.

Açık banyo penceresi.

Ayrıca birkaç metre ötede Fisher ve Cook'un yüzlerinde sırtışırla durduklarını görüyorum.

"Hiç hoş değil. Hiç hoş değil." Courtney'nin sesi hala öfkeli, ama sesinde bir acı duyuluyor ve bu da benim ağzımı kapalı tutuyor.

Erkekler bir şey söyleyecek gibi görünce, başımı sallayıp yolu işaret ederek, sessizce onlara çenelerini kapatıp devam etmelerini söylüyorum.

"Neden?" Sesi daha alçak ve onu duyabilen tek kişinin ben olduğumdan eminim. "Neden *onun* önünde?"

O.

Ben.

Artık tanıdık gelen suçluluk duygusu beni pencereden bir adım geriye itiyor.

Ben onun patronuyum, diyorum kendime.

Yeni işinde yetersiz görünmek istemiyor, mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum.

Benden nefret ediyor ve düşmanına zayıflık göstermek istemiyor, kabul ediyorum.

Bölüm 27

COURTNEY

YÜZÜMÜ YIKAYIP TUVALETİN SIFONUNU TAMIR ETTİKTEN SONRA, YÜZÜMÜ KURULADIĞIM HAVLUYU ELİME ALIP YANIMA TUTUYORUM.

ve yanıma tutuyorum.

Banyoda etrafa bakıyorum, başka bir şeyin yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum.

Tuvalet odası çamaşır odasındakinden daha büyük ama yine de sadece tuvalet ve lavabo var. Demek ki, misafirlerimizle ortak duşları paylaşacağım.

Black Mountain Lodge'a kaç kadın geliyor acaba diye düşünürken, gözlerim pencerede takıldı.

Açık pencereye.

Başımı geriye eğip çığlık atma isteğini dişlerimle bastırıyorum.

Ama şimdi çığlık atamam çünkü pencere açık ve dışarıda biri varsa beni duyabilir.

Paketimi yere bırakıp pencereyi kapatmak için uzanıyorum.

Şu anda çığlık atamamın bir başka nedeni de, çığlık atarsam büyük olasılıkla hıçkırığa dönüşeceği için.

Pencereyi kapatıp parmak uçlarına yükselerek camdan dışarı bakıyorum.

Dışarıda kimse yok. Sadece ağaçlar. Ve boş bir yol.

Yolu izliyorum. Bütün bu zaman boyunca boş muydu? Yoksa biri benim çöküşümü gördü mü?

Ağırlığımı topuklarıma veriyorum. Olan oldu.

Ayrıca, Bay Black beni duymuş olsaydı, muhtemelen kabine geri gelip beni azarlardı.

Gömleği ve havluyu tekrar toplayarak, bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyorum.

Bugün farklıydı. İlk tanıştığımızdaki gibi *hoş bir farklılık* değildi. Ama daha nazikti. Ve sanki daha fazla şey söylemek istermiş gibi oyalanıyordu.

Ama söylediği şey...

Öğle yemeği.

Bana söylemek konusunda tereddütlü gibi gelmedi, ama bir şeyler vardı.

Belki dün söylemediği için kendini kötü hissetmişti?

Gün boyu ne kadar acıktığımı düşünüyorum ve onun da kendini kötü hissetmesini umuyorum.

Dün berbat bir gündü.

En azından bu sabah, o lanet tahtadan kendimi kaldırdıktan sonra, iki paket tarçınlı kuru üzümlü yulaf ezmesi hazırladım ve içine bir kaşık dolusu fıstık ezmesi ekledim. Çok lezzetliydi. Ve bu sayede güne aç başlamadım.

Dudaklarımı ısııyorum.

Öğle yemeğinin dahil olup olmadığını sormaktan nefret ediyordum, ama bilmem gerekiyordu.

Hafta sonunda maaşım daha az olacaksa, kabul etmeden önce ne kadar az olacağını bilmem gerekiyordu.

Bir süre dolabımdakilerle idare edebilirim. Ama bugün değil.

Henüz tanışmadığım tüm iş arkadaşlarımla birlikte yemek yeme fikri beni strese sokuyor. Ama ücretsiz yemek yiyeceğim gerçeğine odaklanacağım.

Ve bedava yemek her zaman lezzetlidir.

SESLER, FOOD HALL'UN AÇIK BIRAKILMIŞ ÖN KAPISINDAN DIŞARI SIZIYORDU.

Salonundan sesler geliyor.

Biraz geç kaldım. Ama çamaşırhaneye geri döndüğümde, üzerimde hala tuvalet suyu hissediyordum, bu yüzden her şeyi çıkardım ve kullandığım el havlusuyla birlikte çamaşır makinesinin içine attım. Kabinimin adının anlamını ilk kez deniyordum.

Sonra bir bezle yüzümü ve vücudumu ovuşturdum.

Ardından farklı kıyafetler giydim.

Ama günün yarısı geçtiği için, d n giydiğim kıyafeti giydim, çünkü onu sadece Bay Black g rm   t .

Bütün bunları yapıp sa larımlı yeniden  rd ğ mde, öğlen vakti çeyrek ge mi  ti.

Ve  imdi buradayım.

Geç kaldım.

Kendimi zorla açık kapıya doğru yürümeye devam ettim. "Dayan, Buttercup," diye fısıldadım kendime.

Tuvalere mi konu uyordun?

Cevabım bu kadar iç karartıcı olmasaydı, bu soru komik olurdu. Yine de kendimi iyi idare ettiğimi düşündüm.

Ve bu bir yalan değildi. Uzun zamandır yalnız çalışıyorum.

Ama aynı zamanda uzun süredir yalnızdım. Neyse ki o cümleyi bitirmedim.

Yüksek bir kahkaha beni irkildir.

Artık yalnız  alı mıyorum.

En iyisini umarak, en kötüsüne hazırlanarak, Yemek Salonu'na giriyorum.

Bölüm 28 Sterling

ONU HERKESTEN ÖNCE GÖRÜYÖRÜM. ÇÜNKÜ ONU IZLIYORUM.

Bekliyorum.

Üç adamım masada oturuyor. Aşçı tezgahın arkasında. Bir diğeri tabağını dolduruyor.

Ama kalçam tezgaha yaslanmış ve gözlerim kapıya çevrilmiş durumda.

Değişmiş. Dün giydiğı kıyafeti giymiş. Beni köşeden köşeye takip eden bir sapık gibi ona bakmamı sağlayan kıyafet.

Yüzü kızarmış. Örgüleri düzgün.

Ve erkeklerin onu gördüğü anı da biliyorum, çünkü oda bir anda sessizliğe bürünüyor.

Dik duruyorum. "Çocuklar, bu Court."

Courtney'nin gözleri benimkilere kayıyor.

Onunla aramızda mesafe koymak için ona Court demiştim. Ama benim dışımda başka birinin ona tam adıyla hitap etmesi fikri de hoşuma gitmiyor.

Bu yüzden onlar da ona Court diyecek.

Ama ben yalnızken. Onu düşünürken. O benim Courtney'im olacak.

Güzel kadın utangaç bir şekilde elini salladı. "Merhaba."

"O yeni Marty. Çamaşırhanede kalıyor. Ve o etrafta olduğunda ağzından tek kelime çıkmasın." Son cümlemi duyunca yüzünü buruşturur.

"Oh, buna gerek yok," diye tartışmaya çalışır.

"Gerekli," diyorum ve masayı işaret ediyorum. "Onlar Glen, Simpson ve Leon." Başparmağımla yanımdaki adamları işaret ediyorum. "Aşçı tezgahın arkasında. Bu çocuk da Fisher."

Onun genç yaşını bilerek işaret ediyorum. O, ona göre yeterince olgun değil.

Onun daha yaşlı birine ihtiyacı var.

"Memnun oldum," diyor çocuk, tabağını tezgahın üzerine bırakıp elini sıkmak için yanına yaklaşıyor.

Onu ayağından çekmek istiyorum.

Ama yapmıyorum. Çünkü ben olgunum. Onun aksine.

Sonra Courtney Fisher'a gülümsedi ve ben onu düşürmediğim için pişman oldum.

Charlea zç

COUAIFEY

BEN BANKTA OTURDUĞUM YERE ÇÖKÜVERDİM.

Izgara tavuk ve patates salatası kokusu kadar lezzetliydi ve yemek komasına girme tehlikesiyle karşı karşıyayım.

"Kaldırmadan önce isteyen var mı?" diye soruyor aşçı, karşımdaki banketten kalkarken.

Fisher daha fazla patates almak için ayağa kalkıyor ama geri kalanımız almıyoruz. Öğle yemeği beklediğim kadar garip geçmedi.

Herkes ayağa kalkıp elimi sıkarak isimlerini hatırlattıktan sonra, grup iki piknik masasına dağıldı ve ben ortada kaldım.

Beni aralarına aldılar ama sorularla sıkıştırmadılar ve çok geçmeden rahatlayıp yemeğimin tadını çıkarmaya başladım.

Konuşmayan tek kişi Bay Black'ti.

"Court." Leon, yaşlı adamlardan biri, dikkatimi çekti. "Pişirmeyi sever misin?"

"Leon," patronumuz sertçe seslendi.

"Ne?" Leon ellerini kaldırdı. "Kadın olduğu için sormuyorum. Burada kimse hayatı pahasına bile turta yapamıyor da ondan soruyorum."

Onun argümanına gülümsedim.

Leon bana dönüyor. "Yapabilir misin, Court? Turta yapmayı biliyor musun?"

Dudaklarımı sıkıp, gözlerimi Bay Black'ten ayırmadan başımı sallıyorum. Yemek salonunda bir alkış koro yükseliyor.

"Ne dedin, Sterling?" Cook odanın diğer ucundan sorar. "Mahkeme'miz ara sıra pasta pişirmek için zamanını kullanabilir mi?"

Sterling mi?

Sterling kim?

Patronum Bay Black, diğerk piknik masasından ayağıakalkar. "Umurumda değıil." Tabağıını alır. "Court kabul ederse, ikiniz pasta yapabilirsiniz."

"Kibar konuş." Fisher sahte bir öksürük çıkarır.

Birkaç kişı kıkırdar, ama *Sterling* onu görmezden gelir. Tabağıını bulaşık makinesine koyup binadan çıkarken geri kalanımızı da görmezden gelir.

İş arkadaşlarım aralarında konuşmaya devam ediyor, ama benim aklım hala siyah ruhlu patronumun bir ilk adı olduğı gerçeğıine takılıp kalmış durumda.

Ve tabii ki sıkıcı ya da sıradan bir isim olamaz. Hayır. *Sterling* olmalı.

Güçlü bir isim olmalı. Erkekçe.

Elimin altında hissettiğıim karnını hatırlatmalı. Dokunduğıumda kaslarının gerilmesini hatırlatmalı. "Court, dünyaya döndün mü?"

Sersemliğıimden sıyrılıp Fisher'ın bana sırtıttığını görüyorum.

Bay Black, namı diğerk *Sterling*, tanıştırma sırasında Fisher'a çocuk demişti.

Gözlerinin üzerine kıvrılan kum rengi saçları ve büyüyen bir genci andıran uzun uzuvlarıyla, mürettebatın geri kalanına kıyasla kesinlikle *en genç* olanıdır. Gerçi benden çok daha genç olamaz.

"Affedersiniz, bir şey mi sordunuz?" Ona gülümsüyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "Aşçının yemekleri beni de uyutuyor."

"Bu bir iltifattır," diye bağıırıyor aşçı odanın diğerk ucundan.

"Öyle demedim," diye cevaplar Fisher. "Neyse..." Başını sallar ve dikkatini tekrar bana çevirir. "Bundan sonra depoya gitmem lazım. Sana kimse gösterdi mi?"

"Hayır," diye doğruyu söylüyorum.

Çamaşırhanemin arkasında başka bir bina var ve sanırım ondan bahsediyor. Ama Bay Black kesinlikle bundan bahsetmemiştii.

Onun müdahale etmeyen tavrı... zorlayıcıydı. Ama sürekli etrafımda dolanmasından iyidir. Bütün gün omzumun üzerinden bakmasını kaldıramazdım.

En azından işimi kontrol etmek isterdi diye düşünürdüm. Ya da günün sonunda sormak isterdi...

Ama belki de kontrol ediyor ve sadece bir şey söylemiyor olabilir. "Seni şimdi oraya götüreceğim." Fisher ayağıakalkar.

"Tamam, teşekkürler." Bacağımyı bankın üzerinden atmak için yana doğru dönünce, engelleyemeden boğazımdan bir acı iniltisi kaçar.

Hâlâ oturan Simpson kıkırdar. "Çok çalışıyorsun. Marty'nin o klipsli dosyalardan birine başlamak için üç gününü aldı. Benim saydığım kadarıyla sen şimdiden birkaçını çizmişsin."

Ben, bankın üzerinde durarak duraksarım. "Oh."

Marty'nin hızı kabul edilebilirse, çitanın düşük olduğunu bilmek iyi.

Ve ağrımın çoğunun yaptığım işten değil, tahta bir ranzada uyumaktan geldiğini sadece ben biliyorum.

İçimdeki diğer inlemeleri bastırarak ayağa kalkıp tabağımyı bulaşık makinesine koyduktan sonra Fisher'ın peşinden çıktım.

"Ee." Uzun adımlarını benimkine uydurarak yavaşladı. "İlk birkaç gün nasıl geçti?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım ve dudaklarımı sıkıştırdım.

Bu adam sakın görünüyor, ama öğle yemeğinde herkes çok samimi davranıyordu, bu yüzden ne kadarını paylaşmam gerektiğini bilmiyorum.

Fisher gülüyor. "Hadi ama, o kadar da kötü olamaz."

İş hakkında kötü konuşup başımı belaya sokmak istemediğimden başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, iyi gidiyor."

Yine güldü. "Benim için yalan söylemene gerek yok, Court."

Yürümeye devam ederken Fisher'a bakıyorum, sonra iç çekiyorum. "Gerçekten iyi. Sadece nasıl gittiğini bilmiyorum."

Fisher başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben pek bir talimat almadım... Sabah kahvesini hazırlamamı söylemekten başka, Bay Black benden ne beklediğini söylemedi." Ona gerçeği söylüyorum, her şeyi olmasa da.

"Bay Black mı?" Fisher bu kelimeleri boğazında düğümlenerek söylüyor. "Sterling gerçekten ona öyle demeni mi söyledi?"

Garaj yoluna yaklaşıyoruz, söz konusu adamın evinin önünden geçmek üzereyiz, bu yüzden sesimi alçaltıyorum. "Öğle yemeğinde biri söyleyene kadar adının Sterling *olduğunu* bile bilmiyordum."

Fisher elini kaldırıp boynunun arkasını ovuşturur.

Harika. Ortamı gerginleştirdim.

"Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?" Konuyu değiştiriyorum. "Beş yıldır," diyor Fisher gururla.

Kulübemin arkasındaki binaya yaklaşırken, üniversiteden mezun olduğunu ama diplomasını ne yapacağını bilmediğini anlatıyor. Black Mountain Lodge'a balık tutmak için gelen bir adamı tanıdığını. Kendisinin de balık tutmayı çok sevdiğini. Buraya geldiğini, Sterling'in kapısını çaldığını ve rehberlik işi için değerlendirilmesini istediğini anlatıyor.

Fisher, yemek salonundaki kilidin şifresini girerek kulübenin kapısını açar.

"Ve seni hemen işe aldı mı?" diye soruyorum, kulübeden çok garaja benzeyen alana adım atarken.

"Tam olarak değil." Diye burun kıvrır. "Ama onu ikna ettim."

Ben de mırıldanarak, onun da çamaşır odasındaki tahtada uyumak zorunda kalıp kalmadığını merak ediyorum.

Depo kulübesinde dolaşırken, ortadaki büyük rafların etrafında tur atarken, Fisher misafirler hakkında bilgi veriyor. Bazen bir kabin dolusu insan gelirken, bazen de tüm ranzalar dolduğunu anlatıyor.

"Misafir yokken ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, bugün gibi günlerde ne yaptıklarını merak ediyorum.

"Çoğunlukla bir sonraki tur için hazırlık yapıyoruz. Gideceğimiz rotaları planlıyoruz. Paketleme ve market listeleri hazırlıyoruz. Ekipmanları hazırlıyoruz... Her grup bir kayıt formu dolduruyor ve biz de buna göre ayarlamalar yapıyoruz. Yani her gezi aynı değil."

"Mantıklı," diyorum.

Birkaç dakika daha kalıyoruz ve ilgimi çeken eşyaların yerlerini zihnimde not ediyorum.

"Bunu alabilir miyim?" Fisher'la kapıda buluşurken kısa basamağı kaldırıyorum.

O başını sallar. "Tabii ki. Bunlar hepimizin kullanımı için."

Bu gece yatmak için tabureyi kullanmayı ve beceriksiz bir koala gibi ranzaya tırmanmaktan ne kadar kolay olacağını hayal ederken, aptalca sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Dışarı çıkarken taburenin tutamağını değiştiriyorum. Ağrıyan omuzlarım, ranzaya tırmanmanın artık daha kolay olabileceğini, ama uyumanın daha rahat olmayacağını hatırlatıyor.

Bu da aklıma bir şeyi getiriyor...

"Maaş günü ne zaman?" Fisher kapıyı kilitlerken soruyorum.

Cevap verirken sırtı hala bana dönük. "Ayın son günü."

Son...

Sanki cevabı göğsümle duymuşum gibi sırtım kamburlaşıyor.

Ayın son günü.

Ama daha Ekim'in ikisi.

Yirmi dokuz gün daha maaş almayacağım.

"Her zaman bara gideriz..." Fisher konuşmaya devam ediyor ama onu duymuyorum.

Beynim dolabımda ne var ne yok, market alışverişi ne kadar pahalı ve...

O lanet olası tahta.

O lanet tahtada yirmi dokuz gün daha uyuyamam.

Gözlerimin köşelerinde yaşlar yanıyor ve onları silmeye çalışıyorum.

Sorun yok.

İyi olacağım.

Daha kötü koşullarda da kaldım.

En azından başımı sokacak bir

yerim var.

Özel bir banyom var.

Sınırlı yiyeceğim var.

Yarım depo benzin. İki

yüz dolar.

Ve uyuyacak bir tahta.

"Ben bu tarafa gidiyorum." Fisher'ın sözleri düşüncelerimin döngüsünü bozar. Yukarı bakıp gülümsemeye çalışırım. "Tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Görüşürüz." Benden

uzaklaşır. Gülümsemem kaybolur.

Lanet olası ayın sonu.

Yenilginin ağırlığı ayak bileklerimi sarar, ayaklarım yerden kalkmaz.

Belki Bay Black'ten avans isteyebilirim?

Kulübeme doğru bir adım atıyorum.

Belki onu haftalık ödeme yapmaya ikna edebilirim. Sadece ilk ay için. Belki...

Ayak sesleri duyunca gözlerimi kaldırıyorum.

Bir çift koyu kahverengi göz bana bakıyor.

Sterling gözlerini kısıyor.

Ve hissediyorum.

Yanağımdan soğuk bir gözyaşı damlasının aktığını

hissediyorum. Midem roller coaster'da gibi sarsılıyor.

Ağzımı zorla gülümsemeye çalışıyorum.

Ama sanırım yanlış
yapıyorum. Sanırım
abartıyorum.

Ve biliyorum... Bu adamdan para isteyemeyeceğimi
biliyorum. Hak etsem bile.

Bunun için çalışmaya devam edecek olsam
bile. Buna layık olsam bile...

Ondan isteyemem.

Çünkü hayır diyecek.

İkinci bir gözyaşı damlasının düşmek üzere olduğunu
hissediyorum. Ama buna izin veremem. Onun
görmesine izin veremem.

Bakışlarımı indirip, aceleyle ileri atılıp patikadan çıkıyorum, Bay Black'in
etrafında dolaniyorum.

Sözsüzce Bay Black'in etrafından dolaşıyorum.

Onu geçerken gözümün ucuyla bir hareket görüyorum. Sanki bana
uzanıyormuş gibi.

Ama ilerlemeye devam ediyorum, bu kadar zayıf olduğum için kendime
sessizce lanet ediyorum.

Sadece bir ay.

Sadece yirmi dokuz gün.

Bölüm 30 Sterling

DÖNÜP COURTNEY'İN YOLUN AŞAĞISINA DOĞRU ÇEKİLDİĞİNİ İZLEDİM, ADIMLARINI KATLAYARAK

ve giderken bacağına çarparak.

Fisher'ın ona o bakışı attırmak için ne söylediğini bilmiyorum.

Yanağında o lanet gözyaşı. Onu takip etmeye başlıyorum. Hazır...

Neye?

Buraya gelmemin tek sebebi, Fisher'la yaptığı sohbeti bölmektir. Ve şimdi, artık sohbet etmiyorlar.

Ama...

Geri dönüp Fisher'ın gittiği yöne doğru ilerledim.

Öfke, kıskançlık ve alışık olmadığım diğer duygular içimi kemiriyor.

O ikisinin flört ettiği düşüncesi beni delirtiyordu. Ama o sahte gülümseme. Ve o lanet olası gözyaşı...

Evimin arkasından yukarı çıkan küçük patikayı takip ederken yumruklarımı açıp kapatıyorum.

Ağlayan insanlarla başa

çıkamıyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bunu, aşırı çalışan bekar bir anne tarafından yetiştirilmeye bağlayabilirim. Ya da kardeşlerimin duygularını benim kadar iyi idare edememelerine. Ama ben bu beceriyi hiç öğrenmedim.

Tek bildiğim, Fisher ona kötü davrandıysa onun derisini yüzüp çıkaracağım. Arka terasımı geçerken jakuziye bakıyorum.

Courtney jakuziyi çok severdi.

Adımlarım yavaşlar.

Belki ona kullanması için teklif edebilirim.

Bu sapıkça olmaz; erkekler istedikleri zaman kullanabileceklerini biliyorlar. Sadece pek kullanmıyorlar.

Ve köpüklü suya onlarla birlikte girmek için içten içe bir istek duymuyorum.

Courtney'nin ıslak mayolu halini hayal ederek terastan uzaklaşıp manzaraya bakıyorum.

Evin önünden anlaşılması zor ama bu tarafta arazi alçalmış. Orman da küçük bir gölün etrafında ikiye ayrılıyor. Aşağıda parıldayan su, yukarıda dağların zirveleri... Bu yüzden buraya evimi inşa ettim. Burası sadece benim evimken, Black Mountain Lodge değilken.

Courtney de bu manzarayı severdi eminim.

Omuzlarımı açıp yola devam ediyorum.

Odaklan.

Fisher kıyıya ulaştıktan bir süre sonra ona yetişiyorum.

Su kenarında uzun bir bank var ve bankın arkasında bir düzine kadar oltalar görünüyor. Buradaki balıkçılık rehberimiz olan Fisher'ın burayı kendi bölgesi sayıyor ve oltaları düzenli tutuyor.

Bu spora hiç sabrım olmadı, ama bu çocuk her gün yapabiliyor ve yapıyor.

Ama Courtney'i kasten ağlattıysa, kırık parmaklarla oltaya yem takmak onun için çok zor olacak.

Beni fark eder, elinde oltayla dikilir.

"Selam." Bir saniye makarayı kurcaladıktan sonra bana tekrar baktı. "N'aber?"

Asıl soru bu, değil mi?

Ama... Courtney'nin üzgün olduğunu bilmiyorsa? Neden ağladığını sorarsam, saklamaya çalıştığı bir şeyi açığa çıkarabilirim.

Ama aralarında ne konuşulduğunu bilmem gerekiyor. Neden ağladığını anlamam gerekiyor.

Sen de bunu istemedin mi?

İçimdeki sesi duymazdan geliyorum.

Evet, Courtney'nin işten ayrılmasını istiyorum. Ama ağlamasını istemiyorum.

Ağlamasına dayanamıyorum.

"Court ile ne konuşuyordunuz?" Ses tonum istediğimden daha öfkeli.
Ve sorumu öyle pat diye sormak istememiştim. Ama belli ki kafam çok karışık.

Fisher'ın yüzü buruşuyor. "Ha?"

"Sadece rastladım." Sakin görünmeye çalışıyorum. "Aceleci görünüyordu."

Fisher'ın karışık ifadesi açık ve o kıkırdar.

"Muhtemelen Muhtemelen hayat hikayemi dinlemekten bıkmıştı."

Öyle değil.

Daha fazlası

var.

"Hmm." Ellerimi ceplerime soktum. "Nereye gittiğini söylemedi mi?"

Fisher başını sallar. "Sadece o tabureyi alabilir miyim diye sordu. Ben de sorun olmadığını söyledim. Maaş günü ne zaman diye sordu, ben de ay sonunda olduğunu söyledim, yani maaşını almak için acele ediyor gibi değildi." Şaka yaptığımı düşünerek burnundan hava çıkarır ama ben komik bulmam.

Fisher'dan uzaklaşırken başka bir şey söylemedim.

Maaş günü için mi ağlıyordu?

Bu sürpriz olmamalıydı. Sözleşmede yazıyor.

Sözleşmede yazmalıydı.

Ve olmasa bile, aylık maaş vermek iş sahibi olarak benim hakkım.

Hoşuna gitmiyorsa, gidebilir.

Elimi kaldırıp göğsümü ovuşturdum.

İki gün oldu. Lanet olası iki gün ve şimdiden kararlılığımın sarsıldığını hissediyorum.

Bu da Courtney'i buradan çıkarmak için bir neden daha. Eğer

üç ay boyunca burada kalırsa...

Dayanamam.

O kadar uzun süre kıvrımlı vücutlu küçük işçimden ellerimi uzak tutmam

imkansız.

Yani, gözyaşları olsun ya da olmasın, mesafemi korumaya devam etmeliyim.

Bölüm 31

COURTNEY

DIZLERİMİN ÜZERİNE ÇÖKÜP OMUZLARIMI KAMBURLAŞTIRDIKTAN SONRA
bir kedi gibi gerginleştiriyorum.

Yaramıyor.

Hâlâ tepeden yuvarlanmış gibi hissediyorum.

Ellerimin altındaki kontrplak hareketimle birlikte gıcırıyor.

"Sızlanmayı kes. Kalkıyorum."

Kenara sürünerek ilerledikten sonra, mini merdivenin en üst basamağını
bulana kadar bir ayağımı uzatıyorum.

Dün gece yatmaya çıkmak için basamaklar işimi kolaylaştırmıştı, ama bu—
yerimi değiştirip diğer ayağımı da uzatıyorum—o kadar kolay değil.

Yastığıma acınacak gözyaşları dökerek uykuya daldığımda, kendime daha iyi
hissederek uyanacağımı söyledim.

Durumu biliyorum.

Bir plan yapabilirim.

Bütçemi ayarlayabilirim.

Ama ayağımı yere koyduğumda. Ve uyurken omzuma baskı yapmaktan
omzumda zonklama hissettiğimde.

Bugün daha iyi hissetmediğimi kabul ediyorum.

Yavaşça başımı bir yandan diğer yana çeviriyorum, boynumun dibindeki
düğümün geçmesini diliyorum.

Belki sıcak bir duş iyi gelir.

Şimdi bir tane, akşam da bir tane alabilirim. Kendimi gerçekten
şımartabilirim.

İlk günden beri alarmımı değiştirmedığım için zamanım olduğunu bilerek
dişlerimi fırçalayıp bugünkü kıyafetimi seçiyorum: kot pantolon ve eskimiş,
yakası yuvarlak bir sweatshirt.

Kahvemi Food Hall'da içeceğim, ama kapıyı açmadan önce kavanozdan bir kaşık fıstık ezmesi alıp ağzıma tıkıyorum.

Ayağım en üst basamakta durur.

Klipsli dosya.

Ağzım kapalı, etrafa bakınıyorum, gözlerim Bay Black'in ön verandasına takılıyor. Ama kimseyi görmüyorum.

Günün sonunda Food Hall'da bıraktığım klipboard'u alıyorum ve üstüne yeni bir sayfa eklenmiş, üstüne *Costco* yazılmış.

Alışveriş listesi, klipsin altına sıkıştırılmış bir iş üyelik kredi kartı ve sayfanın alt kısmına karalanmış bir not var.

"Bu kartı benzin deposunu doldurmak için kullan."

Son satırı tekrar tekrar okudum.

Hak etmediği şükran duygusu omuzlarımdaki yükü biraz hafifletiyor.

O farkında olmayabilir ve bu sadece standart bir politika olabilir, ama patronum bana bir can simidi attı.

Aniden bir yatak almaya param yetmez. Ama bu ücretsiz bir keşif görevi.

Ve Costco'nun yemek alanına bir gezi.

Sadece bir dilim pizza düşüncesi bile midemi guruldattı. Yüzümde samimi bir gülümsemeyle Spike'a baktım.

"Bugün iyi yemek yiyeceğiz."

Bölüm 32 Sterling

COURTNEY GARAJ YOLUNDA MANEVRA YAPARKEN FREN IŞIKLARININ KAYBOLDUĞUNU
IZLIYORUM.

Onun ilk kez klipboard'u bulduğunda bana baktığını gördüm.
Beni görmedi, mutfak penceresindeki yüzü fark etmedi.
Ama gülümsediğini gördüm. Ve sanki içerideki birine konuşuyormuş gibi
omzunun üzerinden yüksek sesle bir şey söylediğini duydum.

Ayrıca duştan dönerken de gördüm. Saçları nemli
örgüler halindeydi.
Onu ilk gördüğümde giydiği kot pantolon yine üzerindeydi ve kalçalarına
yapışmıştı.

Yaklaşmadan önce dönüp baktım.
Duştan çıktıktan sonra nasıl koktuğunu bilmeme gerek yok.
Bu gece yatarken Courtney'nin normal anıları ile birlikte beni eziyet edecek
bir koku anısına ihtiyacım yoktu.

Ama...

Etrafa bakıp, yakınlarda kimse olmadığını
doğruluyorum. Ama onun hakkında daha fazla şey
bilmem gerekiyor.

Garaj yolundan çıkıp çamaşırhaneye giden yola giriyorum.

O benim çalışanım.

İstesem de istemesem de ondan sorumluyum.

Ve onda yardıma ihtiyacı olduğunu gösteren bir şey var. Ama
onu anlayana kadar ona yardım edemem.

Ön kapısının merdivenlerine yaklaşırken kendime bunu tekrarlıyorum.

Kapı koluna uzun bir süre bakıyorum.

Kilitli olmaması - çünkü kilitlenmiyor - beni aptal gibi hissettiriyor, çünkü burada kimse ona zarar vermez, ama bu kilitlenmeyen tek bina burası.

Ama bunun nedeni, kilitlenmesine hiç gerek olmaması. Kimse çamaşırları çalmaz. Ve burada sadece hasta olanlar, Bunk House'daki diğerleri bütün gece öksürük sesleri duymak istemediğinde kalır.

Aylarca kimse burada uyumadı, yani kirli falan da değil. Sadece kadını saklamak için uygun bir yer.

Ayrıca, *kilitli* olmaması da burayı haneye tecavüz gibi hissettirmemek için iyi oluyor.

Üstelik kulübe benim.

Benim malım.

Buradaki her şey benim.

Yani bu gerçekten izinsiz giriş mi...?

Vicdanım bunun neden yanlış olduğunu hatırlatmadan ve arkadaşlarım beni yakalamadan, tek adımda merdivenleri tırmanıp kapıyı açtım.

Bölüm 33

COURTNEY

ANA YOLA DÖNDÜĞÜMDE, TELEFONUMDA OYNAT DÜĞMESİNE BASIP TELEFONU bardaklıkta yerleştiriyorum.

Araba teybim çalışmıyor olabilir, ama bardaklık hoparlör görevi görüyor ve müziği Jeep'imın içinde yüksek sesle duyulmasını sağlıyor.

Kulaklığım yok ve *dikkatimi dağıtmak* istemediğim için çalışırken müzik dinlemiyorum. Ama şimdi, Costco'ya giderken, depom dolu ve ufukta benzin istasyonu görünürken, müziği son ses açıyorum.

Bölüm 34 Sterling

PORTAKAL VE ÇİÇEKLER.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Bilmek istemiyordum. Duştan yeni çıkmış kokusunu bilmek istemiyordum.

Ama şimdi biliyorum.

Lanet portakallar ve çiçekler.

Şampuan ve losyonun bir karışımı. Ve parmaklarımı sikime dolamadan önce avucumu bu kokuyla doldurmak istiyorum.

Gözlerimi açıyorum.

Courtney'nin kabininde mastürbasyon yapmayacağım.

Daha önce açık kabin kapısından nasıl cevap verdiğini düşünerek boğazımı temizledim.

Boşluğa konuşmak aptalca geliyor ama yine de yapıyorum. "Merhaba?"

Kimse cevap vermiyor. Tabii ki.

Kafamı salladım. Bu kız hep kendi kendine konuşuyor, kabinine de konuşması şaşırtıcı değil.

Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu ama her şey neredeyse aynı.

Courtney, çamaşır makinelerinin üzerindeki tezgahta küçük bir mutfak alanı oluşturmuş. Fazla bir şey yok ama düzenli ve temiz.

Burada buzdolabı yok, ama yemekhanedeki buzdolaplarını kullanabilir. Muhtemelen çoktan kullanmıştır.

Küçük masayı kullanmıyor gibi görünüyor ve nereden geldiğini bile hatırlamakta zorlanıyorum.

Sandalyelerden birinin arkasını tutup sallıyorum.

Ne kadar dayanıksız olduğunu hissedince ağzım bükülüyor.
Sadece çöküp çökmeyeceğini görmek için üzerine oturmak istiyorum, ama burada olduğuma dair herhangi bir iz bırakmak istemiyorum.
Pencereyi kapatan ince perde dalgalanıyor.
Dışarısı güzel bir gün ve Courtney, temiz hava girmesi için masanın üzerindeki pencereyi açmış olmalı.
Kumaş takılıyor ve o anda pencere perdesinin üzerinde duran küçük kaktüsü fark ediyorum.
Perdeyi çekiyorum.
Küçük bir seramik saksının içinde ve dikenlerine turuncu bir ip fiyonk takılı.
Çok sevimli.
Perdeyi tekrar bitkinin üzerine bırakıyorum.
Dolabı açmak istiyorum ama bu biraz fazla müdahaleci olur.
Banyo kapısını açmakta ise hiçbir sorun yaşamıyorum.
Temiz ve küçük lavabonun üzerinde birkaç şişe losyon ve başka eşyalar var.
Burada duş almanın bir yolu var mı diye bir saniye düşündüm ama bu düşünce hemen kafamdan silindi. Yer yok.
Ve o burada uzun süre kalmayacak.
Bu da benim istediğim şey.
Bunu kendime iki kez söyleyerek, daha gerçek olmasını sağlamaya çalışıyorum. Yatak odasına girerken aklım Courtney'de. Gözlerimi komodinin üzerinde gezdiriyorum.
Buraya gerçekten çalışmak için mi geldi? Dağlara mı çekildi?
Lodge'u tesadüfen mi buldu, yoksa biri mi önerdi? Sadece Doğu Kıyısı'ndan uzaklaşmak mı istedi?
Bir şeyden mi kaçıyor?
Yatağa yaklaşıyorum, ayak tabanlığını yatağın ucuna yerleştirmiş, sanki biraz yüksek bir çerçeve değil de üst katlı bir ranza gibi.
Ama sanırım oldukça kısa boylu, bu yüzden basamaklar olmadan yatağa girip çıkması zor olmalı.
Yatağın diğer ucunda gri yastık kılıflı tek bir yastık ve ranza üzerinde uyumlu gri bir battaniye var.
Renk beni şaşırtıyor. Onu başka bir şeyle hayal etmiştim. Belki yeşil, çünkü ilk gün o rengi giymişti. Belki pembe,

Çünkü ben aptal bir adamım ve kadınların hangi renkleri sevdiğini bilmiyorum.

Elimi uzatıp yatak örtüsüne koyuyorum, kumaşı hissetmek istiyorum.

Parmağımın arasında kumaş varken, onu yatakta biriyle hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ağır nefes alıyor. Kolları başının üzerinde.

Bir ilişkiden mi kaçıyor? Evli mi?

Boşanıyor mu?

Bu birçok şeyi açıklardı.

Ülkenin diğer ucuna

taşınması.

Aracı eşyalarıyla dolu.

Dünkü gözyaşlarını açıklıyor mu?

Elimi battaniyenin üzerinde gezdirip kaşlarımı çatıyorum.

Neden bu kadar pütürlü?

Uzanıp battaniyenin üst köşesini tutuyorum.

Onun yatağına dokunmamam

gerek. Yine de battaniyeyi geri

çeviriyorum. Ve bakıyorum.

Giysilere. "Ne

oluyor?"

Yine komodine bakıyorum.

Çekmeceleri çoktan doldurmuş ve... ne? Giysilerini yığın halinde bırakmak yerine saklamaya mı karar vermiş?

Parmaklarımla bir sweatshirt'ün altına girip onu

kaldırıyorum. Ve duraksıyorum.

Çünkü parmaklarım tahtaya

dokunuyor. Sweatshirt'ü kenara

itiyorum. Kontrplak bana bakıyor.

Nefesim göğsümde düğümlenir.

Giysileri daha fazla kenara itiyorum, altındaki pürüzlü tahtayı daha fazla ortaya çıkarıyorum.

Ben...

Gördüklerime anlam veremiyorum. Tüm

giysileri kenara itiyorum.

Yatak yok.

Yataktan uzaklaşıp duvarlara bakıyorum, sanki bir yerde yatak dikilmiş olabilirmiş gibi.

Yok.
Lanet olası bir yatak yok.
Ranzanın altına bakıyorum.
Ama sadece kutular ve Courtney'nin valizi var.
Ve ranza sadece çıplak bir kontrplak parçası.
Yatağın ayak ucunda yığılmış çamaşır yığınınına bakıyorum. Ve kendimi
gezegendeki en büyük pislik gibi hissediyorum.
Courtney'e yatak vermedim, o da kıyafetlerinin üzerinde yatıyor.
Ellerimi ranzaya dayadım.
Göğsümdeki ağırlık beni yere çekmek üzere.
Neden bir şey söylemedi ki?
Neden lanet olası bir yatak istemedi?
Ama cevap çok açık.
Bunu bilerek yaptığımı düşünüyor.
Suçluluk duygusu tenimde kayıyor, varlığıma sızıyor ve daha önce hiç
yaşamadığım bir nefretle dolduruyor.
Courtney, yatak olmadığını bilerek ona bu kulübeyi verdiğimi düşünüyor.
Bilmiyordum.
Yemin ederim, bilmiyordum.
Ama neden öyle düşünmesin ki?
Onun kim olduğunu öğrendiğim andan itibaren ona küçümseyici ve kaba
davrandım.
Onun görüntüleri zihnimde canlanıyor.
*Courtney'nin o ilk sabah beni görüp hemen kabinine geri dönmesi. Lanet olası
bir tahtada uyuduktan sonra.*
Courtney, ona söylemediğim için bizimle öğle yemeği yemedi.
*Courtney, lanet olası bir tahtada uyuduğu ikinci gecenin ardından yüzünde ve
gömleğinde tuvalet suyu ile.*
*Dün gece Courtney, gözlerinde yaşlar ve dudaklarında sahte bir
gülümsemeyle, lanet olası bir tahtada bir gece daha geçirmek üzere yola
çıkarken.*
*Courtney ne zaman maaş alacağımızı soruyor. Muhtemelen uyumak için
lanet olası bir yatak almak istediği için.*
*Courtney bu sabah, lanet olası bir tahtada uyuduktan sonra Costco'ya
gideceği için gülümsüyor.*
Dişlerimi sıkmak zorundayım.
Dudaklarımı sıkıştırmak zorundayım.

Nefes almaya zorlamalıyım. Onu
göndermek istedim.

Ama böyle değil.

Böyle değil.

Beni boğmak üzere olan duyguları yutarak, ranzanın üzerine eğilip
giysilerini yerine çekiyorum.

Nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekiyor.

Onun kıyafetlerini bulduğum gibi ince bir tabaka halinde geri koyduktan
sonra, ranzaya tırmanıp uzanıyorum.

Giysiler hiçbir işe yaramıyor.

Bu, tam olarak bir kontrplak levha üzerinde yatmak gibi bir his.

Benden nefret ediyor

olmalı. Kendimden nefret

ediyorum.

Olduğum yerde kalıyorum, tavana bakıyorum, kendimi bunu yaşamaya
zorluyorum.

Courtney üç gece böyle uyudu ve benim vücudum beş dakika sonra isyan
etmeye başladı.

Nasıl çalışabildi... ve tek bir şikayet bile etmeden çok çalışabildi...

Nasıl başardı bilmiyorum.

Çünkü başka seçeneği yoktu.

Onun durumunu bilmiyorum, ama kimse bunu ve beni, mecbur kalmadıkça
katlanamazdı. Çaresiz kalmadıkça.

Onun tamamladığı projeleri düşünüyorum. Özellikle misafir kabinlerindeki
projeleri. Her biri tam donanımlı, her ranza yatakla kaplı. Ve yine de hiçbir şey
söylemedi.

Kendi kabinine gizlice bir tane bile

almadı. Kullanabilir miyim diye

sormadı.

Courtney tek bir kelime bile etmedi.

Yan tarafa dönüp, *lanet olası bir tahtanın üzerinde* yattığım için inleyerek
bacaklarımı aşağıya salladım.

Kontrplak kenarı gömleğime takıldı.

Eğer çıplak tenime değseydi, iz kalırdı. Ranzaya öfkeyle

bakıyorum.

Sonra dönüp kabinden çıkıyorum.

Ağaçların arasında Cook'u gördüğümde, Bunk House'dan Food Hall'a doğru
yürürken, garaj yolunda öfkeyle koşuyorum.

Donakaldım.

Cook yürümeye devam ediyor.

Görüş alanımdan kaybolana kadar onun hafif ısıklık sesini dinledim.

Courtney'nin kulübesinden çıkarken daha dikkatli

olmalıydım. Biri beni görseydi...

Orada ne aradığımı nasıl açıklardım?

Açıklayamam.

Bu yüzden kimse beni yatak taşırken görmemeli. Ve onun yatak olmadığını, onu karıştırdığımı açığa çıkarmadan açıklayamam.

Bana istediğini bile söyleyemem, çünkü neden üç gece beklesin ki?

Hayır. Kimse beni görmemeli.

Garaj yolundan ormana doğru adım attım.

Hızla hareket ederek ağaçların arkasında kalıyorum ve Bunk House'a en yakın kulübeye doğru ilerliyorum. Bu kulübeyi en az kullandığımız kulübe, sadece diğer kulübeler dolu olduğunda kullanıyoruz. Kulübede bir sorun yok. Diğer kulübelerle aynı şekilde donatılmış. Ama gerek yokken neden misafirleri adamlarımın yanına koyayım ki?

Bir gıcırtı, Bunk House'un ön kapısının açıldığını haber veriyor ve hızlı adımlarla ilerleyerek misafir kulübesinin köşesinin arkasına saklanıyorum.

Hiç de süpheli bir davranış değil.

Ayaklarımı dikkatlice indirerek, adımlarımın sesini bastırarak kulübenin arkasını dolaşıyorum.

Kulübe ile yatakhane arasında, ön kapıya geri dönene kadar fark edilmeden diğer tarafa geçebilecek kadar geniş bir orman var.

Geçen yıl kilitleri değiştirdik — Marty'nin tamamladığı projelerden biri — artık tüm binalarda anahtar kilitleri yerine şifreli kilitler var.

Çok kullanışlı. Özellikle şu anda.

Mülkteki tüm kilitleri açan kişisel şifremi giriyorum. 0690

Çünkü ben bir çocuğum.

Kapı hafif bir sesle açılır, ama hızla içeri girip kapıyı arkamdan kapatırım.

O berbat his göğsümden gitmedi. Ve dört kullanılmamış yatağa baktığımda, o his daha da kötüleşiyor.

Kullanılmamış.

Son üç gecedir kaç tane yatak kullanılmadan durduğunu düşünüyorum.

Courtney'nin onları

gördüğünü. Orada olduklarını

bildiğini.

"Siktir."

Elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum.

"Siktir." Biraz daha yüksek sesle

söylüyorum.

Sonra en yakın yatağa doğru büyük adımlarla yürür, çıplak yatağı tutar ve yatak çerçevesinden çekmeye başlarım.

Üzerinde yatak koruyucu var. Tam boy yatakları dev bir yastık kılıfı gibi saran türden. Yatak takımları tozlanmasın diye dolaba kaldırılmış.

Çabamı durduruyorum, ince kumaş elimde lüks bir his vermiyor.

Boğazımın derinliklerinden homurdanarak, onu yerine geri itip daracık ranzaya tırmanıyorum.

Uzanıyorum.

Yan tarafa yuvarlandım.

Sırt üstü düz

yatıyorum. Ve

dişlerimi sıkıyorum.

Berbat.

Bu yatak berbat.

"Lanet olsun." Kafamı sallayarak elimi cebime sokup telefonumu çıkarırım.

Arama bağlanırken ranzadan yuvarlanıyorum.

Marty cevap verene kadar iki kez çalıyor.

"Selam, Sterling." Marty, ben tek elimle yatağı tutarken selam veriyor.

"Başlamadan önce, e-postayı gördüm..."

"E-postayı boş ver, Marty. Yeni yatakları nereden sipariş edeceğimi bilmem lazım." Bu sefer yatağı tamamen çekerek homurdandım.

"Uh, yatak mı? Yatağın için mi?" Marty'nin şaşkınlığı, anlaşılabilir olsa da beni sinirlendiriyor.

"Yatağım için değil, kabinler için," diyorum sertçe.

Marty bir ses çıkarır. "Yiyecek zehirlenmesi falan mı oldu?"

Duraklıyorum, yatağı duvara dayıyorum. "Ne... hayır." Sorusunun anlamını düşünerek yüzümü buruşturuyorum. "Tabii ki hayır."

"Oh." Sesi daha da şaşkın geliyor.

"Sadece yenilerine ihtiyacımız var,

tamam mı?"

"Tamam. Soru yok. Anladım." Yaşlı adamın gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum. Benim için çok uzun süre çalıştı, kötü ruh halimi tanıyacak kadar.

"Nereden sipariş edebilirim... otuz küsur yatak?" Daha sakın bir sesle soruyorum.

Düşünürken sakalını kaşındığını duyabiliyorum. "Rocky'nin bir bağlantısı vardır herhalde. Onu aramamı ister misin?"

"Hayır, ben yaparım. İyi düşündün." "Hizmet etmek için yaşıyorum." Marty burnunu çeker. Telefonu kapatırım. Sonra Rocky'ye mesaj atarım.

O, bir sonraki kasabada bir bar ve motel ile birkaç otel sahibi.

Tam olarak arkadaş sayılabilir miyiz bilmiyorum, ama onu yeterince tanıyorum, aklıma o gelmeliydi.

Mesajı gönderdikten sonra dolaba gidip bir takım çarşaf ve yorgan çıkarırım, sonra kapının yanındaki pencereden dışarı bakıp etrafın temiz olup olmadığını kontrol ederim.

Bölüm 35

COURTNEY

JEEP'İMDEN ATLAYIP, NEREDEYSE TAMAMEN DOLU OTOPARKA BAKIYORUM.

Buraya gelmek neredeyse bir saatimi aldı, ama dağların arasından güneşli bir yolculuktan şikayet etmek zor.

Sweatshirt'ümün kollarını yukarı çekiyorum.

Burada, daha alçak rakımda hava çok daha sıcak.

Derin bir nefes alıyorum, farkı hissedebildiğimi hayal ediyorum ve Lodge'un yüksek rakımı beni öldürmeyi bırakana kadar ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Lodge...

İstesen bile burada bütün günü geçiremeyeceğini biliyorum, ama yine de keyfini çıkaracağım.

Listeyi bir cebime, şirket kartını diğerine koyup, Sterling'in parasını harcamaya hazır olarak devasa binaya doğru yöneliyorum.

Charliea 7h

Siéalife

YATAĞI BIRAKMAMAYA DIKKAT EDEREK, KABIN KAPISINI ARKAMDAN KAPATIYORUM.

Biraz manevra yapmam gerekiyor, ama yatağı arkama alıp kenarlarından tutuyorum ve sonra öne eğilip onu orantısız bir kaplumbağa kabuğu gibi taşıyorum.

Adımlarımı geri takip ederek, alçak dallardan kaçınarak mümkün olduğunca gizli kalmaya çalışıyorum. Ormanın kenarına vardığımda, bir an durup dinliyorum. Ama kimseyi duymadığım için, saklandığım yerden çıkıp araba yolunu geçiyorum.

Kimseye rastlamıyorum, ama Çamaşır Kabininin ön kapısına vardığımda, belim iki adım sonra kasılmaya başlayacak gibi.

Şanslıyım ki, içeri girmeden önce üç basamak var.

"Bu senin cezan, seni yaşlı pislik," diye mırıldanıyorum, alnımı kapıya dayamış halde.

Yatağı yere koyup kapıyı açmalıydım. Ama... Ben inatçı bir aptalım.

Yana kayarak sol elimle tutuşumu sıkılaştırdım ve sağ elimle yatağı bıraktım.

Yatak hemen kaymaya başlar, bu yüzden kapı kolunu olabildiğince hızlı çevirir ve başımı kullanarak kapıyı iterek yatak tamamen düşmeden onu durdururum.

Ağırlık beni geri çekmeye çalışıyor, bu yüzden daha da öne eğiliyorum. Ama yatağın genişliği kapı çerçevesinden daha geniş.

Bir adım yana sendeleyip, lanet merdivenlerin kenarından düşmeden dengemi yakaladım.

Odaklan.

Nefes alıp daha dik duruyorum, sonra kendimi yana doğru çevirip kapıdan yanlamasına geçiyorum.

Eşiği geçer geçmez yatağı bırakıyorum, alt kenarı yere düşüyor, sonra kurutuculara yaslanıyorum.

Cep telefonum cebimde bir mesaj geldiğini bildiriyor ve bunu mola verme zamanı olarak alıyorum.

Aslında molaya ihtiyacım yok.

Bu yatağı şu anda yatak odasına kolayca taşıyabilirim. Kaslarım bile henüz ısınmadı.

Rocky'nin mesajını okurken kapıyı tekmeliyorum. Mesajda, *yatak satıcısının* e-posta adresini yazmış.

Ve ben eylem adamı olduğum için, satın alma talebimi yazarken burada durmaya devam ediyorum.

Otuzdan fazla yatak sipariş etmek büyük bir masraf olacağını biliyorum. Ama Rocky, eski yatakları *bağışlamak için* alacağını söyledi — *tabii iğrenç değillerse* — o yüzden dişimi sıkıp hepsini birden alayım dedim.

Ayrıca, bu benim mülküne bir yatırım. Reklam yapabileceğim bir şey.

Sadece Courtney için birkaç bin dolar harcamayacağım.

Telefonu cebime geri koyarken gözlerim onun yatak odasına kaydı.

Yatağı ön odada bırakıp onunla uğraşmasına izin vermeyeceğim.

Onun için ranzaya koyacağım. Ama bunun

için kıyafetlerini taşımam gerekecek.

Giysilerini taşırsam, katlayayım mı? Yoksa yatağın üzerine geri yayayım mı?

Uzanıp, omuzlarımdan dünyanın en büyük atkısı gibi sardığım çarşafları ve battaniyeyi çekiyorum.

Yatak takımlarını kabin içinde taşımaya başlarken, yatağı görünce nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

İlk aklıma gelen, bana teşekkür ederken tatlı ve gülümseyen bir yüzle karşılayacak mı?

Çünkü fark etmeyeceği bir şey değil.

Yatağa tırmanana kadar görmese bile, çıplak ranzasına yatak koyduğunu anlayacaktır.

Eşikte durup, tahta ranzayı ve üzerine çıkmak için kullandığı basamağı izliyorum.

Tabii ki bana teşekkür etmeyecek.

Muhtemelen bu konuyu hiç açmayacak.

Courtney'nin bana ilk başta söylemediğine eminim, çünkü bunu kasten yaptığımı düşünüyor. Şimdi yatağı değiştirmem, muhtemelen onun bunu berbat bir test olarak algılamasına neden olacak. Onu insanlık dışı uyku koşullarıyla sindirip sindiremeyeceğimi görmek için bir tür deneme.

Ve neden buna inanmasın ki?

Kendi evinin sahibi bile evinin eşyalarını bilmez mi?

Hatta kapıyı bile açtım ona.

Kapıyı açtım ama içeri girmedim.

Onu bıraktığım koşulları görmedim. Ama şimdi görüyorum.

Ve öfke, boynumun etrafını sıcak parmaklarıyla sararken, ranzanın uzunluğu boyunca uzanan pürüzlü kontrplak kenarına bakıyorum.

"Siktir."

Dönüp kabinden fırladım.

Bölüm 37

COURTNEY

ANA YOLDAN DÖNÜP BLACK MOUNTAIN LODGE'UN girişine girerken müziğin sesini kısarım.

Karnım tok.

Yolcu koltuğunda kağıt kılıf içinde yarım kurabiye kalmış. Ama kulübeme yaklaştıkça mutluluğum azalıyor.

Jeep'im bir çukura giriyor ve bu, eve gelirken donmuş mocha içerek geçirdiğim yolculuktan sonra acilen tuvalete gitmem gerektiğini hatırlatmaya yetiyor.

İlk geldiğim gece fark etmemiştim, ama garaj yolunun bir kısmı sola doğru kesiliyor ve Bunkhouse'dan çok uzak olmayan, tüm erkeklerin park ettiği bir açıklığa çıkıyor.

Ama kimse bana özel bir yere park etmem gerektiğini söylemedi, bu yüzden devam ettim ve çamaşırhanenin önüne gelene kadar durmadım. İki tekerleği garaj yolunun kenarında kalacak şekilde park ettim, diğer araçların geçmesi için bolca yer bıraktım.

Tüm bu market alışverişlerini Yemek Salonuna taşımak hiç hoşuma gitmiyor, ama en azından dışarıda yeterince vakit geçirdim, öğle yemeği çoktan bitmiştir. Böylece kimse benim uğraşmamı görmez.

Motoru kapatıp kapıyı açıyorum ve ayaklarım çakıl taşlarına değene kadar dışarı kayıyorum.

Vücudum ağrıyla protesto ediyor ve avuçlarımı belime bastırıyorum.

Bugün son birkaç gün kadar yorucu geçmedi, ama berbat uykunun etkisi şimdi ortaya çıkıyor.

Sürücü koltuğuna yaslanarak kurabiyemi ve neredeyse boşalmış olan kahve bardağımı aldım.

Mağazadaki ev eşyaları önünden geçmek zordu; kabarık battaniyeler ve indirimli yastıklar beni çağırıyordu. Ama öğle yemeğine harcadığım para, kendimi haklı çıkarabileceğim tek şeydi.

"Her şeyi buldun mu?"

Sterling'in derin sesi beni o kadar korkuttu ki, neredeyse altıma işeyecektim.

Bölüm 38 Sterling

KIZIN FARKINDA DEĞİL.

Yaklaştığımı duymuyor.

Sırtını gererken birkaç metre uzakta olduğumu fark etmiyor.

Göğüslerini dışarı çıkardığının farkında değil gibi görünüyor.

Ve Jeep'ine uzanırken, koltuğun üzerinden uzanmak için parmak uçlarına kalkıp kıcını dışarı çıkardığında, arkasında olduğumu kesinlikle bilmiyor.

Bu hareket gömleğinin yukarı kalkmasına neden oluyor ve kot pantolonunun kenarından kırmızı külotunun üst kısmını görebiliyorum.

Başımı geriye eğip nefes veriyorum.

Gözlerimi tekrar aşağıya indirdiğimde, bir ayağı havada, araca daha da eğilmiş durumda.

Kaldırdığı dizinin altına kolumu sokup yukarı ve dışarı çekmek, onu benim için açmak ve sıcak yarıklarına sikimi bastırmak istiyorum.

Onu bu lanet Jeep'e karşı sikmek istiyorum.

Ve bunu diğer elimle saç örgülerini tutarak, başını yukarı kaldırıp boynunu geriye doğru eğerek, amcığı sikimi yutarken o güzel gözleriyle bana bakabilsin diye yapmak istiyorum.

O düzelmeye başlıyor.

"Her şeyi buldun mu?" diye soruyorum, sesim sert çıkıyor çünkü sertleşmemek için mücadele ediyorum. Ama sonunda sadece kızgın gibi çıkıyor.

Courtney dönünce bir şey göğsüme çarpıyor.

Refleksle nesneyi yakalıyorum. Tatlı kokusunu alamamış olsam bile, bunlardan yeterince yedim, ne olduğunu biliyorum.

"Üzgünüm," Courtney nefes nefese, sonra bakışlarını kaçırarak elime uzanıp kurabiyemi alır. "Üzgünüm."

"Önemli değil." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum, ama sesim hala kızgın. Bu beni sinirlendiriyor çünkü şu anda pislik gibi davranmaya çalışmıyorum.

"Şey, al." Courtney, kurabiyeleri aynı eliyle tutabilmek için içeceği ön koluyla göğsüne bastırıyor. Sonra cebine uzanıyor.

Kartı geri almayı bekleyerek avucumu uzatıyorum, ama o yerine katlanmış bir fiş ve birkaç banknotu elime koyuyor.

Kağıdı açmaya başlıyorum.

"Sipariş verirken karttan çekileceğini fark etmedim, ama hepsi burada." Sesi gergin, ama başımı kaldırdığımda gözlerime bakmıyor.

Makbuzu açıp ürünleri okudum.

Sosisli sandviç, pepperoni pizzası, dondurulmuş mocha, çikolatalı kurabiye.

On dolarlık banknot ve üç tek dolarlık banknotlar buruşuk ve sıcaktır.

Paranın kirli olduğunu biliyorum, ama onun vücudu ile ısındığı için banknotları yanağıma bastırmak istiyorum.

Ama yapmıyorum.

Courtney tekrar konuşmaya başladığında yanakları kızarmış.

Charlea 7ç

COUAIFEY

ÖĞLE YEMEĞİMİN ŞİRKET KARTINA YAZDIRILDIĞI ANDA
utanç içindeydim.

Özel yemeğimdi. Günün küçük mutluluğum. Ve bundan utanmadığımı, büyük bir öğle yemeği yemenin sorun olmadığını kendime hatırlatmaya çalışsam da, kanıtı *ona* vermekten utanacağımı biliyordum.

Onu klipse takıp kapısının önüne bırakmayı umuyordum.

Ama bunun yerine, yüz yüze yapmak zorunda kaldım. Kalan kurabiyemi onun sağlam göğsüne fırlattıktan sonra.

Boğazımı temizledim.

"Benzin fişi de bende." Arka cebime uzanıp iki kağıt çıkarıyorum. Biri benzin, diğeri market alışverişi için.

Sterling hiçbir şey söylemeden kağıtları alır ve ilk kağıdın üzerine düzleştirir.

"Çikolatalı kek yoktu." Gözlerine bakmıyorum. "Ama limonlu olanlar güzel görünüyordu, onları aldım. Kırmızı elmalar biraz garip görünüyordu, onun yerine yeşil olanları aldım." Serbest elimi parmak uçlarımla sıkıştırıyorum. Sessizliği stresimi daha da artırıyor. "İki dolar daha pahalıydılar. Ama daha uzun süre yeter. Ve pişirmek için de iyiler. Farkını ödeyebilirim."

"Umurumda değil."

Gözlerimi zorla ona çeviriyorum. "Ben sadece..."

"Cookie, umurumda değil."

Ağzımı kapatıyorum.

Cookie.

Gözlerimi indirdim.

Bana Cookie dedi.

Gömleğimde kırıntı var mı diye aşağıya bakmaya çalışıyorum. Belki de bu yüzden bana öyle seslendi. Ama gözlerimin arkasında güvensizlik parıltıyor, görmemi zorlaştırıyor.

Belki de sevimli bir şekilde söylemiştir. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ama Sterling Black sevimli şeyler söylemez.

Hiç kimseyi incitmez. Hiç...

Serbest elimi düz olmayan karnıma bastırıyorum.

Şimdiye kadar değil.

Şimdi, yediğim şeyin faturasını gördüğünde.

Şimdi, bununla ilgili yorum yaptığında.

Dudaklarımı ısırıyorum. Sertçe.

Artık burada olmak istemiyorum.

Gitmek istiyorum.

Durumumun değişmediğini bilerek tırnağımı başparmağımın ucuna batırıyorum.

Hâlâ buradayım.

Ve yarı aç olmama rağmen, hala her zamanki kadar *zayıf değilim*.

Kalan kurabiyemi atma dürtüsü göğsüme çarpar.

Ve bu, üzüntümün içinde öfkeyi kabartıyor. Kurabiyeler çöpe atılmamalı.

Sadece erkekler.

"Yükü indirmek için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye bağırıyor iş arkadaşlarımdan biri.

Sesin Cook'a ait olabileceğini düşünüyorum, ama yaklaşan ayak sesleri birden fazla kişiye ait gibi geliyor.

Sterling benden uzaklaşıyor ve ben bu fırsatı kaçmak için kullanıyorum.

"Ben geliyorum hemen gelirim," diyorum fısıltıyla fısıldadım
diye dart onun "Tuvalet."

Arkama bakmadan kabinime doğru koşarak yoluma devam ediyorum.

40. Bölüm Sterling

"ONU KORKUTMAK İSTEMEDİM," DİYOR COOK, SIMPSON'LA BİRLİKTE garaj yolunu geçerken.

Omzuma bakıyorum.

Courtney hızla uzaklaşıyor. "Sen değil. Tuvalet hakkında bir şey söyledi."

En azından öyle söylediğini sanıyorum. Onu zar zor duyabiliyordum.

Cook homurdanarak Jeep'in arka kapısını açar ve taşan kutulardan birine uzanır.

Courtney merdivenleri tırmanırken çamaşır odasına bakıyorum ve dışarı çıkmadan önce yatak odasına girip girmeyeceğini merak ediyorum.

Bana bir şey söylemeyeceğinden eminim, özellikle de erkeklerin önünde, ama yine de riske girmek istemiyorum, Simpson'a dönüyorum. "Çocuklara mesaj at ve hemen gelip yardım etmelerini söyle."

Sonra iki kasa birayı üst üste koyup ikisini de kaldırıyorum.

Bölüm 41

COURTNEY

KAPIYI ARKAMDAN KAPATTIKTAN SONRA SIRTIMI KAPIYA DAYADIM.

Belki onu yanlış duymuşsundur.

Belki de kötü niyetli değildi...

Belki de Bay Kalbim Bir Kara Delik çocukken yeterince sarılmamıştır.

Gözlerimi kapatıyorum.

Erkeklerin sözleri beni tanımlayamaz.

Başkalarının görüşleri beni yıkamaz.

Gözlerimi açıyorum.

Yapmam gereken bir iş var.

Ve bu adamın beni yenmesine izin

vermeyeceğim. Gözlerimin altındaki

parmaklarımı siliyorum.

Yorgunluktan.

Bu yüzden onun duygularımı incitmesine izin

veriyorum. Sadece yorgunluk.

Kapıyı iterek, açık pencereden esen rüzgarı hissediyorum ve duruyorum.

İçeceğimi ve kurabiyemi yere koyduktan sonra, küçük masaya uzanıyorum, perdeyi çekip pencereyi kapatıyorum.

"Başaracağız, değil mi kızım?" diyorum Spike'a, fiyonkunu düzeltirken.

Ranzamın altındaki kutulardan birinde onun gardırobu var. Ve Ekim ayı olduğu için, sanırım küçük cadı şapkasını takma zamanı geldi.

"Bu hafta sonu kıyafetlerimizi değiştirelim, tamam mı? Bize yapacak bir şey ver," diyorum ona, ikimiz de bunun beş dakikadan fazla sürmeyeceğini bilmemize rağmen.

O sessizce plana katılıyor ve ben, teorik olarak çok uzun ömürlü olan kaktüslerin yıllarının köpek yıllarının tersi olup olmadığını merak ediyorum.

Hızla banyoya girip tuvalete otururken başımı öne eğiyorum.

Sonra ellerimi yıkarken kendimle yüzleşiyorum ve aynaya bakıyorum.
Sadece irade gücüyle gözyaşlarımın çoğunu tutabiliyorum ama gözlerim hala kırmızı ve sulu.
Parmaklarımla soğuk akan suyun altına tutuyorum ve sonra göz kapaklarıma bastırıyorum.
Sonra omuzlarımı düzeltip dışarı çıkıyorum.

BOŞ JEEP'E BAKIYORUM.
Her şey gitmiş. "Nasıl...?"
Bir hareket gözüme çarptı ve Sterling ormandan çıkıp garaj yolundan geçerek ön kapıya doğru ilerlerken döndüm.
Ben yokken birkaç dakika içinde bunu tek başına yapamazdı. Derin bir nefes verip Jeep'imın kapılarını kapatıp Food Hall'a döndüm.
Cook ve yanına gelen diğerleri de yardım etmiş olmalı, yani onlara teşekkür etmeliyim.

Bölüm 42

COURTNEY

İÇ ÇEKEREK, KULÜBEMİN MERDİVENLERİNİ ÇIKIP İÇERİ GIRDIM.

Cook, misafirler geldiğinde nasıl işlediğini açıklarken ben de market alışverişlerini düzenlemesine yardım ettim. Misafirler burada kaldıkları sürece günde üç öğün yemek hazırlıyor ve tüm personel her öğüne katılabiliyor.

Gözlerimin fal taşı gibi açılmasını engellemeye çalıştım, çünkü patronum her pisliklik yaptığında — örneğin bana lanet olası *Cookie* diye seslendiğinde — şaşırtıcı derecede cömert bir şey öğreniyorum.

Birkaç dakika sonra aşçı, bana kimsenin bir şey açıklamadığını fark etti ve zaman ayırıp bana temel programı anlattı. Konukların nasıl geleceği, burada bir veya iki gece kalıp başka bir yere gideceği, kabinlerde veya çadırlarda kalacağı gibi. Birkaç gün boyunca kendilerine atanan rehberlerle gezilere çıkıyorlar ve Lodge çok sessiz kalıyor. Sonra hepsi son bir yemek için geri geliyor ve öğle yemeğinden sonra ayrılıyorlar. Bazen ertesi gün ayrılacaklarmış.

Oldukça basit.

Ve tüm bunlar, yerleşik bekçi olarak benim görevim için önemli.

Konuklar gelmeden önceki gün, kabinleri toz alıp yatakları yapmam gerekiyor. Ve ayrıldıktan sonra, derinlemesine temizlik yapıp çamaşırhanede çamaşırları yıkamalıyım.

Ayrıca, Bunk House'da çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olduğunu öğrendim ve bunun için sonsuza kadar minnettarım.

Herkes çok iyi davrandı, ama burada kabinimde dururken, bu alanın sadece bana ait olması gerektiğini biliyorum. Ne kadar rahatsız edici veya kilitli olmasa da, bu kabin yılın geri kalanında benim evim ve kimin boxer, kimin slıp giydiğini bilmeme gerek yok.

Küçük banyoma gidip ellerimi yıkadıktan sonra *yemek masasına* geri dönüp, kalan kurabiyemi ve Cook'un öğle yemeğinden sakladığı sandviçi aldım.

Bana yağlı kağıda sarılmış hindi sandviçini uzattığında neredeyse yine ağlayacaktım.

Ama kendimi tuttum.

Bir profesyonel gibi.

Su şişemi alıp akşam yemeğimi yatak odama götürüyorum. Dışarıda hala gün batımı var, bu yüzden ışıkları kapatmıyorum.

Yemeğimi, loş ışık ve YouTube'da biraz gezinerek yiyeceğim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Lodge'un internetine girmek buradaki akıl sağlığımı koruyan tek şey.

Kollarımda tuttuğum yiyecekleri ranzaya attım, sonra tabureme geçtim.

Üst rayı sıkıca tutarak ayağımı alt basamağa koyuyorum, yukarı çıkıyorum, sonra diğer ayağımı ikinci basamağa kaldırırken avuç içlerimi yatağa kaydırıyorum.

Sonra donup kalıyorum.

Kalbim bir kez atıyor. İki kez. Üç kez. "Ne?" diye fısıldıyorum.

Parmaklarım battaniyeye batıyor.

Yumuşak.

Yumuşacık.

"Ne?" diye daha yüksek sesle söylüyorum.

Ağırlığımı değiştiriyorum.

Ellerimin altındaki yüzey benimle birlikte hareket ediyor. "Ne?" Bu sefer sesim çatlıyor.

Basamaktan hızla inip battaniyeyi geri çeviriyorum. Başka bir battaniye var.

Başka bir battaniye.

Gözlerimin arkasında o çok tanıdık sıkışma hissi oluşmaya başlıyor.

Yeni battaniyenin kenarını tutup geri çekerken ellerim titremeye başlar.

Ağlamaya çok benzeyen bir hıçkırık ağzımdan çıkar. Çünkü bir yatağa bakıyorum.

Uygun çarşafı örtülü bir yatak.

Birkaç santim kalınlığında dolgulu bir yatak.

Elimi üzerine koyuyorum.

Hâlâ orada.

Diğer elimi de üzerine koyuyorum.

Yatak, baskı altında eziliyor.

Eğilip yüzümü yatağa bastırırken kahkaha patlıyor içimden.

Bir yatağım var.

Dikleşiyorum. Bir

yatağım var.

O lanet tahtada üç gece uyuduktan sonra, Sterling bana bir yatak verdi.

Yüzümde fark etmediğim gülümseme kaybolur.

Neden şimdi?

Ellerimi çarşafın üzerinde

gezdiriyorum. *Bütün bunlar bir*

tür test miydi? Başından beri

planı bu muydu?

Yoksa dün gece beni ağlarken görmek onu erken pes etmeye mi ikna etti?

Bu yüzden mi bugün beni alışverişe gönderdi? Ben görmeyeceğim diye yatağı değiştirmek için mi?

Dudaklarımı sıkarak, onun burada, tek başına, benim eşyalarımın arasında olduğunu düşünerek. Gözlerim ranzanın kenarına kayıyor.

Buraya girdiğinde giysilerimin olduğu yatağı görmüş olmalı.

Yanaklarım kızarmaya başlıyor.

Ama hemen kendime gel diyorum.

Kendimi rahat hissetmeye çalışmaktan utanmayacağım. İşe yaramasa bile.

Giysilerim demişken...

Odaya bakınıyorum, çamaşır yığını görmüyorum. Yatağı

tutup kaldırıyorum.

Giysi yok.

Ama... başka bir yatak örtüsü var. Yatağın altında.

Başımı eğip kontrplak tahtanın kenarının görünmesi gereken yere bakıyorum. Giysilerimi birden fazla kez yakalayan pürüzlü kenar.

Su şişesi eğimli yataktan yuvarlanıp duvara çarparak yere düşüyor.

Ama ben yatak örtüsüne odaklanmaya devam ediyorum.

"Bunlar..." Uzanmaya çalışıyorum, ama yatağı tek elle tutmak zor, bu yüzden bırakıyorum.

Sonra çömelip tahtanın altına bakıyorum, battaniye tahtanın kenarlarına sarılmış ve zimba ile tutturulmuş. Yukarıda gördüğüm küçük gümüş parçalarının da zimba teli olduğunu anlıyorum.

Ayağa kalkıyorum.

Tahtayı battaniyeyle örtmüş, bana sürtünmemesi için sabitlememiş.

Parmaklarımla kenarını hafifçe okşuyorum.

Bu da testin bir parçası mıydı?

Kaşlarımı çatıyorum.

Bu pek doğru gelmiyor.

Yatak, acımasız olsa da, bir test gibi hissettiriyor.

Zorlu bir durum.

Ama tahtanın kenarı, gerçek bir yaralanmaya neden olabilecek kısım... günlerdir buna katlanmış olmama rağmen, bu... yanlış geliyor.

Sanki unutmuş gibi.

Ya da belki yatağı çıkardığında kenarın ortaya çıkacağını düşünmemişti.

Kafamı sallıyorum.

Benim geldiğimi bilmiyordu, bir kadın geldiğimi.

Sterling, *erkek halimin* Bunk House'da yatmasını planlamıştı. Ve ben kalmam için ona şantaj yaptıktan sonra, beni buraya getirdi. Ceza ya da test olarak yatağı çıkarmak için zaman yoktu.

Sadece orada yatak olmadığını biliyordu.

Yeni korunan kenarı tekrar elime alıyorum.

Umarım battaniyeyi zimbalarken kendini aptal gibi hissetmiştir.

Sonra kıyafetlerimi hatırladım.

Yatağın altında değiller. Yerde

de göremiyorum.

Yavaşça daire çizerek dönüyorum.

Köşede ya da şifonyerin üzerinde yığınlar yok.

Hayır...

Gözlerimi komodine geri çevirdim. "O

yapmaz..."

Dişlerimi dudağıma sıkıştırarak komodine doğru birkaç adım attım.

O gerçekten yapmaz...

Üst çekmeceyi açtım.

Çoraplarım, sütyenlerim ve iç çamaşırlarım bıraktığım gibi duruyor.

"Tamam."

Çekmeceyi kapatıp, sadece yarısı tank top ile dolu olması gereken bir sonraki çekmeceyi açtım.

Dudaklarımı daha sert ısıyorum. Çekmece tamamen dolu.

Tank top'lar orada... ve üzerinde uyuduğum tişörtler de. Hepsi katlanmış. Kalp atışlarım hızlandı.

Çekmeceyi kapatıp bir sonrakini açtım.

Çekmece, mükemmelce katlanmış uzun kollu tişörtler ve hırkalarla dolu. Üzerinde uyuduğum daha fazla eşya.

Sonraki çekmece de aynı, katlanmış sweatshirtler ve kazaklarla dolu. Sonraki çekmecede ise eşofman altlarım ve pijamalarım var.

En alt çekmecede tüm kot pantolonlarım ve kargo pantolonlarım var. O... O benim kıyafetlerimi katlamış.

Alt çekmeceyi kapatıp pijamalarımın olduğu çekmeceyi tekrar açtım.

"Olamaz."

Çekmeceyi açık bırakıp yatak odasından çıkıyorum.

Kurutma makinesinin önünde durup kapıyı açıyorum.

Boş.

"Olmaz. Hayatta olmaz."

Boş kurutma makinesine bakıyorum.

Bu orospu çocuğu, uyuduğum kıyafetleri katlamış.

Kurutucuyu boşaltmış ve onları da katlamış.

Spike'a dönüyorum. "Neden böyle bir şey yaptı?" Cevap vermiyor.

Kurutma makinesine geri döndüm. "Neden bunu yapsın ki?"

Spike sessizce tekrarlamayı kesmemi söylüyor. Ben de sessizce onu yargılamamasını söylüyorum. *Zor bir an* yaşıyorum.

Yine dudağımı ısırmaya başlıyorum ve kapıya bakıyorum.

Bu da testin bir parçasıysa, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Ona teşekkür etmem mi gerekiyor?

Yani, yatak için minnettarım. Ve tahtanın üzerindeki battaniye için de. Ama giysiler...

Çamaşırlarımı katladığı için ona teşekkür etmem mi gerekiyor? Bu biraz... tuhaf geliyor.

Garip.

Ama onları yere yığmış olmasını mı tercih ederdim? Ellerimi kaldırıp yüzüme sürüyorum.

Düzgün düşünemiyorum. Çok yorgunum.

Ellerimi indiriyorum.

Yarın yorgun olmayacağım.

Çünkü bu gece gerçek bir yatakta uyuyabileceğim için.

Kafamı sallıyorum.

Bir daha asla yatağı hafife almayacağım.

Yeni rahat düzenimi düşünerek yatak odama geri dönüp doğrudan basamağıma yöneliyorum.

Dizlerim yatağına değdiği anda bir çığlık attım.

Sonra popomun üzerine çöküp sırt üstü uzanıyorum ve heyecandan bir çığlık daha atıyorum.

Patronum kafamı allak bullak ediyor olabilir, ama şu anda umurumda değil. Bu yatağı benden almadığı sürece, istediği kadar Jekyll ve Hyde olabilir.

Bana Cookie dediği anı düşününce, kurabiyemin yarısının kaldığını hatırlıyorum.

Oturup, sarılmış sandviçim ve suyumla birlikte, yatak ile duvar arasındaki 15 santimlik boşlukta buldum.

Bacaklarımı çaprazlayıp sandviçinin kağıdını açtım.

Genelde yemek yerken acele etmem. Çoğunlukla yalnız yemek yediğim ve gidecek bir yerim olmadığı için edinmiş bir alışkanlık. Ama bu gece hızlı yiyorum.

Muhtemelen karnım ağrıyacak. Ama yine de umurumda değil. Bu yatağın keyfini bir an önce çıkarmak istiyorum. Karnım ağrıyorsa da yeni yatağımda yatarak atlatabilirim.

Rekor sürede yemeğimi bitirdikten sonra dişlerimi fırçalayıp rutin işlerimi yapıyorum, Sterling'in pijamalarını katladığını düşünmüyorum.

Hala erken saatler ama ışıklar kapalı, perdeler çekilmiş ve battaniyelerim çeneme kadar çekilmiş durumda, birkaç dakika içinde uykuya dalacağımı biliyorum.

Ellerimi birleştirip gözlerimi kapatıyorum ve hayal kuruyorum. Burada arkadaşlar edinebileceğimi hayal ediyorum.

Burada bir hayat kurabilirim.

Burada istenebilirim.

Bölüm 43 Sterling

KLIPBOARDAYI ÇAMAŞIR ODASININ EN ÜST BASAMAĞINA KOYDUM VE arkamı döndüm.

Saat çok
erken.

Gerçekten
çok erken.

Ama uyuyamadım.

Dün gece Courtney ışıklarını söndürürken penceremden onu izledim.

Ve onun yatağına tırmanışını düşündüm. Yatağın üzerine.

Muhtemelen berbat bir yatak, ama yine de bir yatak.

Ve aklımı başka yere veremedim.

Onun ne düşündüğünü düşünmeden duramıyordum. Benden ne kadar nefret ettiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ellerimi ceplerime sokarak çalıların arasından geçtim, botlarım onun kapısı ile benim kapım arasındaki yolu çiğniyordu.

Ve hala onun kıyafetlerini düşünmeden edemiyorum. Ellerimde nasıl hissettiklerini.

Ne kadar küçük göründüklerini.

Onun külotlarından birini cebime atmanın ne kadar cazip geldiğini.

Nasıl yaptığımı.

Ve nasıl geri koyduğumu.

Ama geri koymadım çünkü ben iyi bir adamım. Onları temiz oldukları için geri koydum.

Kurutma kağıdı kokan külotların bana ne faydası var ki?

Ön merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, Courtney'nin kokan külotunu aldığımı düşününce sikim sertleşiyor.

Onun sıcak küçük amcığı gibi kokan.

Onları yüzüme dayayıp...

Bir elimle ön kapıyı açarken, diğer elimi kot pantolonumun önüne soktum.

Dün ona çok yaklaştım. Bunu bir

daha yapamam.

Kendime yeni sınırlar koyacağım. Mastürbasyon

yaptıktan sonra.

Yine.

Bölüm 44

COURTNEY

ÖN KAPIMIN ÖNÜNDEKİ KLIPBOARDU GÖRÜNCE DURDUM, BİR KEZ DAHA Yemek salonunda bıraktığım yerden alınmış.

Burada klipsli tahta kullanma kuralları var mı bilmiyorum, varsa da kimse bana söylememiş. Ama her güne kahve yaparak başladığım için, listelerimi Big Joe'nun yanına bırakırsam her sabah hazır olur diye düşündüm.

Ama burası Sterling. Ve o bana hiç mantıklı gelmiyor. Klipboardu alıp kabine geri giriyorum.

Her zamanki görev sayfası hala orada. Ama bu sefer yanında para da var.

Parayı çekip çıkardım. On üç dolar.

Dün Sterling'e verdiğim on üç doların aynısı.

Aşağıda, her zamanki sayfaların üstünde, tek bir satır yazılmış tek bir kağıt var.

Öğle yemeği dahil.

ESNEYEREK, DUŞ ALMIŞ VE SAÇLARINI ÖRMÜŞ BİR ŞEKİLDE YATAĞA TIRMANIRKEN, Bütün gün Sterling'i görmememin bir tesadüf olup olmadığını merak ediyorum.

Yoksa benden kaçıyor mu?

Bölüm 45 Sterling

"LANET OLSUN." DIŞLERİMİ SIKIP YÖNÜMÜ DEĞİŞTİRİYORUM.

Dün Courtney'den kaçmayı başarmıştım ve bugün de aynısını yapmayı umuyordum. Ama bu kız...

Arkasına gizlice yaklaşıyorum.

Misafir kabinlerinden birinin önüne bir merdiven dayamış, bir bezle kapının üstündeki örümcek ağlarını temizleyip ampulün tozunu silmeye çalışıyor.

Bu, ona verdiğim listede yazan bir görev. *Dış mekan aydınlatma armatürlerini temizlemek.* Ama merdivenin alt kısmı merdivenin en üst basamağının üzerinde ve en üst basamaktan sadece 30 cm uzaklıkta.

Düşerse...

Bu düşünce içimi burktu.

Düşerse...

Düşüşünü görürsem...

Adımlarımı uzatıyorum.

Daha da yukarı uzanabilmek için bir ayağını basamaktan çeker. Bir sallanma görüyorum.

Bir adımda üç basamağı birden çıkıyorum.

Ayağını yerine koyarken endişeli bir ses çıkarır. Sonra ben kollarımı beline doladığımda şaşkınlık çığlığı atar.

Merdivenin yarısına kadar çıkmış durumda ve boy farkımız nedeniyle poposu göğsüme geliyor.

Onu kendime doğru çekip ayaklarını basamaktan indiriyorum.

"Ne...?" Kim ona dokunduğunu görmek için başını çeviriyor. "Sterling?"

Onu daha sıkı sarıyorum.

Onun dudaklarından adımı ilk kez duyuyorum.

Ve lanet olsun, onun kıcı kadar kalbimi de etkiliyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesi nefes nefese, ve ben onun kıyafetlerini çıkarırken tam olarak bu kelimeleri söylediğini hayal edebiliyorum.

"Seni kendinden kurtarıyorum." Sinirli görünmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Bacakları hareket ediyor ve bakmadan bile ayaklarını basamaklara geri koymaya çalıştığını biliyorum.

Bir adım geri çekiliyorum.

Korkuyla bir çığlık atıyor ve merdivenin üst kısmını vücuduna yaklaştırıp duvardan uzaklaştırıyor.

"Bırak," diye bağıyorum.

Örgülü saçları sallanırken, elindeki merdivene, sonra omzunun üzerinden arkasına bakar. "Düşeceğim."

"Hayır, düşmezsin." Kolumu vücuduna doğru kaydırıyorum, ön kolum göğüslerinin alt kısmına değene kadar. "Bırak."

"Ama..."

"Courtney," diye homurdandım. "Söyleneni yap."

Hata yapıp onun tam adını kullandım, ama sonuç istediğim gibi oldu.

O bırakıyor ve merdiven duvara çarpıyor.

Elleri koluma uçar — bir eli dirseğimi kavrar, diğer eli ise yan tarafındaki parmaklarımı sarar.

"Beni indir," diye nefes

nefese söylüyor. Yapacağım.

Yapmak zorundayım.

Ama onu vücudumdan aşağı kaydırmadan önce, gereğinden biraz daha uzun süre ona sarılıyorum.

Kıçını karnımdan aşağıya doğru

sürükler. Kot pantolonumun bel

kısımının üzerinden. *Daha aşağıya.*

Hâlâ küçük elleriyle bana tutunuyor.

Ve kıcı benim sikime sürtünce, nefesinin kesildiğini hissediyorum.

Vücudunun gerildiğini hissediyorum.

Ve parmaklarının koluma sıkıca

tutunduğunu hissediyorum. Kalçalarımı öne

doğru itmiyorum.

Gerek yok.

O hissediyor.

Beni hissediyor.

Ve ne kadar çarpık olsa da... Bundan zevk alıyorum.

Aynen öyle, Cookie. Bana yaptıklarını hisset.

Senin için sakladıklarımı hisset.

Bu gece yatakta yalnızken bunu düşün.

Onu tamamen indirmeden önce başımı öne eğip dudaklarımı kulağına, burnumu saçlarına yaklaştırıyorum. "Daha dikkatli olun Bayan Kern. O şeyler tehlikelidir."

Onun şişkin nefes alışığı sikimi titretir.

Daha fazla aptalca karar vermeden, onu tamamen indiriyorum.

Charlea 4h

COUAIFEY

AYAKKABILARIM YERE DEĞİYOR, AMA BEYNİM DENGİYİ SAĞLAMAK İÇİN
kıcımın üstüne baskı yapan sertliğe odaklanmış, dengemi düşünemiyorum.

Sterling tutuşunu gevşetir ve ben sallanırım.

Parmakları yanlarıma bastırır, sonra ellerini karnımın üzerinden kaydırır ve
artık bana sarılmamaya başlar.

Bacaklarımın arasında ısı birikiyor, farkındalık dalgaları cildimde geziniyor.

"İyi misin?" Sesi sert. Ve dikkatim hala onun sertleşmiş penisini hissetmeye
odaklandığı için anlamakta zorlanıyorum.

Titreyerek bir adım öne atıyorum ve elleri benden uzaklaşıyor. Korkuluğa
tutunarak patronuma dönüyorum.

Ve kendimi
tutamıyorum.

Bakışlarım aşağıya
kayıyor.

Kot pantolonunun ön tarafına baskı yapan büyük şişkinliğe.

"Gözlerin buraya bak, Cookie."

Arzunun utanca dönüşmesiyle yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Yavaşça, dediğini yapıp bakışlarımı kaldırıyorum.

Sterling, cevabımı vermeme rağmen sorusunu tekrarlamadan yüzümü
inceliyor.

Ama yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki çenesini eğdi. "Öğle yemeğine git."

Sonra kolunu merdivenden geçirip omzuna kaldırıyor ve merdivenlerden
aşağı taşıyor.

Kabin kapısının üzerindeki ışığa bakıyorum.

Sonra uzaklaşan Sterling'e bakıyorum.

Ellerim karnıma gider, yumuşaklığı hissederek, onun hissettiklerini hissederek kayar.

Gözlerim yukarıda.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Bunun bu kadar ateşli olduğuna inanamıyorum.

*Patronumun aletine bakarken yakalandığıma
inanamıyorum. Onun aletini hissettiğime
inanamıyorum.*

Beni tutarken sertleştiğine inanamıyorum.

O geri çekilirken sırtını izliyorum, merdiven hala omzunda sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi tuttu.

Parmak uçlarımı birbirine bastırıyorum.

Bana yine Cookie dedi.

Ereksiyon halindeyken.

Ellerimi gevşetip parmaklarımı açıyorum.

Benden nefret mi ediyor?

Benden hoşlanıyor mu?

Yoksa ikisi de mi?

Bölüm 47 Sterling

DEPO KULÜBESİNDE DURURKEN GÖZLERİMİ KAPATIP SIKIMIN
sakinleşmesini istedim.

Bu bir hataydı.

Onun bana dokunuşunu düşünüyorum.

Kıçına sikim değdiğinde nefesinin kesildiğini düşünüyorum.

Kıçına sikimi hissettiğinde nefesinin kesilmesini düşünüyorum.

Büyük bir hata yaptım.

Çünkü artık biliyorum.

Ne kaybettiğimi biliyorum.

Ne istediğimi biliyorum.

Ve onu elde edeceğimi biliyorum.

Öyle ya da böyle, pes edip Cookie'mi bir ısırık alacağım. Tek soru ne
zaman olacağı.

Bölüm 48

COURTNEY

"SELAM, COURT." COOK, YEMEK SALONUNA GIRERKEN BENİ SELAMLIYOR.

"Hey, günün nasıl geçiyor?" diye soruyorum, sesimin normal çıkmasını umarak. "Oh, bilirsin, her zamanki gibi," diye başlıyor, sonra birdenbire biri onun konserve açacağını yerinden oynatmış.

Ben de başımı sallayarak, buraya ilk gelen kişi olduğum için sohbete katılmaya çalışıyorum, ama aklım sürekli patronuma gidip geliyor.

O anın yoğunluğuna o kadar kapılmışım ki, vücudunun benimkine değmesi dikkatimi dağıttı ve bu durumun ne kadar uygunsuz olduğunu düşünmeye zaman bulamadım.

Ve sadece onun devasa ereksiyonundan bahsetmiyorum.

Çünkü gerçekten çok büyüktü.

Onun beni merdivenden kaldırmasını kastediyorum.

Tabii, beni tutmadan önce dengem bozulmuştu, ama merdiveni tutabilirdi. Ya da adımı söyleyebilirdi.

Adımı söyledi. Courtney.

Cook gülüyor ve ben gözlerimi kırpıyorum.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra diğerleri de gelmeye başladı. Ve birkaç dakika daha geçtikten sonra hepimiz masalarda jambonlu salata sandviçlerimizi yiyorduk. Çocukluğumdan beri yemediğim ve sevmediğimi sandığım bir şeydi. Meğer Cook'un yapması gerekiyormuş.

Mümkün olduğunca o ana odaklanmaya çalışıyorum, ama külotum ıslak olduğu için ama burada oturup Sterling'in gelmesini beklerken kendimi toparlayamıyorum.

Sterling değil. Bay Black.

Profesyonel davranmam lazım.

Profesyonel, tıpkı onun aleti senin kışına değdiği gibi.

Sandviçten bir ısırık daha alıp ağzıma atıyorum. "Selam patron," diye sesleniyor Glen.

Gözlerim kapıya kayar.

Sterling içeri giriyor, gözleri önündedir, ama cevap olarak sadece homurdanıyor.

Sohbet devam ederken, Simpson'ın söylediklerine başımla onay veriyorum, ama Sterling hala görüş alanımda ve gözlerimi ondan ayırmam mümkün değil.

Cook'un onun için bıraktığı tabağı alır ama masaya götürmez. Sadece seksi kalçasını tezgaha yaslayıp sandviçinden bir ısırık alır.

Seksi değil.

Erkek kalçaları nasıl seksi olabilir ki?

Gözlerimi gövdesine doğru kaydırıyorum.

Yine flanel bir gömlek giymiş, sanki sahip olduğu tek gömlek bu. Altında tişört giyiyor mu, yoksa yumuşak kumaşın altında göğsü çıplak mı, ilk geldiğim gece olduğu gibi, gömleğinin düğmelerini açıp tonlu, kıllı göğsünü sergilediği gibi?

Göğüs kıllarını düşünmeyi bırak. Ne

zamandan beri göğüs kıllarını

seviyorum ki? Aman Tanrım, onu

düşünmeyi bırak! O bir pislik!

Gözlerim onun aletine kayıyor.

Ben bakarken, Sterling eğilip kot pantolonunun önünü avuçlayarak kendini düzeltir.

Bakışlarım birden

yukarı kayıyor. Ve

onun bakışlarıyla

karşılaşıyor.

Charliea 4ç

Siéalife

PENİSİM ELİMDE SEĞİRİYOR.

Küçük işçim kendini gösteriyor.

Onu elime almak için duyduğum istek neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Pantolonumu bırakıp sandviçimi alıyorum ve kalanını ağızıma tıkıyorum.

Bitirir bitirmez tabağımı yere koyup boğazımı temizledim. Sesim yüksek değildi ama herkes sessizleşti ve bana dönüp baktı.

Gözlerimi Cookie'den uzak tutuyorum.

"Yarın sabah saat onda bir teslimatımız var," diyorum onlara. "Her şeyin yolunda gitmesi için herkesin yardımı lazım."

"Teslimat ne?" diye sorar Fisher.

"Herkes elinden geleni yaparsa uzun sürmez. Sonra, bildiğiniz gibi, ertesi gün bir sonraki misafirler gelecek. O yüzden her şeyi yolunda tutalım. Tamam mı?"

Herkes onaylayarak mırıldanır.

Karışık sesler arasında Courtney'nin sesini duymuyorum, bu yüzden bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Evet, efendim." Sesi sessiz, ama herkes tekrar sessizleşirken o da aynı şekilde konuşuyor.

Efendim. Tanrım.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, bu hareketin lanet olası pantolonumdaki hareketi gizleyeceğini umuyorum.

Biri kıkırdıyor ve burnundan soluyarak "*efendim*" diyor.

Courtney'nin yanakları kızarıyor.

Gitmem gerekiyor, tezgahtan uzaklaşıyorum. "Uh,

Bay Black?" Courtney'nin sesi beni durduruyor.

Sesi belirsizlikle dolu, sanki bana efendim dışında başka bir şey söylemeye çalışıyor gibi.

Ama bu daha fazla kıkırdama sesine neden oluyor, çünkü kimse bana Bay Black demez.

Bana Sterling de, Cookie. Buraya gel ve bana Sterling de.

"Ne var, Court?" Onun kısaltılmış adını telaffuz ediyorum. Hala herkesin ona böyle seslenmesini istiyorum. Ve aramızda algılanan profesyonel mesafeyi korumak istiyorum.

Bu mesafeyi ortadan kaldırmayı planlıyorum. Ama çocuklar bunun mümkün olduğuna inanmalı.

Yanakları hala pembe, belki daha da pembe. "Bir dakika müstakbel?" Bir dakika mı?

Bir yıl?

Bir ömür mü?

Evet.

"Hayır" diyorum ve kapıdan çıkıyorum.

Bölüm 50

COURTNEY

"EFENDİM?" COOK, STERLING'IN KAPIYI KAPATMASININ ARDINDAN GÜLÜYOR.

Omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırıyorum. "Siz olmasaydınız onun ilk adını bile bilmezdim," diye kendimi savunuyorum. "Bana kullanmama izin vermedi."

Simpson başını sallar. "İznine gerek yok, Court. Burada formalitelere takılmayız."

"Evet, evet." İç çekiyorum.

Hâlâ utandığımı anladıklarını düşünüyorum, bu yüzden Glen konuyu değiştirir. "Yarın teslimat ne var?"

Ben de bilmek istediğim için etrafa bakındım ama herkesin bana baktığını fark ettim.

bana baktığını fark ettim.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana mı soruyorsun? Ben nereden bileyim? *Sterling* "O biraz huysuz." Simpson sırtımı okşadı. "Ama kendine gelir."

"Son zamanlarda biraz huysuz." Simpson sırtımı okşadı. "Ama kendine gelir."

İkna olmamama rağmen, onay anlamına gelebilecek bir ses çıkardım.

Sonunda Yemek Salonu'ndan çıktığımda iki şey buluyorum.

Dışarıdaki piknik masasında bıraktığım klipsli tahtanın yanında, aşırı uzun bir süpürge ile tuvalet fırçası karışımı gibi bir şey var.

Sapı en az iki metre uzunluğunda ve üstündeki büyük kubbe şeklindeki fırça, ulaşılması zor örümcek ağlarını temizlemek için mükemmel.

Dudağımı ısıırıyorum.

Bu, dış mekan lambalarını temizlemeyi çok kolaylaştıracak.

İkinci fark ettiğim şey, klip tahtasına yapıştırılmış yeni bir kağıt. Kağıdı alıp listeyi okudum.

Eskisiyle aynı, ama... Sayfayı çeviriyorum.

Ve dudağımı daha sert ısıriyorum. Listeyi yeniden yazmış.

Merdiven gerektiren tüm görevler çıkarılmış.

Bölüm 51

COURTNEY

BÜYÜK BİR KAMYONUN GÜRÜLTÜSÜYLE GARAJ YOLUNUN KENARINDA DURUYORUM. garaj yolunun kenarında durmamı sağladı.

Saatime baktım. Dokuz buçuk.

Ses giderek yükseliyor ve büyük kutu kamyonun üst kısmının garaj yoluna girdiğini görüyorum.

Etrafa bakıyorum, gizemli teslimatın erken geldiğini başka kimse duymuş mu diye merak ediyorum.

Bunun ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama herkes benim bilmem gerektiğini düşünüyor gibi görüldüğü için, yerimden kıpırdamıyorum.

Bakım görevlisi olarak benden beklenen buysa, sanırım ben öncülük etmeliyim.

Kamyon yaklaşırken Sterling'in evine bakıyorum.

Dün öğle yemeğinden sonra ortadan kayboldu ve onunla yatak hakkında konuşmak istesem de – ona teşekkür etmeli miyim yoksa sorgulamalı mıyım emin olamadım – cesaret edemedim.

Onun yerine, dünün geri kalanını büyük fırçamla bulabildiğim tüm dış mekan lambalarını temizlemekle geçirdim.

Kamyon yaklaşırken garaj yolunun kenarına çekildim ve durmasını bekledim.

Sürücü kapısı açılmadan önce motor durdu.

Birisi arabadan inerken sabah güneşinden gözlerimi korumak için elimi kaldırdım. Kovboy çizimleri çakıl taşlarına çarparak toz bulutu oluşturdu.

Ve sonra ağzımı kapalı tutmak için uğraşıyorum çünkü o *çok* yakışıklı.

Gerçekten *çok* yakışıklı.

Ağzı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Merhaba, hanımefendi."

Yüzüm kızarır.

Son zamanlarda karizmatik, esmer, olgun erkeklerden hoşlanıyor olsam da, muhtemelen benim yaşlarımda olan bu adam, fark edilmeyecek kadar yakışıklı.

"Burada sorumlu siz misiniz?" Sorarken gülümsemesi kaybolmuyor.

Kafamı sallayıp gülümsedim. "Hiç de değil. Ama bir teslimat olduğu konusunda uyarıldım." Kafamı onun kamyonuna doğru eğdim. "Orada bizim için bir şeyler var mı?"

Ellerini beline koyup başını salladı. "Güzel olduğun kadar akıllı da birisin."

Parmaklarımin birbirine bastırdığımı fark etmeden önce başparmaklarımda hafif bir acı hissettim.

Ellerimi gevşetiyorum.

Normalim.

Normal ve telaşlı.

"Ee..." Şoför hâlâ beni izliyor. "Hepsini bir yere mi istiyorsun?"

Gözlerimi kırkıyorum. "Ha?" Onun flörtöz ses tonu yüzünden düzgün düşünemiyorum. "Yataklar."

"Yataklar mı?" İngilizceyi birden unutmuş gibi tekrar ediyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "Burada çalıştığından emin misin?"

Ben gülerek iç çekiyorum. "Ben de merak etmeye başladım."

Kıkırdaması yüksek sesli ve ben de kendimi onunla birlikte gülümserken buluyorum.

Adam ağzını açar, ama daha fazla konuşmadan bakışları omzumun üzerinden başka yere kayar.

Gülümsemesi yerinden oynamaz, ama biraz daha dik durur. Ve anlarım. Sterling'in arkamda olduğunu *anlarım*.

"Günaydın," der şoför.

Büyük, sıcak bir el omzuma konar ve neredeyse pantolonumdan sıçrarım.

"Court, adamlara teslimatın geldiğini söyle." Sterling'in sesi keskin ve bu beni başımın belada olduğunu hissettiriyor. Oysa ben yanlış bir şey yapmadım.

Patronumun tavrına şoförün tepkisini görmek istemediğim için gözlerimi indiriyorum.

Ama ben dönüp gitmek için hareket ettiğimde, Sterling de benimle birlikte dönüyor ve ikimizin de sırtı soföre dönüyor.

Eli hala omzumda ve bana yaslanırken vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Bir daha başka erkeklerle flört ederken yakalamak istemiyorum, Cookie." Nefesi kulağıma sıcak geliyor ve ayakta durmak için tüm gücümü kullanıyorum. "Evet de, efendim."

Boğazımdan küçük bir ses çıkıyor ve umarım duymamıştır.

Ama vücudunun benim üzerime kıvrılması, duyduğunu söylüyor.

"Söyle Courtney." Her hecenin ondan çıkıp içimi doldurduğunu hissediyorum.

"Evet, efendim," diye nefes vererek söylüyorum.

Parmakları omzuma tekrar bastırdıktan sonra bırakıyor.

İleriye doğru sendeleyerek, yüzüm toprağa çarpmadan kendimi tutuyorum. Ama kalbim deli gibi atıyor, Bunk House'a doğru koşarken.

Çocukların burada mı yoksa arazide mi dağınık halde mi olacaklarını bilmiyorum, ama umurumda değil. *Sterling'in* cinsel tatminsizliğinden uzaklaşmam lazım.

Kulübeye vardığımda, beynim az önce olanları tekrar tekrar oynatıyor ve adımlarım yavaşlıyor.

O teslimatçı, kamyonunun yataklarla dolu olduğunu gerçekten söyledi mi? Bu olamaz.

Nereye gideceklerdi ki?

Tüm kulübelere baktım. Yatağı olmayan tek kulübe benimkiydi.

Belki Sterling'in evi içindir?

Hayır, bu aptalca.

Orada birkaç yatak olabilir, ama bir kamyon dolusu değil.

Sterling'in bir keresinde bana girmememi söylediği Bunk House'a çıkan merdivenleri tırmanıyorum.

Kapıyı çalana kadar kapı açıldı.

Ve çığlığım, benim bitkin halimi anlatıyor.

Fisher cevap olarak bir çığlık atar ve elini kalbine koyar. "Tanrım, Court. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Ben de elimi göğsüme koyarak ona aynısını yapıyorum. "Beni korkutan sensin."

Glen, Fisher'ın arkasına geçiyor. "Burada ne oluyor?"

Bu ani korkutma olayından önce zaten kalp krizi geçirmeye ramak kalmıştı. Bu günü atlatabilirim, bu bir mucize olacak.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. "Teslimat geldi. Sterling herkesi çağırmanı söyledi."

İki adam da kaşlarını kaldırdı, ama soruyu Glen sordu. "Ne olduğunu biliyor muyuz?"

"Yatak mı?" Sesim pek kendinden emin değil.

Kafaları karışmış bir şekilde burunlarını kırıstırırlar ve bu eşzamanlı hareket beni gülümsetir.

"Bence birbirinizle çok fazla zaman geçiriyorsunuz," diyorum onlara. "Ha?" diyorlar aynı anda.

Ben burun kıvrarak, "Dediğim gibi," derim. Sonra derin bir nefes alıp, "Hadi," derim. Geri adım atmaya başlarım. "Şey, diğerleri içeride mi?"

Fisher başını sallar ama telefonunu çıkarır. "Grup sohbetine mesaj atayım." Gülümsemem biraz sönüyor.

Tüm çalışanlar için bir grup sohbeti.

Ben hariç.

"Tamam, teşekkürler," diyorum, mesaj grubuna dahil edilmeyi istemek yerine. Onların telefon numaraları bile yok bende.

ÜÇ DAKIKA SONRA, KAMYONUN AÇIK ARKA KISMINA YAKLAŞIYORUM.

Cook, Simpson ve Leon da diğer yönlerden geliyor.

Herkes burada.

Yere, kenara büyük bir branda serilmiş ve biz orada dururken, Sterling kamyonun diğer tarafından sırtında bir yatakla ortaya çıkıyor.

Hepimiz izlerken, Sterling omuzlarını eğip yatağı bir gümbürtüyle brandanın üzerine bırakıyor.

"Kendi yataklarınızla başlayın." Sterling dik durur ve grubumuza seslenir. "Yeni bir yatak alın ve ranzanıza getirin." Açık kamyonu işaret eder ve içinde duran şoförü fark ederim. Yatak yığınlarına yaslanmış, ağzı sırtarak bana bakıyor.

Yine kızardım ve hızla patronuma baktım. "O zaman eski yataklarını buraya getirin." Tarpa işaret etti. "Sırtlarınızı incitmemek için birlikte çalışın. Ranza odası bittiğinde misafir kabinlerine geçin. Çok uzun sürmez."

"Ne var ne oluyor?" Cook, hepimiz şaşkın şaşkın dururken sorar.

Sterling kaşlarını kaldırır. "Yeni yatak istemiyor musun?"

Cook ellerini kaldırır. "Soru yok. Anladım."

Herkes kamyonete doğru ilerlerken, Fisher'a dönüyorum. "Birini kabinime taşımama yardım eder misin?"

"Evet..." Fisher başını sallamaya başlar.

"Seninki hazır," der Sterling önümüzden geçerken sertçe. Kafamı çevirip onun yönünü takip ederim. "Benimki hazır mı?"

Ama tabii ki cevap vermez. Kamyonete uzanır, kocaman bir yatağı çıkarır, sırtına yükler ve ayaklarını yere vurarak uzaklaşır.

"Patronun keyfi yok gibi." Fisher başını sallar.

Kamyonetin arkasına doğru yürürken cevap vermek yerine dudağımı ısırıyorum.

Sterling neden benimkini yaptı ki?

Başımı geriye eğip yataklarla dolu kamyonete bakıyorum.

Belki de tüm kıyafetlerimi yatağıma geri koyup koymadığımı görmek istedi?

Ama şaka ona, çünkü bugün kabinime gireceğini bilseydim, tüm kirli kıyafetlerimi yıkamış olurdum, böylece o da onları katlayabilirdi.

Bunu bir kez yapmış olması bile *son derece* uygunsuz, ama gerçekten çok iyi yapmıştı.

Yerdeki kirli çamaşır yığını için yazık oldu.

Bölüm 52 Sterling

SIRTIMDAKI AĞIRLIĞI KULLANARAK VÜCUDUMU ODAKLANMAYA ZORLUYORUM.

Courtney'nin, onun yerine kabinini temizlediğim için neden bu kadar şaşırdığını bilmiyorum.

.

Ve başka kimsenin ona yardım etmesine izin vermem.

Ve başka birinin ona yardım etmesine izin vermem. Benden başka kimse burada yaşadığı sürece odasına adımını atmayacak.

Bu sürprizi, kirli külotlarından bir çiftin kaybolduğunu fark ettiğinde saklamalı.

Bölüm 53

COURTNEY

DUŞ PERDESİNİ AÇTIĞIMDA O KADAR YORGUNUM KI, DUŞA GİRMEK YERINE YATAĞA DÜŞMEKTEN PIŞMAN OLUYORUM.

ama bütün gün yarın gelecek misafirler için kabinleri hazırlamakla uğraştım ve kendimi duş almadan *yatamayacak* kadar kirli hissettim. Ve yeni, inanılmaz rahat hafızalı köpük şilteyi kirletmeye niyetim *yoktu*.

Ve yeni aldığım, inanılmaz rahat hafızalı köpük şilteyi kirletmeye hiç niyetim yoktu.

Aynanın önünde ıslak saçlarımı tararken, o lanet olası yatakları yüzüncü kez düşünüyorum.

Fisher ile birlikte tesis içinde yatakları taşıırken Sterling ile birkaç kez karşılaştım, ama ona yataklar hakkında soru sormaya cesaret edemedim.

Özellikle de geçen gün yemek salonunda beni terslediği için.

Ama mantıklı gelmiyordu. Sterling'in o kadar yeni yatak alması.

Bana diğer yatağı verdikten birkaç gün sonra yepyeni yataklar alması çok tesadüf gibi geldi. Ama yatakları *benim için* aldığı da daha da olasılık dışı.

Fırçamı bırakıp saçlarımı iki örgü yapıyorum.

Erkeklerle pek tecrübem yok. Ama yemin ederim, Sterling tanıdığım en karmaşık erkek. İşe başladığımdan beri bir sıcak bir soğuk, bir ateşli bir soğuk.

Benden kaçtı. Beni görmezden geldi. Bana

hakaret etti. Beni tahtada yatmaya zorladı.

Eşyalarımı karıştırdı. Lanet

olası kıyafetlerimi katladı.

Beni merdivenden aşağı itti.

Kulağıma fısıldadı.

Büyük, sert vücudunu bana bastırdı.

Onu düşündükçe karnımda bir sıcaklık oluşuyor ve bu gece de dün geceki gibi, pijama pantolonumun içinde elimi sıkarak *onu* düşünerek sona ereceğini biliyorum.

Parmak uçlarıma yüz losyonu sürüp yanaklarıma sürüyorum. Sonra aynı işlemi yasemin kokulu vücut losyonu ile tekrarlıyorum. Aylar önce indirim rafında buldum ve o zamandan beri idareli kullanıyorum. Losyonun bitip, ranzamanın altındaki kutuda sakladığım ucuz losyona geri dönmek zorunda kalacağım günün gelmesinden şimdiden korkuyorum.

Tüm eşyalarımı uzun tezgahın köşesine yerleştirdikten sonra kirli kıyafetlerimi toplayıp göğsüme sıkıştırıyorum.

Gelen misafirler arasında kadın var mı bilmiyorum, ama tüm grup kadın olsa bile, eşyalarımın burada olmasını sorun etmezler herhalde.

İşgal ettiğim duş kabini başka bir mesele olabilir, ama gerekirse eşyalarımı oradan çıkarabilirim.

Hala haftalarca maaş alamayacağım için eşyalarımı taşımak için bir çanta alamadım. Ama bir gün...

Büyük bir maaş çekini hayal ederek ışıkları kapatıp banyo kapısını açtım.

Tereddüt ediyorum.

Dışarısı karanlık. Hem de *çok karanlık*.

Sadece ince bir ay ışığı var ve milyarlarca yıldız görüyor gibi hissetsem de, yolumu aydınlatmaya yetmiyorlar.

Telefonumu kabinde şarjda bırakmıştım ve eve dönerken bir daha asla böyle yapmayacağıma yemin ettim.

Telefonumun fener ışığı çok güçlü değil ama hiç yoktan iyidir.

Akşam serinliği pamuklu pantolonumdan içeri sızıyor ve uyku tişörtümün üzerine bir sweatshirt giymeme rağmen titremekle mücadele ediyorum.

Dağların bu yükseklerinde kış erken gelir.

Bir sonraki adımda ayağım yere basarken bir dalın kırıldığını

duyarım. Durup aşağıya bakarım.

Ayağımın altında çubuk yok.

Nefesimi tutuyorum.

Hareket var mı diye dinlerken sessizlik kulakları sağır ediyor, kalbim davul gibi atıyor.

Ayağımı

kaldırıyorum.

Bir çıtırtı daha.

Göğsüm yanmaya başlar.

Hava alırım.

Birkaç metre önümde büyük bir şekil beliriyor. Ayaklarım geriye doğru pedal çeviriyor.

Çığlık atarak nefesimi veriyorum. Ve

topuğum bir şeye takılıyor.

Giysilerimi düşürüyorum.

Vücudum geriye doğru eğilir.

Ve devasa ayı başını çevirip bana bakar.

Kıçım sert toprağa çarpar, ciğerlerimdeki oksijeni tamamen boşaltır.

Bana doğru bir adım atar.

Bana bakar.

Korku tel gibi içimi sarmalıyor.

"H-merhaba," diye fısıldıyorum, sesim

titriyor. Kafasını eğiyor.

"Sen çok güzel bir kızsın, değil mi?"

Onun bir kız olduğunu nasıl anladığımı bilmiyorum. Ama hissedebiliyorum.

Anne ayı enerjisi.

Bana doğru bir adım daha atıyor. Gözleri karanlıkta parıldıyor.

Lütfen beni yavrunun olarak gör.

Sana bir tehdit oluşturmuyorum.

Yakınlığı boğazımı korkuyla tikiyor, kelimeleri hapsediyor, umarım o da hissediyordur.

Durur, başını diğer tarafa eğip ormana doğru döner ve uzaklaşır.

Rahatlayarak

çöküyorum.

Sonra birden

kaskatı

kesiliyorum.

Ayıyı ne korkuttu?

"Courtney!" Sterling, el fenerinin ışığı garaj yolunu aydınlatırken adımı bağırlıyor.

Adrenalinim düşer ve sırt üstü yere yığılırım.

"Courtney!" Ses tonu hiç duymadığım kadar çaresizdir.

Elimi kaldırıyorum. "Buradayım."

Onu sakinleştirmek yerine, koşmaya başladığından emin olana kadar ayak seslerinin hızlanmasını dinledim.

"Courtney, ne oldu lan?" Yanıma çökerek dizlerinin üzerine çöküyor. "İyi misin? Nerenin acıyor? Ne oldu?" Ellerini omuzlarımın yanına koyarak üzerime eğiliyor.

Ona bakarak gözlerimi kırpıyorum.

Ağırlığını değiştirip bir elini yanağıma koyar. "Anlat bana." Nasırlı parmakları soğuk tenime çok sıcak gelir.

"O *oradaydı*." "Kim?"

Sterling'in erkeksi kokusunu içime çekip biraz daha rahatlıyorum. "Ayı."

Sterling çömeliş önce sola, sonra sağa bakıyor.

"Gitti," diyorum ona.

Derin bir nefes alır. "Çılgılık attığını duydum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm."

Bana bakarak başını sallar. "Kara ayılara karşı ölü numarası yapmamalısın. Savaşmalısın."

Ona gözlerimi kocaman açtım. "Lanet bir ayı ile kavga etmiyorum. Ayrıca." Oturmak için kendimi yukarı itmeye başladım, ama o sırtıma elini koyarak dikkatimi dağıttı.

"Ayrıca?"

"Ayrıca, sanırım benden hoşlandı."

Sterling başını sallar ama ellerimi tutup beni ayağa kaldırır. "Tabii ki ayı senden hoşlanacaktı."

Ne demek istediğini sormadan, omuzlarımı kavrar ve beni döndürür.

Toprağın içinde yuvarlanmakla ilgili bir şey mırıldandığını duyar gibiyim, sonra kocaman elleri sırtımı okşadı.

Hareketsiz dururken aşağıya bakıyorum ve düşürdüğüm kıyafetleri görüyorum.

Ah, doğru.

Düşünmeden eğilip kıyafetlerimi alıyorum.

O büyük eller sırtımdan ayrılır ve kalçalarımı kavrar. "Tanrım, kadın. Hayatta kalma içgüdün yok mu?"

Bölüm 54 Sterling

KALÇALARINI SIKTIM VE COURTNEY DİKLEŞTİ, ELBİSELERİ kollarında tutuyor.

"Üzgünüm." Özü, bana dönerek beni yüzüme bakarken bir homurtu gibi çıkar. "Hepimiz hayatta kalma uzmanı falan değiliz."

"Senin *hayatta kalma uzmanı falan* olmana ihtiyacım yok, ama hayatta kalmana ihtiyacım var."

Duruşu değişir. Meydan okurcasına tavırdan yenilgiye uğramış bir tavra geçer. Ve bundan nefret ediyorum.

"Ne oldu az önce?" Yaklaşıyorum.

Kafasını salladı, örgüler omuzlarına çarptı.

Elimi uzatıp örgülerinden birini hafifçe tutuyorum ve ilk gördüğüm andan beri yapmak istediğim gibi elimi yavaşça aşağı doğru kaydırıyorum.

Ağzımı açıp bana ne düşündüğünü söylemesini istiyorum.

"Hey! Her şey yolunda mı?" Fisher karanlığın içinden bağılıyor. Örgüyü elimden bırakıyorum. "Yatağına git, Courtney."

Cevap vermeden yanımdan koşarak geçer ve Fisher ortaya çıkar çıkmaz gecenin karanlığında kaybolur.

"Birinin çılgılık attığını duyduğuma yemin edebilirim," diyor Fisher, etrafına bakınarak.

Eğilip yerden el fenerimi ve av tüfeğimi alırken, Courtney'nin silahı fark etmediğinden emin olduğum için onun farkında olmadığını doğruluyorum.

"Court bir ayı ile karşılaştı."

"Kahretsin," der Fisher. "O iyi mi?"

Onu gömleğinin önünden tutup, onun lanet olası işi olmadığını söylemek istiyorum. Ama bunun yerine, ikna edici olmasını umarak bir kahkaha atıyorum.

"O lanet ayıyı korkuttuğu kadar kendini de korkuttu."

Fisher başını salladı. "Doğru gibi." Çenemi
eğdim. "El fenerini aç."
Onun da elinde olduğunu biliyorum. Bütün erkeklerin var.
Sonra çamaşır kabininin yönüne bakıyorum. Gerçekten
de hayatta kalma uzmanı değilim.

Bölüm 55

COURTNEY

MISAFIRLERİN GELMESİNİ BEKLERKEN SINIRLERİM GERGIN.

Bu sabah ortak kahveyi hazırlarken Cook ile konuşurken, bu gece sadece iki kabinin kullanılacağını, ancak yarın başka bir grubun geleceğini öğrendim. Bazıları çakışacak, ancak hafta sonu bitmeden hepsi gidecek.

Ayrıca, bu mevsimde misafirlerin gelmediği bir hafta geçirmemizin biraz olağan dışı olduğunu öğrendim. Ama bu, Marty'nin yerini bana *devretmesi* için planlanmıştı.

Mantıklı, ama aynı zamanda, Sterling yeni bakım görevlisi konusunda yeterince endişeli olsaydı, bana görevi ve beklentileri anlatmak için daha fazla zaman, *herhangi bir zaman* ayırırdı.

İç çekerek, kulübemin en üst basamağına oturdum.

Son yirmi dakikadır bu insanların gelmesini bekleyerek volta atıyordum, ama bu sakinleşmeme yardımcı olmuyor.

Neden gergin olduğumu bile bilmiyorum. Big Joe'nun yanında bulduğum yeni kağıda göre, benim görevim *misafirlerden uzak durmak*, misafirler kabinlerinde yokken *yatakları yapmak, banyoları ve mutfakları temizlemek*, yani saat bir ile dört arasında ne yapıyorlarsa onu yapmak.

Kargo pantolonumun uyluk cebine uzanıp parmaklarımla yeni el fenerimin düğmesini okşuyorum. Bu sabah kahve makinesinin yanında duran diğer şeydi. Ve Sterling'le olan karşılaşmamı ve dün gece gerçek bir ayı ile karşılaştığımı hatırlatan bir başka şey.

El fenerini avucuma aldığımda metalin soğukluğu avucumu okşadı. Hayatta kalmak için bana ihtiyacı olduğunu söylediğinde...

El fenerini cebimden çıkarıp tekrar bakmak için elime alıyorum.

Ona hayatta kalmanın tek yaptığım şey olduğunu söylemek istedim. Ve bundan bıktığımı.
Daha fazlasını yapmak istiyorum.
Başparmağımla düğmeye basıp ışığı diğer avucuma tutuyorum. Işık o kadar parlak ki, gün ışığında bile görebiliyorum.
El fenerini kapatıyorum.
Bir gün, oraya varacağım. Bir gün, başarılı olacağım.

BATTANIYEEYİ ÇENEME KADAR ÇEKEREK MIRILDANIYORUM.

Bugün... hayal kırıklığı yaratan bir gündü.
Altı adam, iki saat içinde dört araçla geldi. Leon ve Simpson, gezinin rehberleriydiler, bu yüzden misafirleri karşılayıp yerleştirdiler.
Diğer herkes günlük işlerine devam etti, ben de tamir etmem gerekenlerin listesine geri döndüm ve öğleden sonumu birkaç korkuluğu sıkılaştırıp yanmış ampulleri değiştirerek geçirdim.
Ama dün geceki ayı ve neredeyse öpüşecek gibi olan olaydan sonra, sıkıcı bir gün geçirmek bana uyar.
Gözlerimi kapatıp, yeni ve inanılmaz rahat yatağa omuzlarımı sürüyorum.
Ve her gece olduğu gibi, aklım Sterling'e gitti.
Hala aramızda neler olduğunu anlamıyorum.
Ama bir değişiklik oldu.
İlk andan itibaren bir sıcak bir soğuktu. Ama sanki termostat yüksek dereceye ayarlanmış ve sonra biri düğmeyi kırmış gibi. Her etkileşimimizde sıcaklık artıyor.

Ve bunu görmezden
gelemiyorum. Onu
görmezden gelemiyorum.
Vücudumun onun yakınlığına verdiği tepkiyi görmezden
gelemiyorum. Ama onun patronum olduğunu unutmamam
gerek.
O benim işverenim.
Başımı sokacak bir evim olmasının nedeni olduğunu.

Dolabımda daha fazla yiyecek olmasının nedeni.

Ve Sterling Black ile seks yapmanın... *şefin öpücüğü gibi* olacağına neredeyse emin olsam da, işimi kaybetmeye değmez.

Gözlerimi açıp karanlık tavana bakıyorum.

Bu gerçekten işimi tehlikeye atmak olur mu?

Sterling, patron olduğu halde patronla yatmak gibi bir kuralları yüzünden beni kovacak değil ya.

Kafamı sallıyorum.

Patronumla yatamam.

Önümüzdeki iki ay üç hafta boyunca burada yaşayacağım. Bu çok uzun bir ilişki olur. Ve eğer *bunu* yaparsak, sonra bir şey olur ve artık yapmazsak, onu yine de görmek zorunda kalırım.

Ya da daha kötüsü, eve kadınları getirmesini izlemek zorunda kalırım. Yüzümü buruşturuyorum.

Neredeyse hiç etkileşimimiz olmadı, ama onu başka bir kadınla evine girerken görmek düşüncesi bile beni iğrenç bir kıskançlıkla dolduruyor.

Eğer birlikte yatarızsa...

Derin bir nefes alıp yan dönerek her zamanki uyku pozisyonuma geçiyorum.

Bu iyi bir fikir değil.

Şimdi, yıl sonu gelip ben ayrılmak üzereyken... o zaman her şey olabilir.

Charlea µh

Siealife

AĞAÇ KABUĞU PÜRÜZLÜ, GÖMLEĞİMİN ÜZERİNDEN BİLE HISSEDİLEBİLİYOR, AĞACA YASLANDIĞIMDA

Bu, sabahın en sevdiğim kısmı, Courtney'nin Food Hall'un terasında kahvesinin tadını çıkarmasını izlemek.

Tabii, bağlam dışında bakıldığında biraz ürkütücü görünebilir. Ama ben bir işverenim ve çalışanımın işini yaptığından emin olmak istiyorum. Ekip için kahve yaptıktan sonra bir fincan kahve içmesi kalite kontrolüdür.

Sadece denetliyorum.

Uzaktan.

Bugün ayakta, kalçası piknik masasına yaslanmış. Diğer günler ormana bakan banklardan birine oturur.

İlk birkaç sabahki kadar yorgun görünmüyor. Artık ne üzerinde uyuduğunu bildiğim için bu mantıklı geliyor.

Ve bu beni yine berbat hissettiriyor.

Parmaklarımla kahve fincanımın kenarına vuruyorum.

Gidip onunla konuşmalıyım. Kayıp yatakların bir kaza olduğunu açıklamalıyım.

Tartışmaya gerek yok. Sadece konuşabiliriz.

Kendime hakim olabilirim.

Oraya gitmenin artılarını ve eksilerini tartarken, Courtney doğrulur.

Başı yukarıda, kirişlerdeki bir şeye bakıyor.

Kahvesini masaya koyduktan sonra bana doğru döndü.

Courtney birkaç hızlı adım attı ve ben ağaçtan uzaklaştım. Gizlice izlenmek işime yaramazdı.

Ama o ormana bakmıyor.

Yemek salonunun duvarına dayadığı tavan süpürgesine bakıyor.

Sopayı sıkıca tutup yüksekte tutarak piknik masalarının arasında dolaşıyor ve yukarı bakıyor.

Kollarını başının üzerine uzatıp, fırçanın uçlarını kirişlerin tepesine doğru tuttuğunu izliyorum.

Ulaşamıyor.

Ben sessizce bir adım öne atıyorum.

Eğer oraya tırmanırsa, onu oradan indirip dizimin üzerine yatıracağım.

Courtney uzun direğin en ucuna tutunur.

Aferin kızım.

Yine uzanıyor.

Kıllar tavana sürüyor, sonra Courtney onu şiddetle tahtaya vuruyor.

Başımı eğiyorum.

Courtney boğuk bir çığlık atarak sopayı kendinden uzağa fırlatır.

Örümcek ya da başka bir böcek olduğunu düşündüğü şeyi yerinden çıkardıktan sonra geri atlar, gözleri yere bakıyor.

Ellerini göğsüne sürerek geriye doğru ilerlerken bir bankın kenarına çarpar.

Bu, masayı sarsar.

Ve fincanından kahve dökülür.

"Kahretsin!" Küfürü ormanı yalar.

O, elinde fincanla Food Hall'a girerken gülümsememek için uğraşıyorum. Bir dakika sonra fincanın yerine çorba tenceresi ile çıktığında gülümsemem galip geliyor.

Uzun sapı bir eliyle tutması garip görünüyor. Diğer tencerenin altında.

Gerekenden daha yüksekte tutuyor ve ben de o suyu dar uzun kollu gömleğinin üzerine dökmesini ummaktan kendimi alamıyorum.

Yürürken onu süveter giymiş gördüğüme yemin edebilirim, ama şimdi çıkarmış ve ıslanırsa kumaşın yapışacağına eminim.

Courtney suyu kahvenin üzerine yavaşça dökmeye çalışıyor, ama tutacağı elinde kayıyor ve tüm su bir anda dökülüyor.

Her yere sıcıyor. Gümleğine
de.

"Günaydın," diyor Cook yanımdan.

Sarsıldım ve fincandeki kahve kenardan dökölüp elime aktı. "Kahretsin."

Cook gülümser. "Fazla kafein kalp için zararlıdır, Sterling."

Kupamı diğer elime alıp parmaklarımdaki sıvıyı silkeliyorum. "Siktir git."
Öfkeyle söylemiyorum. Cook sadece dilini şaklatıp yanımdan geçerek Yemek Salonu'na doğru yürüyor.

Bölüm 57

COURTNEY

UYAN.

Kabinimde, tek kaseye, çaydanlıktan aldığım sıcak suyla hazır yulaf ezmesi yap.

Giyinip işe gitmek için hazırlan.

Yemek salonunda kahve yap.

Bir fincan iç.

Listemdeki işleri

yap.

Öğle yemeği

yiyein.

Kulübeleri temizlemek.

Liste üzerinde daha

fazla çalışmak. Duş

almak.

Kabinimde, tek kase ramenimi, çaydanlığımdan aldığım sıcak suyla yiyein.

Yatağa girmek.

Uyumak.

Tekrar.

Bölüm 58

COURTNEY

GARAJ YOLUNDA LASTİKLERİN ÇIKARDIĞI SESİ DUYUYORUM VE KALBİM BİR atıyor.

Geri geldiler.

Üç gecedir yoklar. Bu beklenen bir şeydi. Ama nedense Sterling'in de onlarla gideceğini beklemiyordum. Bu yüzden onu üç uzun gündür görmedim.

Çocuklar üç gecedir yoklar. Bu beklenen bir şeydi. Ama nedense Sterling'in de onlarla gideceğini beklemiyordum. Bu yüzden onu üç uzun gündür görmedim.

Bakışlar yok.

Sesini duymadım.

Yaklaşamadım. *Ama*

şimdi geri döndü.

Kapıyı açıyorum ve karamelize soğan kokusu burnuma geliyor.

"Çocuklar geldi," diyorum Cook'a, katlanmış havluları tezgahın üzerine koyarken.

"İyi." Soğanları karıştırırken başını salladı. "Sterling'e her şeyin otuz dakikaya hazır olacağını söyle."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kapıya döndüm.

Sen öyle diyorsan.

Charliea mç

Siealife

KAMYONETİMDEKİ ÜÇ MISAFIR, EVİMİN ÖNÜNE PARK ETTİĞİMDE

evimin önüne geldiğimde, kamyonumdaki üç misafir hala konuşuyordu.

Düşünceli biri olsaydım, onları kulübelerine giden yola bırakırdım. Ama iki saatlik yolculuk boyunca ne kadar enerjik konuştuklarını düşünürsek, yüz metre daha yürümek onlar için sorun olmaz.

Ayrıca Courtney'i aramadan önce duş almam lazım.

Motoru kapatır kapatmaz kemerimi çözüp kapıyı açtım.

Bu geziye son anda katılmıştım ve normalde mülkümden çıkmaktan memnun olurum, ama normalde arazimde yaşayan seksi bir kadın yok.

Çocuklar da peşimden çıkıp, kamyonetten eşyalarını çıkardıktan sonra etrafımda toplanıyorlar.

"İstiyorsanız duş alın," diyorum erkeklere. Kamp alanımızda bir tuvalet ve bir musluk vardı. Başka su tesisatı yoktu ve eve dönerken arabadaki koku bunun kanıtıydı. "Öğle yemeğinden sonra diğer eşyaları toplayacak zamanımız olacak." Saatile bakıyorum. "Yemek kırk beş dakikada hazır olur."

"Aslında otuz," arkamdan sessiz bir kadın sesi geliyor.

"Ah, hey, Court," karşısındaki erkeklerden biri diyor. "Bizi özledin mi?"

Kısa karşılaşmalarından onun adını hatırladığı için sinirlenerek ona gözlerimi kısar, sonra yavaşça dönüp küçük çalışanıma bakarım.

Evet, Court, bizi özledin mi?

Yanakları pembe ve başını sallıyor. "Nasıl özlemeyeyim?"

Henüz gözlerime bakmıyor.

"Duş alın," diyorum sertçe. "Hepiniz balık içi gibi kokuyorsunuz." Şaka yapıyormuşum gibi gülüyorlar ama dağılıyorlar.

Beni Courtney ile tehlikeli bir şekilde yalnız bırakıyorlar.
Gözlerimi ondan ayırmıyorum, o da gözlerini göğsümden ayırmıyor. Ama buna izin veremem.
O güzel ela irisleri görmem lazım.
Uzun kirpiklerinin altından bana bakmasını istiyorum. "Gözlerin buraya." Sesim gürültülü çıkıyor.
Courtney yavaşça bakışlarını kaldırır.
Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, bir adım öne çıkıyorum.
Dudakları aralanır ve onun hafifçe nefes verdiğini duyarım ve *lanet olsun*, dudaklarını dudaklarımla kapamak istiyorum.
Ağzımı onun ağzına koymam *lazım*.
Bir araba kapısı çarpıyor ve Courtney yanımdan bakıyor.
Fisher ve adamları arabadan inmişler ve arkalarından başka bir araba geliyor.
"Yemeğe otuz dakika." Courtney tekrarlar, sonra dönüp aceleyle uzaklaşır.

Charlea ho

COUAIFEY

FOOD HALL, TÜM KONUKLAR LE YEMEĞİ ALMAK İIN SIRA YA GİRERKEN GÜRÜLTÜLÜ.

Aşçı karamelize soğanlı ızgara peynirli sandviç ve kalın domates orbası yapmıştır. Daha önce biraz tatma fırsatım oldu ve tadı neredeyse sihirli gibiydi. Hava kesinlikle soğumaya başladığı için de mkemmел bir seçim.

Biraz daha dayanmaya çalışıyorum ama yakında kabinimin ısıtmasını açmam gerekecek.

"Hadi tatlım, sıraya gir." Konuklardan biri yanımda durup kolunu uzattı.

"Oh, ben sizi beklerim..."

"Olmaz. nce bayanlar," diye ısrar ediyor yaşlı adam ve karnım guruldadığı için pes edip sıraya giriyorum.

İlk akşam, konuklar geldiğinde ve herkes hala Lodge'da iken, biz çalışanlar kendi piknik masamızda oturduk. Ama şimdi herkes geri döndü ve konuklar rehberleriyle kaynaştı, yerler serbest gibi görünüyor.

Yiyeceklere yaklaşırken kapının açıldığını duydum ve kendimi omzumun üzerinden bakmaktan alıkoyamadım.

Sterling.

Saçları nemli. Flanel gömleğinin düğmeleri yarısı açık. Ve çok yakışıklı, ilk gördüğüm zamanki gibi.

Sıraya arkamızda giriyor ve ben salya akıtmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce, başka yere bakıyorum.

Yanımdaki adam yakaladığı balıktan bahsetmeye başlar ve önümüzdeki adam da onun abarttığını söyleyerek sze karışır. Bunun zerine ilk adam telefonunu çıkarır ve fotoğrafları görmem için ısrar eder.

"Büyük bir balık." Başımı sallıyorum.

"Gördün mü?" diye arkadaşına sesleniyor.

Balıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benim balıklarım ekmekle kaplanmış ve dondurulmuş. Ama tabii, büyük görünüyor.

Sıra ilerliyor ve Cook'tan bir tabak alıyorum, sandviç ikiye kesilmiş ve çorba kasesinin etrafına yayılmış. Tabağın köşesinde bir paket kraker var ve Cook bana göz kırparak iki paket daha tabağıma atınca gülümsüyorum.

Kimse dikkat etmiyor, bu yüzden utanmama gerek yok.

Aşçı, yemek konusunda biraz yardıma ihtiyacım olduğunu nasıl anladı bilmiyorum, ama menüde kraker gibi bozulmayacak bir şey olduğunda, bana her zaman fazladan veriyor.

Belki buzdolabına hiçbir şey koymadığımı fark etmiştir, belki kendi buzdolabım olmadığını biliyordur, ama nedeni ne olursa olsun, bu jestine minnettarım.

Su şişesini parmağıma takarak tabağımy alıp boş bir yer arıyorum.

Bir masa dolu, iki masa da neredeyse dolu ve insanların arasına sıkışmak istemediğim için boş masalardan birine geçip, sırtımı duvara dayayarak bankın ucuna oturuyorum.

Büyük balığı yakalayan adam tabağını benimkinin karşısına koyar ve inleyerek bankın üzerine çöker.

"Bu gece ölü gibi uyuyacağım." Krakerlerini açarken başını sallar. "Siz nasıl bütün yıl boyunca bu kadar sert koşullarda uyuyabiliyorsunuz, hiç anlamıyorum."

Dudaklarımı büzüyorum, benim rolümü unutup beni de rehber sandığını düşünürken, tabağımın yanına bir tabak daha konuyor.

Flanel gözümün ucunda parlıyor ve kim olduğunu anlamak için başka bir şeye ihtiyacım yok.

Charlea h1

Siealife

SIRADA ARKAMDA DURAN ADAM, TABAĞIMI MASAYA KOYDUĞUMDA BURNUNU ÇEKEREK

.
O pislik, Courtney'nin yanına oturmak için doğruca bana doğru
geliyordu. Ona dar bir bakış attım.
Çenesi aşağıya doğru eğilir, gülümsemeyi zor tutarak karşımda oturmak için
yer değiştirir.

Doğru, dostum, yoluna devam et.

Charlea hz

COUAIFEY

Uzun bacaklar bankın üzerinden geçip kalçamdan birkaç santim uzağa adım attığımda, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

kalçama birkaç
santim uzaklıkta.

Normal davran.

Sterling yer değiştirip diğer bacağını da getiriyor, sonra yanıma oturuyor.

O çok iri. Omuzları çok geniş. Ona daha fazla yer açmak için kenara kaymam gerektiğini hissediyorum.

Ama o bana çok yakın oturdu. Ve ben zaten bankın kenarındayım.

Ayrıca — burnumdan gizlice nefes alıyorum — o kadar güzel kokuyor ki uzaklaşamıyorum.

Sabun ve sandal ağacı gibi.

Ve muhtemelen duştan çıktığı için daha da sıcak.

Yavaş mı yıkıyor? Acele

mi ediyor?

Çıplak... Sabun köpüğüyle kaygan.

Kendimi tutamadan ona doğru eğilmeye

başlıyorum. *Ne yapıyorsun Courtney? Kendine gel.*

Patronunu koklayamazsın.

Dudaklarımı sıkarak, Sterling'e doğru eğildiğimi kimsenin fark etmemiş olmasını umarak başımı kaldırdım.

Hayal kurduğum bir dakika içinde masa dolmuş. Ve herkes sohbet ediyor gibi görünüyor.

Ama sonra gözlerim patronumun karşısındaki adamla buluştu ve o bana sırtıyordu.

Kahretsin.

Sandviçimi alıp çorbaya batırdım.

Sessizce yiyerek, Sterling hareket etmeden önce üç lokma alabiliyorum.

Kendini bankta düzeltiyor. Ayaklarını açıyor. Ta ki uylukları benimkilere değene kadar.

Daha yavaş çiğniyorum.

Sadece bana dokunmakla kalmıyor. Sterling'in büyük uyluk kemiği benimkine bastırıyor.

Onun sıcaklığını hissediyorum. Onun sıcaklığını. Giysilerimizin katmanlarından geçerek. Ve bu çok fazla.

Yutuyorum.

Masum bir şey olmalı.

Sadece iki kişi kalabalık bir bankta biraz fazla yakın oturuyor.

Ama o oturduğunda kalabalık değildi.

Ve bacağına benim bacağıma dayaması, yer darlığından kaynaklanmıyor.

Ve ben uzaklaşmıyorum.

Charlea h7

Siealife

YUTTUĞUM YEMEĞİN TADINI BİLE ALAMIYORUM.

Tek odaklandığım şey yanımdaki kadın. Onun sıcaklığı.

Kokusu.

Yakınlığı.

Uyluklarının benimkilere değdiği hissi. O benim sertliğimin yumuşaklığı.

Benim kabalığıma karşı nazık.

Ve hiç çaba sarf etmeden, beni hiç kimsenin yapamadığı kadar düşüncelerimi tüketiyor.

Neredeyse hiç dokunmamış olmamız önemli değil.

Öpüşmemiş olmamız önemli değil.

Neredeyse hiç konuşmadığımız.

Ve onun hakkında her şeyi bilmek istesem de, bilgi eksikliği önemli değil. Çünkü onun geçmişinde beni ondan uzak tutacak hiçbir şey yok.

Ona ihtiyaç duymamı.

Kolumu hareket ettirip omzumu omzuna dayadım.

Courtney uzaklaşmadı.

Bir saniye geçer ve o bana doğru eğilirken aramızdaki baskı artar.

Göğüs kafesimde sıcak bir şey kayıyor. Bu şehvet. Ama başka bir şey de var.

Güvenilmek.

Güvenilmek.

Courtney'e dokunmayan diğer kolumu uzatıp suyumunu alıyorum.

Boğazım rahatsız edici bir şekilde

sıkışıyor. Büyük bir yudum alıyorum.

Sonra bir yudum daha.

Çok uzun zamandır böyle

hissetmemiştim... Bardağı masaya

koyuyorum.

Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.

Amaç kelimesi çok büyük geliyor.

Sandviçimi kaldırarak, doğal bir şekilde bacağımı düzeltir gibi yapıp

Courtney'den birazcık uzaklaştırıyorum.

O artık bana dokunmadığı için aramızdaki giysiler aniden soğudu.

Ama sonra o yapıyor.

Beni takip ediyor.

Temasını sürdürmek için bacaklarını açıyor.

Ve içimdeki o his büyüyor.

Bu kız her kimse, bana gönderilmiş. Evren

tarafından.

Kaderin bir cilvesiyle.

Marty'nin yaptığı bir hata

yüzünden.

Courtney'i benim kulübeme şeytanın kendisi göndermiş olsa bile umurumda değil.

Bundan sonra ne olursa olsun, bana verilecek cezayı kabul ederim.

Courtney'e en yakın elimle peçeteyi alıp ağzımı siliyorum.

Sonra, klas bir adam gibi, peçeteyi masaya geri koymak yerine kucağıma indiriyorum.

Bu hareket doğal görünmeli. Ve

doğal hissettiriyor.

Peçeteyi bırakıp avucumu Courtney'nin bacağına koymak çok doğal geliyor.

Charlea h4

COUAIFEY

STERLING'IN BÜYÜK ELİ UYLUĞUMA DEĞDİĞİ ANDA, KARNİM
havai fişeklerle patlar.

Vücudumdaki en küçük kasların bile kasılmasını sağlayan türden.
Sihir gibi hissettiren türden.

Tehlikeli olduğunu bildiğin türden, ama yaralanma riski patlamanın
heyecanına değer.

Hareketsiz kalmaya
çalışıyorum. Etkilenmemiş
gibi görünmeye
çalışıyorum.

Ama kalbim deli gibi atıyor.

Ve bacaklarımın arasında patlamaya hazır bir şekilde biriken ısıyı
hissedebiliyorum.

Charliea hı

Siealife

PARMAKLARIMI ONUN UYLUK İÇ KISMINA YERLEŞTİRENE KADAR BİLEĞİMİ ÇEVİRİYORUM.

Sonra bacağını benimkine daha sıkı
çekiyorum. Yetmiyor.

Elimi daha aşağı kaydırıyorum, parmak uçlarım bankın tahtasına değene
kadar.

Elimi diğer tarafa hareket ettirmek istiyorum.

Onun merkezine doğru.

Yemin ederim, birkaç santim uzaktan bile amından yayılan sıcaklığı
hissedebiliyorum ve ona dokunmak istiyorum.

Onu bacaklarının arasında avuçlamak istiyorum.

Ama bunu yaparsam, parmaklarımın üzerinde boşalana kadar durmayacağım.

Bu yüzden elimi olduğu yerde tutuyorum, onu daha da yaklaşıtıyorum, daha
da yaklaşması imkansız olsa da.

Serbest elimle, kızarmış peynirli sandviçimi tekrar alıyorum.

Bir ısırık alırken, başparmağımı yavaşça dairesel hareketlerle uyluklarının üst
kismına sürüyorum, dokunuşumun altında uyluk kaslarının gerilip gevşediğini
hissediyorum.

Courtney öne eğilir, dirseklerini masaya dayar. Etkilenmiştir.

Gülümseme dürtüsünü gizlemek için ağzıma daha fazla yemek tıkıyorum.

Courtney'nin diğer bacağı bastırınca, elim uyluklarının arasında sıkışır ve
neredeyse boğuluyorum.

Charlea hh

COUAIFEY

BOŞALACAĞIM.

Uyluklarımı sıkıştırıyorum, bacaklarımın arasında Sterling'in büyük elinin hissi düşünmemi zorlaştırıyor.

Nefes almakta zorlanıyorum.

Ve Afrodite yemin ederim, eğer elini yukarı kaydırırsa. Eğer parmakları fermuarımın üzerine bile değerse, pantolonumun içine boşalacağım.

Charlea hy

Siealife

BİR TENCERE YERE DÜŞER VE ODADAKİ TÜM GÖZLER COOK'A DÖNER.

"Oops." Ellerini havaya kaldırır, birinde tencereyi kurulumak için kullandığı havluyu sıkıca tutar. "Burada görecek bir şey yok."

Herkes gülerек sohbetlerine geri dönerken, aşçı bakışlarını kasıtlı olarak bana çevirir.

Düşündüğüm kadar sinsi değilmişim.

Seramik tencere yere düştüğünde Courtney sıçradı ve tüm kaslarının gerilme hissi doğrudan sikime yansıdı.

Serbest elimle kaseyi alıp içindekileri iki yudumda içerek öğle yemeğimin kalanını bitirdim.

Bu yerden ayrılmak istemiyorum.

Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum.

Ama ikimizin iyiliği için, daha fazlasını yapmadan şimdi durmam gerekiyor.

Parmaklarımı Courtney'nin uyluğuna bastırarak ona işaret veriyorum ve onun hissettiklerini ezberliyorum.

Ben bunu yaparken uylukları hafifçe açılıyor ve ayağa kalkarken elimi onun gerçek kuzeyine doğru hareket ettiriyorum.

Küçük parmağım pantolonunun dikişine dokunur.

Boğazımı temizleyerek, onun nefes alırken çıkardığı sesi bastırıyorum.

Charlea h8

COUAIFEY

KABINIMDE VOLTA ATARKEN AYAKLARIM YERE ÇARPIYOR.

"O neydi?" Sorumu Spike'a yöneltiyorum.

Yapabilseydi, dikenli kaşını bana kaldırırdı.

"Ben başlatmadım ki," diye homurdanarak yatak odasına geri dönüyorum.

Ve bunu durdurmuş da değilim.

İnleyerek ranzanın kenarına yaslandım.

"Ne yapıyorum ben?" Sesim, yumuşacık yatak tarafından boğuk çıkıyor.

Kapının çalınması içimdeki azarlamayı keser. Birden dikleşip kabinin ön tarafına dönerim. *Kapımda Sterling mi var?*

Cevap vermeli miyim?

Kendime yalan söylemeden önce odanın ortasına doğru yürümeye başlıyorum. Tabii ki cevap vereceğim.

"Court, orada mısın?" Cook'un sesi kapıdan süzülür. Derin bir nefes alırken omuzlarımdaki gerginlik kaybolur. Patronumla yatıp yatmayacağım *konusunda stres yapmaya gerek yok sanırım.*

Kapıyı açarım. "Selam. Ne haber?"

"Ateşin başında pasta falan yapmak ister misin?" Cook, sanki hemen peşinden gidecekmişim gibi bir adım geri çekildi.

"Ne ateşi?"

"Sezonun ilk misafirleri gittikten sonra yaptığımız şey." Bana hareket etmem için elini salladı.

Ellerimi belime koydum. "Onlar sezonun ilk misafirleri değildi ki." "Tamam, peki. Bir grup misafir ayrıldığında hemen hemen her zaman yapıyoruz."

Kollarımı indiriyorum. "Eğer gelenekse..."

Charlea hç

Siealife

ARAMIZDA ALEVLER ÇATIRDIYOR.

Parlak turuncu ışık, Courtney'in yüzünde gölgeler dans ettiriyor.

Onun yanında oturamazdım. Hepimiz masasız kütüklerin üzerinde otururken, kucağımızı örtecek bir şey yokken.

Bu yüzden ikinci en iyi yeri seçtim, tam karşısına, aramızda ateşin olduğu yere.

Cook ve Courtney'nin hazırladığı akşam yemeğinden sonra bile kendimi durduramıyorum, üçüncü mini elmalı turtamı yiyorum.

Normalde tatlı seven biri değilim, ama bunların her birine onun elleri değdiğini bilmek... normalden daha lezzetli geliyor.

Ve bu gece, kendimi şımartmak için buradayım.

Alkol hariç. Hala ilk biramı içiyorum, Courtney gibi yavaşça.

Misafirler gittikten sonra yapılan kamp ateşleri rahatlamak içindir ve genellikle içki içerek yapılır. Ama bu gece farklı bir şekilde rahatlıyorum.

Ve ikimiz de bunun için sarhoş olamayız.

"Bir tane daha isteyen var mı?" Fisher kalkıp soğutucuya doğru yürürken sorar.

Çoğu kişi evet diye bağırıyor.

Ama ben sessiz kalıyorum, gözlerimi Courtney'den ayırmıyorum.

İyi bir kız olarak, gözlerini bana çeviriyor. Kafamı sallıyorum.

Hayır, Courtney, bir tane daha bira içemezsin.

"Court?" Fisher sorusunu ona yöneltir.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Dinlemeye karar v e r m e y e çalışıyor gibi. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek, ona yüksek sesle azarlamaktan alıkoyuyorum kendimi.

Ama sonunda başını sallar. "Hayır, teşekkürler."

Simpson burun kıvrır. "Her zaman çok resmi davranıyorsun."

Courtney'nin yüzüne binen ifade o kadar sevimli ki, gülümsememi saklamak için neredeyse boşalmış bira bardağımı kaldırmak zorunda kalıyorum.

"Ben resmi değilim." Sesi çok kırgın geliyor. "Ben her gün tuvalet temizliyorum."

Simpson başını salladı. "Ne yaptığın önemli değil. Burada *hayır, teşekkür ederim, efendim* ve *Bay Black* diyorsun."

Bakışların bana döndüğünü hissediyorum, ama ben Courtney'e bakmaya devam ediyorum.

"Bunu zaten konuştuk." Kaşlarını kaldırıyor, sanki ona bir şeyi hatırlatır gibi.

"Ah evet, patronumuz sana adını söylemedi." Simpson sırtıyor.

Courtney sonunda bana bakıyor. "Söylemedi."

Cook dilini şaklatıyor. "Kötü davranış, patron."

Omuzlarımı kaldırıp Courtney'nin bakışlarını yakalıyorum. "O sormadı ki."

O da aynı omzunu kaldırır. "Yeni çalışanlara yapılan şakaların bir parçası sanırım."

Bazı erkekler gülüyor.

Ama ben gülmüyorum.

O da gülmüyor.

Çünkü Courtney hala onu bilerek çıplak bir ranzada yatırdığımı düşünüyor.

Simpson gülüyor. "Yok, Lodge'da şaka yok."

Kafasında, yatak konusunu açmalı mı diye düşündüğünü görebiliyorum.

Bu da bana neden bu konuyu kimseye anlatmadığını merak ettiriyor. Çünkü benim bildiğimi düşünse bile, herkesin bu işe karıştığını düşünemezdi.

Çünkü değillerdi.

Çünkü ortada bir şey yoktu.

"O zaman yeni yataklar bunu telafi etmiş olmalı." Courtney gülüyor, ama şakayı anlayan tek kişi benim.

Glen ellerini uyluklarına vurur. "Lafı açılmışken, ben yatmaya gidiyorum." Erkekler ona sataşırken, Courtney sessizce ayağa kalkar. "Ah, sen de mi?" Simpson ona sızlanır.

"Üzgünüm. Uzun bir gün oldu." Cebinden bir şey çıkarır. "Ama yarın sabah görüşürüz. Umarım Big Joe bana karşı nazik davranmaya devam eder."

Ayağa kalkarım. "Big Joe da kim lan?"

İstediğimden daha yüksek sesle söyledim ve herkesin dikkatini çektim.

Courtney dudaklarını sıkıştırıp bana gözlerini büyüttü. "Belki yatıya kalmama kuralını kaçırdın," dedim ona.

Bu doğru. Ama bunun nedeni, erkeklerin hepsinin aynı odada kalması ve *yatak odasında misafir* kalmasının türlü sorunlara yol açması. Dağın aşağısındaki han bunun için var.

Ama Courtney'nin kendine ait bir kulübesi olduğu için, bu kurala uyması için gerçekten iyi bir neden yok.

Yine de kural geçerli.

"Evet, Court, Big Joe kim?" Cook'un sesi düşmanca.

Courtney ona döner. "Neden, Cook, sormana gerek yok. Onu zaten tanıyorsun."

Herkesin dikkati üçümüz arasında gidip geliyor. En azından Joe'yu tanımayan tek kişi ben değilim.

"Erkek arkadaşın var mı?" Leon sorar.

Bu soru yüzünden dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem ağrıyor.

Umarım erkek arkadaşı yoktur.

Courtney, "Yok. Ve kesinlikle Big Joe değil. Çünkü o, yemek salonundaki devasa kahve makinesi."

Bölüm 70

COURTNEY

"İYİ GECELER." ATEŞİN ÖNÜNDEN UZAKLAŞIRKEN GÜLÜŞEN ERKEK GRUBUNA EL SALLIYORUM.

.
Sterling hala ateşin yanında durmuş, beni izliyor.
Bir kahve makinesi için bu kadar kıskanç davrandığına inanamıyorum.
Bunu aptalca bir şey olarak görmeye çalışıyorum, ama o gözden kaybolur kaybolmaz kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.
Ona sırtımı dönmek, ışıkları kapatıp yatağa atlamadan önceki an gibi. Sanki görünmez bir canavar seni kovalıyor gibi.
Ama kaçmayacağım.
Bu özellikle tehlikeli yaratıktan kaçmayacağım.
Elimi kaldırıp başparmağımın altındaki düğmeye bastım ve el feneri parladı.

Bölüm 71 Sterling

EL FENERİNİN IŞIĞI ORMANDA SALLANARAK KIZIMIN TAM OLARAK NEREDE OLDUĞUNU
GÖSTERİYOR.

kızımın tam olarak nerede olduğunu gösteriyor.

Ağaçların arasından geçerek mesafeyi kapatırken kalbim deli gibi atıyor.

Bölüm 72

COURTNEY

YAVAŞLIYORUM.

Bir şey mi duydum?

Duruyorum.

Etrafımdaki karanlık sessiz.

Kendimi kaybediyorum.

Bir adım atıyorum.

"Daha dikkatli olmalısın." Sterling'in sesi arkamdan geliyor.

Sterling, yumruğum onun vücuduna ulaşmadan bile bileğimi yakalıyor.

Sterling, el fenerim onun vücuduna çarpmadan önce bileğimi yakaladı.

Temasla elim açıldı ve el fenerini düşürdüm.

El fenerini yakalar. Sonra parmaklarını

ve ışığı söndürür. "Tanrım,

Sterling," diye nefes nefese

söylüyorum. "Sadece Sterling

yeter."

"Oh, *şimdi* bana sana ne diye hitap edebilirim?" diye homurdandım.

Bana doğru bir adım atar, ben de aynı adımla geri çekilirim.

"Bana söylediğin her şey hoşuma gidiyor. Sterling." Adım. "Bay Black."

Adım. "Efendim." Adım.

Geri çekilmeye devam ediyorum.

Ondan uzaklaşmak *istemiyorum*. Ama mecburum.

Karanlıktan çıkan canavar beni buldu. Ve onu yakalamasını istesem de, bedenim teslim olmuyor.

Henüz değil.

Parmaklarını ışıktan çekip ayaklarımızı hedef alıyor. "Peki sen ne diye çağrılmak istersin?"

Yutkunuyorum. "Courtney."

"Hepsi bu mu?"

"Başka ne var ki?"

"Cookie." Gözlerini göğsüme indiriyor, sonra daha da aşağıya, beni içine alıyor. "Onu sevmiyorum," diye fısıldıyorum.

Bakışlarını kaldırır.

"Hayır mı?" Başımı

sallar.

"Neden?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Çünkü... çünkü bana öyle diyorsun."

El fenerini kaldırıp, kollarımın göğsümün üzerinde kavuştuğı yere ışığı tuttu, ışığın kenarları yüz hatlarımı aydınlattı. "Peki ben neden sana öyle diyorum?"

Midem burkuldu. Sesi

kızgındı.

Ateşin karşısından bana attığı bakışlar çok anlamlıydı.

Ve elinin uyluklarımdaki hissi hala zihnimde taze bir yanık gibi.

Ama bana ilk kez öyle dediğı zamanki acısı da öyle.

"Çünkü çok yedim. Ya da o gün Costco'da *ne* yediğim yüzünden," diye itiraf ediyorum.

Elini yana indirirken başını eğiyor, ışık aşağıya doğru sallanıyor. "Ne?"

"Faturamı gördün ve bana Cookie dedin," diye hatırlatıyorum. Kendime de hatırlatıyorum. "Biliyorum, ben... daha iriyim. Ama bu ismi sevmiyorum."

Bir adım daha geri

çekildim. Sterling olduğı

yerde kaldı.

Karanlıkta gözlerinin nereye baktığını tam olarak göremiyorum, ama bana baktığını biliyorum.

Bir adım daha atıyorum.

"Courtney." Ciddiyeti beni durdurur. "Beni çok dikkatli dinlemenı istiyorum."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Sana Cookie dedim çünkü iki nedeni var. Ve ikisi de senin mükemmel vücudunun şekliyle alakalı değıl." Bir adım daha yaklaşıyor

sonunda beni takip ediyor. "Birinci neden." Tekrar öne çıkıyor, elini kaldırıyor ve bir parmağını gösteriyor. "Bana *gerçekten* kurabiye attın. İkincisi." İkinci parmağını da kaldırıyor. "Sana Cookie diyorum çünkü tatlı ve narinsin ve" — elini uzatıp örgülerimden birini tutuyor — "seni *yemek* istiyorum."

Hava ciğerlerimde düğümlenir.

O... ne?

"Yapmamam gerektiğini biliyorum." Elini örgülü saçlarımdan aşağıya doğru kaydırıyor. "Ama artık dayanamıyorum."

"Dayanmak mı?"

"Evet, *Cookie*, sana dokunma isteğine artık direnemem, direnmeyeceğim." Örgümü parmaklarından bırakır. "Ve bunu istemiyorsan, üç sayana kadar uzaklaşmak için vaktin var."

Farkındalık cildimi tırmalıyor.

Sterling beni istiyor.

Patronum.

Ve bunu gerçekleştirecek.

Şimdi.

Derin bir nefes alıyorum.

Kaçmıyorum.

"Bir."

Kıpırdamıyorum.

Sterling'in parmakları ışığı tekrar kapattı, sadece en ufak bir ışık görünüyordu.

"İki."

Bu gerçekten oluyor.

Heyecan damarlarımdan akıyor. *Kaçma*

isteği de öyle.

Dönüyorum.

Üç demiyor.

Ve onun büyük eli ağzımı kapatıp sert vücudu benimkine yapışmadan önce şaşkınlığımı haykırmaya vaktim yok.

Bölüm 73 Sterling

BİR KOLUMU ONUN BELİNE DOLAYARAK İLERLİYORUZ.

El fenerim hala elimde, her adımda zıplıyor ve etrafımızdaki ormanda gölgeler dans ediyor.

Ağzını kapattığım elim, onun şaşkınlık sesini boğuyor.

Başımı eğip dudaklarımı kulağına yaklaşıyorum. "Yeterince hızlı değilsin, kızım."

Kolumu karnına daha sıkı sarıyorum, neredeyse ayaklarını yerden kaldırıyorum.

Ellerini koluma sıkıca tutuyor, tıpkı onu merdivenden çektiğim zamanki gibi. Çünkü beni itmeye çalışmıyor.

Bana sarılıyor. Ve bu muhteşem.

Her adımda vücudu benimkine çarpıyor. Çelik gibi sert sikim her hareketinde onun yuvarlak kıkına sürtünüyor.

Ama bu sefer, elim onun kokusuyla kaplanana kadar onu bırakmıyorum.

Bölüm 74

COURTNEY

HER ŞEYİ HİSSEDEBİLİYORUM.

Her şeyi.

Ve attığım her tökezleyen adım kalbimin atışını hızlandırıyor.

"Sessiz olmalısın." Nefesi cildimde sıcak. "Bu yüzden elimi burada tutacağım." Başparmağını yanağımda gezdirerek, ağzımın üzerindeki avucunu kastettiğini belli ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, bunu yaptığına sevindim. Çünkü sessiz değilim. Yalnız çalışırken sessiz olamıyorum.

Kendime dokunurken sessiz olamıyorum.

Ve kesinlikle bana yapmak üzere olduğu şey sırasında da sessiz değilim.

"Ama çıkarmamı istersen, elimin arkasına hafifçe vur. Tamam mı?" Sterling, bizi ileriye doğru yürürken sorar.

Bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenleri düşünmenin ötesindeyim. Bu yüzden başımı sallıyorum.

Sterling burnunu şakağıma dayayıp nefes alır.

Bu hareket tüylerimi diken diken ediyor ve inliyorum. O tsk tsk yapıyor.

"Gürültücü kızım."

Tek duyduğum *kızım*. Ve onun kollarında daha da eriyorum. Sterling kıkırdıyor ve bu sesin bu kadar seksi olması haksızlık. Bizi döndürüyor ve sonunda yukarı bakıyorum.

Bizi kabinimin arkasına götürmüş, yapıyı bizimle diğerleri arasına koymuş.

"Hazır ol."

Onun emrini anlamıyorum, ta ki beni bırakıp el fenerini yere düşürene kadar. Işığı kabine doğru tutuyor.

Ellerimi uzatıp binaya dayadım.

Kolunun tamamen kayıp gideceğini bekliyorum, ama o sadece kolunu hareket ettiriyor. Elini boğazımın hemen altına, göğsüme kadar yukarı kaydırıyor.

Gömleğimin yakası yeterince yüksek, cildime dokunmuyor ama vücudum farkı anlamıyor gibi. Dokunduğu her milimetrede yanıyor.

"Seni yatağına götürmeyeceğim." Elini birkaç santim aşağı kaydırıyor, avucunun tabanı göğüs dekoltemde. "Çünkü götürürsem..." Elini kaydırıp göğsümü avuçladı. "Seni sikerim." İnledim ve diğer parmakları göğsümü sıkarken, parmakları yanağıma bastırdı. "Ve bu gece seni sikmeyeceğim." Sızlandım. Elini göğsümden aşağı, karnımın üzerine kaydırıldı. "Ama seni boşaltacağım."

Tatlı bebek Zeus.

Vücudum titriyor.

Onun dediğini yapmasını istiyorum. Onun...

Eli aşağıya doğru hareket ediyor. Parmakları pantolonumun düğmesiyle uğraşıyor.

"Benim için çoktan ıslandın mı, Courtney?" Düğmeyi açar. "Elimi külotuna soktuğumda, ıslak mı olacak?" Fermuarını indirir.

Evet diyorum, bunun retorik bir soru olup olmadığından emin değilim, ama avucunun altında cevabım anlaşılmaz.

"Ne dedin?" Sterling yüzünü boynuma gömer. Başımı sallayarak cevap veririm.

Elini karnımın altına koyar ve kalçalarımı geri çeker. Şimdi inleme sırası onda.

Ses... ilkel.

Ve ona doğru eğiliyorum. Arkamda hissettiğim sertliğe kıcımlı bastırıyorum.

Kalçalarını bana doğru sallıyor. "Devam et." Bana daha sert bir şekilde sürtünüyor.

"Kıçını burada tut, Cookie." Kalçalarını döndürüyor. "İçindeymiş gibi davranmama izin ver."

Başımı geriye eğip omzuna yaslarırken, onun istediği gibi geriye doğru iterek hareket ediyorum.

Dişleri çıplak boynumu sıyrıyor. "Ne kadar iyi dinliyorsun."

Karnımdaki parmaklar seğiriyor, iç çamaşırimın üst kenarı ile tenim arasında ilerliyor.

Gerildim.

Bunun olacağını biliyordum. Pantolonumu açtığında ne yapacağını biliyordum. Ama şimdi bu gerçekten oluyor ve güvensizliğim yeniden alevleniyor.

Her yerimin yumuşak olması.

Hiç tıraş olmadığımından beri... sonsuza

kadar. Şu şekilde...

Parmaklarım kıvrımlarımın üzerinde kayıyor, ıslak yarıklarına ulaşana kadar durmadan kayıyor.

Sterling, inleyerek açık ağzını boynumun yanına bastırıyor.

Yüksek sesle. Ve bir anda, tüm güvensizliğim yok oluyor.

Sterling'in cildime karşı çıkardığı inilti sesinde eriyip gidiyor.

O, orta parmağını ıslaklığıma bastırdığında, olumsuz düşüncelere yer kalmaz.

"Tanrım, kadın." Konuşmak için ağzını yeterince kaldırıyor. "Sıcak bir cennet gibi hissettiriyorsun."

Kalçalarımı geriye doğru iterek patronumun sert penisine sürtünüyorum. O da kalçalarını öne doğru sallıyor.

Onun gücüne karşı direniyorum.

Parmağını içime daha da soktu. Avucuna karşı inledim.

Elini yukarı kaydırıyor, parmakları klitorisimin üzerinde geziyor. Vücudum kasılır.

Ve kalçalarını bana doğru sallamaya başlar.

Bölüm 75 Sterling

ONUN SIKI, ISLAK VE SICAK VAJINASI ÇOK FAZLA.

Kıçına sürtünürken klitorisini daireler çizerek okşuyorum. Kendimi durduramıyorum.

Kendimi durdurmayacağım.

Parmağımı tekrar onun yarıklarına sokuyorum. O inliyor.

İkinci parmağımı da içeri sokuyorum. Kıvranıyor.

Onları dışarı çekip tekrar içeri sokuyorum.

Ağzını avucumun altında açıyor.

Elimin pozisyonunu değiştirip iki parmağımı ağzına sokuyorum, onu iki şekilde dolduruyorum.

Başımı kaldırıp izliyorum.

Courtney yukarı bakıp geriye dönerek gözleriyle kilitlenir. Parmaklarımı ağzına daha da sokarım. "Em."

Charlea yh

COUAIFEY

GÖZLERİM GERİYE DÖNERKEN DUDAKLARIMI STERLING'IN KALIN PARMAKLARINA DOLUYORUM.

parmaklarını dudaklarımla sararken gözlerim geriye döner

Dilimi parmağının etrafında gezdiriyorum, sonra dediğini yapıp emiyorum. Tepkisi anında geliyor.

İçimdeki diğer parmaklar, yarıklarımın derinliklerine sokulmuş olanlar, dışarı çıkar, sonra tekrar içeri girer.

İçeri, dışarı.

Ağzımdaki hareketi taklit ediyor. İçeri ve dışarı.

Tırnaklarım avuçlarımla altındaki tahta kaplamaya batıyor.

Beni sikmeyeceğini söylemişti ve teknik olarak sikmiyor, ama bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olabilir.

Tüm vücudum farkındalıkla yanıyor. İçeri, dışarı.

Parmakları dilimin üzerinde kayıyor, G noktama

sürtünüyor. İnliyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

Sterling parmaklarını derine sokar, sonra orada tutar ve inler.

Beni amımdan tutarken, dizlerini büküp birkaç santim aşağı indirdiğini hissediyorum.

Sonra kalçalarını yukarı

doğru sallıyor. Gözlerim geriye dönüyor.

Sikinin kıcıma sürtünmesini hissediyorum.

Aramızda giysi olmasaydı, sikinin kıcımın arasına sıkıca girmiş olacağını hissediyorum. Beni neredeyse sikiyor gibi olacağını. İçime girmesinin ne kadar kolay olacağını.

Avuç iini klitorisime sürtüyor.

Sterling'in ağızında inlerken bacaklarımın arasında daha fazla ıslaklık hissediyorum.

Sterling homurdanıyor ve bana daha sert bastırıyor.

Kollarımı düzeltip dirseklerimi kilitliyorum, böylece kabine yığılmam.

Sonra gözlerimi kapatıp onu içime alıyorum.

Bölüm 77 Sterling

"SİKTİR." ALNIMI OMZUNA DAYAYIP KİÇİNİ SIKIYORUM.

Courtney parmaklarımın etrafında dilini döndürür ve testislerimde bir sıkışma hissedirim.

"Siktir," dişlerimin arasında tekrar ediyorum.

Parmaklarımı onun kanalının derinliklerine sokuyorum, beni sıkıca kavrayışının tadını çıkarıyorum.

Neresi ipeksi gibi hissediyorum. Ve titremeye başlıyor.

Basıncımı artırıyorum. Ve daha sert itiyorum.

"İşte böyle, Cookie." Avucumu onun mükemmel sinir demetinin üzerinde dairesel hareketlerle ovuşturuyorum. "Parmaklarımın üzerine boşal. Bana tadacak bir şey ver."

İhtiyacını ifade eden bir iniltiyle ağzını açıyor.

Başımı kaldırıp profilini izliyorum.

Boynunu geriye doğru eğdiğinde kolları titriyor.

Penisimin ucundan ön sıvı sızıyor.

Parmaklarım ağzından çıkıp boynuna doğru kayıyor, ta ki mükemmel göğsü avucumu doldurana kadar.

Sutyeni ince. Dolgusuz. "Sterling," diye nefes nefese söylüyor.

Meme ucunu çimdikledim. "Bana Bay

Black de." Kalçalarım ileri doğru sıçradı.

Parmaklarım sürtünüyor.

"Bay." Derin bir nefes alır. "Black."

Adım dudaklarında, kızım orgazm olmaya başlar.

İnliyor. Ve sırtını kamburlaştırıyor. Ve ayak parmaklarının ucuna yükseliyor. Gerginleşir. Titrer. Ve parmaklarımın etrafında nabız gibi atarken bana yaslanır.

Küçük işçim beni doruğa çıkarır.

Onu sıkıca sarılmak için göğsünü bırakıyorum, elim hala pantolonunun içinde hareket ediyor, orgazmını uzatıyor.

Tekrar tekrar itiyorum.

Vücudunu zıplatıyorum.

Sikim onun içine girip çıkıyor.

Sürtünme neredeyse acı verici, ince boxer'ım ve fermuarımın arkası arasında tek engel.

Sonra başını çevirip bana bakar.

Gözleri şehvetle bulanık ama benimkilere kilitlenmiş.

"Daha derine." İsteği bir nefes gibi çıkıyor.

Elimi kıvrıp parmaklarımı daha derine soktum. Ve gözleri benimkilerdeydi.

Onun sıcaklığı beni sıkıştırırken.

Onu yerinde tutuyorum, parmaklarım onun amının derinliklerinde ve uçurumun kenarına geliyorum. O nefes nefese kalıyor ve ben ağzımı onun ağzına kapatıyorum.

O da beni öperken, sikim acı verici bir şekilde zonkluyor. Onun kıcına boşalıyorum.

Kalçalarımı ona doğru iterek inlerim.

Testislerim boşalırken karın kaslarım kasılır.

Courtney kabine doğru yığılmaya başlar ama ben onu belinden tutarak yerinde tutuyorum.

Parmaklarımı onun sıcaklığından çekip elimi külotundan çıkarırken o yine ses çıkarır.

Başımı kaldırıp kolumu kaldırıyorum ve dirseğimin iç kısmı onun boğazının önüne gelecek şekilde büküyorum.

Sonra başımı öne eğip parmaklarımı ağzıma alıyorum.

Penisim tekrar zonkluyor, Courtney'nin tadı dilimde patlarken iç çamaşırlarımın içini kaplıyor.

Bölüm 78

COURTNEY

"AMAN TANRIM." STERLING'IN PARMAKLARINI EMMESİNİ İZLERKEN, ONA YASLANIYORUM.

parmaklarını temizlerken izlerken.

Hiç bu kadar çabuk tekrar hazır olmamıştım, ama onu izlemek ... Eminim bunu izleyen heteroseksüel bir erkek bile boşalırdı.

Sterling bir kez daha inleyerek gözlerini açtı ve parmaklarını ağzından çıkardı.

"Lezzetli." Dili alt dudağının üzerinden kaymak için dışarı çıkıyor.

Amım boşluğa sıkışıyor.

Kalbim bir atım atlar.

Ellerini yavaşça omuzlarıma götürür, sonra beni kendine doğru çevirir.

"Yatma zamanı, Bayan Kern."

Hâlâ nefes nefese, başımı sallamayı

başarıyorum. Yatak iyi gelir.

Yıkmak an meselesi.

Sterling el fenerini almak için eğilir, sonra bir elini belime koyarak ön merdivenlere doğru yürürken yolu aydınlatır.

Gizlice pantolonumu iliklemeye çalışıyorum ama bir eliyle tutmaya karar veriyorum.

Bir şey söylemek istiyorum...

Bu muhteşem orgazm için teşekkür ederim.

İstersen o büyük aleti içime sokabilirsin.

Pantolonuna mı boşaldın?

Ama ayakta durmaya çalışmakla meşgulüm, soru soracak halim yok.

Merdivenlere vardığımızda, sonunda başımı kaldırıp Sterling'e bakıyorum.

Gözleri karanlık, elindeki el feneri yüzüne gölgeler düşürüyor.
Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi söylemeye karar verdim. "İyi geceler,
Sterling."

Beni bir an izledi. "İyi geceler, Courtney."
Sesi normalden daha boğuk, sinirlerimi tırmalıyor.
Dudaklarımı sıkıştırıp arkasını dönerek kapıma doğru birkaç adım atıyorum.
Elimi kapı koluna koyduğumda tekrar konuşuyor.
"Ah, Cookie? Ranzanın boş olduğunu bilmiyordum."
Ona dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Ne dedin?"
Gözlerine bakıyor. "Yatağın olmadığını bilmiyordum. Orada olması
gerekiyordu."

Sözleri beynimde yankılanıyor.
O... bilmiyor muydu?
"Bu bir gözden kaçma oldu ve asla olmamalıydı." Ona
gözlerimi kırkıyorum. "Sen... Sen bunu kasten yapmadın,
değil mi?"
O başını sallar. "Ben bir pisliğim, Courtney. Ama seni asla öyle uyutmazdım.
Asla. Keşke bana söyleseydin, ama neden söylemediğini anlıyorum. Ve asıl
üzüldüğüm şey de bu."

Anılar ve duygular içimde çarpışırken boğazım düğümlenir.
O bilmiyordu.

Bilmiyordu ve ben bir şey söyleseydim, bana bir tane alırdı.

Göğsümü rahatlatıcı bir his doldurur.

Onun dokunuşuyla eridim, beni sınavı sınamadığını bilmeden. Ve
şimdi biliyorum.

Bir adım geri çekildi. "Yatağına git," diye ikinci kez emretti. Sonra el
fenerini kapattı ve karanlıkta kayboldu.

Charliea yç

Stealife

AĞAÇLARIN ARASINDA DURUP, COURTNEY'NİN KABİNE GIRIP
kapıyı kapatana kadar bekledikten sonra uzaklaşıyorum.

Eve giderken iki şeyi kabul ettim.

Birincisi, otuz yıldır ilk kez bu gece pantolonuma boşaldım. İkincisi,
Courtney'i bir kez tatmak yetmeyecek.

Yaklaşık bile değil.

Onun kabine girip kaybolduğunu hayal ediyorum ve üçüncü gerçeği
kabul ediyorum. Kapısına kilit takması lazım.

Benim ana şifremini kabul edecek bir kilit.

Bölüm 80

COURTNEY

KAPIYA YASLANIYORUM.

Nasıl hala nefes nefeseyim?

Yüksekliği suçlamak istiyorum. Ama sorun o değil. Sterling'in elini pantolonumun içinde hissediyorum.

Sterling'in parmakları amımın içinde.

Parmakları ağızıma girip çıkıyor. Kulağıma homurdanan sözleri.

Sterling'in vücuduma sarılması.

Sikini kıcıma sürüyor. Kapıdan uzaklaşıyorum.

Hemen yatmaya hazırlanmam lazım.

Burada durup az önce olanları, *patronum*la yaptıklarımı düşünürsem, ya akıl sağlığımı kaybederim ya da kapıdan çıkıp onun evine gider ve daha fazlasını isterim.

"Yatağa git," diyorum

kendime. Otomatik

hareketlerle hareket

ediyorum.

Giysilerimi çıkarıyorum, kendimi temizliyorum, pijamalarımı giyiyorum.

Dişlerimi fırçalayıp örgülerimi çözüyorum, aşırı uyarılmış vücudumda saçlarımın kafa derisine çok sıkı geldiğini hissediyorum.

Yüzümü yıkarken yanaklarımı inceliyorum.

Sterling'in ağızımı tuttuğu yerlerde biraz acıyor ama iz yok. Henüz yok.

Onun güçlü elinin sesimi bastırdığı hissini hatırlayarak bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Deneyimsiz değilim. Bakire de değilim. Ama *deneyimli* de değilim.

Geçmişim oldukça... sıradan. Bu gece olanlar sıradan *değildi*.

Gökkuşakğı şerbeti gibiydi. Ya da sıradanlığın tam tersi neyse o.

Ve sezgilerim doğruysa, bu Sterling'in sunabileceğinin sadece buzdağının görünen kısmıydı.

Gevşek bir tişörtle ayakta dururken tüm bu soğuk şeyleri düşünmek, kabinimdeki havanın soğukluğunu fark etmemi sağlıyor. Ama hala *karşılaşmanın* etkisiyle yüzüm kızarmış durumda, bu yüzden ısıtıcıyı açmadan bir gün daha beklemeyi karar veriyorum.

Banyodaki ışığı kapatıp yatak odama giriyorum. Ranzanın önünde duruyorum.

Yatağın kaybolduğunu bilmiyordum. Orada olması gerekiyordu. Seni asla öyle uyutmazdım. Asla.

Elimi uzatıp yatağa dokunuyorum. Sterling'in benim tahtada uyuduğunu öğrendikten birkaç gün sonra getirilen yeni yatak.

Hâlâ çok fazla soru var.

Mesela, yatak olmadığımı nasıl öğrendi? Belli ki buraya girmiş. Başka türlü öğrenmesi imkansız. *Tabii buraya başka biri girip ona söylemediyse...*

Bu düşünceyi hemen kafamdan atıyorum.

O zamanlar konuşmuyorduk belki. *O zamandan beri de pek konuşmadık.* Ama geriye dönüp bakınca, Sterling'in o zamanlar bile sahiplenici davranışlarını fark ediyorum. Hâlâ gitmemi istiyordu belki, ama başka birini benim yerime almazdı.

Yani buraya gelip... casusluk yapıyor. Kayıp yatağı görüyor. Başka bir kabinden bir yatak getirip yerine koyuyor. Ve sonra... tüm Lodge için yeni yatak almaya karar veriyor?

Derin bir nefes alıp, basamaklı tabureye tırmanıp yeni gizemli yatağımın üzerinde sürünerek ilerliyorum.

Eğer bir gün, vücudumu bir profesyonel gibi çalıştıran adamla tam bir konuşma yapma fırsatım olursa, ona soracağım.

Ama şimdilik, battaniyeyi çeneme kadar çekip yanıma kıvrılıyorum. Cevapların, adamın kendisi kadar gizemli kalmasına izin vereceğim.

Bölüm 81 Sterling

KARANLIK EVİMDE, YATAK ODAMA ÇIKAN MERDİVENLERİ GÖRMEZDEN GELEREK yatak odama çıkan merdivenleri görmezden gelerek, sürgülü cam kapıdan geçip arka terasa çıkıyorum.

Courtney'nin el fenerini kullanarak jakuzinin yanındaki erişim panelini aydınlatıyorum.

Açtıktan sonra, bazı bağlantıları gevşetiyorum.

Bölüm 82

COURTNEY

ALARM DURANA KADAR TELEFONUMA VURUYORUM.

Sırt üstü dönüp gözlerimi zorla açtığımda vücudumun garip yerleri ağrıyor.

Dün gece uykuya daldıktan sonra bir milim bile kıpırdamadığımdan eminim.

Ya da daha doğrusu, gözlerimi kapattığım anda *bayıldığımdan* eminim.

Dün gece...

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve ön kollarım ağrıyor. Kabine yaslanarak kendimi tutmak bazı kaslarımı germiş olmalı.

Ayak parmaklarımı esnetiyorum ve uyluklarım da benzer bir ağrıyla cevap veriyor. Kollarımı indirip ellerimi yüzüme koyuyorum.

Soğuk gün ışığında, her şeyi mahvettiğimizi kabul etmem gerekiyor.

Ne kadar iyi hissettirse de, patronumla uğraşmanın iyi bir sonucu olamaz.

Mülkünde yaşayan adam. Bana gelir sağlayacak olan kişi.

İçimden inledim.

Ne düşünüyordum ki?

Hiçbir şey düşünmüyordum.

Hiç düşünmüyordum. En azından beynimle değil.

Titreyerek ellerimi indirip yataktan kalkıyorum.

Bugün daha iyi kararlar vereceğim.

Ve ısıtıcıyı açıyorum.

FISHER TABAĞINI BENİMKİNİN YANINA PIKNIK MASASINA KOYAR.

"Nasıl gidiyor?" Bankın üzerine oturur.

İtalyan sandviçimi çiğneyip bitiriyorum. "İdare eder."

Bugün ve yarın var, sonra tekrar misafirler gelecek, bu yüzden bütün gün çamaşır kabinimi yatak çarşaflarını yıkamak için kullanıyorum.

Bu programı biliyorum çünkü bu sabah kahve yaparken klipsli tahtamda bir not buldum. Not, Big Joe'nun hemen yanında, el fenerimle birlikte duruyordu.

Sterling'in dün gece el fenerini aldığını tamamen unutmuştum, tabii ki onu tekrar gördüğümde, karanlıkta geri çekildiğini hayal ederken, üç dakika boyunca orada durup yüzümü havalandırmak zorunda kaldım.

Fanlamayı bitirdikten sonra, klipsli tahtamın ön sayfasına yapışmış bir Post-it fark ettim.

*Kabinleri yeniden düzenlemek
için iki gün. Jakuziyi tamir
etmek.*

Jakuzinin varlığından bile haberdar değildim. Ama neyse ki, ben notu okurken Simpson kahve içmek için içeri girdi ve Sterling'in evinin arka terasında bir jakuzi olduğunu söyledi. *Patronun*, kullandığımızda kapağını kapatıp arkada çöp bırakmadığımız sürece kullanmamıza bir sakınca olmadığını da ekledi.

Sonra temizlediğim kabine girdim ve Sterling'i jakuzide hayal ederken üç dakika daha ranzada oturdum.

Su damlacıkları onun...

Fisher öğle yemeğinden bir ısırık alırken homurdandı.

Boğazımı temizledim. "Bir sonraki turda yine rehberlerden biri misin?"

"Evet." Çiğneyip yutuyor. "Sanırım yılın geri kalanında misafirimiz olduğunda, her seferinde gruplardan biriyle çıkacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım insanlar balık tutmayı seviyor." Kapı açılırken kahkahayı boğazından çıkardı.

Gözlerim, Sterling yemek salonuna girerken kapıya kaydı.
Bana bakıyor. Gözlerimiz kilitlenir. Ve bu bana dün gecedен başka bir anı hatırlatır.

Öpüşmemizi hatırlatıyor.

Onun dudaklarının benim dudaklarıma değdiği anı düşündükçe kalbim hızla atıyor. Sert ve talepkar.

Ama çok sıcak. Ve çok baştan çıkarıcı. Kısa sürdü.

O kadar tahrik olmuştum ki konsantre olamıyordum. Ama hayatımın en güzel öpücüğüydü.

Elim dudaklarıma dokunmak, ağzımın etrafındaki cildi hissetmek için kalkmaya başlıyor — sakalının harika bir şekilde kaşındığı yeri.

Fisher dirseğiyle bana çarptığında kolum sarsıldı. "Belki bir ara bizimle gelirsın. Ormanda balık kızartması yemek hayattan alınacak en büyük zevklerden biridir," diyor genç meslektaşım.

Fisher'a gülümsedikten sonra Sterling'e bakıyorum.

Gözleri kısılmış, Fisher'ın kolunun hala benimkine dokunduğu yere bakıyor.

Sandviçime uzanarak teması kesiyorum. "Kızarmış balık kulağa hoş geliyor." Rahat bir ses tonu çıkarmaya çalışıyorum. "Ama açık havada uyumak konusunda emin değilim."

Yemeğime odaklanmaya çalışıyorum ama Sterling masamızın önünden geçerken onu göz ucuyla izliyorum.

Fisher, sub sandviçiyle endişemi gidermeye çalışıyor, parçalanmış marul yaprakları tabağına düşüyor. "Yok, o kadar da kötü değil. Nereye gittiğine bağlı."

"Hangi nehre gidiyorsunuz?" diye soruyorum, anlamadan.

Yemeğinin etrafında mırıldanıyor. "O da var, ama ben kamp yerini kastetmiştim. Bazılarında kulübeler var. Buradakiler gibi değil. Yatak falan yok." Sterling'in yaklaştığını hissediyorum, bu yüzden bakışlarımı aşağıda tutuyorum. Fisher çıplak ranzalarda uyumaktan bahsederken onun yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum. "Ama dört duvarları var, bütün ekip orada uyuyor, hatta bazılarının ısınmak için küçük odun sobaları bile var." Ağzına bir lokma daha tıktırarak, sonraki sözlerini boğuk bir sesle söylüyor. "Ama başka yerler var ki, sadece çıplak toprakla kaplı açıklıklar, orada çadırlarda uyumak zorundayız. O küçük şişme yataklarda uyusan bile, o kadar rahat sayılmaz. Onları kulübelerde de kullanıyoruz."

"Oh." Aklıma gelen en iyi cevap bu.

Fisher gülümsedi. "Hiç kamp yaptın mı, Court?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama karşımda bir tabak düştü ve beni ürküttü.

Fisher burnunu çeker. "Sakin ol, patron. Kızımız biraz ürkek."

Bölüm 83 Sterling

ÖNCE ONA DOKUNDU.

Şimdi de ona *bizim kızımız* diyor.

Hiç bu kadar bir çocuğu tekmelemek istememiştim.

Kızımın karşısındaki bankta oturdum.

Fisher ne kadar sinir bozucu olsa da, Courtney'i geziye çıkarma fikri mantıklı.

Eğer ben de o gezide olacaksam.

Ve geceleri ısınmak için yardıma ihtiyacı varsa.

Bölüm 84

COURTNEY

FISHER BENİ "*bizim kız*" DIYE ÇAĞIRDIĞINDA STERLING'IN PATLAYACAĞINI DÜŞÜNMÜŞTÜM. *kızım* diye seslendiğinde Sterling'ın patlayacağını umuyordum. Ama Sterling'ın daha önce yaptığını gördüğüm gibi hırlamadı, bakışlarını dikmedi ya da başka bir şey yapmadı.

Ve bu, midemde garip bir tedirginlik yaratıyor.

Benden vazgeçti mi?

Tadına baktı ve istediği bu muydu?

Bir patates cipsi alıp tabağıma bakarak ikiye bölüyorum ve yemeden önce uzun uzun bakıyorum.

Ama gerçekten, bitirmişse ne olmuş yani?

O benim patronum. Eğlenceliydi, ama başlamamalıydık... ne başladıysa artık.

Cipsin ikinci yarısını yiyorum.

İyi haber, o zaten Lodge'da beni pek umursamıyor, bu yüzden kimse davranışlarımda bir değişiklik fark etmeyecek.

Ama... Bilinçaltımın diğer yarısı sesini yükseltiyor. O, seni bir kez parmaklayıp bırakacak bir adam gibi davranmıyordu.

"Seni içeri almayacağım. Çünkü alırsam, seni sikerim. Ve bu gece seni sikmeyeceğim."

Sanki yapmak istiyormuş gibi konuştu. Ve başka bir zaman *yapmak* niyetindeymiş gibi. Ama dün gece neden beni sikmek istemediğini hala anlamıyorum.

Ve aman Tanrım, neden bu konuda bu kadar ağlak davranıyorum? Bu sadece Sterling'e bağlı değil.

Ben de bitirebilirim.

Bu onun kadar benim de kontrolümde.

Ama sonra yukarı bakıyorum. Ve mahvoldum biliyorum.

Bölüm 85 Sterling

COURTNEY'NİN BAKIŞLARINI YAKALAYIP, SUYUMU DUDAKLARIMA GÖTÜRDÜM.

Bu lanet olası bir işkence.

Cookie'imle fiziksel yakınlık kurmanın işleri karmaşıktıracağını biliyordum. Bu çok açıktı. Ama ona dokunmak için vücudumun bu kadar acıyacağını tahmin etmemiştim.

Onu benim olarak ilan edememenin kanımı bu kadar kaynatacağını düşünmemiştim.

Ve bunu yapamayız.

Henüz değil.

Muhtemelen hiç

yapamayız. İkimizin

de iyiliği için.

Çünkü erkeklerin nasıl olabileceğini biliyorum. İyi olanlar bile. Ben *biraz eğlendiğim* için sırtımı sıvazlayacaklar, o ise patronuyla yatan kadın olarak görülecek.

Bunun ortaya çıkmasının tek yolu, resmi olarak birlikte olmamız. Ve bunun kalıcı olacağından emin olana kadar bunu yapamam.

En güzel şeyler asla sürmez.

Bir yudum daha su içiyorum, o güzel gözler beni izliyor. O genç.

Yetenekli. Akıllı.

Ve onun geleceği hakkında ne istediğini bilmiyorum, ama onu engellediğim için suçlanmak istemiyorum.

Onu burada kalmaya

zorlamayacağım. Su şişesini

indirdim.

Ve Courtney *bizimle* ilişkisini kesmeye karar verdiğinde hala benim için çalışıyorsa, diğerlerinin taraf tutmak zorunda hissetmelerini istemem.

Karşımdaki güzellikten gözlerimi ayırıyorum.

Onu takip etmekten vazgeçmeyeceğim, ama bunun olduğundan daha fazlası olduğunu düşünerek kendimi kandırmayacağım.

Bunu kabul etmek ne kadar acı verici olursa olsun.

Charlea 8h

COUAIFEY

AYAĞIMI MASANIN ALTINDA YAVAŞÇA ÖNE DOĞRU KAYDIRIYORUM.

Bir şey oldu.

Sterling'in gözlerinden *hüzün* geçti. "Sen var mısın?" Fisher yanımdan soruyor.

Başımı ona çeviriyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Bu akşam birkaç kişi Inn'e içmeye gidiyoruz. Gelir misin?" Kaşları kalkıyor. Umutlu.

Bu *Inn'den* daha önce bahsettiklerini duymuştum ve şehirde bir gece eğlenceli olabilir. Ama... *banka hesabımda iki yüz dolar var*. "Teşekkürler, ama yorgunum, bu gece evde kalacağım... yani, burada." Yanaklarım kızardı.

Burası benim evim. Her yer benim evim gibi, ama bunu hiç kimsenin önünde söylememiştim.

"Emin misin? Simpson genellikle erken eve gider. Onunla gidebilirsin." Fisher iş arkadaşımızı önerir.

"Eminim. Ama davet ettiğiniz için teşekkürler."

Fisher iç çeker, sonra Sterling'e döner. "Ya sen, patron? Şehre çıkmak ister misin?"

Ben de Fisher gibi patronumuza bakıyorum.

"Yapmam gereken işler var." Ayağa kalkmaya başlar. "Ama orada buluşuruz."

Oh.

Sterling boş tabağını alır ve masadan uzaklaşır.

Bara gidiyor.

Arkadaşlarıyla birlikte.

Şehri gezmeye.

Burnumdan uzun bir nefes alıyorum.
Hiçbirinin bir anlamı yok.
Dün gece değil. Bar değil. Hiçbiri.
Yaptığımız şey bağlayıcı değildi. Söz
yoktu.
Gelecek
yoktu.
Sadece
eğlence.
Başka bir fiş alıyorum.
Gündelik bir ilişki olabilir.
Sterling'in tabaklarını kaldırmasını
izlemiyorum. Masamızın önünden geçerken
ona bakmıyorum. Bana bakışlarını fark
etmiyorum.
Hiçbirini yapmıyorum. Çünkü
ben rahatım.
Çok rahatım.
Kırgın değilim.
Hiç de bile.

Bölüm 87 Sterling

DOLU BİR FİÇİ BIRA ÖNÜME KONUR.

"Teşekkürler," diyorum Jessie'ye, barmen ve mekanın sahibi olan kız kardeşi. Dirseklerini bara dayayarak kaşlarını kaldırdı. "Bana Cheerios'una kimin işediğini söyleyerek teşekkür edebilirsin."

Birayı kendime doğru çekerken burnumu kıvırıyorum. "Neyse ki kimse. İğrenç bir şey."

Gözlerini devirdi. "Üzgünüm, senin namuslu olduğunu unutmuşum. Başka bir şekilde söyleyeyim.

Neye bu kadar sinirlendin?"

"Lanet olsun Jessie, *külotlardan* bahsetmeni istemiyorum." Rocky Ridge Inn'in sahibi Rocky, yanımdaki tabureye oturur. "Eğer uygunsuz davranırsa, rapor ederim." Elini uzatarak bana döner.

Jessie kahkahalarla gülerken, ben selam vermek için elini sıkarım.

"Kime rapor edeceksin, insan kaynaklarına mı?" Başparmağıyla duvara asılı, altında HR yazan dev kaplan balığı maketini işaret eder.

Herkesin Inn dediği bu yer, oldukça mütevazı bir yer. Hafta sonları biraz gürültülü olur ama sınırlı menüsü ve bitişiğindeki moteldeki ucuz odalarıyla klasik bir bar havası var.

Rocky'nin burayı ne zamandır işlettiğini bilmiyorum ama epey bir süredir burada.

Adam benimle yaklaşık aynı boyda. Uzun ve geniş omuzlu, ama muhtemelen on yaş kadar büyük.

Vücudundan anlaşılmaz ama beyaz sakalı ve dağınık gri saçları onu ele veriyor.

Jessie, ailenin diğerk tarafından gelmiş, ince ve siyah saçlı, benim yaşlarımda bir kız.

Rocky iç geçirir. "Asla ailenle çalışma."

Ağzımın kenarı yukarı doğru kıvrılır. "Bu kuralı ben de uygulayabilirim."

Jessie, sahte tavırlarına rağmen, Rocky'nin önüne bir bira koyar. "Belki sen bizim çocuğı daha iyi bir ruh haline sokabilirsin."

Rocky kaşlarını kaldırır. "Senden mi

bahsediyor?" Omuz silker ve biramı alırım.

Jessie bana doğru başını sallar. "Sterling hiç konuşkan biri olmamıştır, ama bu gece kasvetli havası biraz fazla."

"Benim kasvetli bir havam yok," diye itiraz ettim. Ama ikna edici değildim. Çünkü var olduğunu biliyorum.

Jessie alaycı bir şekilde onaylayarak başını sallar ve bara doğru ilerleyerek kaldırılmış bir bardağı doldurur.

İçkimi bir yudum alıp, söz konusu kasveti dağıtmaya çalıştım. İşe yaramadı.

Bütün öğleden sonrayı Courtney'i düşünerek geçirdim. Inn'e hayır deyip akşamı onunla geçirmeli miydim diye düşündüm.

Konuşma

k.

Sevişme

k. İkisini

de.

Ama ne yapacağımı karar veremediğim için yine de buraya geldim.

Onunla işimin bitmediğini biliyorum.

Onun hazır olana kadar bu oyunu oynayacağımı biliyorum.

Ama ona tekrar yaklaşmadan önce birkaç gün beklemem gerekip gerekmediğini bilmiyorum.

Öğle yemeğinde bu akşam dışarı çıkmayı kabul ettiğimde biraz üzgün görünüyordu. Ama bana karşı davranışlarında da bir değişiklik yoktu.

Tabii ki piknik masasında bana yer ayırıp kirpiklerini bana kırpmasını beklemiyordum. Ama içeri girip onu Fisher'la samimi bir şekilde konuşurken göreceğimi de beklemiyordum.

Bunun onun suçu olmadığını anlamam bir dakika sürdü. Suç benim en genç çalışanımda. Onun normal bir arkadaşlık mı yoksa flört ediyormuş gibi mi davrandığını anlayamıyorum ve bu benim akıl sağlığımın sınırlarını zorluyor.

Bir yanım, Fisher'ın onunla bu kadar kolay konuşabilmesine kıskandığımı itiraf edebilir. Ve onun da bu kadar kolay cevap vermesine. Oysa ben, yetişkin bir adam...

hoşlandığım kıza parmaklarken pantolonuma boşalırken, Courtney'e doğru kelimeleri bulamıyorum.

Bugün zayıf bir anımda, "*Biriyle yattıktan sonra tekrar yapmak için ne kadar beklemelisin?*" diye Google'da aradım.

Cevaplar kesin değildi.

Ayrıca, Lodge'u *evi* olarak nitelendirdiğinde beni saran duygularla nasıl başa çıkacağımı da bilmiyordum. Ama bunun için Google'da iyi bir arama sonucu yok.

Bir el diğer tarafımdaki tabureyi çekiyor ve Cook, birayı bara koyup yüksek koltuğa oturuyor.

Cook birasını tekrar eline aldı ve bar sahibine doğru eğdi. "İyi akşamlar, Rocky."

Rocky de aynısını yaptı. "Cook. Sterling'in yaydığı bu kasvetli havadan haberin yok, değil mi?"

Cook mırıldanır. "Ben öyle bir ifade kullanmazdım ama kaynağını biliyorumdur." Rocky taburesini Cook'a doğru çevirir. "İşle mi ilgili, kadınla mı?"

Bir yudum daha bira içtim.

"Ne ilginç bir soru." Cook, Rocky'ye dönerek soruyu tekrarlar. Ortada sıkışıp kalmış, burada değilmiş gibi davranarak, bardağımın yarısını bir dikişte içerim. "Öyle mi? Neden peki?" Rocky sözlerini abartarak tekrarlar.

"Çünkü... cevap ikisi de." Cook'un sesinden gülümsediğini duyabiliyorum.

"Kimse ispiyoncu sevmez," diye Cook'a mırıldanıyorum, ama o beni duymazdan geliyor.

"Lanet olsun, Sterling." Rocky başını sallar. "Sonunda bir misafirle yattın mı?"

Keşke *öyle olsaydı* demek üzereyim. Çünkü şeytan biliyor ki, gelip giden bir misafir olsaydı her şey daha kolay olurdu. Ama bunu söylemiyorum. Çünkü Courtney'i gördüğüm ilk andan itibaren beni kendine bağladı. Ve eğer o, birkaç gün sonra ortadan kaybolacak bir misafir olsaydı, düşüncelerimden hiç çıkmazdı. Muhtemelen sonsuza kadar.

Karmaşık olsun ya da olmasın, böylesi daha iyi.

"Misafir değil." Cook benim için cevap veriyor. Sonra etrafına bakınıyor, kimse yakınlarda olmadığından emin olduktan sonra bana doğru eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Bir çalışan."

"Bu, hakkında dedikoduları duyduğum kadın çalışan mı?" Rocky sorarken bana bir bakış atar.

Gözlerimi devirdim.

"O." Cook, sanki cinsel olarak ilgileneneğim başka çalışanlarım varmış gibi kıkırdar. "Sanırım Kuzey Carolina'dan geldi."

Neredeyse bana yapışmış olduğu için geriye yaslanıyorum. "Her şeyi biliyormuş gibi davranmayı keser misin?"

Cook dikleşir. "Haklısın. Seni ormanda onu gözetlerken ve öğle yemeği masasının altında ona dokunurken yakaladım. Ama ben ne bilirim ki?"

"Sen bir pisliksin." Ciddiyim, ama sesimde öfke yok.

Rocky dirseğini bara dayadı. "Şimdi, casusluk derken..." "Kulağa geldiği kadar kötü değil," diye cevap verdim.

"Hayır, tam da kulağa geldiği gibi." Cook burnunu çeker. "Ama ona bakışlarına bakılırsa, onun için sorun olmaz. Ve onun sürekli onu izlemesine bakılırsa, kızın da şaşırmayacağını düşünüyorum."

"Huh." Rocky gözlerini bana dikti. "Onunla yatmaya başlamadan önce mi yoksa sonra mı casusluk yaptın?"

Cook'u işaret ettim. "Onu *gözetlemiyorum*. Ve yatmıyoruz. Sadece..." *Parmaklama. Sürtünme. Kuru sevişme.*

Biranın geri kalanını içiyorum.

"Tavsiyemi istiyorsan." Rocky bara dayamadığı kolunu omzundan çeker. "Onunla yat derim."

Boş bardağımı masaya koyup ona "*Gerçekten mi?*" der gibi baktım. "İyi tavsiye." Değil. Ama onunla yatacağım, yani teknik olarak tavsiyesini dinlemiş olacağım. "Tatlı bir kız." Cook, Rocky'nin pozisyonunu taklit etti.

"Ama hayatı zor geçmiş."

zor bir hayat yaşadı."

Gözlerimi ona dikip soruyorum. "Sen ne biliyorsun?"

Başını salladı. "Özel bir şey yok. Ama bazı erkekler gibi tüm eşyalarını getirmiş olmasa bile, bunu görebilirsin. Gözlerinde yazıyor."

Yutkunuyorum.

Ben de gördüm.

Gördüğüm ve neden olduğum gözyaşlarıyla birlikte.

Midem bulanıyor.

"Yani onunla yatmaması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sorar Rocky.

Cook bu kez daha yavaşça başını sallar. "Hayır, bence yatmalı. Onun için iyi olabilir. Ama." Bana anlamlı bir bakış atar. "Sterling kendi engellerini aşmalı ve onu hayatına almalı. Çünkü o da onun için iyi olabilir."

Rocky anladığını belirten bir ses çıkarır. "Demek öyle?"

Cook başını sallar. "Öyle."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Bu ne zaman oldu? Neden bu kadar samimisiniz?"

Beni görmezden geliyorlar.

"Peki bu gizemli kız, patronunun beni aradığı kamyon dolusu yeni yataklarla bir ilgisi var mı?" Rocky, Cook'a sorar.

"Bu da iyi bir soru." Cook dikkatini tekrar bana çevirir. "Court geldikten birkaç gün sonra neden Lodge'a yeni yatak sipariş ettiğini açıklamak ister misin?"

Çünkü onu üç gece lanet olası bir tahtada yatırmak zorunda kaldığım için kendimi berbat hissediyordum.

"Hayır," diye cevap veriyorum, çünkü bu hatayı kimseye itiraf edemem. Asla.

"İlginç..." Rocky uzanıp sakalını okşadı.

"İki yaşlı bekar erkek için çok fazla fikir var burada." diye şikayet ediyorum.

"Yaşlı mı?" Rocky dikleşir, omuzlarını geriye çeker.

"Evet, yaşlı," dedim ciddi bir ifadeyle. "Onun babası olabilirdin."

O sırtıyor. "Hafife alma. Bazı kadınlar baba fetişi sever." Cook gülüyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen bir daha benim yanımda *baba kelimesini* kullanma." O büyük omzunu kaldırıyor. "Sen nasıl istersen."

"Bu gece bu kadar yeter." Taburemi geri çekiyorum. "Lodge'da görüşürüz." Cook'a başımı sallıyorum, sonra bardağıma işaret ediyorum. "Bira için teşekkürler."

"Ne..." Bardağa bakar. "Hey!"

Gülümseyerek geri çekilirim. "Barmenlere bahşiş vermeyi unutma. Hoşça kal, Rocky." Sonra kalabalığın arasına karışıp kapıya doğru yürürüm.

Olmak istediğim başka bir yer var.

Bölüm 88

COURTNEY

BUHAR YILDIZLARI GÖRMEMİ ENGELLEDİĞİNDE GÖZLERİMİ KIRPIYORUM.

Burada çok sessiz. Çok... huzurlu.

Gözlerimi kapatıyorum.

Açıkçası, yeniden doğanın tadını çıkarmayı öğrenmek biraz zor oldu. Ama...

Temiz dağ havasını derin bir nefesle ciğerlerime

çekiyorum. Buna alışabilirim.

Sessizlik. Güzellik. Mevsimlerin değişimi.

Elimi jakuzinin sıcak suyundan çıkarıp havaya kaldırdım ve nemli cildimi gece havasının serinletmesine bıraktım.

Sterling olmasaydı, burada sonsuza kadar çalışmaktan mutlu olabilirdim.

Elimi tekrar suyun altına indiriyorum. O adamda

beni bu kadar etkileyen ne var? Sadece görünüşü

değil. Onun... gücü.

Kontrolü.

Hayatta patronumla yatacak türde bir kadın olduğumu hiç düşünmemiştim.

Ama o yanımdayken sanki bedenim kontrolü ele geçiriyor.

Bana dokunduğunda.

Ellerimi karnıma bastırıyorum.

Beni merdivenden indirip kendine doğru çektiğinde... Yemin ederim beynimin kimyası değişti.

Hiç kimse bana öyle davranmamıştı.

Ve sonra dün gece.

Daha öpüşmemiştik bile, ama parmaklarını amıma ve ağzıma sokmuştu.

"Em."

Ellerim aşağı kayıyor.

Çok uzun zamandır yalnızdım.

Hazır olmadan bağımsız oldum.

Yıllardır çaresizliğin eşiğindeydim.

Sterling'e teslim olmak, pes etmek — patronum Bay Black — çok kolaydı.

Tehlikeli derecede kolaydı.

Parmaklarım iç çamaşırlarımın kenarından kayıyor.

Mayom yok, bu yüzden uyumlu bir iç çamaşırı seti aldım, açık yeşil külot ve dolgunsuz bir bralette. Birine rastlarsam, umarım bikini gibi gösteririm. Yakından bakmazlarsa.

Ama bakacak olan herkesin Sterling'i kızdıracağını hissediyorum.

Onu tam olarak anlayamıyorum ama kıskançlığı her zaman yüzeyin hemen altında kaynıyor gibi görünüyor.

Ellerimi belimden çekip kollarımı yanlara sarkıtarak gökyüzüne bakıyorum.

Saatlerdir karanlık ve erkeklerin ne zaman dönecekleri hakkında hiçbir fikrim yok. Bu yüzden Sterling'in jakuzisinde kendime dokunmak yerine kabinime dönmeliyim.

Orada kendime dokunabilirim.

Koltuktan kayarak, çenem kısmen suya batana kadar kendimi alçaltıyorum, örgülerim daha fazla su emiyor.

Giysilerimi ve banyo havlumu, evin yanındaki sandalyenin üzerine yığmıştım, orası bir düzine adım uzaklıktaydı.

Dışarısı gittikçe soğuyor, bu yüzden şimdi mümkün olduğunca ısınarak soğuğa hazırlanmam gerekiyor.

Ve erkeklerin daha sık dışarı çıkması gerekiyor çünkü kaslarım şimdiden gevşemiş ve her gece bu küvette yıkanmak istiyorum.

Kendimi hazırlayarak nefes verip ayağa kalktım.

İnce sütyenim soğuğu engellemiyor ve meme uçlarım sertleşiyor. Sterling'i düşünerek vücudum zaten hazır olduğu için bu his tamamen hoş değil.

Kaymamaya dikkat ederek, jakuzinin kenarından tırmanıp ayağımı basamaklara uzattım.

Ahşap soğuk ama kuru, ve her iki ayağımı güverteye basarken jakuziden bırakıyorum.

Nefesimi veriyorum ve gece havasında nasıl yoğunlaştığını izliyorum.

Sonra bulut dağılır ve Sterling'in evinin arka tarafı görünür. Ve açık arka kapı.

Ve eşikte duran adam.

Charlea 8ç

Siealife

COURTNEY GÜVERTEMDE DONMUŞ GIBI DURUYOR.

Neredeyse çıplak vücudu yıldızlı gece gökyüzünün silüetine çiziliyor. Ve ben, ayartılmaya karşı koyamayan bir adamım. Bir adım öne çıkıyorum.

Charlea o

COUAIFEY

BANA DOĞRU YAKLAŞIYOR.

Geri ekiliyorum.

Durmuyor.

Nefes alamıyorum.

Neredeyse üzerime
ıkacak.

Sıcak küvete çarpıyorum.

Sterling tek kelime etmiyor.

Etmesine gerek yok.

Sonuçları önemli değil. Geceleri
değil.

Böyle değil.

Kalbim göğsümde çarparak, başımı geriye eğiyorum. Ve o ağzını
benim ağzıma sertçe bastırıyor.

Charliea 1

Siealife

COURTNEY DUDAKLARINI ARALADI VE BEN DILIMI ONUN AĞZINA SOKTUM.

Dün geceki öpücüğümüz çok kısıydı.

İkimiz de çok dikkatimiz dağınıktı.

Ama şu anda, bu anda, tamamen odaklanmış durumdayım. Dilini dilimde hissediyorum.

Dişlerinin sürtünmesini hissediyorum.

İnlemelerinin titreşimlerini

hissediyorum. Onun tadını alıyorum.

Eğilip kalçalarını kavrarım. Neredeyse çıplak kalçalarını. Ve onu kaldırıırım.

Ellerini omuzlarıma geçirip beni tutuyor, sonra onu jakuzinin kenarına indirene kadar. Sonra ellerini boynuma doluyor.

Cildinden ısı yayılıyor. Dilinden. Aşağı bakmak için yeterince geri çekiliyorum.

Ay ışığı vücudunda parılıyor. Yumuşak, solgun vücudunda.

İnleyerek ellerimi yanlarına kaydırıyorum, parmaklarımı ince sütyeninin önünden içeri sokup aşağı doğru çekiyorum.

Onun muhteşem göğüsleri ortaya çıkınca tekrar inledim. Parmaklarım kavradı. Hissettim.

imdikledim.

Courtney nefesini tutar ve ben dudaklarımı tekrar onun dudaklarına yapıştırırım.

Parmaklarımla meme uçlarını yuvarlarken bana daha sıkı sarılır. O kadar... hassas. O kadar olgun.

Sonra dizleri açılır. Ve ben yaklaşırım.

Chariea z

COUAIFEY

STERLING KALÇALARINI BACAKLARIMIN ARASINA SIKIşTIRIR VE BEN AĞZINA
INLERİM.

ağzına inlerim.

O da aynı sesi çıkarır, elleri gğslerimden düşer. Sırtımı
kamburlaştırırım, onun dokunuşunu geri istiyorum.

Ama sonra bir şey içime bastırıyor, amımla eli arasında sadece külotum var.

Başparmağı girişimi okşuyor. Nefes
almak için öpücüğü kesiyorum.

Gözlerine bakarak, onun kot pantolonunun önünü tutmasını bekliyorum.

Soyunmasını bekliyorum.

Onun sikini çıkarmasını istiyorum.

Ama ellerini uyluklarıma kaydırıyor ve dizlerinin üzerine kyor.

Charlea 7

Siealife

COURTNEY, OMUZLARIMI ÖRTEN FLANELİ SIKICA TUTARAK
beni tutarak jakuzinin kenarında dengede kalmaya çalışıyor.

Dizlerim sert zemine değdiğinde, öne doğru kayarak bacaklarını daha da
ayırıyorum.

Sonra gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek öne eğilip açık ağzımı amının
üzerine yerleştiriyorum. Aminin uzunluğunu yalıyorum.

Parmakları gömleğimi buruştururken, ağzı sessiz bir çığlık atarak açılır.

Ona gülümserim.

Sıcak küvetin klorunu tadabiliyorum, ama *onu* da tadabiliyorum. Kayganlığı
ıslak külotunu ıslatmış.

Tekrar yalarım.

Nefesleri gecenin sessizliğinde yüksek sesle duyuluyor.

Burnumu onun tepesine bastırarak gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

Çaldığım külotun kokusunu tanıyorum.

Tekrar nefes alıyorum.

Cennet.

Geriye yaslanıp, amını örten kumaşı yana çekerek onu bana açıyorum.

"Sterling." Adımı nefes nefese söylüyor.

Sikim kotumun içinde zonkluyor ve dikkatli olmazsam yine pantolonuma
boşalacağımı biliyorum.

Eğilip ona yaklaşıyorum. "Bana tutun."

Bir şey söylemeye başlıyor ama parmağımı kanalının içine sokuyorum ve
sözleri inlemelere dönüşüyor.

Uylukları kapanmaya çalışıyor ama ben omuzlarımla açık tutarken ağzımı klitorisine kapatıp emmeye başlıyorum.

Charlea 4

COUAIFEY

GÖZLERİMİN ÖNÜNDE YILDIZLAR PATLIYOR VE BAŞIMI GERİYE ATIYORUM.

Bu hareket beni dengesinden çıkarır ama suya düşmeden önce büyük bir el sırtıma bastırır ve beni tekrar öne doğru eğirir.

Sterling'in ağız benim içimden hiç ayrılmıyor. Emmeye devam ediyor.

Yalamaya. Döndürmeye.

Gömleğinin kumaşını daha sıkı kavrar ve öne doğru kıvrılıyorum.

Sırtımdaki el tekrar uyluğuma dönüyor ve bacaklarımı açık tutuyor. Seslerimi durduramıyorum.

Onu kendime çekip durmayı engelleyemiyorum. O

beni yutarken içimde biriken duyguları

engelleyemiyorum. Sterling *beni yerken*.

Uyluklarım titremeye başlar.

Karnım kasılmaya başlar.

"Sterling." Amım, içime gömdüğü parmağını sıkıştırıyor. "Ben... ben çok yaklaştım."

O inliyor, yüzünü vücuduma daha sert bastırıyor.

Sonra dilini klitorisime bastırıyor. Sıkıyor. Sürüyor. Ve artık kendimi tutamıyorum.

Sterling orgazmımı yalıyor. Vücudum titrerken beni sıkıca tutuyor. Dilini ıslatırken.

Charlea u

Siealife

COURTNEY'NIN AMINDAN PARMAĞIMI ÇIKARIRKEN SIKIM ACI VERECEK KADAR
SERTLEŞİYOR

ve dudaklarımı temizlerken acı verici bir őkilde sertleőkıyor.

Baőkı aőkıđıda, nefes almaya alıőkırken sırtı yukarı aőkıđı inip çıkıyor.

Ayağa kalkarak Courtney'nin yanlarından tutup onu jakuzinin kenarından
kaldırdım ve ayaklarını guverteye koydum.

Ellerini yanlarıma koyarak dengede kalmaya alıőkıyor.

Onu tutarken, vucudunu saran titremeyi hissedebiliyorum.

Duőkmeyeceđinden emin olarak onu bırakıyorum ve gumluğimin duğmelerini
hızla aııyorum.

Baőkını kaldırıp flanel gumluğimi omuzlarımdan sıyırmamı izliyor, ellerini
belimden çekerek gumluğimi çıkarmama izin veriyor.

Vucudumun ısındığı flaneli omuzlarına rterim. Courtney kollarını
kollara geçirirken bana bakar. Sonra elleri hareket eder... kot
pantolonumun önüne.

Bileklerini tutuyorum ama durmuyor, parmakları duğmeyi açmaya alıőkıyor.

"Courtney." Adını sert bir őkilde suyluyorum.

Bunu, o da bana aynısını yapsın diye yapmadım.

Ama sonra guğlerime bakarak fermuarımı aőkıđı çekiyor. "Guğmem gerek."

Siktir.

Çenemi sıkıyorum.

Uzun kirpiklerini kırpıőtırıyor. "Luğfen."

Bileklerini bırakıyorum.

Ve dizlerinin üzerine kuyor.

Chariea çh

COUAIFEY

STERLING'IN KOT PANTOLONUNUN ÖNÜNÜ AŞAĞI ÇEKİYORUM, PARMAKLARIM onun boxer şortuna takılıyor ve onu da aşağı çekiyorum.

Onun aletinin tabanı gördüğüm ilk şey. Öne eğilip ona bir öpücük konduruyorum.

Güçlü parmakları örgülerimi sarar ve kafa derimdeki çekişi muhteşemdir.

Beni yerinde tutuyor ve ağzımı açıp ulaşabildiğim kadar etini yalıyorum.

Sterling inliyor ve kalçalarını eğiyor.

Yüzümü vücuduna bastırarak, giysilerini daha da aşağı çekiyorum. Ve daha da aşağı.

Ta ki penisi serbest kalıp boynuma bastırıncaya kadar.

İki elimle sıkıca tutuyorum.

Dokunması çok sıcak. Ve çok sert. Çok kalın. Birbirinin üstüne koyduğum ellerimden daha uzun.

Aceleci bir ses çıkarırım.

O da saç örgülerimi kullanarak başımı geriye doğru çekiyor.

Yüzüne bakıyorum, sikini ağzımdan bir santim uzakta tutuyorum. Bakışları ateşle dolu.

İhtiyacım olan her şeyi vaat ediyor.

Dudaklarımı aralayıp dilimi dışarı çıkarıyorum. O da ileri doğru itiyor.

Charliea y

Stealife

DUDAKLARI PENİSİMİN ETRAFINI KAPIYOR VE TESTİSLERİM SIKIŞIYOR,
Courtney ilk tadını alıyor.

O inliyor. Ve yutkunmasının baskısı beni neredeyse bitiriyor.

Örgülerini kullanarak onu sikimden çekiyorum.

"Gözlerin buraya." Sesim boğuk çıkıyor.

Courtney gözlerini açıyor, ağzı hala açık, bir eli sikimin dibinde, diğeri uyluklarıma dayalı.

Bu manzarayı hafızama kazıyorum.

"Sikimi boğazına sokacağım." Onu uyarırım ve o nefes nefese kalır. "Hava lazımsa kalçama vur." Gözleri bana bakarken çok parlak. "Anladığını söyle."

"Anladım, efendim." Nefesi penisimin ucuna sıcak sıcak geliyor.

"Aferin kızım." Örgülerini daha sıkı tutuyorum. "Şimdi burnundan nefes al."

Kalçalarımı ileri doğru iterken ağzını sikime doğru çekiyorum. Courtney'nin gözleri, boğazı benim etrafımda kasılırken yaşarır. O acemi.

Derin boğaz yapamıyor.

Ve onun masumiyeti beni daha da tahrik ediyor.

Geri çekildiğimde gözleri geriye yuvarlanıyor, sonra tekrar içeri itiyorum.

Sikimden bırakıp iki eliyle uyluklarımı tutar. Burnundan hava alır.

Ben çekildiğimde dilini kullanarak sikimi takip ediyor.

Beni deli ediyor.

Sonra inliyor. Ve bana bakıp gözlerini kırdığında, yanağından bir damla gözyaşı akıyor.

Ve boşalıyorum.

Onu yerinde tutuyorum, sikim nabız gibi atarken gözlerinin büyüdüğünü izliyorum, ağzını boşalmalarımla dolduruyorum.

Bir örgüsünü bırakıp sikimi tutup dudaklarından çekiyorum. Bir sonraki nabız boğazına sıcıyor.

Diğer elimle kafasını geri çekerim.

Sonraki ve sonraki atışlar, onun çıplak göğüslerini kaplar.

Son damlalar karnına damlar. Bu müstehcen.

Kaba.

Ve hayatımda gördüğüm en seksi şey.

Önümde diz çökmüş, hayallerimin kıvrımlı tanrıçası, benim şehvetimle kaplı, bakışları tatmin olmuş bir hayranlıkla dolu.

Eğilip onu öpüyorum. Tadı dudaklarında.

Ve bu, sahiplenme hissi veriyor.

Chariea 8

COUAIFEY

STERLING BENİ YUMUŞAKÇA ÖPERKEN GÖZLERİM KAPANIYOR, DİLİ HAFİFÇE dilini okşarken gözlerim kapanıyor.

Ağzımda hala onun boşalmasının tadı var. Ve bu öpücüğü daha da... daha gerçek.

Daha yoğun.

Daha yıkıcı.

Başparmağını yanağımda gezdiriyor, sonra ellerini kollarımın altına geçirip beni kavıyor.

Sterling alnını alnıma dayayarak öpücüğü kesiyor, sonra beni kaldırıyor.

Ayaklarım, güverteye tekrar basınca karıncalanıyor. Dizlerim, tahtaya diz çökmekten ağrıyor. Ama hiç bu kadar seksi hissetmemiştim, iç çamaşırlarım ve Sterling'in flanel gömleği ile, vücudumun her yerinde *onun* izleri varken.

Uzaklaşarak güverteyi geçer ve havlumu alır.

Elimi uzatıyorum ama bana vermek yerine, beni geçip havlunun kenarını suya batırıyor, sonra havlunun ıslak ve sıcak köşesiyle beni temizliyor.

Havluyu göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. Karnımın üzerinde.

Tekrar ıslatıyor, sonra daha da nazikçe boynumu siliyor. Çenemi.

Çok tatlı.

Tanıdık.

Şefkatli.

Ama sonra çakıl taşlarının üzerinde lastik sesleri duydum. Ve o anın bittiğini anladım.

Charlea 

Siealife

HAVLUYU BIRAKIP FLANELI ALIP DÜĞMELERINI ILIKLEDIM.

birleştiriyorum. "Soğuk. Seni bu kadar uzun süre dışarıda tutmamalıydım."

Göğüsleri hala sütyeninden dışarı çıkmış durumda, ama nemli kumaşı yerine çekmek şu anda çok samimi geliyor, bu yüzden gömleğimle üzerlerini örtüyorum.

Courtney ağzını açıyor, muhtemelen üşüdüğünü inkar etmek için, ama sonra titriyor.

"Siktir," diye küfredip düğmeleri daha hızlı ilikledim.

Ama sonra boğazıma çarpan hafif bir kahkaha atıyor.

Parmaklarım duruyor ve düğmelerden başımı kaldırıp onun yüzüne bakıyorum. Gülümsüyor.

Bana.

Gömleği bırakıp yanaklarını avuçlarım. Sonra onu öperim.

Çünkü başka bir şey yapamıyorum.

Dudakları dudaklarıma eriyor.

Courtney bana gülümsüyordu.

Bana o gülüşlerinden birini veriyordu.

Bunu, hayatımda gördüğüm en seksi şey olduktan hemen sonra yaptı.

Öne doğru eğildim, vücutlarımızı birbirine bastırdım ve başını geriye doğru eğmesini sağladım.

Dudaklarım hala onun dudaklarına yapışırken, onun dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. Yine gülümsüyor.

O benim için fazla iyi.

Ormanın içinden yüksek kahkahalar geliyor.

Ya çocuklar dolambaçlı yoldan gidiyorlar ya da çok gürültü yapıyorlar, ama her halükarda Courtney'i kimse bu halde görmeden kulübesine götürmem lazım.

Derin bir nefes alıp öpücüğü kesiyorum ve geri çekiliyorum. "Üzgünüm. Kendimi tutamadım."

Courtney, başka bir kahkaha patlamasını engellemek için dudaklarını sıkıştırıyor. "Özür dilemene gerek yok." Kollarını kendine sarıyor. "Ama pantolonumu verirsen, bacaklarım biraz üşüyor."

"Tamam." Dönüp pantolonunu buldum ve Courtney'e uzattım. "Seni eve kadar geçireyim, ama sarhoş biri dolaşıyor olabilir, eve uğramam lazım."

Courtney başını sallar ve gülümsemeye başlar. "Ne?" diye sorarım.

Gülümsemesi galip gelir. "Sen, şey, sikini içeri soksan iyi olur."

Aşağıya bakıyorum.

Gövdem çıplak. Kot pantolonum açık. Ve sikim, az önce paylaştığımız öpücükten yarı sertleşmiş halde pantolonumun önünden sarkıyor.

Ona tekrar bakıyorum. "Sence bu iyi bir görüntü değil mi?"

Courtney burnunu çekiyor, sonra elini ağzına kapatıyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarım gülümsemeye çekiliyor. "Pantolonunu giy."

Bölüm 100

COURTNEY

SICAK KÜVETTEN ÇIKALI YETERİNCE ZAMAN GEÇTİĞİ İÇİN BACAKLARIM KURUDU, BU YÜZDEN

ince pijama pantolonumu kolayca giyebiliyorum. İç çamaşırım hala nemli ama kabinime döner dönmez onu da çıkaracağım.

Sterling kendini giyinmek için biraz uğraşıyor, bu da beni tekrar gülümsetiyor.

Avuç içlerim

yanaklarında.

Dudakları dudaklarıma

değişiyor.

Gülümsemem biraz soluyor.

Benim gülmeme verdiği tepki o kadar... yürek parçalayıcıydı ki. O kadar... şaşırmış görünüyordu.

Ve sadece şaşkın değil. Tamamen hazırlıksız yakalanmış gibi.

Sanki kar fırtınasının ortasında bir gökkuşağı görmüş gibi.

Yutkunuyorum, ona gitme isteğiyle mücadele ediyorum. Ona tekrar gülümsemek için. Sterling ilk günden beri huysuz bir adamdı.

Anlaşılması zor bir adam.

Kapalı bir adam.

Ve ben bunu her zaman onun doğasına

bağladım. Onun böyle biri olduğunu

düşündüm.

Ama...

Yine yutkunuyorum.

Belki de her zaman böyle değildi.

Sterling bana bakar, ağzı yarı açık. Sanki tanıdığım kişiden tamamen farklı biri gibi.

Yarım gülümsemesi kaymaya başlar.

Ve şimdi aramızdaki mesafeyi kapatma sırası bende.

Gözleri ısınır.
Ellerimi çıplak göğsüne koyduğumda bana uzanıyor.
Dokunuşumla kasları gerilir ve Sterling'in yakışıklı yüzünde tam bir gülümseme belirir.
"Ellerin buz gibi."
Otomatik olarak ellerimi çekmeye başlıyorum, ama boynumun arkasına koyduğu avuç içi beni yerinde tutuyor.
"Bir öpücükle beni ısıt," der, dudakları benimkilerden bir santim uzakta.
"Sonra yat, yoksa daha fazlasını alırım."
Ona istediği kadar alabileceğini söylemek istiyorum. Ama bir şey beni durduruyor.
Göğsümdeki bir ses bana acele etmememi söylüyor.
Acele etmeye gerek yok.
Lütfen tanrılar, acele ederek her şeyi mahvetmeme izin vermeyin.
Gözlerimi kapatıp parmak uçlarına basarken boynumdaki el geriliyor.
Sterling dudaklarına karşı inliyor.
Ve diğer elinin örgümü aşağıya doğru çektiğini hissediyorum.
Açıyorum.
O alır.
Geçen sefer öpüşemediğimiz için telafi ediyoruz. Ve tadı artık bana tanıdık geliyor.
Tanıdık ve bağımlılık yapıcı.
Aynı anda geri çekiliyoruz.
Parmak uçlarım çıplak teninde aşağı doğru kayıyor, onu ilk gördüğümde dokunmayı hayal ettiğim sert göğüs kıllarını hissediyorum. Flanel gömleği açılmış ve vücudu ortada sergileniyordu.
Ellerimi yanlarına kaydırıyorum.
Ellerimi sırtına kaydırmak istiyorum. Ona sarılmak istiyorum.
Ama bir adım geri çekiliyorum. Bu gece değil.
Acele etmem gereken bir zamanda değil.
Ellerim onun vücudundan ayrılıyor. "İyi geceler, Sterling."
Parmakları örgümü bırakıyor. "Tatlı rüyalar, Courtney."
Kalan kıyafetlerimi toplayıp duş terliklerimi giyiyorum.

Sterling'in arka terasından birkaç adım atıp yere inerim ve ormana girmek üzereyken arkama bakarım.

Sterling hala orada.

Ay ışığında gömleksiz. Beni izliyor.

Ve alışık olmadığım bir güvenlik hissiyle karanlığa adım atıyorum.

Bölüm 101

Sterling

COURTNEY DISAPPEARS INTO THE WOODS, VE BEN AYR AYIR
İÇİMDEKİ

duygularımı

Yumuşak duygular tereddüt duygularıyla iç içe geçmiş durumda. Bunun geçici olduğu hissiyle.

Ama ben öyle bir insan olmak istemiyorum.

Kimseye şans tanımadığı için yaşanıp ormanda yalnız başına ölen huysuz bir adam olmak istemiyorum.

O adam olmayacağım.

Courtney'nin havlusunu terastan alıp içeri giriyorum.

Eve geldiğimde planım, yatak odama çıkıp Courtney'nin kulübesine bakarak uyanık olup olmadığını anlamaktı.

Ama sonra arka kapının önünde durdum, açık jakuziden çıkan buhar dikkatimi çekti.

Ve çöldeki bir serap gibi, buhar dağıldı ve orada duruyordu. Courtney'im, jakuzimde oturuyordu.

Panelin arkasındaki kabloları kurcalarken tam da bunu ummuştum.

Uzun zaman önce umudumu kaybetmiştim. Ama daha iyi bilmeliydim.

Courtney her şeyi alt üst etti.

Evime geri adım atarak, arkamdaki sürgülü kapıyı kapattım, evimin sıcak havası soğuk tenime batıyordu.

Onu çok uzun süre izledim. Ona katılmalı mıydım, yoksa onu rahat bırakmalı mıydım, emin değildim.

Ta ki ayağa kalkana kadar.

Lanet olsun.

Ayağa kalktığıında, neredeyse yüksek sesle inleyecektim.
Benim güzel işçim, iç çamaşırlarıyla jakuzimde banyo yapıyordu.
Çamaşır odasından uzak durmalarını sağlamam gerektiğini hatırlamadan merdivenlere doğru yöneldim.

Yönümü değiştirip, yemek odasındaki sandalyenin üzerinde asılı duran fazladan bir flanel gömlek alıp omuzlarıma attım.

Şimdi işimi yapacağım, ama yatmadan önce Courtney'e bulabileceğim en küçük, en dar ve en kolay çıkarılabilir bikiniyi sipariş edeceğim.

Bölüm 102

COURTNEY

YANIMDA, ORMANIN DERINLIKLERİNDE BİR DAL GICIRDIYOR.

Giysilerimi göğsüme daha sıkı sarıyorum. "Ayı hanım, eğer sensen, on adım daha atınca ormandan çıkacağım."

Kalbim hızla atıyor ama koşturmak için kendimi zorluyorum. "Beş adım daha."

Yemin ederim bir hırıltı duydum. İki adım.

Tamam, merdivenlerden koşarak çıkabilirim. Ve terliklerimle takılıp düşebilirim.

Ama Bayan Ayı'nın, Sasquatch'ın ya da umarım yuvarlak bir kapı kolunu açamayacak başka bir şeyin sesini duymadan kapıyı açıp içeri giriyorum.

Bıraktığım ışık odayı aydınlatıyor ve çamaşırları makinenin önüne bırakırken Spike'a utanmış bir bakış atıyorum. "Beni yargılama."

Kulübede dolaşırken, üstümdeki her şeyi çıkarırken, buranın da dışarıya kadar soğuk olduğunu fark ediyorum.

"Ne oluyor?" Akan musluğun altına bir bez tutuyorum. "Üzgünüm Spike. Patronuma oral seks yaptığım için bana ters ters baktığını sandım." Sterling'in daha önce temizleyemediği yerleri hızlıca ovuştururken, başımı banyodan çıkarıp kaktüsümle konuşuyorum. "Ama sen sadece üşümüştün."

İdeal olarak, cildime yapışan kloru duşta yıkardım, ama dışarıda *gizemli bir yaratık* varken, bu gece banyoya gitmeyi düşünmüyorum. Bu yüzden havluyu tekrar ıslatıp göğüslerimin altını ve sırlıslam olan sütyenimin yapıştığı yerleri hızlıca sildim.

Titreyerek, bezini musluğun üzerine asıyorum, sonra Sterling'in flanelini alıp giyiyorum.

Sutyenimin sırtımda olduğu yer biraz nemli, ama bana verdiği rahatlık buna değer.

Yatak odama girerken düğmelerini ilikledim.

Aptal gibi görünerek, yakasına kadar ilikledim, sonra yakayı kaldırdım. Isınmak için.

Ve bu, başımı çevirip yakayı koklayarak Sterling'in kokusunu alabileceğim anlamına geliyorsa... olsun.

Bir çift eşofman altı giyip odadan çıkıp ön kapının yanındaki termostata doğru sürünerek gidiyorum.

Kaşları

mı

çatıyoru

m.

Açık.

Isıtma ayarlanmış.

Küçük ekran çalışıyor. Kabinde sıcaklığın... elli dokuz derece olduğunu gösteriyor.

"Siktir."

Ayarlarla oynadıktan sonra yere çöküp masanın altına sürünerek kulakımı süpürgelik ısıtıcısına yaklaşıyorum.

Hiç ses yok.

"Bu muhtemelen iyi bir şey değil."

Masadan uzaklaşmak için geriye doğru sürünerek, popomun üzerine oturup telefonumla olası sorunları araştırmaya başladım.

On dakika sonra, ısıtıcı ucundaki küçük metal paneli çıkardıktan sonra, işimin bittiğini kabul ettim.

Geçen kış, ısıtıcı en son kullanıldığından beri, küçük bir hayvan buraya girip kabloları kemirmiş. Kablolar cihaza sabitlenmiş ve benim maaşımın çok üzerinde.

Ve anladığım kadarıyla, bir elektrikçiye tamir ettirmek, yeni bir ünite taktırmak kadar pahalıya mal olacak.

Dudaklarımı ısııyorum.

Maliyeti... Çok fazla.

Dört yüz ile bin iki yüz dolar arasında. Ve benim iki yüz dolarım var.

Ağlama isteğiyle mücadele ederek ayağa kalkıp Spike'ı pencere kenarından çekiyorum.

"Bunu halledeceğime söz veriyorum," diyorum ona. Sonra onu kurutucunun üzerindeki tezgahın üzerine koyuyorum. "Bu arada bu yardımcı olur." Etrafına sarılmış

Atılmış pijama pantolonumu onun etrafına sararak, kumaşı omurgasının üzerine nazikçe yerleştiriyorum.

Termostatın yanına gidip kapatıyorum.

Yangın tehlikesi olup olmadığını veya kapatmanın bu tehlikeyi tamamen ortadan kaldırıp kaldırmayacağını bilmiyorum, ama en azından bir şey yapıyormuş gibi hissediyorum.

Yatak odama geri dönüp en kalın çoraplarımı giydikten sonra, Sterling'in flanel pijamalarının üzerine sweatshirt'ümü giyip yatağa giriyorum.

Karanlıkta uzanmış, *yapmalı mıyım yapmamalı mıyım* diye düşünürken, Sterling'e söylemeliyim çünkü bu onun binası ve onun mülkü.

Sterling'e söylememeliyim çünkü ben burada kalmasaydım ısıtıcıyı tamir etmek zorunda kalmazdı.

Ona söylemeliyim çünkü bilmek isteyeceğini düşünüyorum.

Ona söylememeliyim çünkü düzeltmek zorunda hissedecek. Sonra sadece benim için bir şeye çok para harcayacak ve bu beni garip hissettirecek. Özellikle de yaşamak için ona bağımlı olduğum için. Ve kazandığım para için. Ve ayın sonunda ilk maaşımı aldığımda bile başka bir yerde yaşamaya param yetmeyeceği için.

Ona söylememeliyim.

Bir titreme daha geçiyor ve battaniyeyi burnuma kadar çekiyorum.

Erkeklerden birine elektrikli ısıtıcı var mı diye sorabilirim. Kimseye söylemem.

Sadece su boruları donmasın diye yeterince sıcak olması lazım.

Maaşımı alınca kendi ısıtıcıyı alabilirim. Belki ısıtmalı battaniye de.

Gözlerimi kapatıp yorganın altına daha da sokuluyorum.

Sterling işimi Aralık'tan sonra da uzatırsa, ısıtmayı tamir ettirmek için yeterli param olur.

Ve uzatmazsa... Yan

dönüp yatarım. Hala

Ekim ayındayız.

Bu, gelecekteki Courtney'nin sorunu.

Zaten yeterince endişelenecek şeyim var. Kendimi gereksiz yere telaşlandırmanın bir anlamı yok.

ALARM ÇALMAYA BAŞLAYINCA İÇİMDEN BİR ÇİĞLİK KOPAR.

Hâlâ yan yatmış durumdayım, ellerim çenemin altında, ama nazikçe kenetlenmiş değil, acı içinde sıkılmış durumda.

Telefonuma uzanıyorum ve her yerim ağrıyor diye inliyorum. Burada ilk sabahım, tahtada uyuduğum için vücudumun her yeri ağrıyordu.

Ama bugün, inlemem boğazımı da acıtıyor. Ve başımdaki zonklama kendini hissettirmek için sadece bir an daha gerekiyor. Ancak bu sefer, rahatsızlığımın yatağımla hiçbir ilgisi yok.

Kolumu battaniyenin altına çekiyorum.

Burası çok soğuk.

Dün gece ısıtmanın çalışmadığını biliyordum, ama kabinin içindeki sıcaklığın bu kadar çabuk düşeceğini tahmin edememiştim.

Islak saçlarla yatmak da muhtemelen yardımcı olmamıştır.

"Siktir," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Konuşmak inlemekten daha acı verdiği için hemen pişman oluyorum.

Dudaklarımı sıkıp burnumdan nefes alıyorum. Şu anda hastalanamam.

Multivitaminim beni yüzüstü bıraktı.

Tek istediğim tekrar uyumak, ama kalkmam lazım. Ve su içmem lazım.

Ve dayanabileceğim en sıcak duşu almak.

Eğer herhangi bir ilacım olsaydı, onu da alırdım. Ama elimde sadece bir poşet çay var.

Belki yemekhanede çalabileceğim biraz bal vardır.

Dikkatli hareketlerle ranzamdan iniyorum.

Ve o anda battaniyelerin sandığımdan çok daha fazla ısı tuttuğunu fark ediyorum.

Üzerimdeki tüm giysileri çıkarmadan yedek havlumu alıyorum, çünkü diğer havlum ya Sterling'in güvertesinde ya da evinde.

Kapıdan çıkmadan önce durup Spike'ı pantolonuyla birlikte tezgâhtan alıyorum.

İkimizin de acı çekmesine gerek yok.

"GERİ DÖNECEĞİM, SÖZ VERİYORUM." SPIKE'I KADINLAR TUVALETİNDEKİ TEZGAHIN ÜZERİNDE YENİDEN YERLEŞTİRİYORUM.

Kadınlar tuvaletinde.

Yarın misafirler gelecek, ama buraya birinin gelme ihtimali çok düşük, Spike'ı rahatsız edeceklerini sanmıyorum.

"Burası kulübeden daha iyi," diye onu sakinleőtirirken parmaklarımı boğazıma bastırıyorum.

Bu sadece bir varsayım, çünkü araőtırmak için çok tembelim. Ama çöl bitkisi için kuru ve dondurucu bir odadan sıcak ve nemli bir odanın daha iyi olacağına inanıyorum.

Son bir el sallayarak Spike'ı bırakıp kulübeme doğıru aceleyle yola koyuluyorum.

Bugün güneşli bir gün olacak ve umarım hava ısınır, ama kutularımı karıştırp saç kurutma makinemi bulmam lazım. Çünkü bu soğıuk havada bütün sabah ıslak saçlarla dolaşırsam, donarak ölebilirim.

Bölüm 103

Sterling

ELİMDE İKİ FİNCAN KAHVEYLE MUTFAĞIMIN UZUNLUĞUNU BEŞİNCİ KEZ ÖLÇÜYORUM.

Elimde iki fincan kahve.

Benim ve onun.

Durup içeceklere bakıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Kahvesini nasıl içtiğini bilmiyorum.

Ve sabahları altı çalışanımdan birine rastgele kahve getirmeye başlayamam.

Bu çalışanın her gün herkese kahve yapan kişi olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Big Joe.

Onun bir erkekten bahsettiğini sandığımda içimi kaplayan kıskançlığı düşününce neredeyse gülümsüyorum.

Belli ki yersiz bir kıskançlıktı, ama gerçektir. Ona karşı hissettiklerim gerçek.

Göğsümde bir hırıltı yükseliyor.

Bu benim malım. Benim işim. *Benim Courtney'im.*

Ne istersem yapabilmeliyim.

İki kahveyi düşününce, ince davranmaya karar verdim.

Siyah kahvemle dolu bardağı kaldırıp bir dikişte içiyorum, sıcak sıvı boğazımı yakıyor. Sonra lavabonun yanındaki dolabı açıp, Black Mountain Lodge marka yalıtımlı seyahat bardağımdan birini çıkarıp, içine daha hafif ve tatlı kahveyi döküyorum.

Kapağını sıkıca kapatınca, kimse bunun benim normal içeceğim olmadığını anlayamaz.

Kurnazlığımdan memnun olarak evden çıkıyorum, küçük işçim ne yapıyormuş diye bakmaya hazırım.

Courtney'nin iki kabin arasında yürüdüğünü gördüm.

Üzerinde kocaman bir yığın yatak örtüsüyle ağırlaşmış, yana doğru eğilmiş ve başına alçak bir bordo renkli kışlık şapka takmış.

Hareketsiz durup onu izliyorum, kahve fincanını ağzıma götürüyorum. Onun kahvesi olduğunu hatırlamadan önce... Artık uzaktan izlemek zorunda değilim.

Artık ona dokunabilirim.

Gülümseyerek ona doğru büyük adımlarla ilerliyorum.

Sonra o tökezleyince hızımı artırıp koşmaya başlıyorum. Ona yetiştiğimde bir sonraki kulübenin merdivenlerinde duruyorum.

"Courtney," diyorum sessizce, bir kolumla elinden çarşaf yığınının alırken.

"Birkaç kez daha git."

"Ha? Tabii." Sesinden kafası karışık gibi geliyor.

Onun güzel yüzünü görebilmek için yığını indiriyorum. Ve kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu?"

"Hm?" Kaşları kalkıyor. "Hiçbir şey. Ben iyiyim."

İyi değil.

Solgun.

Ve donuyormuş gibi şapkayı takmasına rağmen yanaklarında ter damlacıkları var.

Son yirmi dört saatte hava kesinlikle soğudu, ama şu anda o kadar da kötü değil.

Courtney, onu durduramadan bir sonraki kabine çıkan merdivenlere çıkmaya başlar. Ve o anda flaneli görüyorum.

Kalbim sıkışır.

Süveterinin altında *benim* flanelim var.

Hâlâ giyiyor.

O... kabine giriyor. "Kahretsin."

İki adımda merdivenleri tırmanıyorum ve onu yataklardan birinin üstündeki yatak örtüsünü çekip çıkarırken buluyorum.

Ondan aldığım yorganı yere atıyorum. "Cookie, dur bir saniye."

Onu kötü bir niyetle Cookie diye çağırdığımı düşünmesinden nefret ediyorum. Lanet olsun, nefret ediyorum. Ama onu çok uzun zamandır Cookie olarak görüyorum ve bunu durduramıyorum.

Ayrıca, genellikle tepki veriyor. Ve onun ilgisine ihtiyacım var.

Sanki onu korkutmuşum gibi nefesini içine çekti. Sanki onu takip edeceğimi beklemiyormuş gibi.

Onun yanına yaklaşarak, Courtney'nin omzuna elimi koyup onu bana doğru çeviriyorum.

O tereddüt etti.

Kahveyi ranzanın üst kirişine koyup diğer omzunu tutuyorum.

"Kendini iyi hissetmiyorsun." Bunu bir ifade olarak söylüyorum.

Omuzlarını silkmek ister ama daha çok titriyor. "İyiym."

Kafamı salladım. "İyi değilsin. Ve bunu en nazik şekilde söylüyorum..." Bir elimi bıraktım ve şapkasının ön kenarını yukarı çekerek kan çanağına dönmüş gözlerini daha iyi görebildim. "Berbat hissediyormuşsun gibi görünüyorsun."

O, öfkeyle nefes alır, sonra öksürmeye başlayınca eliyle ağzını kapatır.

Omuzlarım çöker.

Çok mutsuz görünüyor.

"Neden bana söylemedin?" diye mırıldanarak şapkasını daha yukarı çekip elimi alnına koyuyorum.

"Ben iyiym." Sesi acı içindeydi.

Sıcak hissediyorum, ama ateş mi yoksa şapkadan mı öyle oldu bilmiyorum. "Yatağa geri dönmelisin," diyorum ona.

Courtney başını sallar. "Yarın misafirlerimiz var."

Elimi alnından çekip yanağını avuçlarım. "Arkadaşları çağırıp yardım alayım. Biz hallederiz."

Yine başını sallıyor. "Ben yaparım."

Onun hareketine uyuyorum. "Hayır. Yapamazsın. Hastasın."

"Ama..." Konuşmaktan yorgun düşmüş gibi derin nefesler alıp veriyor.

"Ben..." Gözleri aşağıya iniyor. "Bir gün bile kaçıraramam."

"Bir gün atlamak mı?" Anlamıyorum.

Yutkundüğunda yanağındaki hareketi hissettim. "Bir gün bile kaçıraramam."

Kaşlarım çatıldı.

Bir gün bile kaçıraramam.

Kaşlarım daha da çatıldı.

Acaba o da...

"Courtney." Gözleri aşağıda kalıyor. "Courtney, gözlerini buraya bak."

Onunla maaş hakkında konuşmak istemiyorum. Patron-çalışan ilişkimizi hatırlatmak istemiyorum. Ama burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlaması gerekiyor.

Uzun bir süre geçtikten sonra gözlerime bakıyor. Ama

baktığında, bakmasaydı keşke diyorum.

Bu kez yutkunmak bana düşüyor.

Gözlerindeki lanet olası duygu.

Tekrar yutkunuyorum.

Bu, bir şeyi yapmak istemediği ama yapmak zorunda olduğunu bilen birinin bakışı.

Başka seçeneği olmadığı için zorla devam eden birinin bakışı.

Daha önce saklamaya çalıştığı o lanet olası yenilgi bakışı. Ve bu beni öldürüyor.

"Hasta olduğun için dinlendiğin için maaşımdan kesinti yapmayacağım." Sesim istediğimden daha sessiz çıkıyor.

"Sadece... Belki biraz uyursam. Ben..."

"Hayır." Onun başka bir şey söylemesine dayanamıyorum. "Yatakta kalacaksın. Soğuk algınlığı ilacı al. Su iç. Yarına kadar yataktan çıkma. Yarın da kendini iyi hissetmezsen, yarın da yatakta kalacaksın."

Sanki bir hile bulmaya çalışır gibi beni izliyor. "Ama misafirler..." "Misafirler sorun olmaz," diye onu sakinleştiriyorum.

Bakışları göğsüme düşüyor. "Ve maaşımdan kesilmeyecek, değil mi?"

Courtney bu işi kaybetmemem için bana şantaj yapıyor.

Yemek salonundaki öğle yemeğinin dahil olup olmadığını iki kez kontrol ediyor.

Fisher ona maaşların ay sonunda ödeneceğini söyledikten sonra Courtney ağlıyordu.

Costco'da yediği yemek için buruşuk paraları.

"Maaşına bir etkisi olmayacak." Sözlerim fısıltı gibi çıkıyor. "Söz veriyorum."

"Tamam." Sesi çok kısık. "Ve bunu herkes için yapar mısın?"

Başımı sallıyorum.

Boğazım çok sıkıştığı için başımı sallıyorum.

Çünkü kendimi lanet olası bir pislik gibi hissediyorum.

Kızım, çalışanım, burada durmuş, hasta olmasına rağmen çalışıyor, çünkü tek bir gün bile maaşından vazgeçmek istemiyor.

Ve ben ona dinlenmesini söylerken, bana bunu herkes için yapıp yapmayacağımı soruyor. Çünkü özel muamele görmek istemiyor.

Ben yapamam ki.

Elimi yanağından şapkalı kafasının arkasına kaydırıp onu kendime çekiyorum.

Courtney

gerginleşiyor.

Onu daha sıkı

tutuyorum.

Sonra nefes alırken sırtının titrediğini hissediyorum, sonra kollarıyla belime sarılır.

Nefes alırken vücudu tekrar titrer.

"Siktir." Bir elimle onu sıkıca kendime çekiyorum, diğer elimle omurgasını okşuyorum.

Orada dururuz, birbirimize sarılmış, sessizce birkaç dakika geçerken o yavaşça bana yaslanır, parmakları gömleğimin sırtındaki tutuşunu gevşetir.

"Courtney..." Bunu söylemek garip geliyor ama sanırım ağlıyor ve onun ağlamasına dayanamıyorum. "Eğer paraya ihtiyacın varsa..."

Courtney geri çekilir, başını sallamaya başlamıştır bile. "Lütfen bu cümleyi bitirme." Bana bakmaya zorlarken bile yanaklarını siler. "Ben iyiyim. Yani, kendimi o kadar kötü hissediyorum ki biraz ağlıyorum. Ama iyiyim. Ben sadece..." Sanki önemsiz bir şeymiş gibi bir gözyaşını daha siler. "Kendi paramı kazanıyorum. İyilik istemiyorum."

Başımı bir kez sallıyorum. Çünkü anlıyorum. Hoşuma gitmiyor. Ama anlıyorum.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı? İhtiyacın olan bir şey?"

Courtney, elbette, başını sallıyor. Hiçbir şey istemiyor.

"Tamam." Ellerimi vücudundan çekiyorum. "Yat. Ben burada bitiririm."

Etrafa bakınıyor. "Emin misin?"

Yatağın kenarına dokunarak dengede kalmaya çalışmasını özlemiyorum.

"Seni geri götürmemi ister misin?"

"Hayır." Teklifimi reddediyor.

Tartışmak istiyorum.

Onu taşımama izin vermesini talep etmek istiyorum.

Ama diğer çalışanlarım etrafta dolaşırken bunu yapamam.

"Peki. Ama hemen yat."

O da kabul ettiğini belirten bir ses çıkarır ve ben tedirgin bir şekilde kulübeden çıkmasını izlerim.

Yakında ona bakacağım.

Bölüm 104

COURTNEY

YOL BOYUNCA YÜRÜRKEN UTANÇ VE RAHATSIZLIK İÇİMİ KAPLIYOR.

Sterling'in önünde ağladığıma inanamıyorum.

Yine.

Sweaterimin manşetiyle yüzümü silerek, ihanet eden bir gözyaşı damlasını sildim.

Sadece kendimi iyi hissetmiyorum.

Nemli kumaşa bakıp yüzümü buruşturuyorum.

Sterling'in flanel gömleği süveterimin altından görünüyor. Her yerden.

Ne düşünüyordur...

Diğer yanağımı siliyorum.

Bana ne düşündüğünü hiç bilmiyorum.

İçimdeki olumsuz tarafım kötü şeylere odaklanmak istiyor.

Mesela, patronumun beni birden fazla kez ağlarken gördüğü gerçeği.

Ya da parasız olduğumu bildiği gerçeği.

Gülmekten boğulmaya başlıyorum ve avucumu boğazıma bastırıyorum.

Daha önce utanç verici anlar yaşadığımı sanıyordum, ama bana para teklif etmesi... Bu yeni bir dip noktaydı.

İyi niyetliydi.

Yardım etmek istediği için söyledi.

Ama ben sadaka değilim.

İçimdeki ses, "*Neredeyse öylesin*" diyor ama onu duymazdan geliyorum.

Evet, Sterling muhtemelen benim umutsuzluğun eşğinde çaresiz bir kız olduğumu düşünüyor.

Tamamen yanlış sayılmaz.

Ama aynı zamanda beni arzuluyormuş gibi bakıyor.

Ve bu, geri kalanından daha fazla ağırlık taşıyabilir.

Belki.

Umarım.

Adımlarımı sendeleyerek kabinime giriyorum.

İçerideki sıcaklık dışarıdaki ile hemen hemen aynı, ama belki o kadar da kötü değildir.

Yatağıma doğru sürünürken tüm perdeleri açtım.

Bu saatte güneş ışığı beni uyanık tutmaya yetmez, ama belki odayı birkaç derece ısıtır.

Ranzaya yaslanıp, botlarımı çıkarana kadar bağcıklarıyla uğraşıyorum.

Yatağa tırmanmak için basamağa elimi koyuyorum ama iş pantolonumu çıkarıp eşofmanımı giymek için yeterince uzun süre duraklıyorum. iş pantolonumu çıkarıp yerine eşofmanımı giymek için yeterince uzun süre duraksıyorum.

Diğer katmanları üstümde bırakarak, sonunda yatağıma uzanıyorum.

Hatırladığımdan daha sert ama uyanık kalmam için yeterli değil.

Gözlerim kapanırken, son düşüncem Sterling.

Ve bana sarılma şekli.

Bölüm 105

Sterling

KURUTMA MAKINESİNİN KAPAĞINI KAPATIP BAŞLAT DÜĞMESİNE BASIYORUM.

Misafir odalarındaki tüm yataklar yapılmış.

Çocuklar her şeyi düzenlememe yardım etti ve Courtney'i rahatsız etmemek için kirli çarşafı çamaşır odasında yıkadım. Ama şimdi hava çoktan karardı ve onu sabahtan beri görmedim.

Öğle yemeğine çıkmadı ve ona hazırladığım kahveyi veremedim.

Son çamaşırları makineye atarken, kilerimden bir kutu sığır eti güveç aldım.

Tavuklu makarna hasta beslenmesinde tipik bir yemektir, ama elimde sadece bu var.

Ben basit bir adamım.

Bakım için hazırlıklı olmayan bir adam.

Çamaşırhaneye doğru yürürken teneke kutu elimde ağır geliyor.

Courtney'nin karanlık pencereleri görünce, kendimden şüphe etmeye başlıyorum.

Kulübede ışık yok ve onu uyandırmak istemiyorum, ama ona bakmam lazım. Durumu daha da kötüleşmediğinden emin olmak için.

Ön kapıyı açarken, mutfak masamda duran yeni kilidi hatırlıyorum.

Yarın takarım.

Kapı sessizce gıcırdayarak açılır, ama beni sessizlik karşılar.

İçeri girip botlarımı çıkarırım.

Sadece ona bir bakacağım dedim kendime. Ama biliyorum ki bir süre kalacağım.

Kendimi durdurmamın imkanı yok.
Perdeler tamamen açık, yolumu aydınlatacak kadar loş ay ışığı içeri giriyor.
Yatak odasına yarı yolda geldiğimde, buranın ne kadar soğuk olduğunu fark ettim.

Hava dışarısı kadar soğuk ve çoraplı ayaklarımın altında döşeme tahtaları buz gibi.

Durup, ön kapının yanındaki termostata geri döndüm ve telefonumla cihazı aydınlattım.

Kapalı.

Ne oluyor lan?

Düğmeyi *kapalı* konumdan *ısıtma* konumuna çeviriyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Bu cihazı son açtığımda bir tıkırtı duyduğumu hatırlıyorum. Ama belki de yanlış hatırlıyorum.

İç çekerek yatak odasına geri dönüyorum. Muhtemelen bu yüzden hastalandı.

Zaten lanet bir tahtada uyumak yetmezmiş gibi, şimdi de lanet olası buz gibi bir odada uyuyarak kendini feda ediyor.

Yatağın içindeki şekil, yatak odasına girdiğimde kıpırdamıyor gibi görünüyor, ama yaklaştığımda titrediğini görebiliyorum.

"Courtney?" diye

fısıldadım. Tepki vermedi.

Bir dakika kararsız kalıyorum, onu uyandırmanın doğru olup olmadığından emin değilim

—nasıl olduğunu görmek için—yoksa iyileşmesi için uyumasına izin vermek.

Vücudu tekrar titriyor. "Lanet olsun," diyorum.

Kendime, lanet olası bir tencere dolusu güveçten başka bir şey getirmediğim için kızıyorum. Ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Isıtmanın kapalı olacağını da hesaba katmamıştım.

Ranzanın kenarına yaklaşp, elimi yatağa koyup Courtney'nin uyuyan vücuduna eğildim.

Yanına kıvrılmış, bana sırtını dönmüş, battaniye burnuna kadar çekilmiş.

"Court..." Diğer elimi de yatağın üzerine koyarken sözüm kesiliyor.

Bu yatak neden bu kadar sert?

Avuçlarımı kaldırıp indirerek sertliğini kontrol ettim.
Tanrım.
Dişlerimi sıkıyorum.
Burası o kadar soğuk ki hafızalı sünger sertleşmiş.
Sanki ona lanet olası ısıtıcıyı açmasına izin vermeyeceğimi mi sanıyor?
O lanet olası bakım görevlisi. Termostatı nasıl çalıştıracağını bildiğini biliyorum.
Bir elimle omzunu tutup hafifçe sallıyorum. "Courtney."
İnler ve beni silkmeye çalışır. "Cookie."
Sesimi yükseltirim.
"Ne?" diye homurdanıyor, başka hareket yapmıyor.
"Isıtıcıyı açmalısın tatlım. Donarak öleceksin." *Tatlım mı? Hayatımda kimseye tatlım demedim.*
"Anlamıyor musun..."
İkinci kelimeyi duyamıyorum.
"Ne dedin?" Yaklaşıyorum.
"Çalışmıyor." Yarı uykulu olduğu için onu anlamak zor. "Isıtıcı çalışmıyor mu?" diye netleştiriyorum.
O da homurdanarak cevap veriyor.
Ana odaya doğru bakıyorum. "Termostat kapalıymış."
Bu sefer homurtusu sinirli geliyor. "Biliyorum," diye terslenmeye çalışıyor ama hala çok uykulu. "Yangın çıkmasını istemedim."
"Yangın mı?" Battaniyeyi başına çekmeye çalışıyor ama elimi omzundan çekip kumaşı tutuyorum, böylece yapamıyor. "Neden bahsediyorsun, Cookie?"
"Kablolar çiğnenmiş," diye mırıldanıyor, sanki tekrar uykuya dalmak üzereymiş gibi. "Çok pahalı. Alacak param yok."
*Almaya gücün
yetmez mi? Ne
diyorsun sen?*
"Bu seni ilgilendirmez." Göğüs kafesime dikenli tel sarılmış gibi. Ne demek *çok pahalı?* "Ben hallederim Courtney. Bu benim sorumluluğum."
Boğazının derinliklerinden bir ses çıkar. "...yük." Gözlerimi kapatıyorum.
Söylediği ilk kısmı duyamadım. Ama duymama gerek yoktu.

Hissedebiliyordum.

"Sen yük değilsin," diye fısıldıyorum, dikenler kemiklerimi sıyrırken. "Asla öyle değilsin, Küçük İşçi."

Ama nefes alışış değişti, vücudu tekrar uykuya dalarak gevşedi, bu yüzden beni duyamıyor.

Başımı omzuna eğip oraya yasladım.

Bu kadın beni cinsel gerilimden boğmazsa, suçluluk duygusuyla boğacak.

Burada donuyor ve kelimenin tam anlamıyla hasta çünkü lanet olası ısıtıcıyı tamir ettirmek çok pahalı diye düşünüyor.

Çünkü parasını ödemek zorunda kalacağını düşündüğü için mi? Çünkü kendini yük gibi hissettiği için mi?

Çünkü daha önce de yük gibi hissetmişti.

Başımı ileri geri sallıyorum.

Bunk House'da olsaydı, böyle hissetmezdi. Çünkü ısıtma herkes için olurdu.

Ama o burada. Yalnız.

Kulübede tek başına. Isıtıcıyı kullanan tek kişi. Kendime olan öfkem içimi kaplıyor.

Onu dışladığım için yine acı çekiyor.

Ama o lanet Bunk House'a taşınmayacağına kesin kararlı, bu yüzden bununla başa çıkmak zorunda kalacak.

Ya da benimle birlikte ana eve taşınabilir.

Orada, eğilmiş, başımı omzuna dayamış, bu düşünce kafamda dolanırken çok uzun süre öylece kalıyorum.

Bunu istiyorum.

Onu yanımda istiyorum. Çok istiyorum.

Ama bu onu daha da dışlayacaktır. Ve ona farklı davrandığım gerçeği ortaya çıkacaktır. Onunla yatıyorum.

Ve onunla yatmaya devam edeceğim.

O tel daha da gerildi, göğsüm sıkıştı.

Dün gece, arka terastan ayrıldıktan sonra, ben güzel, sıcak yatağıma gittim ve o böyle uyudu.

Soğuk bir odada sert bir yatakta.

Bunu bilemezdim.

Kendime bunu söylüyorum, kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum. Ama bu kabinler benim sorumluluğumda.

Bilmeliydim.

Onu kasıtlı olarak izole etmek, istifa etmesini sağlamak için amaşır Kabini'ni tahsis ettiğimde, kontrol etmeliydim.

Kontrol etseydim, o lanet tahtada asla uyumazdı. Soğukta asla uyumazdı.

Asla hastalanmazdı. Hepsi benim suçum.

Hepsi.

Ve bunu düzeltmem gerek.

Courtney'nin vücudu titrer ve ben dikleşirim.

Geçmişini değiştiremem, ama ona şimdi yardım edebilirim.

Ana odaya geri dönerek yatak odasının kapısının perdesini kapatıp ışığı açtım.

Şimdi ona ilaç vereceğim, böylece gece boyunca uyuyabilir. Ne kadar dinlenirse, o kadar çabuk iyileşir.

Oda içinde dolaşarak perdeleri kapatıyorum. Tamamen karartma perdeleri değil ama yarın güneşin onu uyandırmasını istemiyorum.

Dandik masanın üzerindeki perdeyi çekerken duruyorum.

O küçük kaktüs nerede?

Odaya bakıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum.

Bu soru başka bir günün işi.

Perdeleri kapatıp tezgâhın üzerindeki küçük düzenine bakıyorum. Elektrikli su ısıtıcısı var ama çay görmüyorum. Soğuk algınlığı ilacı da yok.

Lavabonun üzerindeki dolabı açtım. Ve bakakaldım.

O lanet dikenli tel iskeletime kadar batıyor. Bu onun sahip olduğu her şey.

Bir avuç ramen paketi.

Bir... kaldırıyorum... neredeyse boş bir yulaf ezmesi kutusu. Yarı bitmiş bir kavanoz fıstık ezmesi.

Markasız bir şişe vitamin.

Hazır kahve ve altı adet etiketsiz çay poşeti.

Eşyaları itip kakıyorum.

Başka bir şey yok.

Onları dolabın diğer tarafına itiyorum. Hala hiçbir şey yok.

Gerçek yiyecek yok.

Hiç ilaç yok.

Kalbim acı içinde sıkışıyor.
Banyoya giriyorum, umarım burada küçük bir ecza dolabı vardır.
Lavabonun kenarında küçük bir Tylenol şişesi var.
İşte bu.
Onu alıp diğer odaya geri dönüyorum.
Elinde sadece bu var.
Yavaşça dönüp etrafıma bakıyorum.
Buzdolabı yok. Mikrodalga yok. Market alışverişlerini koyacak yer yok. İlaç stoğu yok.
Ne yiyor acaba?
Midem bulanıyor.
Yanakları eskisinden daha mı zayıf?
Mide bulantısı ağzımı salya ile dolduruyor.
Aç mı kalmış?
Tezgahın üzerine bıraktığım aptal tencereye bakıyorum.
Kilerimden ona fazladan bir şey getirmiştım.
Tek kullanımlık bir yemek.
Tam anlamıyla hiçbir şey.
Ve bu lanet kulübede en besleyici şey bu.
Aptalca öfkeyle yumruğumu sıkarken ağrı kesici şişesi elimde gıcırıyor.
Bana nasıl bakabilir, dokunmak bir yana. Ya da benim ona dokunmama izin verir...
Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Sadece nefes almaya çalışıyorum.
İlaç dolabımda ne var diye düşünürken bir nefes daha alıyorum, ona yardımcı olacak bir şey var mı diye merak ediyorum.
Bilmiyorum.
Hatırlayamıyorum.
Bakmalıyım, ama onu yalnız bırakmak istemiyorum.
Avuçlarıma bir çift hap döküyorum, lavabonun yanında Courtney'nin su şişesini görüyorum ve alıyorum.
Yatak odasına geri dönüp omzunu tekrar salladım. "Courtney."
Inledi.
"Uyanıp biraz su içmen lazım."
"Sonra," diye mırıldanarak battaniyeyi tekrar başına çekmeye çalışıyor ama onu durduruyorum.

"Şimdi. Sonra tekrar uyuyabilirsin."

Bunların ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum, ama zararı olmaz. Ve yardım ettiğimi hissetmek için bir şeyler yapmazsam, kendimi kaybedeceğim.

Gözleri sonunda açıldı ve su şişesini onun önüne uzattım.

Ellerini battaniyenin altından çıkararak şişeyi benden alır. Courtney başını kaldırır ve kısa pipetten bir yudum almasını beklerim.

"Aç," diye ısrar ediyorum.

"Aç ağzını," diye ısrar ettim.

Bir kez olsun tartışmadan dudaklarını araladı ve ben de uzanıp hapları ağzına attım.

Daha fazla su içip hapları yuttu. "Aferin kızıma," diye övdüm onu. "Biraz daha."

Başını yastığa geri bırakmadan önce bir yudum daha alır.

Elinden suyu alıp sert yatağın üstündeki ranzaya koyuyorum.

Dolaplarımdan birinde bir ısıtıcı var ama onu sonra alacağım.

Şimdilik ben onun ısıtıcısı olacağım.

Sadece boxer ve çoraplarım kalana kadar soyunurum, sonra onun arkasına yatakya girerim.

Courtney, ona çarptığımda hoşnutsuz bir ses çıkarır. Ama battaniyenin altına girip kolumu onun beline dolayarak onu kendime doğru çekerken, memnun bir nefes alır.

Hâlâ gergin. Hâlâ yanına kıvrılmış durumda.

Bir kolumu yastığının altına sokup, sırtını mümkün olduğunca göğsüme doğru bastırıyorum.

Daha az giyinmiş olsaydı daha iyi olurdu, ama su içmek bile onun tüm enerjisini tüketmişti. Onu soyup soğana çevirmeye çalışmayacağım.

Cilt teması arayarak, üstteki elimle onun elini arıyorum.

Ellerimiz battaniyenin altında, avuç içleri birbirine değecek şekilde kenetlenmiş, ama parmakları hala soğuk.

Parmaklarımı avucunun arasına sıkıştırıp, elimi kullanarak onun elini benimkine kadar itiyorum. Diğer eli benimkinin üstünde duruyor.

Parmağımızı sıkınca beni şaşırttı. "Böyle iyi mi?" diye sordum, hareket etmek niyetinde değildim.

O başını sallar. Nefesi bir kez kesilir. Sonra nefes verir ve bana yaslanarak gevşer.

Gözlerimi kapatıp sesimin sakin olmasını sağlamaya odaklanıyorum. "Tatlım, ne yedin?"

Bu sevgi sözcüğü doğru geliyor. Ve kollarımdaki kişiye olan duygularıyla savaşmayı bırakıyorum.

"Midem değil," diye cevapladı uykulu bir sesle.

"Hayır, yemek olarak ne yedin demek istedim." Sesimi onun sesine uydurarak alçak tutuyorum.

"Öğle yemeğini Food Hall'da yiyorum. Senin dediğin gibi."

"O sadece öğle yemeği." Ses tonumu sabit tutmak gittikçe zorlaşıyor.

"Ama misafir yemeği yiyebilirim, değil mi?" Sorusunda yorgun bir kafa karışıklığı var.

"Evet, misafir yemeklerini her zaman yiyebilirsin." Kolumu esneterek onu daha sıkı sararım. "Ama kahvaltıda ne yiyorsun? Ya da misafirler yokken akşam yemeğinde?"

Ve neden bunu şimdi soruyorum?

Neden daha önce merak etmedim?

Neden düşünmedim ki?

"Yemeğim var." Sanki içinden geldiği gibi söylüyor. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Ağzımı açıyorum ama o devam ediyor. "Bazen yemek salonunda tost yapıyorum." Sesi neredeyse sarhoş gibi, belli ki tekrar uykuya dalmak üzere. Ama bu onu dürüst yapıyor. Ve onunla böyle konuşmanın etik olup olmadığı umurumda değil. Gerçek bir cevap alabilmemin tek yolu bu gibi geliyor. "Ama ben takip ettim."

"Takip mi ettin?" Soru bozuk çıkıyor. "Tostu mu?" O mırıldanıyor. "Öylece sana geri ödeyebileyim."

"Courtney..."

Tostun parasını bana geri ödemene gerek yok.

Söylemek istediğim bu. Ama dikenli tel boğazıma kadar ulaşmış. Ve hiçbir şey söyleyemiyorum.

"Ama ay sonuna kadar." Derin bir nefes alır ve bana daha da yaklaşır. "O zaman iyi ramen de alırım."

Gözlerimi kapatıyorum.

Lanet olası iyi ramen.

Ayın sonunda öde.

Nefes alıyorum.

Eğer iyi ramen almak için bekliyorsa, soğuk algınlığı ilacı almayı düşünmediğini sanıyorum.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Yine parmaklarımı sıkıyor. "Bu çok güzel."

Courtney rahatlayıp tekrar uykuya dalarken, ben tam bir zihinsel çöküntünün eşiğindeymişim gibi hissediyorum.

Kalbimdeki çarpıntının onu uyanık tutacağını sanıyorum, ama onu kucakladığımda, bir kez daha bilincini kaybediyor.

Hâlâ taktığı şapkanın arkasına burnumu gömüyorum. Nasıl yanımda uyuyabiliyor... Bana nasıl güvenebiliyor...

Dizlerimi bükerek uyluklarım onun uyluklarına değecek şekilde yatıyorum.

Düşüncelerim karmakarışık, kızımın etrafına sarılmış yatıyorum, vücudumun onun vücudunu ısıtmasını istiyorum.

Ona yardım etmem gerekirken, şimdiye kadar tek yaptığım onu hayal kırıklığına uğratmak.

Charlea 1oh

COUAIFEY

MESANEM BENI UYANDIRIR.

Sterling burada mı diye merak ederek yataktan kalkıyorum.
Ama düşünemeyecek kadar uykuluyum.

DUDAKLARIMIN ARASINA BİR HAP DAHA SIKIŞTIRIYORUM.

Bir yudum daha su içiyorum.
Sonra ağzıma bir bardak tutulur ve meyveli ve ilaç gibi bir şey içerim.
Kabinin içinden mekanik bir uğultu geliyor. Ama Sterling uyumaya
devam etmemi söylüyor.
Ben de öyle yapıyorum.

BİR ŞEY BENİ UYANDIRIYOR.

Matkap sesi gibi.
Ama odayı dolduran sıcaklık çok hoş. Uyku beni
tekrar bulur.

GÖZLERİM AÇILIYOR.

Bir an hareketsiz kalıp vücudumu kontrol ediyorum.

Başım o kadar ağrımıyor.

Yutkunuyorum ve bu da iyi geliyor.

Parmaklarımı ve ayak parmaklarımı
esnetiyorum.

Kaslarım ağrıyor, ama muhtemelen uzun süre yatakta kaldığım içindir.

Sonunda perdelerin arasından sızan parlak gün ışığını fark ediyorum.

"Kahretsin." Alarmı kurmayı unuttuğum için sinirlenerek inlerim.

Bugün misafirler geliyor ve kabinleri hazırlayamadım.

Ranzanın kenarından yuvarlanırken, bacaklarımın titrediğini ve neredeyse
yere düşeceğini unutarak yatağın yumuşaklığına hayran kalıyorum.

Ranzanın kenarından tutunarak dik durmaya

çalışıyorum. "Tamam. Biraz daha yavaş."

Dengemi bulmak için zaman ayırıyorum ve sonra bırakıyorum.

Kapının üzerindeki perde kapatılmış. Sterling buradayken yapmış olmalı.

Perdeyi açarken onu düşününce yanaklarım kızardı.

Her şey biraz bulanık ama beni kontrol ettiğini hatırlıyorum. Bana su verdi
ve...

Duvara yaslanıyorum.

Nasıl...?

Ne

zaman...?

Gözlerim yaşlarla doluyor.

Yerin ortasında bir ısıtıcı var. Daha önce duyduğum uğultunun kaynağı bu,
tüm kabini harika bir sıcaklıkla dolduruyor.

Ve...

Boğazımda yarı gülme, yarı hıçkırık bir ses

çıkıyor. Bir mini buzdolabı var.

Sade siyah, yeni kare masanın üstünde, en uzak köşeye sıkıştırılmış.

Katlanabilir bir masa. Özel

bir şey değil.

Ama mini buzdolabını ve mikrodalgayı taşıyacak kadar sağlam.

Masanın iki açık tarafında da uyumlu katlanır sandalyeler var. Önemli bir özelliği yok.

Ama oturmak için yeterince sağlam.

Odayı geçip titrek ellerimle buzdolabını açıyorum. Doludur.

Şarküteri eti ve dilimlenmiş peynir. Gazoz kutuları. Bir kavanoz reçel. Bir çeşit süt ve küçük portakal suyu şişeleri.

Buzdolabını kapatıp yavaşça arkanı dönüyorum.

Tezgahın üzerinde, su ısıtıcımın yanında, bir yığın soğuk algınlığı ilacı var. Çok fazla. Panik içinde alışveriş yapıldığına dair kanıtlar, görünen her türlü burun tıkanıklığı ilacı, ateş düşürücü, öksürük kesici ve bağışıklık güçlendirici satın alınmış.

Gereksiz. Abartılı. Ve birinin benim için yaptığı en güzel şey.

Neredeyse hala kendimi kötü hissetmek, bunun gerçek bir soğuk algınlığı olmasını ve 24 saatlik bir şey olmaması için dilerdim, böylece tüm bunları kullanabilirdim.

"Ah, Sterling," diye fısıldıyorum.

Şükran, suçluluk ve şaşkınlık duyguları içimi kaplıyor.

Gözlerim lavabonun üzerindeki dolaba kayıyor.

Oraya bakmış olmalı. Ne kadar az

şeyim olduğunu görmüş olmalı.

Yutmak zor, ama hastalıktan değil.

Yavaşça lavaboya doğru ilerleyip dolabın kapısını açtım.

Yiyecek rafım... doluydu.

Üç paket mikrodalgada ısıtılabilir çorba.

Bir sıra *mikrodalgada ısıtılabilir* Asya usulü erişte.

Kraker ve ekmek. Aromalı yulaf ezmesi paketleri ve jöle içinde meyve parçacıkları olan küçük kaplar.

Çok fazla.

Çok fazla.

Nereye gittiğimi bile fark etmeden kapıya doğru sendeleyerek ilerliyorum. Sterling'i bulmalıyım.

Hepsini geri götürmesini söylemeliyim.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve kendime bunun hala yüzde yüz iyi hissetmediğim için olduğunu, bu adamın benim için olması gerekenden daha fazla anlam ifade etmeye başladığı için olmadığını söylüyorum.

Bu adamın bir gecede kaderimi tersine çevirmiş olması yüzünden değil.
Kapı kolunu çektim ama kapı açılmadı.
Elimdeki mat siyah kolu ve üzerindeki sürgüye bakıyorum.
Bana kapım için bir kilit vermişti.
Açıklayamadığım gözyaşları yanaklarımdan süzülür ve sürgüyü açarım.
Kapı sert bir sesle
açılır.
Kilit sağlam.
Kapıyı açtığımda, bir şey ayaklarıma düşüyor. Klipsli
dosyam.
Elimi kapıda tutarak eğilip onu aldım. Diğerlerinin üzerine yeni
bir sayfa tutturulmuştu.

*Kabinler hazır. Konuklar
saat üçte geliyor. Akşam
yemeği saat /ive'de.
O zamana kadar dinlen.
Bu bir emir, Cookie.
PS: Kilit kodu 5683.*

Klipboardu göğsüme sıkıca bastırıyorum.
Ve kalbim Bay Black için fazladan bir kez daha atıyor.

Bölüm 107

COURTNEY

PARMAK UCUMDAKI ACI, DIKKATİMİ ÖNÜMDEKİ YEMEK SALONUNDAN
Salonundan uzaklaştırıyor.

Ellerimi gevşetmeye zorlayarak nefes alıp adımlarımı sabit tutuyorum.

Konuklar gelmeden önce duş alıp kabinime döndüm. Sonra Sterling'in emrettiği gibi biraz çorba içip kestirdim.

Ama şimdi akşam yemeği vakti.

Geçen seferki gibi olursa, çalışanlar bu akşam da çoğunlukla birlikte yemek yiyecek. Ama iş arkadaşlarımı görmekten endişelenmiyorum.

Sadece patronum.

Ve tam olarak *endişeli* de değilim. Sterling'i göreceğim için heyecanlıyım. Sadece onunla konuşmak istemiyorum.

Arkamda sesler geliyor, akşam yemeği için bu tarafa gelen daha fazla insan var, ama hiçbiri Sterling'e benzemiyor, bu yüzden kapıyı açıp Yemek Salonu'na girerken bakışlarımı öne doğru çeviriyorum.

Oda kalabalık ve sohbet sesleriyle gürültülü.

Masaların dolma durumuna bakılırsa, yine iki grup aynı anda gelmiş gibi görünüyor. Ve umduğum gibi, en uzak masa sadece Black Mountain çalışanları.

Sterling'i görmek bir saniye sürüyor.

Sırtım ona dönük, tezgahın önünde Cook ile konuşuyor.

Omuzları yeşil ve gri flanel gömleğinin sınırlarını zorluyor. Gözlerimi indiriyorum.

O kot pantolonun içinde poposu
muhteşem görünüyor. Ben de
istiyorum...

Biri omzuma çarpıyor. "Üzgünüm, Court." Simpson gülerek başını sallıyor ve yanıma yaklaşıyor. "Çok acıkmışım, gözüm görmüyor."

Adama gülümsüyorum. "Önemli değil."

Adam başını sallar. "İyilik ettin." İki yabancı, yemek almak için kısa kuyruğa girerken yanımdan geçer. "Daha iyi misin? Hasta olduğunu duydum." Sesindeki içten endişe, onun kızları olduğunu ve bana onları hatırlattığını söylediğini hatırlatır.

Ona içten bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Daha iyiyim, teşekkürler."

Bir an, kabinimdeki yeni eşyaları biliyor mu diye merak ediyorum, ama sanmıyorum.

"Buna sevindim." Ellerini ırpar. "Hadi yiyelim."

"Önden buyurun." Onu işaret ederek ilerlemesini işaret ediyorum. "Önce Bay Sterling'e bir şey göstermem gerekiyor."

Arkamda bir kahkaha duyulur ve ikimiz de Glen'e döneriz. "Sen onun adıyla hitap etmeyi hatırlayana kadar sana Bayan Courtney diye sesleneceğim."

"Kimin adıyla?" Derin bir ses yanımdan geliyor. Kim olduğunu görmek için başımı kaldırmama gerek yok.

Ama yine de bakıyorum.

Koyu renkli gözler benimkilerle buluştu.

"Senden bahsediyor, patron," Glen benim için cevaplar.

Sterling kaşlarını kaldırır.

Glen'e ispiyonculuk yaptığı için sahte bir bakış atıyorum. Ama bana mükemmel bir fırsat verdi.

Sterling'e dönerek, "Sadece akşam yemeğinden önce sana bir şey göstermek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylüyordum" dedim.

Sterling tabağını kaldırır. "Sıcakken önce ye. Sonra gösterirsin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak tartışmak istiyorum, ama burada benim için iyi bir argüman olmadığını biliyorum.

Ayrıca, barbekü köftesi ve sarımsaklı patatesleri görünce midem guruldamaya başladı.

"Yemeğini al, Court." Sesi nazik. Ve sadece ses tonundan, bana başka bir isim vermek istediğini anlayabiliyorum.

Ama söyleyemez.

Çünkü burada kimse aramızda neler olduğunu bilmemeli. Cevap vermek yerine başımı sallayarak Glen ve Simpson'ın yanına geçiyorum.

Kısa süre sonra, tabaklarımız buhar çıkan yemeklerle doldu ve üçlü olarak *alışanların masasına* doğru yürüdük.

Leon ve Fisher çoktan karşılıklı oturmuşlar. Simpson, Leon ve Sterling'in arasındaki boş yere oturur. Glen ise Sterling'in tam karşısına geçer ve Glen ile Fisher arasında, Sterling'in bir koltuk ötesinde tek boş yer kalır.

Cook, misafirler varken tezgâhtan nadiren ayrılır, bu yüzden altı kişi bir masaya biraz sıkışık da olsa rahatça sığarız.

"Daha iyi misin, Court?" Leon, ağzı köfteyle dolu olarak sorar.

Çatalımı kaldırmış, ilk patates lokmasını dudaklarımdan birkaç santim uzakta tutuyorum. "Bunu ona zaten sordum." Simpson, Leon'u görebilmek için öne eğiliyor.

etrafında görebilmek için öne eğilir.

Sterling de hafifçe öne eğilmiş, yemeğine odaklanmış, kenara çekilmiyor.

Gülümsememek için patatesi ağızma tikiyorum.

Neden onun biraz pislik gibi davranması bana komik geliyor bilmiyorum. Ama sanırım birinin özel bölgesini emmek insanın bakış açısını değiştirebiliyor.

Sonra Sterling'in bugün benim için aldığı tüm şeyleri hatırladım ve yüzümdeki gülümseme birden ağırlaşarak kayboldu.

Bütün bunları satın almasa bile. Masa, sandalyeler, mini buzdolabı ve mikrodalga fırın evinde olsa bile, yine de bana getirdi. Ve bütün o yiyecekleri ve ilaçları almak için markete gitmiş olmalı.

Bunu yapmasını istemedim.

Kendini mecbur hissetmesini istemedim.

Çalışanların işleriyle ilgili konularda bana diğer çalışanlardan farklı davranmasını istemiyorum. Ve yaşadığım yer ve sahip olduğum şeyler çalışanların işi.

İş dışında yaptıklarımız ise tamamen başka bir konu. Bu yüzden onunla konuşmam gerekiyor.

Ama dediği gibi, sıcakken yiyelim bari.

Çatalımın ucuyla bir parça köfte kesiyorum.

Lezzetli baharatlarla tatlandırılmış sulu et, damak tadımı şenlendiriyor ve bir yemeğin bir seferinde bu kadar kötü, bir seferinde bu kadar lezzetli olabileceğini merak ediyorum.

Çocukken annemle yediğim dondurulmuş yemekleri hatırlayarak bir lokma daha alıyorum.

Yaşadığımız karavan küçüktü. Sıkış tıktı.

Arkada bir platform yatak vardı. Altındaki boşluk depo olarak kullanılıyordu, ama annem oraya bir futon yatak sıkıştırmıştı ve o benim yatağımdı.

Küçükken çok eğlenceliydi. Saklanabileceğim kendi mini mağaramdı.

Bazı geceler, fırtınadan korktuğumda ya da annem *morali bozuk* olduğunda, başını yatağın ayak ucuna koyar, böylece başı benim başımın üstünde olurdu ve elini aşağıya doğru uzatırdı.

Parmaklarımızı birbirine dolayarak bana hikayeler anlatırdı.

Planladığı bir gelecek hakkında.

Parıldayan yaratıkların olduğu sihirli bir dünyadan. Hiçbir şeyden.

Ve o geceler mükemmeldi.

Ama diğer geceler, küçük kabin tarzı masayı paylaşmadan önce sırayla mikrodalgayı kullanırken, iki kişiye yemek yapmanın ne kadar pahalı olduğunu mırıldanırdı. Karavanın ne kadar kalabalık olduğunu. Hiç mahremiyeti olmadığını.

Sanki aç kalmak benim seçimimmiş gibi. Ya da doğmak.

Dondurulmuş köfte yerken yaptığı yorumları hatırlıyorum.

On dört yaşındaydım.

Ertesi gün ilk işime başladım.

Muhtemelen yasadışıydı. Ama nakit para alıyordum ve kendi yemeğimi alabiliyordum.

Ve bunu yaptım.

Sonraki on altı yıl boyunca.

O günden beri kimse bana yemek almadı. Öyle değil. Market alışverişi değil. Sterling'e kadar.

Bölüm 108

Sterling

COURTNEY YEMEK YERKEN SESSİZ KALIR VE KİMSE ONU RAHATSIZ ETMEZ.

Herkes onun kendini iyi hissetmediği için hala yorgun olduğunu düşünüyor, ama bana baktığında gözlerindeki ifadeyi gördüm.

Çelişkiliydi.

Ve bana göstermek istediği şeyin hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Ve *bana göstermek istediği* şeyin hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Courtney bana teşekkür etmek ve aynı zamanda her şeyi geri almamı söylemek istiyor.

Buna tüm paramı bahse girerim.

Courtney tabağını temizleyene kadar bekleyerek, avuçlarımı masaya bastırdım. "Court, değiştirmen gereken o kelepçeyi bana göstermek istiyor musun?"

Bana gözlerini kırıyor, koyu kirpikleri yanaklarını süpürüyor.

Sorum çok netti. Reddedemeyeceği bir soru.

Ve bu soru, sorgusuz sualsiz depo kulübesine gitmemizi sağlayacak.

Tabii ki, garaj yolunu geçtikten sonra onu kapısına götürüp yatmasını söyleyeceğim.

Charlea loç

COUAIFEY

"UH, TAMAM. EVET." SONUNDA STERLING'E CEVAP VERİYORUM.

Onun benimle aynı oyunu oynadığını anlamam çok uzun zaman aldı.
bunu fark etmem çok uzun sürdü.

İki kişi masada kalırken, ikisi bizimle birlikte ayağa kalktı.

Sterling, yol boyunca sessizce yanımda yürüyor. Diğer ikisi Bunk House'a doğru ayrıldıktan sonra da sessizliğini koruyor.

Biraz daha ilerleyip, bizi görüş alanından çıkaracak bir virajı döndüğümüzde, elini belimin arkasına koydu.

Halka açık bir yerde dokunduğumuz için gerilmedim, aksine vücudum gevşedi.

Sterling hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var, ama neden beni güvende hissettirdiğini açıklamasına gerek yok. Öyle hissettiriyor işte.

Botlarımız garaj yolunda çıtır çıtır sesler çıkarırken, sonunda yanımdaki adama bakıyorum.

Kesilmiş, kısa sakalı bakışlarımı çeker ve gözlerimi ona çevirdiğimde, o çoktan gözlerime bakıyor.

Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor. Ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Beğendiğin bir şey mi gördün?" Sesi, sorusu kadar küstah. Gözlerimi deviriyorum. "Sadece gri saçlarını fark ettim."

Gözlerini kısıyor. "Ukala."

Küçük bir kahkaha kaçıyor. "Kaba."

Sırtımdaki eli omurgamdan yukarı kayarak omzuma geçer. Sonra Sterling beni yanına çekerek beni şaşırtır.

Nefes veriyorum.

"Sterling..."

"Bekle." Nazikçe söylüyor. Ben de bekliyorum. Depo kulübesine varana kadar konuşmak istediğini varsayıyorum.

Ama sonra benim kulübeme giden dar toprak yola saptı.

Merdivenlerin dibinde dururuz. Kolunu omuzlarımdan indirir ve birbirimize döneriz.

Dudaklarımı aralıyorum ama Sterling'in büyük eli ağzımı kapatıyor, diğer eli ise başımın arkasına geçerek beni yerinde tutuyor. "Hayır."

"Hayır mı?" Elinin altında mırıldanıyorum.

O başını sallar. "Hayır, sana yiyecekleri geri vermeni isteyeceğine izin vermeyeceğim. Ya da masayı ya da aletleri." Gözlerime bakar ve şaşkınlığımı görebildiğini anlarım. "Önümüzde uzun bir yol var, ama seni anlamaya başlıyorum, Cookie. Anlıyorum." Gözlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde eğilir. "Ama sen benden hiçbir şey istemedin. Bana hiçbir borcun yok. Yemek ya da lanet olası ısıtıcı için tartışmayacağım. Yarın sabah uyuyabilirsin, ama saat on birde elektrikçi ısıtıcıyı değiştirmeye geldiğinde uyanık ve giyinmiş olacaksın. O zamana kadar elektrikli ısıtıcıyı açık bırak." Elini yavaşça ağzımdan çekiyor. "Anladığını söyle."

"Sterling, yapamam..."

Avuç içi yine ağzımı kapattı. "Ne söyleyeceğini söyledim, Courtney. Benimle tartışma."

Kötü niyetli değil; sesi sadece... ciddi. Ve bunu bacaklarımdan arasında hissediyorum.

Hafifçe başımı sallıyorum.

Elini tekrar indiriyor. "Söyle."

"Anlıyorum," diye iç çekiyorum. "Ama katılmıyorum..."

Beni döndürüyor ve elini tekrar ağzımın üzerine kapatıyor. Nefesini yanağımda hissediyorum.

Burnu kulak kepçemin üzerinde kayıyor. "Her zaman benimle kavga edecek misin, tatlım?" Şakaklarıma derin bir nefes verirken cildimde bir titreme hissediyorum. "Bana göre sorun yok." Saçıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ama bugün değil."

Sonra beni merdivenlerden yukarı çıkarır ve boş eliyle kapıyı açmak için beni geçer.

Eşikte duruyoruz, eli hala ağzımın üzerinde, sert vücudu sırtıma yapışmış.

"Bir kurabiye al, sonra uyu."

Patronumun hafif bir itmesiyle kabine giriyorum.

Sterling kapıyı kapatıyor ve ben tüm bu olay karşısında şaşkın bir şekilde dururken, sürgü kilidi arkamda gıcırdayarak kapanıyor.

O imkansız bir adam.

Yumuşak bir his kalbimi sarıyor.

O imkansız biri.

Bütün bunları kabul edebilecek miyim bilmiyorum, ama bu gece...

kabul edeceğim. Ve o kurabiyeleri arayacağım.

Bölüm 110

Sterling

BİRİ BANA COURTNEY'DEN KAÇIP KAÇMADIĞIMI SORSA, HAYIR DERDİM.

Ve yalan söylemiş olurum.

Dün akşamki köfteden sonra, söyleneni yapıp kabinine kaldı.

Biliyorum çünkü izledim.

Ve bugün, yeni süpürgelik ısıtıcısı takılırken kadınlar tuvaletini temizlemesini söyledim.

Bu meşru bir görev, daha önce içeriye bakıp her yerin tertemiz olduğunu kontrol etsem bile. Orada küçük kaktüsünü de gördüm, bu yüzden Courtney'nin sevdiği bir yer olmalı diye düşündüm.

Tuvaleti sevmek ilk bakışta garip gelebilir, ama bütün bina ona ait. Yani bir tür sığınak olarak mantıklı.

Elektrikçi oradayken tüm zamanımı onun odasında geçirdim, ne olmuş yani? Onu, Courtney'nin eşyalarını karıştırırken yalnız bırakamazdım.

Ve elektrikçi gittikten sonra, yatak odasına girip günler önce aldığım iç çamaşırını yeni, biraz kullanılmış bir iç çamaşırıyla değiştirirsem...

Eh, ben hiç dengeli bir adam olduğumu iddia etmedim.

Yatak odamda dururken, cebimde hâlâ duran yumuşak kumaşı parmaklarımla buruşturuyorum.

Courtney'nin ışıkları hala açık, ama eminim yakında yatacaktır. Onunla birlikte olmak istiyorum.

Yatağına girip vücudumu onun vücuduna dolamak istiyorum. Yine.

Ama dinlenmesi lazım. Artık düzgün ısıtılan bir kabini olduğuna göre, ben onu rahatsız etmeden daha iyi uyuyacağına eminim.

Bu yüzden uzak duruyorum.

Geceleri, yüzde yüz kendine gelmesi için. Gündüzleri ise, kabinindeki yeni eşyalar hakkında benimle tartışmaması için.

Bu doğru karar.

Bundan eminim.

Ama yarın, Fisher'ın grubuyla birkaç gece dışarı çıkacağım ve onu görmeden o kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bölüm 111

COURTNEY

TELEFONUM ÇALİYOR, AMA TANIMADIĞIM BİR NUMARA.

Telefonu masanın üzerine bırakıp Spike'ın etrafına küçük siyah pelerini sabitlemeye devam ediyorum. Klasik cadı şapkasıyla uyumlu bir aksesuar.

Telefonum bir mesajla titriyor.

Aynı numaradan gelmiş.

Bilinmeyen: Telefona cevap ver, Cookie.

Dudaklarım aralanıyor.

Sterling?

"Tabii ya." Kendime gözlerimi devirdim. Bana Cookie diyen başka kimse yoktu. Bilinmeyen numara aradı.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Onunla konuşmak istiyorum. Sesini duymak istiyorum.

Ama Sterling bu sabah benden kaçarak gitti, bu yüzden şu anda ona biraz kızgınım.

Cevap vermeden önce bir kez daha çaldırıyorum. "Merhaba, Sterling."

Hattın diğer ucunda, takdir gibi gelen düşük bir uğultu var. "Court."

Benim uğultum o kadar takdir dolu değil. Bana Court diyorsa, bu demek ki biri bizi duyacak kadar yakınlarda.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, efendim?" Bu ima dolu bir cümle olarak algılanırsa, bu onun sorunu. Ben sadece soruyorum.

O homurdanıyor. "Fisher yemeklik yağı unutmuş."

"Yemin ederim koydum." Arka planda Fisher'ın itiraz ettiğini duyuyorum.

"Senin kamyonetine koyduğumu hatırlıyorum."

Sterling yine homurdandı. "Yarın akşam yemeği için lazım. Sanırım yemek salonundaki tezgahın üstünde. Dörtten önce buraya getirebilir misin?"

"Tabii. *Burası* neresi?"

"Yol tarifini gönderirim. Bazı yerlerde sinyal çekmeyeceği için çevrimdışı haritaları indir." Sesi ciddi, bu yüzden dediğini yapmaya karar veriyorum.

"Tamam. Başka bir şey getirmemi ister misin?" Benzin parasını geri ödeyecek mi bilmiyorum, ama yakın zamanda market alışverişi yapmam gerekmediğinden, masrafı göze alabilirim.

"Hayır. Sadece yağ ve gece çantan." "Tamam.

Bekle. Ne gece çantası?"

"İki saatlik yol. Balık kızartmasını yedikten sonra hava kararmış olur." Sesinde emir var. "Karanlıkta eve araba kullanmayacaksın, Court."

Dişlerimi alt dudağıma bastırdım. "*Çadırd*a mı uyuyacağız?"

Sterling'i gerçekten görmek istiyorum, ama yerde uyumak konusunda emin değilim.

"Hayır. Ortak bir kulübe." "O

bir kulübe," diye bağırdı Fisher.

Sterling derin bir nefes alır. "Orası lanet olası bir kulübe değil. Ranzalar, pencereler ve şömine var."

"Elektrik ve su yok," diye ekler Fisher.

"Su var," diye karşı çıkar Sterling. "Sadece dışarıda." "Tuvaletin yanında."

Tuvalet yorumuna burnumu kıvrıyorum.

Ortak oda ve elektriği olmayan banyo. Kesinlikle seksi bir kamp gezisi *değ*il.

"Onu dinleme," der Sterling telefona. "Sadece eşyalarını topla, Court. Ve bana gel."

Sterling'in önümde diz çökmüş, benim dört ayak üstünde olduğum bir görüntü gözümün önüne gelir ve nefesim kesilir.

Sterling bana düşük bir uğultu çıkarır, sonra arama kesilir.

"BURADA YAZIYOR," DIYORUM JEEP'IME, DAR ÇAKIL YOLDA YAVAŞÇA İLERLERKEN.
dar çakıllı yolda ilerlerken.

Sterling'in verdiği talimatları izledim. Ve tam zamanında geldim. Ama kulübe ya da baraka gibi bir şey görmüyorum. Fisher'ın ya da Sterling'in kamyonları da yok.

Telefonumdaki GPS'e tekrar baktım.

Hala buradayım diyor.

Yukarı bakıp çığlık atarak frenlere basıyorum.

Sterling, sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi başını salladı. Sanki az kalsın onu ezip geçmeyecektim.

Kapıma yaklaşıyor ve ben bir elim hala göğsüme bastırılmış halde kilit açma düğmesine basıyorum.

"Seni öldürebilirdim," diyorum nefes nefese.

Sterling gözlerini devirir. "Saatte iki mil hızla gidiyordun."

Ellerimi kucağıma indiriyorum. "Yavaş bir ölüm olurdu."

Ağzının kenarı şakacı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Vites kolunu park konumuna al."

Diğer araçları görmüyorum ama dediğini yapıyorum. "Nereye..."

Sterling dizlerimi tutup beni döndürdü, böylece ayaklarım Jeep'in dışına sarktı ve ona dönük kaldım.

Sterling bir eliyle boynumun arkasını kavrar. "Çabuk öp beni."

Ağzımı ağzına çekti. Ve ben ona eridim.

Başka seçenek yok.

Başımı eğiyorum.

Dili dudaklarımı okşadı. Ve ben ona kendimi açtım.

Öne doğru ilerler, boş eliyle belimi kavrar ve kalçalarıyla dizlerimi ayırarak olabildiğince yaklaşır.

İnliyorum.

O çok... seksi.

Dokunuşu. Dili. Vücudu.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum.

Güçlü kasları parmaklarımın altında geriliyor.

Ellerimi omuzlarına kaydırırken ağzımı daha da açıyorum.

Sterling avucunu boynumdan aşağıya doğru kaydırıyor ve kolunu sırtıma doluyor.

Ona doğru eğiliyorum. Onun beni sıkıca sarmasını arzuluyorum. Daha da eğiliyorum, sonra koltuğun kenarından kayıyorum.

Bağırıyorum ama Sterling'in dudaklarının benim dudaklarıma dokunduğunu hissediyorum.

Düşmüyorum.

Tabii ki düşmüyorum.

Sterling beni daha sıkı sarar ve kollarının arasına alır. Yürümeye başladığında öpücüğü keserim.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese, bu adamla öpüşmekten soruyu çıkarmaya çalışıyorum.

"Araba kullanıyorum." Neyse ki Sterling de, Jeep'in önünden dolanırken benim kadar nefes nefese.

Bunu öpüşmeden kaynaklandığını, taşımaktan değil, diye düşünmeye çalışıyorum. "Tamam," diyorum, bacaklarımı onun kalçalarına sıkıca sararak.

Onun planının ne olduğu umurumda değil. Tek odaklandığım şey aramızdaki sürtünme.

Her adımda, penisi tam istediğim yerde, kot pantolonumun dikişine baskı yapıyor.

Sadece yeterince sert değil.

"Kapıyı aç, Courtney."

Etrafıma bakıyorum ve yolcu tarafındaki kapıda olduğumuzu görüyorum.

Sterling'i bir elimle bırakıp kapı kolunu tutup kapıyı açıyorum.

Sterling beni koltuğa oturtacakmış gibi hareket ediyor. Ama duraksıyor, sonra sırtımı Jeep'in yan tarafına bastırıyor.

Beni sıkıca sararken kalçalarını uyluklarımla birleşim yerine doğru sallıyor.

"Lanet olsun." İnliyor ve tekrar yapıyor. "Seni görmek istedim, ama seni bu kadar yakınımda tutup sikememek beni öldürebilir."

Başımı araca yaslayıp onun inlemelerine eşlik ediyorum. Sterling'in beni sikmek istediğini itiraf ettiğini duymak...

Parmaklarım omuzlarını tırmalıyor.

Bunu çok istiyorum.

Ellerinden biri kışımı kavramak için hareket etti. "Bu benim kefaretim."

Tırnaklarımı boynunun arkasından saçlarına doğru sürükledim. "Cezam mı?"

O başını sallar ve burnunu şakağıma bastırarak koklar. "O yağı kamyonetimden aldım."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürer.

Ve anladığımda, kahkahalarım patladı. "Fisher onu paketlediğinden çok emindi."

"Bana söylemezsin, değil mi?" Her kelimeyle dudakları cildime değiyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor.

Başımı hafifçe salladım. "Açıklaması biraz zor olur."

Sterling, bizi aracın yanından uzaklaştırıp beni koltuğa indirirken homurdandı.

Onu yavaşça bırakıyorum ve vücutlarımız birbirinden ayrılıyor.

Sterling ayağa kalkıp bana bakarken, aramızda söylenmemiş bir anlaşma var.

Kimsenin bizim hakkımızda bir şey bilmesini istemediğimiz konusunda.

Patron-çalışan ilişkisi açısından.

Özel muamele görme olasılığı açısından. Her şeyde

ona güvendiğim açısından.

Sadece birkaç kez oynadığımız gerçeğini saymıyorum bile.

Sterling *benimle yatmak* istediğini söylemiş olsa bile, söylemedi.

Doğru, Sterling yanımdayken ya da yokken hissettiğim duygular, sadece fiziksel bir ilişkiden daha büyük gibi görünüyor. Ama gerçek şu ki, birlikte yatmadık.

Birbirimizi pek tanımıyoruz.

Ve sözleşmeme göre, sadece Aralık sonuna kadar buradayım. "Ayaklarını içeri sok." Sterling'in sesi alçak, sanki benimle aynı şeyi düşünüyor gibi.

Onunla bu konuda konuşmak yerine, korkak olduğum için itaat ediyorum ve yüzümü öne çeviriyorum.

Kapımı dikkatlice kapatıyor, sonra Jeep'in ön tarafına dönüp neden burada olduğumu düşünüyorum.

Beni görmek istemişti.

Beni o kadar çok görmek istiyordu ki Fisher'ın valizini sabote etti.

İçimde bir ampul patladı.

Onlar yola çıkmadan önce o yağı kamyonetinden çıkarmıştı. Beni görmek isteyeceğini önceden biliyordu. Bu sinsî hareket önceden planlanmıştı.

Sterling sürücü koltuğuna tırmanmaya başlar ama sığmayınca geri çekilmek zorunda kalır.

"Ne kadar kısasın?" diye şikayet ederken, koltuğun altındaki çubuğu kullanarak koltuğu geriye kaydırır ve tekrar koltuğa oturur.

"O kadar da kısa değilim." Hala rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken glmemeye çalışıyorum. "Araba kullanmayı gayet iyi biliyorum. Bana nereye gideceğimi syleyebilirdin."

"Doğru," Sterling sonunda vitesle takarak itiraf etti. "Ama o zaman seni böyle taşıyamazdım."

"Doğru." Onu taklit ediyorum. "Sen de yolun kenarında, patıkada, her neyse, orada kalabilirdin." n camdan dışarı doğru el sallıyorum. "nme atlamak yerine."

"Gözlerini yoldan ayırmasaydın. O zaman ormandan yavaşça çıktığımı görürdün."

"Evet, şey..."

"İyi argüman." Sterling bakışlarını öne doğru çevirir, ama gizli gülümsemesinin bir kez daha ortaya çıkmaya çalıştığını görebiliyorum.

Ben de onu kaburgalarının üstüne, yan tarafına drttm.

Kolunu o kadar hızlı indirir ki, ben de bir çığlık atarak geriye sıırarım.

Bana dar gözlerle bakar. "Ne yapıyorsun?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Gıdıklanır mısınız?" "Kesinlikle hayır."

Ağzım açık kalır. "İnanamıyorum. Bay Black gıdıklanıyor."

"Gıdıklanmadığımı söyledim."

"Duydum." Başımı sallıyorum. "Ve sen bir yalancısın."

Bana bir kez daha bakıyor. "Gıdıklanmadığını mı söylüyorsun?" "Asla böyle bir yalan söylemem."

Sterling kapısına yaklaşarak aramızdaki mesafeyi artırdı.

Ve sonunda kahkahalarımı tutamıyorum. "Sakin ol. Seni gıdıklamayacağım."

Dirsekleri hala sıkıca yanına bastırılmış durumda. "Mm-hmm."

Koltuğuma geri yaslanıyorum, sonra başımı çevirmeden, aramızdaki orta konsolda parmaklarımı gezdiriyorum.

Sterling'in eli birden uzanıp benim elimi tutar.

Sessizce sürerken kalp atışlarımı düzenlemeye çalışıyorum, ama tek düşünebildiğim onun sert parmaklarının tenimde bıraktığı his olduğundan etrafımıza odaklanmak zor.

El ele tutuşmak bu kadar... yoğun hissettirmemeliydi. Ama Sterling'le her şey yoğundu.

O böyle biri.

Dar yolda sarsılarak ilerlerken, bir köşeyi döndüğümüzde ağaçlar seyrekleşir ve önümüzde birkaç bina görürüm.

Önümüzde, sol tarafta, kiremit çatılı ve metal kapılı kare şeklinde bir tuvalet binası var.

Hala bir tuvalet, ama ormanın ortasında değil, bir dinlenme tesisinde görmeyi beklediğiniz türden bir şey. Dürüst olmak gerekirse, beklediğimden daha iyi.

Yine de kendi tuvalet kağıdımı getirdiğim için pişman değilim.

Tuvalet, park için ayrılmış arazi şeridinden birkaç metre uzakta yer almakta ve mahremiyet hissi vermektedir.

Park alanının tam karşısında iki kamyonet var: Sterling'in ve Fisher'ın.

Sağ tarafımızda ise bir çardak ve kulübe bulunmaktadır.

Çardak benzeri yapı, büyük, kare şeklinde bir piknik masasını örtüyor.

Kulübe, Fisher'ın dediği gibi tek odalı görünüyor ve ben de dahil olmak üzere herkes burada yatacak.

Sterling, Jeep'i kamyonetlerin yanına sürer ve park eder.

Motorunu kapatıp arabadan inmesini bekledikten sonra ben de arabadan indim.

Son birkaç gündür çok az çalışıp geç saatlere kadar uyuduğum için, dört misafirle fazla vakit geçiremedim. Ama iyi insanlara benziyorlar.

Hepsi kare masanın etrafında oturuyor, soğuktan rahatsız görünmüyorlar ama kalın giysiler giymişler.

Jeep'in arkasına doğru ilerlerken elimi sallayarak Sterling'e selam veriyorum.

Hepsi balıkla ilgili bir şeyler söyleyerek tezahürat yapıyorlar ve Sterling arka kapıyı açtığında kendimi gülümserken buluyorum.

Giysilerimin ve birkaç tuvalet malzemesinin bulunduğu sırt çantamı omzuna atıyor, bir eliyle yağ şişesini, diğer eliyle de yolda aldığım market poşetini alıyor.

"Ceketin nerede?" diye soruyor, ceket giymediğimi fark ederek. "Şey."

Omuzlarımı silkiyorum.

Sterling derin bir nefes aldı. "Kışlık montun yok mu?" "Hiç ihtiyacım olmadı."

"Şimdi ihtiyacın var."

Başımı salladım. "Yakında bir tane alacağım." Kafasını merakla eğdi ve ben parmağımı kaldırdım. "Sakın yapma, Bay Black."

"Sakın ne yapmayayım, Bayan Kern?"

Etrafa bakma isteğine direniyorum, çünkü bunun bizi suçlu göstereceğini biliyorum. Ama yine de yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Sakın gidip bana bir tane almaya kalkışma. Zaten yeterince şey yaptın. Eğer daha fazlasını yaparsan, tüm maaşımı sana geri ödemek için harcamak zorunda kalacağım."

Sterling bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi neredeyse kapatıyor. "Öyle bir şey yapmayacaksın, Cookie." Bana o kadar yaklaşıyor ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum. "Ve sana bir şey almak istersem, alırım."

Ellerimi yumruk yapıp yanlarıma indirdim.

Bu sahiplenme duygusuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Yoğunluğu çok fazla.

Ve samimiyeti kafa karıştırıcı.

"Sen çok..." Doğru kelimeyi bulamıyorum.

Lezzetli ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Ne o, tatlım?" Ona doğru sallandım.

Tatlım.

Neden bunu bu kadar çok seviyorum?

"Yağı aldın mı?" Fisher birkaç adım öteden soruyor ve ben neredeyse botlarımdan zıplayacağım.

"Lanet olsun." İki elimi göğsüme bastırıyorum. "Sizin neyiniz var?"

Fisher'ın kaşları kalktı. "Sizler mi?"

Kalbim hala göğsümde güm güm atıyor, ama iki adama elimi sallıyorum. "Siz, birdenbire ortaya çıkıp ortaya çıkan sizler."

Sterling hiç rahatsız görünmüyor. Sanki hiç şaşırmamış gibi ve Fisher'ın bize bu kadar yaklaşmasına aldırış etmiyor. *Uygunsuz bir şekilde* yakın.

"Ben birdenbire ortaya çıkmadım ki." Fisher burnunu çekerek, gözleri benimle Sterling arasında gidip geliyor.

Patronum başını salladı. "Yola dikkat etseydin..."

"Evet, evet, neyse." Onu başımdan savar ve elindeki market poşetini alırım.

Sterling onu benim ulaşamayacağım bir yere kaldırıyor.

"Ciddi misin?" Omuzlarımı indirip ona bir bakış attım.

"Ciddiyim. Güneş batmadan nehre bir bak. Biz akşam yemeğini hazırlarız." Sterling çenesiyle çardak yönünü işaret ediyor.

O yöne bakıyorum. "Nehir mi?"

Ve sonra onu görüyorum.

Çardakların ötesinde, arazi alçalarak geniş bir su şeridi ortaya çıkıyor. Çok güzel.

"Ama." Sterling'e döndüm. "Sana söylemem gereken birkaç şey var." Çantayı tekrar uzattım ama o uzun kollarıyla çantayı Fisher'a uzattı.

"Biz eşyalarını unutan aptallar olabiliriz," diyor Sterling ciddi bir yüzle, "ama eminim bir yolunu buluruz."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam. Hiçbir şey yapmayacağım."

"Kamyonetimin arka koltuğundan yedek ceketimi alacaksın." Sterling bana bir emir daha verir. "Sonra nehre gideceksin."

"Ben iyiyim, yemin ederim." Fisher'ın bize bakışlarını hissediyorum ve sesimi yumuşatmaya çalışıyorum. "İki kazak ve, şey, flanel gömlek giydim. Söz veriyorum, üşümüyorum."

Sterling sadece bana bakıyor.

Ve bakmaya devam ediyor.

Uzun bir nefes alırken burun deliklerim genişledi. "Tamam. Ceketini getireceğim."

"İyi..." Sterling, sözünün ardından başka bir kelime gelmesi gerektiğini düşünür gibi konuşur ama sözünü keser.

Bir saniye sonra yanaklarım kızarmaya başlar.

"Aferin kızım" diyecekti.

Neyse ki kendini tuttu, çünkü Fisher'ın önünde bunu sıradan bir şey gibi göstermeye çalışmak zor olurdu.

Kilitli olmadığını varsayarak, erkeklerden uzaklaşıp Sterling'in kamyonetine doğru koştum.

Dört kapılı bir kamyonet, önce arka sürücü tarafını deniyorum ve arka koltuğa atılmış ağır bir haki renkli kışlık mont buluyorum.

Gerçekten ihtiyacım

yok. Üşümüyorum.

Ama kamyonet herkesin görüşünü engellediği için, sert kumaşı burnuma yaklaştırdım.

Onun kokusu var.

En büyük ikiyezlü gibi görüneceğimi bildiğim için dudağımı ısıırıyorum ve devasa paltoyu üstüme geçirip fermuarını çekiyorum.

Kıyafet popomu örtüyor ve kolları çok uzun ama sıcaklığı hemen hissediyorum.

İhtiyacım olmayabilir. Ama hoşuma gitti.

Kapıyı kapattıktan sonra ellerimi ceketin ceplerine soktum ve parmaklarım yumuşak bir şeye dokundu.

Hala görünmeden, ceplerinden yıpranmış bir örgü şapka çıkarıyorum, ön tarafında Black Mountain Lodge logosu dikili.

"Siktir et."

Şapkayı kafama geçiriyorum.

Kar fırtınası beklermiş gibi giyinmiş olarak, kamyonetin etrafından dolaşıp konuklara merhaba demek için yürüdüm, sonra nehre doğru yola çıktım.

Ve nehir... muhteşem.

Bu yeni bir tür huzur. Özlemini bilmediğim bir huzur.

Sterling'in evinin arkasındaki dağ manzarasından farklı. Daha küçük... sonsuza dek uzanan bir manzaradan daha samimi.

Bu... sakinleştirici.

Kütüklerden yapılmış bir bankın üzerine oturup, suyun yanımdan akıp gitmesini, aşağıdaki kayaların etrafında kabarıp yuvarlanmasını izliyorum.

Önündeki engelleri umursamadan.

Ve izlerken, bu nehir gibi olmak istediğime karar veriyorum. Her günü bir an bir an yaşamak.

Büyük resmi göreceğim. Geleceğimin farkında olacağım.

Ama şimdilik. Önümüzdeki birkaç ay boyunca. Anı yaşayacağım.

Engellerin canı cehenneme.

Bölüm 112 Sterling

COURTNEY'NİN YENİ BİR ŞEY DENEYİMLEMESİ, HIZLA BİR TAKINTIYA DÖNÜŞÜYOR.
bir takıntı haline geliyor.

O, benim paltomu giyerek nehrin kenarına oturdu ve yemek hazır olana kadar suyun akışını izledi.

Sonra masaya gelip ilk balık kızartması yemeğini yedi.

Özel bir şey değil. Ama taze yakalanmış. Baharatları yerinde. Ve tavadan yeni çıkmış.

Lezzetli olduğunu biliyorum, ama Courtney'nin yemeğini yerken ona bakmakla o kadar meşguldüm ki kendi payımı tadamadım bile.

Her lokmada gözlerini kapatıyordu.

Parmaklarından yağı ve tuzu yaladığında her seferinde hayalarım ağrıyordu...

Bu işkence gibiydi.

Toplumda kabul edilebilir olsaydı, o yerken sikimi çıkarıp okşardım.

Ama o zaman kendimi utandırırdım, çünkü artık onun dudaklarının benim sikimi sardığını biliyorum.

"Ne oldu?" Fisher yanımdan sordu.

Hiçbir şey söylemedim, ama Courtney'i ve onun... becerilerini düşünürken bir ses çıkarmış olmalıyım.

"Hiçbir şey. Şunu ver." Plastik bir kabı işaret ediyorum.

Fisher, akşam yemeğinin geri kalanını kaldırırken daha fazla ısrar etmez.

Burada her şeyin güvenli bir şekilde içeriye alınması gerekir. Ayılar genellikle insanlara dokunmazlar, ancak balık yağı veya şekerle onları cezbetmemek en iyisidir.

şekerle

Şeker.

Masadaki kağıt torbaya gülümsüyorum.

Courtney o ekstra market poşetiyle geldiğinde, pek önemsemedim. Muhtemelen hala bacaklarının belime dolanmış ve dilimin onun ağzında olduğunu düşünüyordum.

Ama poşeti açtığımda, kendimi sahile koşup onu orada sikmekten alıkoymak zorunda kaldım.

Çünkü kurabiye getirmişti. Birkaç çeşit, her birinden bir kutu. Muffin ve hamur işleri de vardı. Ben ona şaşkın şaşkın baktığımda, *kahvaltı için* getirdiğini söyledi.

Botların çıtırtısı dikkatimi çekti.

"Yardım ister misin?" Courtney masanın karşısında durarak sorar. Kafamı sallarım. "Biz hallettik."

"Oh, peki, içeri taşımaya yardım edebilirim." Elleri uzun paltomun kolları içinde saklı, ama parmaklarını oynattığını görebiliyorum ve o lanet parmak tırnağını parmak ucuna batırdığı şeyi mi yapıyor diye merak ediyorum.

Ona eldiven almalıyım, yoksa kendini incitecek.

"Git yatmaya hazırlan." Çardak çatısını dört direk tutuyor ve her direğin ucunda bir fener asılı, dağların üzerine çöken karanlığı kovuyor. Direklerden birine doğru başımı sallıyorum. "Fenerden bir tane al. Tuvaletin kapısının arkasında asmak için bir kanca var."

Courtney en yakın fenerden alırken dudağını ısıyor.

Fisher hala bizimle birlikte duruyor, bu yüzden ona gözlerini bana dikmesini söyleyemem. Ama onun gösterdiği bariz gerginlik belirtilerini de görmezden gelmeyeceğim.

"Ne oldu, Court?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Hiçbir şey. Ben sadece..." Fisher'a bakıyor. "Söylediğin gibi gecelik çantamı getirdim. Ama battaniye falan getirmedi." Omuzları kalkıyor, sonra düşüyor. "Düşünemedim."

"Getirmene gerek yok demiştim çünkü kamyonetimde fazladan var," diyorum

.

Ağzı sessiz bir *O* şekli aldı.

"Git pijamalarını giy. İşin bittiğinde yataklarını hazırlamama yardım edebilirsin."

bitince bana yatak yapmama yardım edebilirsin."

"Yani, yatakları hazırlayıp, yorganları ve battaniyeleri yerleştirmeme yardım et."

"Yedek yatak takımının olması iyi olmuş." Fisher bunu sıradan bir şekilde söylüyor, ama ben şüpheyi duyuyorum.

"Hazırlıklı olmakta fayda var." Bu, ukala ve küçümseyici bir cevap. Ama yalan değil.

"Uh-huh." Bir kol dolusu eşya alır. "Hala yağın yemek salonuna nasıl gittiğini bilmiyorum," diye mırıldanarak uzaklaşır.

Neredeyse burnumdan hava çıkacaktı ama boğazımı temizleyip kalan yiyecekleri aldım.

Yağı *unuttuğu* için ona bağırmadım ki, neden bu kadar takıntı yaptı anlamıyorum.

Courtney, açık alandan tuvalete doğru geçerken yolları kesişti.

Gözleri sürekli benim üzerimde ve ilk kez tuvalette birlikte olmak iğrenç olur mu diye ciddi ciddi düşünüyorum.

Beni geçip giderken, ben de kulübeye doğru devam ediyorum. En iyisi bu.

Onu her yerde sismekten mutluluk duyarım. Yerde. Ağaçta. Tuvaletteki el dezenfektanının üzerinde.

Ama Courtney daha iyisini hak ediyor.

Eski erkek arkadaşlarının nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama ben onlardan daha iyi olacağım.

Erkek arkadaşlar.

Bu kelime benim Cookie'm için doğru gelmiyor.

Öncelikle, birinin erkek arkadaşı olmak için çok yaşıyım.

Bir de birlikte yatmadık. Ya da fazla konuşmadık. Ve... ben onun patronuyum.

Kabine giriyorum ve Fisher yolumdan çekiliyor, böylece kollarımdaki eşyaları kabinin arka köşesindeki küçük tezgahın üzerine diğer yiyeceklerin yanına koyabiliyorum.

"Kamyonetinden ekstra yatak eşyalarını getireyim mi?" diye sorar Fisher, tüm dikkatini benim yüzüme vermiş. "Yoksa sen mi yapmak istersin?"

Bu bir test gibi geliyor.

Çalışanımın bunu yapması beni rahatsız etse de, saygı duyuyorum.

"Git al. Arka koltuğun altında bir yatak ve battaniye var. Hepsini getir."

Çenesini eğdi. "Yastık?"

"Yastık yok." Bir şey unutacağımı biliyordum. "Benimkini kullanabilir."

Ağzının kenarı seğirdi. "Eskiden olduğu gibi onsuz yapabilir misin, ihtiyar? Benimkini ödünç verebilirim."

"Eminim, *Junior*. Seninkinden daha fazla kez gömlekleri yuvarlayarak yastık yaptım..."

Yüksek sesli bir geçirme beni keser ve ikimiz de sorumlu adama bakmak için döneriz.

Fisher güler. "Lanet olsun, dostum."

Adam karnını okşadı. "Hanımefendi gelmeden önce çıkarmak istedim."

Gözlerimi deviriyorum.

Courtney'e, onu tüm bu erkeklerle aynı kabinde kalmaya zorladığım için borçlu kalacağım.

Ama umarım onların horlamaları ve vücut sesleri, benim ranzamdan çıkıp onun ranzasına girerken çıkardığım sesleri bastırır.

Bölüm 113

COURTNEY

"İYİ GECELER MİLLET," DIYOR KONUKLARDAN BİRİ, RANZAYA TIRMANIRKEN RANZA GICIRDIYOR

Yatağa tırmanırken.

Burada herkesle birlikte kalmak daha garip olur diye düşünmüştüm, ama konukların hepsi uzun yıllardır arkadaşlar. Bütün gece, yıllar boyunca başlarına gelen tüm saçma sapan olayları anlatarak gülüp eğlenen yaşlı adamlar.

Hepsi çok iyi insanlar.

Ama saat o kadar geç olmasa da, yorgunum ve yatmaya hazırım.

Buradaki yataklar, Lodge'daki misafir kabinlerindeki gibi ranzalar, ama bunlar el yapımı ve uçları arka duvara sabitlenmiş. Toplamda dört set var ve aralarında birkaç fit boşluk var.

Her ranzanın arasında tavandan sarkan bir perde var, mahremiyet sağlamak için. Perde ön tarafı kaplamıyor, sadece her yatağın iki yanında ince bir bariyer görevi görüyor, ama kimse beni uyurken göremeyeceği için minnettarım. Tabii tuvalete kalkmazlarsa, o zaman ranzaların başından geçerek herkesi görebilirler.

Ranzanın baş kısmının odanın ortasına en yakın uç olduğunu biliyorum çünkü Sterling, duvar tarafının daha soğuk olduğu için battaniyelerimi o tarafa yerleştirmemi söyledi.

Ne kadar çok bilersen o kadar iyi.

Sterling oturduğu katlanır sandalyeden kalkar ve lambaları kapatmaya başlar.

Üst ranzalara çıkmak için gerçek merdiven yok, sadece tırmanmak için uçlarda destekler var.

Son lamba da söner, ama odanın uzak köşesindeki ayaklı şömüne, hala görebilecek kadar ışık yayar.

Fisher, ikinci ranzaya doğru ilerlerken omzuyla omzuma çarptı. "İyi geceler, Court. Gelip bizimle vakit geçirdiğine sevindim."

Gülümserim. "Teşekkürler, ben de gelip sizinle vakit geçirebildiğim için mutluyum."

"Herkes sevindi. Şimdi yatın." Sterling aramıza girer.

"Sana da tatlı rüyalar, Sterling." Fisher, patronumuzun sert tavırlarıyla dalga geçer.

"Tabii. Sabah beşte seni uyandırıp kahvaltı hazırlamana yardım etmeni isterim," der Sterling iş arkadaşşıma ve beni paylaşacağımız ranzaya doğru iter, elini Fisher'ın bana çarptığı yere koyar.

Fisher inleyerek tahtalara uzanır ve üst ranzaya tırmanmak için tutunur. "Bunu yapmayacağına söz verirsen yastığımı veririm."

Onun sözleri, durduğum yerin yanındaki alt ranzaya bakmamı sağlar.

"Yastığın nerede?" diye soruyorum Sterling'e.

Derin bir nefes alır. "Boş ver. Yatağa gir."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum ama Fisher'ın bizi izlediğini görebiliyorum, bu yüzden sorularımı kendime saklayıp tırmanmaya başlıyorum.

Biraz manevra yapmam gerekiyor ve yükseklik beni biraz rahatsız ediyor, ama sonunda üst ranzaya oturuyorum.

İnce kamp yatağı aslında oldukça rahattı.

Pijama hazırlığım, eşofman altı giyip sütyenimi çıkarmaktan ibaretti. Bu yüzden bacaklarımı battaniyenin altına soktuktan sonra, üstümdeki sweatshirtleri çıkarıp Sterling'in flanel gömleğini giydim.

Sweatshirtleri ranzanın ayak ucuna, duvara doğru atıyorum, ayaklarımla soğuk duvar arasında daha fazla bariyer oluşturmaya çalışıyorum.

Tuvalete gitmek için kalkmam gerekirse, Sterling dışında kimsenin meme uçlarımla izini görmesini istemediğim için birini tekrar giyeceğim. Ama umarım sabaha kadar tutabilirim. Fener olsun ya da olmasın, karanlıkta tek başıma o yolu yürümek istemiyorum.

Aslında...

Sterling'in nerede olduğunu görmek için dönüp bakıyorum ve hemen yanımda durduğunu görünce irkiliyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bir şey mi lazım?"

"Aslında, senden bir ricam var." Sesimi alçaltıyorum. "Gece yarısı tuvalete gitmem gerekirse, seni uyandırıp benimle birlikte gelebilir misin?" Masum bir soru, ama yine de duyulmasını istemiyorum.

Sterling başını sallar. "Tabii Courtney, seninle gelirim."

Yatağımızla Fisher'ın yattığı yatak arasında asılı perde arkasına saklanan Sterling, elini uzatıp örgülerimden birini okşadı ve karnımda bir sıcaklık hissettim.

"Uyu." Saçımın ucunu hafifçe çeker ve elini indirir. Nefes verirken yanaklarım şişer.

Aynı odada bir sürü insan varken burada hiçbir şey olmayacağı belliydi, ama yakında seks yapmazsak... patlayabilirim.

Yatmaya başlıyorum. Ama sonra Sterling flanel gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Ben durduğumda o da duruyor.

Aşağı kayıp yanıma dönerek ellerimi yastığın altına soktum, böylece izleyebilecektim.

Sterling başını sallar ama soyunmaya devam eder.

Şömineden çıkan alevler hareketlerinin gölgesini oluşturuyor ve bu basit eylemi sahneye layık bir striptiz gösterisine dönüştürüyor.

Onu teşvik etmek istiyorum. Ama yalnız olmadığımız için sessiz kalıyorum.

Belden yukarısı çıplak olan Sterling, kot pantolonunu bacaklarından aşağıya doğru indiriyor ve gözlerim onun boxer şortunun önüne kayıyor.

Çadır gibi şişmiş boxer şortu.

Kot pantolonunu yere düşürür, içinden çıkarır, katlar ve yatağın yanına koyar.

Burada hala oldukça soğukken nasıl neredeyse çıplak uyuyabildiğini bilmiyorum.

Ama bunu çok takdir ediyorum.

Sterling boxer şortunun üzerinden penisini kavrar ve neredeyse karanlıkta bile onun penisini sıkıldığını görebiliyorum.

Boğazımdan küçük bir ses çıkar ve onu bastırmak için hızla yüzümü yastığa çeviriyorum.

Ve yüzümü yastığa gömmüyorum çünkü onun kokusu geliyor.

Sterling'in orman kokusuyla ciğerlerimi doldurduktan sonra, yavaşça başımı kaldırıyorum.

Hâlâ orada duruyor, beni izliyor.

Elimi gizlice uzatıp bir parmağımla ona yaklaşmasını işaret ettim. O da öne doğru adım attı ve yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar eğildi.

"Bu senin yastığın mı?" diye

fısıldadım. "Bu gece senin."

"Peki sen ne kullanacaksın?" Gözlerim dudaklarında.

"Beni merak etme, tatlım." Sessizce konuşuyor. Sadece bana.

Gözlerimi ona kaldırıyorum. "Buraya gelip benimle paylaşabilirsin."

Ağzı geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ne?" O gülümsediğinde ben de gülümsemeden edemiyorum.

Elini kaldırıp başparmağıyla yanağımı okşadı. "Zaten öyle yapmayı planlıyordum."

Kaslarım gevşiyor. "İyi."

Yatak, çamaşır odasındaki yatakla hemen hemen aynı. Belki biraz daha geniş? Kesinlikle çift kişilik değil. Arkamdaki ranzanın kenarı ile duvar arasında bir ayak boşluğu var, neden duvara dayamamışlar diye merak etmeme yetecek kadar... *Soğuk duvarlar* yüzünden boşluk bırakmışlardır herhalde. Ama birbirimize sıkıca sarılırsak kimse düşmez.

Sterling başparmağını çenem boyunca gezdiriyor. "Gözlerini dinle. Herkes uykuya dalınca ben tırmanırım."

Sonra gözden kayboldu.

Bölüm 114 Sterling

SIRT ÜSTÜ YATMIŞ, ELLERİM GÖĞSÜMDE, BAŞIM YUVARLANMIŞ BİR
Tişört, üstümdeki ranzanın alt kısmına bakıyorum.

Kırk dakika oldu.

Artık fısıltılı konuşmalar duymuyorum.

Hala rahat etmeye çalışan kimsenin sesi yok. Sadece
ağır horlama sesleri.

Yavaşça yataktan kalkıyorum.

Bunu yapmamalıyım.

Riske girmemeliyim.

Fisher perdenin diğer tarafındayken

yapmamalıyım. Ama bu bile beni durdurmaya
yetmiyor.

Fisher hala uyanıksa ve bakıyorsa, ranzanın önünden tırmanmamı görecektir,
bu yüzden yan tarafta kalıyorum, aramızdaki bariyeri koruyorum.

Tabii, tuvalete kalkıp bu tarafa bakarsa, ikimizi kolayca görebilir. Ve bir
şey söyleme ihtimali yüzde elli.

Ama o *çoğunlukla* saygılı bir çocuk. Bu yüzden öyle bir şey yapacağını
sanmıyorum.

Benim yaptığım gibi gizlice bakmazdı.

Üst ranzanın kenarını sıkıca tutarak, kendimi yukarı çekmek için bir ayağımı
ranzama koyuyorum.

Çerçeve gıcırıyor.

Ses yüksek ama o pislik herifin horlamasından daha yüksek
değil. Courtney kıpırdamıyor bile.

Bacağımı yukarı sallayarak, dört ayak üstüne gelene kadar manevra
yapıyorum ve onun battaniye yığınının geri çekebiliyorum.

Bu kadar giyinik halde nasıl uyuyabiliyor, hiç anlamıyorum.

Ama sonra flanel örtülü vücuduna bakıyorum ve çıplak uyumaktan bile daha seksi olabileceğini düşünüyorum.

Çıplak olmak harika, ama benim kıyafetlerimle sarılmış olmak daha da iyi. Bacaklarımı battaniyenin altına sokup kendimi indiriyorum.

Bu yataklar tek başıma yatmak için bile zar zor yetiyor, ikimiz birlikte yatmak çok sıkışık olacak.

Ama bu, tekrar tekrar yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık.

Courtney bana dönük, elleri yine çenesinin altında birbirine dolanmış, ama uykuya dalmadan önce biraz kaymış ve sırt üstü uzanmam için yeterli yer bırakmış.

Onun uyurken yatağına gizlice girdiğim son seferki gibi, kolumu boynunun altına kaydırıyorum. Ama bu sefer, onu göğsüme yarı uzanacak şekilde yanıma çekiyorum.

O rahatlamış bir şekilde mırıldanıyor ve ben dudaklarımı alnına bastırıp onu sessizce susturuyorum.

Courtney göğsüme sokuldu.

Bir eli aramızda sıkışmış, ama diğer eli karnımda yumruk haline gelmiş.

En son elimi sıkıp hoşuna gittiğini söylediği anı düşünerek parmaklarımı birbirine kenetledim.

Sonra, alt ranzada olduğum pozisyonun neredeyse aynısında, ama bin kat daha rahat bir şekilde, gözlerimi kapatıp Courtney'nin yumuşak nefesinin beni uykuya daldırmasına izin veriyorum.

Bölüm 115

COURTNEY

BİR MENTEŞE GICIRDIYOR VE YÜZÜME SERİN BİR HAVA ESIYOR.

Sterling'in yanına daha da sokuluyorum.

Sterling'in tarafına.

Gözlerimi aralıyorum.

Yanağım çıplak tenine yapışmış. Göğüs kılları burnumu gıdıklıyor. Sterling'in yavaş nefesleriyle başım da inip kalkıyor.

İnanılmaz rahat.

O kadar rahat ki, yasak olması gerekirdi.

Onu içime çekiyorum.

Nasıl olur da, neredeyse hiç tanımadığım bir adamla bu kadar rahat hissedebilirim?

Çünkü Colorado'da birkaç haftadır olmama rağmen, Sterling Black'i hala tam olarak *tanımıyorum*.

Ellerimize bakıyorum, parmaklarımız onun vücudunun üzerinde birbirine dolanmış. Parmaklarımı nazikçe büküyorum.

Eli benimkinden çok daha büyük. Parmakları sert, güç dolu, ama yumuşak bir dokunuşa da sahip.

Parmaklarım tekrar esniyor.

Bu ilişki nereye giderse gitsin, onun nezaketi, dokunuşu... içimdeki bir şeyi iyileştiriyor.

O ilk birkaç berbat gün bile, bunu fazlasıyla telafi etti. Açıklamalar yaptı. Ve özür diledi.

Dişlerimi dudağıma bastırıyorum.

Sanırım ona da bir özür borçluyum, ilk gün onu şantajla tehdit ettiğim için.

Daha önce duyduğumuz aynı gıcırtı sesi duyulur ve aynı rüzgar esintisi üzerimize eser, ardından yerden ayak sesleri duyulur.

Biri tuvalete gitmiş olmalı. Gözlerim fal taşı gibi açılır.

Biri uyanmış.

Dışarısı hala karanlık ama aydınlanmaya başlıyor.

Bizi görmüş olabilirler.

Kulaklarımı dikip dikkatle dinliyorum.

Yatak çerçevesinin gıcırtısı, kişinin tekrar uykuya daldığını gösteriyor, ama hangi ranzadan geldiğini anlayamıyorum. Bize en yakın olan ranzadan gelmiyor gibi, umarım Fisher uyanmamıştır. Ama emin olamıyorum.

"Sterling," diye
fısıldıyorum. Cevap
vermiyor.

Parmaklarımın onun elinden kurtulmasını sağlıyorum ve parmak uçlarımla göğsüne dokunuyorum. "Sterling."

Sırtımı saran kolu sıkılaşıyor ve göğsünden küçük bir homurtu duyuyorum. Ama hepsi bu kadar.

Uyanmasını istiyorum ama uykusu o kadar sevimli ki kendimi gülümserken buluyorum.

"Sterling." Elimi göğsüne koyup hafifçe sallıyorum. Sırtımdaki el omzuma kayıyor.

Beni kendine çekip saracak sandım, ama sonra eli arkama dolanıp ağzımı kapatıyor.

Elinin altında sırtıyorum.

Bu adam tam bir şapşal.

Sonra dün öğrendiğim şeyi hatırladım.

Aramızda sıkışan el için yer açacak kadar geri çekildim. Sonra elimi hızla yukarı kaldırıp parmaklarımı koltuk altındaki kıllarda oynattım.

Sterling'in gözleri birden açılıyor.

Ağzımı kapatan avuç içi kahkahamı bastırıyor.

Sırtımı saran kol beni ona doğru sıkıştırıyor, ama parmaklarım çoktan hedeflerine ulaşmış durumda. Hala oynatmaya devam ediyorum.

Bir anda, Sterling bana doğru dönerek beni sırt üstü yatırdı ve üzerime çöktü.

Elini ağzımdan çekince, nefesimi sessizce almaya çalışıyorum.

Yatağın kenarındayız. Ve bu kadar tahrik olmasaydım, onun neredeyse çıplak vücuduna bakarken, uyluklarımın arasında sertliğini hissederken

—yatağın kenarından düşmekten
endişelenirdim. "Günaydın," diye
fısıldadım.

Gözleri ağızıma düşer. Ve orada kalır. "Günaydın, tatlım."

Tatlım. Hayır.

Yerimi değiştiriyorum, bacağıma değen sertlik her an daha da sertleşiyor.
Sonra onu neden uyandırdığımı hatırlıyorum.

Başımı ve kaşlarımı kullanarak odanın geri kalanına işaret ediyorum. "Biri
uyanmış."

Sterling başını kaldırıp etrafa bakıyor.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve tüm ağırlığını üzerime bıraktı.

Ciğerlerimdeki tüm hava dışarı çıktı.

"Beş dakika daha." Dudakları her kelimede kulağıma geliyor.

Ağır vücudunu itiyorum.

Kalçalarını sallıyor.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Yüzünü boynuma gömer. "Nefes
alamıyorum," diye homurdanırım.

Benden kalkıyor ve ciğerlerimi hava dolduruyor.

Sırıtarak burnumun ucuna bir öpücük kondurur ve ben bayılırım.

Sonra yana doğru kayar ve ranzanın kenarından aşağıya iner. Ağzım
açık bir şekilde, o yere inerken yanıma yuvarlanırım. Pazıları.

Omuzları. Göğüs kasları.

Kalçalarının üstündeki, karın kaslarının gerildiği çukurlar. Sırt
üstü yuvarlandım.

Sabahın bu saatinde *tüm bunlarla* uğraşacak halim yok.

Giysilerin yumuşak hışırtısı, Sterling'in giyindiğini haber veriyor. Acı tatlı bir
zorunluluk.

Metal bir fermuar sesi duyuldu, sonra yanımdaki yatağın kenarını bir şey
bastırdı.

Başımı yana çevirince, Sterling'in yatağa yaslanmış

Ve sanki lanet olası bir film çekmeye hazır gibi görünüyor.

Bir Western filmi, muhtemelen. Kurumsal bir şey değil. Yine de, bu haksızlık.

Yanağım seğiriyor, herhalde bir ifade takmış olmalıyım. "Ne?"

"Çok yakışıklısın," diyorum, sesimi aynı şekilde alçak tutarak.

Bana uzun bir saniye bakıyor, sonra başını sallıyor. Ama ağzının gülümsemeye çalıştığını fark ediyorum.

"Yorgunsun" diye cevap verdi ve parmağını benim —muhtemelen kıvrıcık— örgüme dokunmak için uzanırken verdiği cevap. "Dışarı çıkıyorum. Döndüğümde, gitmen gerekiyorsa seni tuvalete götürürüm."

Bu öneri, mesanemin başını sallamasına yetiyor.

"Seninle birlikte gidebilirim, böylece iki kez gidip gelmene gerek kalmaz."

Gülümseyerek başını sallar. "Tualete gitmeyeceğim. Sadece işemem lazım."

"Ama..." Ne demek istediğini anlayınca burnumu kııştırdım. "Bu haksızlık."

"Değil. Ama çok kullanışlı." İki parmağını kaldırır. "İki dakika." Sonra uzaklaşır.

Ormana işemeye. Ya da nehre.

Ya da penis sahibi olduğu için istediği her yere.

Hayatımda hiç birinin cinsel organını bu kadar kıskanmamıştım. Çünkü tuvalet beklediğim kadar iğrenç olmasa da, yine de tuvalet. Ve o klozet kapağı popomda buz gibi olacak.

Sterling'in işeme yeteneği için sessizce lanetler okurken, sonraki iki dakikayı ranzamdan inmeye çalışarak geçiriyorum.

Ayaklarım yere değdiği anda kapı tekrar açıldı ve Sterling, ben sweatshirt'ümü ve botlarımı giyerken bekledi.

Gözlerimi ileriye doğru tutuyorum, diğer ranzalara bakmıyorum, birlikte serin sabah havasına çıkıyoruz.

Karanlık dağılmaya başlamış olsa da, Sterling önümüzde bir el feneri tutuyor ve tuvalete vardığımızda ışığı benim için içeri asıyor.

"Burada bekliyorum," dedi.

Birkaç dakika sonra kapıyı açtığımda, tam söylediği yerde duruyordu.

El dezenfektanı ellerimde kuruyor, ama yine de onu su musluğuna götürüyorum ki ellerini iyice yıkayayım. Açık havada el ve bulaşık yıkamak için kullanılabilen özel bir kamp sabunu var

ve kullandıktan sonra kendimi daha temiz hissediyorum. Ama kulübeye yaklaşırken esnememi engelleyemiyorum.

Sterling elini belime koyuyor. "Bir saat daha uyu. Kahvaltıdan sonra Lodge'a dönebilirsin."

Başımı geriye eğip ona bakıyorum. "Sen uyanık mı kalacaksın?" O başını sallıyor. "Ateşi yakacağım. Gün için hazırlık yapacağım."

"Yardım ister misin?" Sesimde acı çekmemeye çalışıyorum.

Lütfen hayır de.

"Ben hallederim." Elini omurgamdan yukarı doğru kaydırıyor. "Uyu."

"Israr ediyorsan."

Çenesini eğip elini benden çekiyor.

İletişimin kesilmesine iç çekerek kabin kapısını açıp içeri giriyorum.

Botlarımı çıkarıp ranzamıza doğru yürüyorum.

"Günaydın."

Fısıltıyla söylenen selamlama sesiyle başımı çeviriyorum. Birkaç metre ötede duran adamı fark etmemişim.

Elimi Fisher'a kaldırıyorum. "Günaydın. İyi

geceler." O gülümsüyor. "Yatağa mı

dönüyorsun?"

Başımı sallıyorum.

"Patron yardım etmemi istemezse ben de öyle yapacağım." Fisher koluyla esnemesini saklar.

Parmaklarımı çapraz yapıp "İyi şanslar" diyorum.

Kapı kapanıp Fisher'ın ayrıldığını işaret ettiğinde, ranzamın ucunda duruyorum.

Konuklar hala uyuyor, ama Fisher beni gördü. Sterling'in dışarıda olduğunu biliyor. Ve ben de Sterling'in geri gelmeyeceğini biliyorum. Yani...

Üst ranzadan yastığı alıp alt yatağa sürünerek giriyorum. Üstüne tırmanmak çok zahmetli geliyor.

Neredeyse tamamen gizlenene kadar yorganın altına giriyorum, sonra battaniyeyi burnuma kadar çekiyorum.

Sterling'in sıcaklığını hissederek, tekrar uykuya dalıyorum.

Charliea 11h

Siealife

DÜŞÜNDÜĞÜMDEN DAHA GEÇ OLDU. HAVA ÇOKTAN KARARDI. AMA BURADAYIM.

Kamyonetimi evimin önüne çekip motoru kapatırken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Fisher ve misafirler bu gece yine nehirde kalacaklar, ama ben onlara diğer kamp alanına yardım etmem gerektiğini söyledim.

Ve gittim. Glen ve Simpson'ın bir grup yürüyüşçüyle birlikte olduğu yere gittim. Akşam yemeğinde onlara yardım ettim. Kamp alanındaki duşları kullandım. Sonra onlara veda ettim.

Çünkü bu geceyi Black Mountain Lodge'da geçireceğim.

Kamyonetin kapısını çarparak çakıl taşların üzerinde büyük adımlarla ilerliyorum.

Ama Courtney'nin içine gömülene kadar uyumayacağım.

Bölüm 117

COURTNEY

DIŞ MACUNUNU TÜKÜRDÜM VE MUSLUĞU KAPATTIM.

Bir şey duyduğumu sandım, sanki bir araç gibi, ama şimdi dinlediğimde sessizlikten başka bir şey yok.

Küçük banyomdan çıkıp ışığı açık bırakarak yatak odasına gittim ve telefonumu aldım.

Bütün akşam Sterling'e mesaj atmalı mıyım diye düşündüm.

Daha önce hiç mesajlaşmamıştık, sadece o beni aramamı söylemişti.

Ama şimdi... Mesaj atmam gerektiğini hissediyorum.

Sterling, Fisher'ın valizini sabote etti, sırf ben geceyi onunla geçirebileyim diye.

Ve bu, şey, belki biraz fazla oldu. Ama aynı zamanda biraz da tatlıydı. *Sterling'in ciddi* tarzında.

Omuzlarımı dikleştirip bir mesaj yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Ben: İyi geceler, Bay Black.

Sadece birkaç saniye geçtikten sonra cevap gelir.

Patron: Öyle
yapmayı
planlıyorum.

Kaşlarım çatıldı.

Öyle yapmayı planlıyorum.

Bu ne anlama geliyor?

Sonra sürgünün açılma sesini duyarım. Ve kalbim üç kat hızla çarpmaya başlar.

Bölüm 118 Sterling

KAPIYI ITIP İÇERİ GİRİYORUM.

Courtney kabinin karşı ucunda duruyor. Elinde telefon var.
Gözlerim sana dik.

Ve kanım beklentiyle kaynıyor.

Charlea 11ç

COUAIFEY

STERLING KAPIYI TEKMELEREK KAPATIR VE KAPININ ÇARPMA SESİ
kalbime elektrik şoku gibi geliyor.

O burada.

Benim

kabinimde.

Ve bizi durduracak kimse yok.

Geri çekilmemiz için hiçbir
neden yok.

Telefonumu komodinin üzerine
fırlatıyorum. Sterling kapının
kilidini açıyor. Bir adım öne
çıkıyorum.

Sterling dört adım atıyor. Ve
çarptırıyoruz.

Bölüm 120

Sterling

ELLERİ BANA UZANIYOR VE BU BENİM İÇİN YETERLİ İZİN.

Kollarını boynuma doladı. Ellerim
onun kalçalarını kavradı.

Ve onu yerden kaldırdığımda, bacakları kalçalarımı sıkıca sarar.

Bölüm 121

COURTNEY

ISI İÇİMİ KAPLAR VE DUDAKLARIMI ONUN DUDAKLARINA BASTIRIRKEN INLERİM.

Sterling beni yukarı kaldırırken ellerini aşağı kaydırıyor. Ve parmaklarının içime çok yakın bastırdığını hissediyorum.

İçimde kıvılcımlar çakıyor ve onun kollarında kıvrılıyorum.

Parmakları bükülür ve ince pijama pantolonumun üzerinden avuçlarının sıcaklığını hissediyorum.

Dudaklarım açılır ve o öpücüğü
derinleştirir. Dili içime girer.

Daha da açıyorum.

Ve sertliğinin içimde attığını hissediyorum.

İnleyerek kalçalarımı ona doğru eğiyorum ve onun da aynı sesiyle göğsümde titreyiyor.

"Sterling," diye nefes nefese onun
ağızına doğru fısıldadım. "Biliyorum,"
diye cevapladı.

Sonra yürümeye başlar.

Bölüm 122

Sterling

UYLUKLARIMIN ÖN KISMI YATAĞIN KENARINA DEĞDİĞİNDE, COURTNEY'İ TUTAN ELİMİ GEVŞETEREK

Courtney'i tutan ellerimi gevşettim ve birkaç santim aşağı kaymasına izin verdim, ta ki ranzaya oturana kadar.

Ama onu kenarda tutmaya devam ettim.

Bacakları hala kalçalarımın etrafında açılmış, vücutlarımız birbirine yapışmış durumda. Bu şekilde mükemmel bir yükseklikte.

Ona sertçe girmek için mükemmel. Ona sahip olmaya çok yakınım.

Ve o kadar sertleşmişim ki acıyor.

O kadar hevesliyim ki bayılmaktan korkuyorum.

Ama şu anda şeytanlar bile beni Courtney'den uzaklaştıramaz.

Dünyadaki hiçbir güç beni onun sıcaklığına dalmaktan alıkoyamaz. O benim gömleğime uzanıyor.

Ama ben ondan önce davranıp, ortasından tutarak gömleğimi yırtıyorum. Küçük metal kopçalar açılıyor.

Courtney gülümsemeye başlıyor, kopçalar hakkında bir yorum yapacakmış gibi görünüyor. Ama sonra elleri üzerimde, karnımdan göğsüme doğru kayıyor ve çenesi gevşiyor.

O dikkatini başka yere vermişken, tişörtünün altını tutup yukarı çekiyorum. Kollarını kaldırırken elleri vücudumdan kayıyor.

Çıplak göğüsleri kumaşın altından ortaya çıkar ve ben sabırsızlanıyorum.

Tişörtünü boynuna toplayarak, eğilip meme uçlarından birini ağızıma alıyorum.

Elleri saçlarıma gömülür ve beni kendine daha yakın çeker.

Yumuşak eti emiyorum, dişlerimi gergin meme ucunda gezdiriyorum.

Parmaklarım diğer göğsünü kavrar, okşar, hisseder. Sonra daha sert emmeye başlarken, ağızmdakini ısırırken diğer meme ucunu parmaklarımın arasında sıkıştırırım.

"Oh tanrım." Saçlarımı daha sıkı tutuyor ve topukları yanlarıma bastırıyor.

Değiştirip ağızımı diğer göğsüne götürdüm, az önce emdiğim meme ucunu çektim.

"Lütfen, Sterling." Courtney'nin ihtiyaç dolu çığlığı müziğe benziyor.

Dilimi düzleştirip göğsünü yalıyorum. "Ne lütfen, tatlım?"

"Lütfen..." Saçımı çeker ve ben de yanaklarının kızardığını görebilecek kadar geri çekilirim.

Dik durarak, pantolonumun önünden kendimi kavradım. "Benim sikimi mi istiyorsun? Bunun için yalvarıyor musun?"

Courtney başını sallar, saçımı bırakır ve ellerini tekrar göğsüme kaydırır.

"Evet. İstedğim bu."

Onun müstehcen şeyler söylemesini duymakla, söyleyememesi yüzünden boşalmak arasında kalıyorum.

Bileklerini tutup ellerini kot pantolonuma indiriyorum. "Sikimi çıkar, istediğini vereceğim."

Courtney'nin boğazından bir inilti çıkar, parmakları düğmelerimi açmak ve fermuarımı aşağı çekmek için telaşla hareket eder.

"İşte böyle." Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hisset."

Kot pantolonumu ve boxerımı aşağıya doğru iter ve pantolonum ayaklarımın etrafına düşer. Nefes veririm ve o, ellerini benim uzunluğumun etrafına sararken nefes alır.

"Çok sert." Sanki daha önce benim aletimi ağızına almamış gibi hayranlıkla söylüyor.

"Hepsi senin için." Ellerimi vücudunda aşağıya doğru kaydırıp pantolonunun kenarını tutuyorum.

Courtney beni bırakıp pantolonunu çıkarmama yardım eder. İç çamaşırı yok.

Ben pantolonumu çıkarırken o da pantolonunu bir kenara atıyor, botlarım da onunla birlikte yere düşüyor. "Siktiğimin lezzeti," diyorum dişlerimi sıkarak, her iki dizine birer elimi koyup bacaklarını açarken.

Ağızımı tekrar amına götürmek için eğilmeye başlıyorum, ama o omuzlarımı kavrar, tırnakları derime batar.

"Söz verdin." Beni kendine çekiyor.

İnleyerek sikimin dibini sıkıyorum. "Seni sikeceğim, tatlım. Söz veriyorum." Ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum. "Sadece önce seni yemek istedim. Seni hazırlamak için."

Ben bitirmeden başını salladı.

"Hazırım." Bacaklarını belime sıkıca dolayarak beni kendine çekiyor. "Hazırım."

Onu yalamak istiyorum.

Sikimi içine sokmadan önce onu boşaltmak istiyorum. Beni gerçekten almaya hazır olduğundan emin olmak istiyorum.

Ama ben lanet olası bir aziz değilim.

Ve kızımı reddetmeyeceğim.

Bacaklarının arasında parıldayan şeyi görebiliyorken olmaz.

Sert bir tutuşla, sikimin ucunu onun yarık üzerinde

ovuşturuyorum. Kaygan amcığı sikime karşı çok sıcak.

Gözlerimi onun girişinde durduğum yerden yukarı kaldırıp, boş elimle Courtney'in ensesine dokundum.

Elimi sıkıca tuttum. "Gözlerin buraya bak."

Gözlerini kaldırdı ve gözlerimi kilitledi.

Ayaklarımı kaydurdım ve penisimin başı onun sıcaklığına doğru itilmeye başladı. Courtney'nin parmakları omuzlarıma bastırdı.

Kalçalarımı yavaşça ileri ittim. Bir santim içeri girdim.

Derin bir nefes alırken ağzı açıldı.

"İyi misin, tatlım?" Penisimin tabanını bırakıp kalçalarını kavradım. Bir santim daha ittim.

Sıkı. Çok

sıkı.

Sanki amcığı beni yerinde tutmaya ve aynı zamanda dışarıda tutmaya çalışıyor gibi.

Alnımı alnına yaklaştırıyorum.

Boynundaki elim, onu ayakta tutan tek şey gibi geliyor.

Yavaşça, dişlerimi sıkarak, bir santim daha içeri giriyorum ve ayaklarımı ranzanın kenarına yaklaştırıyorum.

"İyi olduğunu söyle." Konuşmak zorlaşıyor. Ama o cevap vermiyor ve ben kendimi durduramıyorum, bu yüzden cevap vermesi gerekiyor. "Courtney."

"Ben iyiyim." Tırnaklarını boynumun arkasına sürüyor, parmakları saçlarıma giriyor. Diğer elini aşağı kaydırıyor ve göğsümün ortasına bastırıyor.

"İyi."

"İyi." Bir santim daha içeri
giriyorum. Ve bir santim daha.
Nefesini tuttu. Başı geriye düştü.
Ağzımı boynuna yapıştırdım.
Ve bir santim daha ilerledim.

Onu yerinde tutarken parmaklarımı yumuşak kalçalarına gömdüm. Ve itmeye
devam ettim.

Daha fazla giremeyene kadar.
Daha fazla birbirimize bağlanamayana kadar.

Bölüm 123

COURTNEY

ZEVK VE MÜKEMMEL MIKTARDA ACI BEDENİMİ SARAR.

Çok fazla.

Penisi beni tamamen dolduruyor.

Neredeyse çok büyük.

Ama tam da yeterli. Çünkü o

Sterling.

Sterling'in tamamı.

Onu kendime çekiyorum, ellerim omuzlarına kayıyor, vücudum onu kabul etmek için çalışıyor.

Her şeyi hissedebiliyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatsam bile, gözyaşları gözlerimin köşelerinde birikiyor. *Onun* varlığı o kadar yoğun ki, beni tamamen ele geçiriyor.

Amım onun etrafında titriyor.

Onun içime girmesinin keskin acısı yavaş yavaş azalmaya başlıyor. Ve ben daha fazlasına hazırım.

Bölüm 124 Sterling

TAŞAKLARIM SIKIŞIYOR VE NEFES ALIRKEN AÇIK AĞZIMI COURTNEY'NİN çıplak omzuna bastırıyorum.

İki nefes. Üç. Bir tane daha.

Sonra başımı kaldırıyorum. Ve kalçalarımı geri çekiyorum. Aramıza bakıyorum.

Hala ranzanın kenarında oturuyor, bacakları açık, amcığı sikimin ucunu yutuyor.

Courtney'nin başını öne eğdiğini hissedince, onun da bakmak istediğini anlayarak parmaklarımı Courtney'nin boynunun arkasına bastırıyorum.

Kalçalarımı öne doğru itiyorum.

Courtney ağlarken omuzlarımı tırmalıyor. Tekrar yapıyorum.

Küfür ediyor.

Duruyorum

.

Birbirimize bakıyoruz.

Göğüslerimiz inip kalkıyor.

Parmaklarımız birbirine gömülüyor.

"Durma." Courtney'nin fısıldadığı istek omurgamda bir titreme yaratıyor.

Onun sıcak yarıklarından neredeyse tamamen çıkıyorum. "Merak etme, tatlım. Sen benim sikimde boşalana kadar durmayacağım."

Başımı eğiyorum ve ben ileri doğru ittiğimde o boynunu geriye doğru eğiyor.

Vücutlarımız müstehcen bir yapboz gibi birbirine bağlanırken, ağızlarımız birbirimizi olabildiğince tatmak için mücadele ediyor.

Courtney'nin vücudunu kendime sıkıca sararken göğsümde bir şey şişiyor.

Bölüm 125

COURTNEY

SIKI ÇOK BÜYÜK. O KADAR KALIN VE DOLGUN KI NEFES ALAMIYORUM.
nefes alamıyorum.

Kalp atışlarımı duyamıyorum.

Dişlerim dilimi sıyrıyor ve amım buna karşılık olarak kasılıyor.

Daha önce seks yaptığımı sanıyordum.

Seksin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Ama Sterling Black, daha önce hiç deneyimlemediğim bir
şey. Kaslı vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor.

Gücü beni sarıyor. Beni tutuyor.

Nefes nefese... Terden ıslanmış teni... Penisi.

Lanet olsun, sikini muhteşem.

Ve devam ediyor.

Bana pompalıyor.

Hiç bu kadar gerilmemiştim. Hiç
bu kadar özgür hissetmemiştim.

Charliea 1zh

Sealife

SIKILIĞI BENİM UZUNLUĞUM BOYUNCA YUKARI AŞAĞI KAYIYOR, ÇOK İYİ.

Çok fazla.

Ve bana yapışması. Dilimin
etrafında inlemesi.

Göğüsleri çıplak göğsüme sürtünüyor.

Beni doruğa götürüyor.

Ve sözümü tutmam lazım.

Kızımı benden önce boşaltmam lazım.

Courtney öpücüğü kesiyor ve odayı nefeslerimizin sesi dolduruyor.

Bir şey söylüyor ama kulaklarımdaki çınlamadan duyamıyorum.

Kalçalarımı geri çekip sonra ileri doğru itiyorum.

"Ne dedin?" Geriye yaslanıyorum. Dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerinde
istiyorum.

Sonra tekrarlıyor.

"Hap kullanıyorum." Bana söylerken kirpikleri titriyor. "Ya sen..."

Tanrım.

İnliyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Ya içime boşalmak istersem diye. Evet.

Evet, çok isterim.

Gözlerimi açıp elimi boynunun arkasından boğazının dibine kaydırıyorum.

Sonra itiyorum.

Bölüm 127

COURTNEY

SIRT ÜSTÜ YERE DÜŞTÜM, YATAK ÇARPMANIN ŞİDDETİNİ EMDİ.

Koridordaki banyo ışığının parıltısı yatak odasını yeterince aydınlatıyor ve ben tamamen ortada kalıyorum.

Uzanmış. Kollarım açık. Bacaklarım açık. Çıplak.

Sterling'in göğsünden derin bir gürültü geliyor. Sırtım kavisleniyor.

"Lanet olsun, beni öldüreceksin," diyor Sterling, kalçalarımı kavrayıp beni birkaç santim kendine doğru çekerek, kıcımlı yatağın yarısında tutuyor.

Sonra tekrar itmeye başlar. Kalçalarını öne doğru vurur.

Her vuruşunda amımı sikiyle dolduruyor. O kadar derine giriyor ki, bir acı hissediyorum.

Ama... hoşuma gidiyor.

Sanırım gerçekten hoşuma gidiyor.

Sterling'in sikinin neden olduğu acı... heyecan verici.

Ve bunu tekrar yapmak istiyorum.

Bunu her gece yapmak istiyorum.

Her kalça hareketinde vücudum yatakta yukarı kayıyor ve tutunacak bir yer arıyorum. Ama parmaklarım sadece battaniyeyi kavriyor.

"Kollarını kaldır." Elleri vücudumda yukarı kayıyor, ta ki her iki göğsümü avuçlayana kadar, sert parmakları yumuşak tenime değiyor.

"Kollar?" Ona göz kırpiyorum.

"Başının üstüne, Cookie. Ellerini duvara koy." Sterling meme uçlarımı çimdikliyor. "Sıkı tutun."

Kollarımı düz bir şekilde yukarı doğru uzatıyorum.

Küçük yatağın üzerinde yan yatarken, ellerim duvara ulaşıyor. Ve kendimi hazırlıyorum.

Sterling meme uçlarımı çeker, sonra elini kalçalarımın kıvrımına, uyluklarımın üst kısmına kaydırır.

Beni sıkıca tutarak, tekrar içime girip çıkmaya başlar. Her çarpışmada göğüslerimin sıçradığını hissediyorum.

Her şeyin sıçradığını hissediyorum.

Sikinın başının içimdeki o noktaya sürtündüğünü hissediyorum. Ve beni çok yaklaştırdı.

Çok yakın.

Bölüm 128

Sterling

COURTNEY'NİN BOYNU KAVISLİ. GÖZLERİ ODAKLANAMIYOR.

Sağ elimle onu bırakıyorum.

Ve başparmağımı klitorisine bastırırken yüzündeki ifadeyi izliyorum.

Ağzı açılıyor. Kalçaları kalkıyor. Ve derin bir inilti çıkarıyor. Vücudum onun vücuduna tepki veriyor.

Onu böyle izlemek... çok seksi. Beni çok tahrik ediyor.

Kıpırdanıyor.

Ve onun yaklaştığını

biliyorum. Başparmağımı

daireler çizerek hareket

ettiriyorum.

Amcığı sıkılaşıyor.

Daha derine

giriyorum.

İnlemeleri daha yüksek oluyor.

Başparmağımı biraz daha sert

bastırıyorum. Adımı haykırıyor.

Taşaklarımın attığını hissediyorum.

Ve onun boşalması gerekiyor.

Derin bir şekilde vurarak, diğer elimi bırakıp yukarı uzanıyorum ve küçük klitorisini daha hızlı ovarken meme ucunu çekiyorum.

Elleri duvardan ayrılır, ön kollarımı kavramak için aşağı iner.

Tırnakları derime batar.

Ve hazır olduğunu biliyorum.

"Gözlerini buraya bak,"

diyorum sertçe. Gözlerini

açıyor.

"Şimdi gel."

Tırnakları kolumu çiziyor. Ve yanıyor. Vücudu
yataktan kalkıyor.

Amcığı benim sikimi sıkı sıkı sarar. Ve
ben patlarım.

Kalçalarımı ona doğru sallıyorum.

Onu boşalarak doldururken, mümkün olduğunca vajinasının içinde kalmaya
çalışıyorum.

Charlea 1zç

COUAIFEY

KASLARIM BIR ANDA GEVŞEDİ VE YATAĞA YIĞILDIM.

Sterling'in vücudu hala titriyor, üzerime eğilmiş, elleri iki yanımda.

Hâlâ içimde. Hâlâ beni

gerginleştiriyor.

Öldüm mü, yoksa tanıdık olmayan bir coşku halinde miyim, bilmiyorum, ama her halükarda mutluyum.

Bu hayatın ya da ölümün hangi versiyonu olursa olsun mutluyum. Çünkü hiç bu kadar tatmin ve seksi hissetmemiştim.

Ve eğer bu gerçek hayat ise, daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Bölüm 130

Sterling

SONUNDA NET GÖREBİLDİĞİMİ HİSSETTİĞİMDE, BAŞIMI KALDIRIP
Courtney'nin donuk bakışları.

Gerçekten mahvolmuş görünüyor.
Ve içimdeki canavar sevinçle
kıpırdanıyor.

Bunu biz yaptık.

Dudakları yumuşak bir
gülümsemeye çekiliyor. Çok
memnun görünüyor. Çok rahat.
Benimle.

Midem burkuldu. Kısmen inanamama. Kısmen merak. Kısmen yeni bir şey.

Kendini fazla kaptırma. Bu

sadece bir seks.

Sonsuza kadar değil.

Ama...

Yutkunuyorum.

"Kalabilir miyim?" Sesim kısık çıkıyor.

Gülümsemesi genişliyor. Rahatlığı, hızla dönen düşüncelerime merhem gibi
geliyor.

"Bir gecelik mi, yoksa..." Hala birbirimize bağlı olduğumuz yere bakıyor.

İnliyorum. "Bir gecelik, Cookie."

"O zaman evet." Cevabı birden utangaç geliyor. Ve bu, kalmak istediğimden
daha da emin olmamı sağlıyor.

Ayakta, hala onun içinde, eğilip Courtney'nin ayak bileklerini tutuyorum.
Sonra bacaklarını önümde birbirine yapışana kadar yukarı kaldırıyorum.

Bu pozisyon, beni etrafında sıkılaştırıyor ve kendimi kısmen dışarı çekip sonra tekrar içeri itmekten alıkoyamıyorum.

Hassas penisim için bu çok fazla, ama onun inlemesi buna değer. "Kal," diyorum, ayak bileklerini sıkıca kavrayıp sonra bırakıyorum.

Onun sıcaklığından kurtulduğumda inlerim.

Ve parmaklarımı onun yarık boyunca aşağı doğru sürüklediğimde, yapışkan sıcaklığı hissetmeye ihtiyaç duyarak küçük bir çığlık atıyor.

Sırıtırım.

Çıplak, dağınık pin-up kızımdan uzaklaşıp banyoya doğru yürüdüm.

Parlak ışığa gözlerimi

kırpıyorum. Sonra donup

kalıyorum.

Penisimde kırmızı çizgiler görmem beynimi karıştırıyor. Çok fazla değil.

Adet kanı olduğunu sanmıyorum. Adet döneminde seks yaptım. Beni hiç rahatsız etmez. Ama genelde böyle görünmez.

Kendimi temizlemeden geri dönüyorum.

Bölüm 131

COURTNEY

ELLERİM KARNIMDA, AYAK BİLEKLERİM ÇAPRAZ, BACAKLARIM DIK

Hava, kendimi açıkta hissediyorum ama şaşırtıcı bir şekilde utangaç değilim.

Bir erkek, vücudunu beğenmezse, Sterling'in az önce bana yaptığı gibi sikmez.

Ağır adımlar Sterling'in döndüğünü haber veriyor.

Bacaklarımı indirmeye başlıyorum ama o bir eliyle ayak bileklerimi kavrayıp yerinde tutuyor.

Diğer eline bakıyorum ama hala boş.

"Sana bir soru soracağım ve dürüst bir cevap istiyorum." Ciddi sesi içimde bir tedirginlik yaratıyor.

"Tamam..." Ellerimi göğüslerimi örtmek için yukarı kaydırıyorum, birdenbire kaybettiğimi sandığım utangaçlık hissi geri geliyor.

Serbest eliyle ellerimden birini çekiyor. "Benden saklanma."

Nefesimi verip diğer elimi karnıma indiriyorum. "Beni korkutma. Sor sor."

Gözleri benim üzerimde kalıyor. "Sen bakire misin?" Ağzımın açık kaldığını hissediyorum.

Ne oluyor?

"Hayır, Sterling. Bakire değilim." Sesim yavan çıkıyor.

Gözlerini deviriyor. "Sen bakire *miydin?*"

Bu adam ciddi mi?

"Hayatımın bir döneminde mi? Evet. Bir saat önce mi? Hayır." Gözlerimi ona dikiyorum. "İlk seferimi anlatmamı ister misin?"

Ayak bileğimdeki el bırakıp kığıma şaplak atıyor.

Bağırıyorum. Sonra içimden çıplak seksin izleri sızıyor.

"Bana mendil getirir misin ya da çekilir misin?" diye soruyorum, dizlerimi bükerek.

"Sikimde neden kan olduğunu söylediğinde seni temizlerim." Bacaklarımın arasına uzanıp parmaklarını tekrar yarıklarımın arasında gezdiriyor.

"Sterling," diye nefes nefese söylüyorum.

Parmağını içime sokar. İnlerim.

"Söyle." Sesi dikkatini vermiş gibi değil. Ama benim amımı rahatça okşadığına bakılırsa, kandan iğrenmediğini anlıyorum. Bu iyi bir şey, çünkü iğrenmesi saçma olurdu.

"Ben bakire değildim," diyorum ona sakın bir sesle. "Ama sen... büyüksün. Ve... heveslisin."

İçimdeki parmağı hareketsiz kalır. "Canını acıttım mı?"

Soru o kadar sessiz ki, parmağını yavaşça çıkarırken neredeyse duymuyorum.

"Hayır..."

"Siktir." Ellerini kaldırıyor. Sanki beni daha fazla incitmekten korkuyormuş gibi.

Ne salak.

"Sterling," diye bağırıyorum. Gözlerime bakıyor. "Garip davranmayı kes. Sert seviyorum.

Şimdi git bana mendil getir."

Dönüp banyoya doğru büyük adımlarla yürürken çenesinin hareketlerini izledim, sıkı kalçaları tam görünürdeydi.

Bir dakika sonra geri gelir ve bana bir tomar mendil uzattıktan sonra sessiz kalır.

Ben oturup yataktan kaymaya başlayana kadar bekledi.

"Lanet olsun, Courtney." Öne atılır ve belimden tutup bana yardım eder.

"Ben iyiyim," diyorum ama beni bırakmıyor. Hala çıplak bedenlerimiz birbirine yapışmış durumda.

Bir elini kaldırıp çenemi hafifçe kavrar. "Bana doğruyu mu söylüyorsun? Gerçekten sert seviyor musun?"

Sesi sakindir, ama gözleri ateş gibidir.

"Evet. Ama itiraf etmeliyim ki, bu benim için yeni bir keşif." "Ne kadar yeni?"

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Çok yeni."

Sterling boğazından düşük bir ses çıkardı. "Umarım doğru söylüyorsunuzdur."

"Neden?" diye sormadan edemiyorum.

Elini çenemden boynuma kaydırды. "Çünkü başka bir erkek sana sert davranırsa..."

"Öyle bir şey hiç olmadı," diyorum ona dürüstçe. "Yatak odasında hiç olmadı, başka hiçbir şekilde de olmadı."

Çenesini sıkarak başını sallar. "Git giyin."

Bölüm 132

COURTNEY

KÜÇÜK BANYOMDAN ÇIKTIĞIMDA, STERLING'I YATAKTA OTURMUŞ, SIRTINI DUVARA YASLAMIŞ, KUÇAĞINDA BİR PAKET SANDVIÇ KURABİYİ , sırtını duvara yaslamış, kucağında bir paket sandviç kurabiyesi ile oturuyordu.

Kabindeki tüm ışıklar kapalı, ama Sterling'in yanında kamp lambalarından biri düşük ayarda yanıyor ve odayı hoş bir ışıkla dolduruyor.

Sessizce ranzaya tırmanıyorum.

Daha önce giydiğim pijamalarımı giyiyorum, o ise boxer şortuyla. Sadece boxer şort.

Ona karşı oturuyorum. "Kurabiye ister misin?"

O başını sallar, sonra açık paketi bana uzatır.

Bu, dolapta bıraktığı yiyeceklerden biri.

Çikolata dolgusu çok lezzetli, dayanamayıp bir tane seçip ısırıyorum. O da aynısını yapıyor.

"En sevdiğin tatlı nedir?" Bir ısırık daha almadan önce soruyorum.

"Elmalı turta." Gözleri benim üzerimde. "En sevdiğin kurabiye hangisi?"

"Hepsi." Gülümsüyorum. "Ama klasik çikolatalı kurabiyeyi geçmek zor.

Yemek yapar mısın?"

Başını iki yana salladı. "Biraz. Ama becerim belirli yemeklerle sınırlı."

"Ne gibi?"

"Acılı biber. Biftek. Spagetti." Omuz silkiyor ve bir kurabiye daha çıkarıyor.

"Ya da Cook'tan alabileceğim ne varsa." Kurabiyeyi bana uzatıyor ve ben de ilkini hala yemeye çalışırken onu alıyorum. "Yemek yapar mısın yoksa mini turtalarla mı yetinirsin?"

Bir ısırık daha alıp ağzıma atıyorum. "Yemek yapmayı sevmem ama büyük bir mutfağım olsaydı daha çok severdim. Son evimdeki mutfak şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü. Ama yine de dardı." Boş elimle çamaşır odasının diğer ucunu işaret ediyorum. "Buradaki mikrodalga büyük bir gelişme, teşekkürler. Sadece su ekleyip pişiren şeyler sıkıcı olabiliyor."

Çantayı aramıza koyar. "Son evin nasıldı?" "Tipik eski ve pahalı bir apartman binasıydı."

"Bu yüzden mi taşındın?" Sterling dikkatli davranmaya çalışıyor gibi. "Pahalı olduğu için mi?"

Sterling'e ne kadar parasız olduğumu açıklamak ister miyim? Hayır, istemiyorum. Ama açıklayacağım.

Çünkü aramızda bir şey var.

Ve çünkü burada yaşam koşullarımla ilgili bir sorun olduğunu her öğrendiğinde, onu düzeltti.

Yatak.

Ev aletleri.

Yemekler.

Isıtma.

Belki *ona borçlu* değilim, çünkü hayat benim ve kimseye bir şey borçlu değilim.

Ama belki de birine güvenmeyi denemeliyim.

Güvenebileceğim birini bulmalı çok uzun zaman oldu.

Boğazımda büyüyen gerginliği bastırıyorum. "O binaya, o binanın bakım görevlisi olarak işe başladığımda taşındım. Maaşı fazla değildi, ama evim dahil idi. Ve buna ihtiyacım vardı."

Başını yana eğiyor. "Neden ihtiyacın vardı? Önceden nerede yaşıyordun?"

Daha fazla kurabiyeyi ağzıma tıktırırken, ne kadar geriye gitmem gerektiğini merak ediyorum.

Siktir et.

Siktir et.

"Annemle birlikte bir karavanda büyüdüm," diyorum. "Ve lise mezuniyeti geldiğinde

bitirince, başka bir yer bulmam gerektiğini anladım. İkimiz için çok kalabalıktı." Sterling anladığını gösterircesine başını sallar. Ve ergenlik çağıma geldiğimde ön koltukların üstündeki yatağa taşınmış olsam da, yine de çok küçüktü. Büyük, lüks bir karavan olsa bile, yine de daha fazla alana ihtiyacım olurdu. "Mali yardım sayesinde üniversiteye gidebildim

RA, yani yurt danışmanı olarak iş bulmam sayesinde ücretsiz konaklama ve yemek imkânı elde ettim. Bu yüzden, mümkün olur olmaz kampüse taşındım. Ve dört yıl boyunca bu düzeni sürdürmeyi başardım."

"Ana dalın neydi?"

Derin bir nefes alıp veriyorum. "Gerçekten yapmak istediğim bir şeye karar veremedim, bu yüzden işletme okumaya karar verdim. Açıkçası, nefret ediyordum. Kötü notlar almadım ama okul benim için kolay değildi. Her zaman dışarıda bir şeyler yapmak istiyordum. Ancak diploma gerektirmeyen işler bile diploma istiyordu. Bu yüzden devam ettim."

Sterling anlayışla mırıldanır. "Anlıyorum."

"Üniversiteye gittin mi?" Bu konuyu konuşmaya başladığımız için merak ettim.

Kafasını salladı. "Hayır. Okul da bana göre değildi. Ve burada yaşarken, her zaman rehberlik pozisyonları vardı."

"Buradaki rehberler gibi mi?"

Sterling başını sallar ve bir kurabiye daha alır. "Hemen hemen. Yazları bazı tur şirketlerinde çalışıyordum. Avcılık, balıkçılık, kampçılık, ne isterlerse. Liseyi bitirdiğimde tam zamanlı çalışmaya başladım. En çok ilgimi çeken şey buydu."

"Merak ediyordum da... neden av gezileri düzenlemiyorsunuz?" Başladığımdan beri sormak istiyordum.

"Sorumluluk. Kendini iyi nişancı sanan çok fazla aptal var. Ve bir şey vuramazlarsa sinirlenen çok fazla öfkeli insan var. İnsanlar kendi yemeğini yakalamak istiyorsa, balık tutmaya gidebilir."

"Mantıklı," diyorum, Lodge'un düzenli olarak tüfeklerle dolup taşmadığına şükrederek.

"Okuldan sonra annenin yanına taşındın mı?" Sterling önceki konuya geri döndü.

"Hayır." Hayal etmeye çalışarak burnumdan hava üfledim. "O gitmemiş olsa bile, o sardalya konservesi gibi yere asla geri dönmezdim."

Bölüm 133

Sterling

DIŞLERİM KURABIYEEYE DEĞİYOR AMA İSİRMİYORUM.

Gitti mi?

Annesi kaçmış mı?

“Aylık kiralık bir stüdyo daire buldum ve mezun olduktan sonra oraya taşındım. Hala üniversitede çalıştığım işlerde çalışıyordum, ama son işimin ilanını gördüğümde hemen atladım. Tam olarak nitelikli değildim, ama o karavanda bir sürü şeyi tamir etmek zorunda kalmıştım, bu yüzden yeterince bilgim vardı.” O konuşmaya devam ediyor, ama ben hala annesinin *gitmesine* takılmış durumdayım. “Sanırım orada sekiz yıl kadar kaldım. Ama sonra bina satıldı ve işimi kaybettim.”

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. “Neredeyse on yıl orada çalıştın ve yeni sahipleri seni kovdu mu?”

Ne oluyor lan?

"Evet. *Kendi adamlarını çalıştıracaklarını* söylediler. Bu da işimi kaybetmem ve kira ödemeye başlamam anlamına geliyordu. Üstelik kira, ilk taşındığım zamankinden çok daha pahalıydı." Courtney, sanki bu onun hayatını mahvetmemiş gibi omzunu silkti.

"Bu çok kötü."

"Biraz öyle oldu. Ama sonra bu işi buldum." Bana gülümsüyor. Lanet olası gülümsüyor.

Ve şimdi her şeyi çok net görüyorum.

Courtney, kendi kontrolü dışındaki koşullar yüzünden işini kaybetmişti.

Konut durumu alt üst oldu. Ödeyemeyeceği kadar pahalıya mal oldu.

Lodge'da iş bulması, hayatını toparlaması ve yeni bir başlangıç için ülkenin öbür ucuna taşınması.

Courtney beni buldu.

Ben ona onu işe almayacağımı
söyledim. O anda hissettiklerini
düşününce...

Kahretsin.

Ona hayır dediğimde hissetmiş olacağı duygular. Geri dönecek hiçbir şeyi
yokken.

Kurabiye poşete geri koydum.

"Üzgünüm." Sesim kısılmıştı.

Gülümsemesi titriyor, ama düşmemesi için kendini tutuyor. "Her şey yolunda
gitti. Peki, Lodge'u ne zaman satın aldın?" Konuyu değiştiriyor.

Kendimi bok gibi hissediyorum. Davranışım için özür dilemek istiyorum,
ama o konuşmak istemiyorsa zorlamayacağım. "Arazisini otuz yaşında satın
aldım, sonra birkaç yıl başka bir yerde çalışmaya devam ederken evimi ve
kulüpleri inşa ettim. Ama şimdi Black Mountain Lodge on iki yıldır açık. Ve bu
süre içinde, özellikle eski patronlarım emekli olduktan sonra daha fazla mülk
satın aldım."

"Çok akıllıca." Yüzünde hayranlık ifadesi var ve bu hoşuma gidiyor.

"Teşekkürler. Çoğu insan bilmez, ama misafirleri götürdüğümüz tüm
kulüpler ve kamp alanları... Hepsi benim."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Erkekler bile bilmiyor mu?"

"Hepsi başka birinden kiraladığımı düşünüyorlar. Ve bu sayede temizlik ve
toparlanma işlerini zamanında yapıyorlar..." Omuz silkiyorum. "Neden iyi bir
şeyi bozalım ki?"

Courtney kıkırdar. "Akıllı çocuk."

"Bazen öyle olurum." Kurabiye torbasına uzanıp geri koyduğum kurabiye
çıkartırım.

"Peki..." Bir gözünü kapatır ve ben kurabiye ağızma götürürken
duraksarım. "Kaç yaşındasın?"

Bu soruyu beklemediğim için, cevap vermeden önce bir an durup kaç
yaşında olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. "Kırk altı."

Gülümser. "Bir dakikalığına unuttun
mu?" Homurdanıp kurabiyeden bir
ısırik alırım.

"Doğum günün ne zaman?" Bana en bariz soruyu sorar.

Ama hala hazırlıksızım. Ve ona
söylemek istemiyorum.

Ama reddedemem.

Bölüm 134

COURTNEY

"BEŞ EKİM," DIYOR STERLING.

"Oh, o..." Gülümsemem kaybolur.

Bu ayın başlarıydı. İşe başladıktan birkaç gün sonra.

Yeni yatakları aldığımız gün müydü?

Buraya geldiğimden beri zaman çok hızlı geçti, ama biri bir şey söyleseydi hatırlardım. O saatte kesinlikle yemek salonunda yemek yiyordum.

Ve kimse bir şey söylemedi.

Kimse biliyor muydu ki?

"Önemli değil, Cookie." Sterling'in sesi yumuşak.

Muhtemelen yüzümden duygularımı okuyabiliyor. "Bilen var mı?"

Sesimi aynı şekilde yumuşak tutuyorum.

"Sanmıyorum. Bilmek için bir neden yok." Ciddi gibi geliyor. Umursamıyor gibi.

Ama ben... Benim de benimle birlikte kutlayacak kimsem yok — her yıl beni arayan annem hariç. Noel ile birlikte, aramasının kesin olduğu tek gün. Yani, anlıyorum. Ben de aynı cevabı verirdim. Ve çoğunlukla içtenlikle söyledim.

Ama ben de çoğunlukla yalnızdım. Tek başıma çalışıyordum. Tek başıma yaşıyordum.

Sterling ise doğum gününde hepimizin etrafındaydı ve kimse bir şey söylemedi.

Neden bu kadar kötü hissediyorum?

"Doğum günün ne zaman?" Sterling sessizliği bozarak sordu. "23

Mart," diye cevapladım.

"En sevdiğin renk ne?"

Üzerimde hissettiğim ağırlık kalkıyor. Bir yetişkinin bir diğerine soracağı çok aptalca bir soru. Ama ben bu soruyu seviyorum.

"Orman yeşili." Her zaman yeşil olmuştur, ama sanırım çam ağaçlarının arasında yaşadığım zamanlar cevabımı değiştirmiş. "Seninki ne?"

"Açık mavi. Kardeşin var mı?"

Onun bu sorularla ortalığı karıştırmasına küçük bir kahkaha kaçıyor. "Hayır. Sadece ben ve annem. Babamı hiç tanımadım." Ağzı bükülünce, bunun insanların öylesine söylediği bir şey olmadığını anlıyorum. Ama bu gerçek. Adamın adını biliyorum. Ama annem hamile kaldığında onunla hiçbir ilgisi olmak istemedi, bu yüzden ben de onunla hiçbir ilgim yok. Bu kadar basit. "Kardeşin var mı?"

"İki baş belası erkek kardeşim var. Birbirimizi pek görmüyoruz. Biri Denver'da, annemin şu anda yaşadığı yerin yakınında, diğeri Kaliforniya'da. Ve keşke tanımamış olmayı dilediğim bir babam var." Yüzümün kızardığını hissediyorum, ama Sterling bir kez daha düşüncelerimi okumuş gibi eliyle beni sakinleştiriyor. "Şiddet uygulayan ya da öyle bir şey yapan biri değildi. Sadece değersiz biriydi. İlk birkaç yıl hayatımıza girip çıkıp durdu, sonra bir gün eyalet dışına taşındı. Sonra ondan yıllarca haber almadık. Sonunda bir gün annem onun telefonlarına cevap vermeyi bıraktı ve her şey bitti."

"Çok kötü." Bir kurabiye daha alıp uzattım. "Boktan babalara." Sterling gülerek kısmen yediği kurabiyesini benimkine vurdu.

"Onlar olmadan daha iyi olduğumuza."

Aynı anda ısıırıyoruz, tatlıyı ve gerçeği tadını çıkarıyoruz.

"Öyleyse." Parmak uçlarımı yaladım. "Evinizi kendiniz yaptınız demiştiniz. Yani tasarımı da size mi ait?"

Sterling başını sallar ve bana süreci anlatır. Nasıl bir inşaatçı ve ardından bir mimar tuttuğunu anlatır. İsteddiği düzeni ve yaşlandıkça, daha fazla parası olduğunda ve evde bir süre yaşadıktan sonra neleri farklı yapacağını anlatır.

Konuşurken yorganın altına giriyoruz.

Sterling'in yanına sokulup başımı göğsüyle omuzu arasındaki mükemmel noktaya yerleştiriyorum. Ve konuşmaya devam ediyoruz.

Saçımı neden hep örgü yaptığımı sorar ve elini nazıkçe saçlarımdan geçirir.

Saçımın yüzüme gelmemesi için pratik olduğu ve artık alışkanlık haline geldiğini söylüyorum.

O da hoşuna gittiğini söylüyor.

Ben de sakalını

beğendiğimi söylüyorum.

Bana Spike'ı soruyor.

Onun benim evcil hayvanım olduğunu ve onu çok sevdiğimi anlatıyorum.
Çalışırken ne kadar yüksek sesle konuştuğumu biliyor mu diye soruyor.
Çalışırken ne kadar somurtkan olduğunu biliyor mu diye soruyorum.
Sahip olduğu diğer mülkler hakkında konuşuyoruz ve tuvaletlerin nasıl temizlendiğini soruyorum.

Bana dağlarda yaşamak hakkında ne hissettiğimi soruyor. Ona artık ayılarla iletişim kurabileceğimi söylüyorum.

Tekrar bir ayı görürsem ne yapmam gerektiğini söylüyor. Ona hiç evcil hayvanı olup olmadığını soruyorum.

Bir an sessiz kalıyor, sonra çocukken sahip olduğu köpeği anlatıyor.

Ailesi barınaktan evlat edindiği labrador karışımı köpeği anlatırken parmakları kolumda daireler çiziyor.

Yaşlanıp zayıfladığında onu uyutmanın ne kadar zor olduğunu anlatırken parmakları hareketsiz kalıyor.

Bir köpeği ne kadar çok istediğimi söylerken göğsüne daireler çiziyorum. Eğer bir köpeğim olsaydı, bütün gün yanımdan ayrılmayan bir köpek olmasını isterdim.

Hangi cins köpek istediğimi soruyor.

"Fark etmez." Gözlerimi kapatıp hayal ediyorum. "Sıkışık bir köpek kulübesinden birini kurtarmak iyi olur diye düşünüyorum. Onlara biraz koşup oynayabilecekleri bir yuva vermek."

Bunu söylerken, paralelliği görüyorum. Çok uzun zamandır kendimi kapana kısılmış hissettiğim kapalı yaşamdan birini kurtarmak istemem.

Sterling başımın üstüne öpücük konduruyor.

Sonra tekrar öper, kollarını bana sıkıca sarar. Dudaklarımı birbirine bastırırım.

Sonra nefesimi verip ona en sevdiği mevsimi soruyorum. Sonbahar diyor.

O da bana sorduğunda, ben bahar diyorum.

Sterling buradaki kışların nasıl geçeceğini anlatıyor. Ceketimi alırken bot da alacağıma söz veriyorum.

Ve Ocak ayında hala burada çalışıyor olacak mıyım diye sormak için kendimi zor tutuyorum.

Bu makul bir soru. Eninde sonunda cevabını almam gereken bir soru, ama şu anda sormak doğru gelmiyor.

Bu yüzden konuyu açmıyorum.

Onun yerine, ikimizin de tatilleri ne kadar sevmediğimizi konuşuyoruz. O, tatillerde gerçek işlerle

veya bekar arkadaşlarıyla gezilere çıkarak.

Annemle hala konuştuğumu, ama sık olmadığını söylüyorum. Ve onu görmek için seyahat etmeye nadiren paramın yettiğini. Ve onun, *sadece bir günlüğüne* gitmek için yolun çok uzak olduğunu söylediğini.

Yıllar boyunca bunun ne kadar canımı yaktığını itiraf ediyorum. Ve bununla nasıl barıştığımı.

Sonra konuşmaya devam ediyoruz.

Sterling, gençken arkadaşlarıyla rafting yapmaya gittiğinde boğulmak üzere olduğunu anlatıyor. Bir ay boyunca evden çıkma cezası aldığını ve annesinin ek ceza olarak her öğünde brüksel lahanası yedirttiğini anlatıyor.

"Bu gerçekten çok zekice." Onun göğsüne gülümsedim.

"Şaka ona döndü. İkinci haftanın sonunda, onları sevmeye başlamıştım."

"Ciddi misin?"

Onun başını salladığını hissediyorum. "Bana sadece sade buğulanmış olanları verseydi, muhtemelen hiç sevmezdim. Ama o da yiyordu ve sade olanlardan bıkmış olduğu belliydi. Bu yüzden onları akçaağaç şurubu ile kavurmaya ya da tereyağında sormaya başladı." Elini karnının üzerinde gezdiriyor. "Aşçıya yakında yapmasını söylemeliyim."

Yemekler ve başımıza gelen belalardan bahsediyoruz.

Ben sınıfta başımı eğik tutarken, Sterling görünüşe göre düzenli olarak müdürün odasına gönderiliyormuş.

Hikayeler anlatmaya devam ediyoruz.

Parmak uçlarımızla birbirimizin vücutlarında desenler çizmeye devam ediyoruz. Paylaşmaya devam ediyoruz.

Konuşmadığımız tüm zamanları telafi ediyoruz.

Ve Sterling küfür ederken, perdelerin etrafında güneşin doğmaya başladığını göstererek, onu tanıdığımı hissediyorum.

Sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi hissediyorum. Sterling Black'i arkadaşım olarak görebiliyorum.

Bölüm 135

Sterling

COURTNEY'NİN GÖĞSÜMDE TUTTUĞU ELİNE UZANIP PARMAKLARIMIZI BİRBİRİNE DOLADIM.

"Uyu, tatlım."

"Ama kalkma vakti geldi." Esniyor ve çıplak tenime değen açık ağzının hissiyle gözlerimi kapatıyorum.

"Gruplar dönene kadar yapacak bir şey yok, en erken saat on birde dönerler."

Courtney uykulu bir mırıldanma çıkarır. "Sen kalacak mısın?"

"Evet." Parmaklarını hafifçe sıkıyorum. "Kalacağım."

Ve o uykuya dalarken, konuştuğumuz her şeyi düşünüyorum.

Ona kimseye söylemediğim şeyleri düşündüm. Onu bana getiren olayları düşündüm.

O kısmı nefret ediyorum. Onun yaşadığı her şeyi nefret ediyorum. Her şeyi tek başına yapmak zorunda kalmasını nefret ediyorum.

Nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Ama onun için nefret ediyorum.

Ve onun bilinçsizliğine doğru giderken, uzun zamandır yapmadığım bir şey yapıyorum.

Geleceği düşünüyorum.

Charlea 17h

COUAIFEY

BÜTÜN GÜN YÜZÜM KIZARMIŞ GIBI HISSEDİYORUM, BU YÜZDEN HELIOS'A TEŞEKKÜR EDİYORUM

gökten güneşi kaldırdığı ve ortalığı kararttığı için teşekkür ediyorum.

"Court, bir bira daha ister misin?" Simpson yanımdaki yerinden kalkarak soruyor.

Sterling'e otomatik olarak bakıyorum, Simpson'a evet derken bile.

Sterling de üçüncü bira içiyor. Ve itiraf etmeliyim ki, o adamla sarhoş seks yapma fikri *çok* çekici geliyor.

"Teşekkürler." Simpson'dan açılmış şişeyi alıyorum.

Bu sabah uyandığımda, saat on birde, Sterling'in telefonuma kurduğu alarm çaldığında, yalnızdım. Ama küçük yatağımın onun tarafı hala sıcaktı.

Öğle yemeğinde soğukkanlı ve sakin görünmek için elimden geleni yaptım, sonra kendimi kabinlerden birinin yataklarını toplamak ve çamaşırları yıkamakla meşgul ettim.

Balık kızartması yemediğim grup hala burada. Daha uzakta yaşıyorlar ve yarın öğleden sonra değil, şafak vakti ayrılabilmek için bir gece daha kalmak için ekstra ödeme yaptılar. Bu yüzden tanımadığım üç adam, Lodge çalışanlarıyla birlikte ateşin etrafında oturuyor.

İyi insanlara benziyorlar ama benim enerjime uymayan bir "*dostum*" havası var. Bu yüzden Simpson ve Fisher ile sohbetime devam ederken, Sterling'e olabildiğince çok bakmaya çalışıyorum.

Bölüm 137

Sterling

COURTNEY'NİN ÜÇÜNCÜ BIRASININ SON YUDUMUNU İÇERKEN SIMPSON'IN SÖYLEDİĞİ BİR ŞEYE BAŞINI SALLAYARAK DINLIYORUM.

İkisi de ayağa kalktığında, kendi şişemi dudaklarıma götürüp başımı geriye eğiyorum. Ateş sönüyor ve konuklardan biri çoktan yatmış. Ama Courtney'i bekliyorum. Çünkü bu gece yine onun yatağında uyumazsam lanetleneceğim.

Onu evime sokmanın bir yolunu bulmalıyım. Çok daha büyük yatağıma.

Boş şişeyi indirdim.

Küçük yatağın da avantajları var. Daha az yer. Daha fazla temas.

"İyi geceler, millet." Courtney elini hafifçe sallayarak veda ediyor.

Közler çok zayıf bir ışık yayıyor, ama karanlıkta bile Courtney çok çekici.

Onun yatağı.

Bu gece kesinlikle onun yatağı.

Fisher de ayağa kalkar ve Simpson ile Courtney'nin arasında yürüyerek uzaklaşırken herkes birbirine iyi geceler diler.

Kalkıp ne kadar çabuk peşlerinden gidebileceğimi düşünürken, kalan iki konuktan biri ayağa kalkar.

O sessiz olan. Kibar davrandı.

Fazla içmemişti.

Ama Courtney'i izliyordu.

Courtney çekici bir kadın. Buradaki tek kadın. Anlıyorum.

Ama gruba başını sallayıp karanlığa doğru yürüdüğünde, ben de ayağa kalkıyorum.

Bölüm 138

COURTNEY

"İYİ GECELER," DIYORUM VE FISHER'IN BOŞ ŞİŞEMİ ALMASINA IZIN VERİYORUM.

O ve Simpson, Bunk House'a doğru ayrılırken, ben de kulübeme doğru yoluma devam ediyorum.

Hava serin ve en kalın süveterimin altına Sterling'in flanel gömleğini giydim.

Ekstra katman sıcak tutuyor, ama bu sadece bir bonus. Diğer gömleklerimden herhangi birini giyebilirdim, ama flanel gömlek onu yakınımda hissettiriyor.

Sanki o da benimle birlikteymiş gibi hissettiriyor.

Botlarım çakılların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyor ve yürürken başımı geriye eğip yıldızlara bakıyorum.

Ay bu gece bir hilal şeklinde. Güzel ve pitoresk. Ama dünyayı karanlık bırakıyor.

Önümdeki yola tekrar bakıyorum.

El fenerini kulübede unutmuşum. Lady Bear ya da ormanda yaşayan başka bir yaratığa rastlamaktan endişelenmem gerektiğini biliyorum, ama kendimle gurur duymaya daha çok odaklanmış durumdayım.

Buradaki ilk günümde, karanlıkta bu kadar yolu yürümek bana imkansız gelmişti. Şimdi ise... evimdeymiş gibi hissediyorum.

Ev gibi.

Ne güzel bir fikir.

Bu yeri, kulübemi düşünürken bu kelimeyi daha önce kullandığımı biliyorum. Ama şimdi daha büyük geliyor.

Ev, sadece uyuduğum yerden daha fazlası gibi geliyor.

Eğer sarhoş olmasaydım, bu düşünce beni boğabilirdi. Ama - gece gülümsüyorum - sarhoşum.

Ve Sterling'in bu gece bana geleceğinden eminim.

Ve *aşagısının* ne kadar ağrdığı umurumda değil. Onu bacaklarımı açarak karşılayacağım.

Charliea 17ç

Siealife

GÖRÜŞÜM KIRMIZI NOKTALARLA DOLUYOR.

Courtney garaj yolunu geçiyor. Ve adam onu takip ediyor.

Ellerim yanlarımda açılıp kapanıyor. O.

Onu. Takip ediyor.

Birkaç adım geride onu takip ederken ayak seslerimi duyulmayacak şekilde bastırıyorum.

Burası benim toprağım. Benim mülküm. Burada ses çıkarmadan nasıl hareket edeceğimi biliyorum.

Ve bu adamın da aynı şeyi yapması... Bunun onun ilk kez bir kadını takip ettiği olduğunu sanmıyorum.

Courtney'e seslenmek istiyorum.

Onu uyarmak istiyorum.

Ama onu korkutmak da istemiyorum.

Ve öfkemin doğru yere yöneldiğinden emin olmak istiyorum.

Bu adama fikrini değiştirmesi için buradan çamaşırvhaneye kadar mesafe bırakacağım.

Ama onun evinin kapısına kadar giderse, oradan uzaklaşmayacaktır.

Bölüm 140

COURTNEY

BU GECE OLACAKLARI HAYAL EDERKEN HEYECANLA DOLUYORUM.

.
Yolun karşısına geçerken, "Side to Side" şarkısını mırıldanmaya başladım.
Ve kulübeme giden son yol olan dar patikada ilerlerken kendime
gülümsüyorum.

Sterling Black ile üst üste ikinci gece, beni kesinlikle yanlamasına yürütecek.

Bölüm 141 Sterling

DIŞLERİMİ SIKIYORUM.

Kadınım lanet olasıca mırıldanıyor.

En kötü türden bir avcı tarafından takip ediliyor ve o lanet olasıca mırıldanıyor.

Ama eğer farkında olmadan bana koruma sağlayacaksa, bunu kabul edeceğim.

Adımlarımı uzatarak adamla aramdaki mesafeyi daha da kapattım.

Courtney, kulübesinin merdivenlerine çıkarken sallanıyor.

İçeride ışıklar kapalı.

Ön kapısının ışığı da kapalı. Etrafını karanlık kaplamış.

En üst basamağa ulaşana kadar mırıldanmaya devam ediyor. Merdivenlerin dibinde duran adamın farkında değil.

Adam durur.

Kapıyı açmasını bekliyor. Sessiz.

Ona asılmak için gelmemiştir.

Ona zarar vermek için gelmiştir.

Beş adım uzaktayım.

Ve kilidin açıldığını duyduğumda, son adımları koşarak atıyorum.

Bölüm 142

LANET Olası Sapık

KILITIN DÖNDÜĞÜNÜ DUYUNCA KANIM KAYNIYOR.

Hadi, sürtük. Aç şu lanet kapıyı.

Sağ ayağımı kaldırıp ses çıkarmadan en alt basamağa koyuyorum.

Kadına kendi kabini vermeleri çok kullanışlı. Personelin tamamıyla özel olarak sikişebileceği bir yer.

Küçük kulübenin kapısı açılır ve fahişe eşikten geçer.

Onun tüm erkeklere bakışlarını gördüm. Bana bakışlarını gördüm.

Neredeyse bunu istiyordu.

Bir basamak daha çıkıyorum.

Kapı onun arkasında kapanmaya başlar.

Öne atıldım, kapının kenarına uzandım, tüm ağırlığım sağ ayağımın üzerindeydi.

Ağzım gülümsemeyle açıldı.

Ama sonra ayağım altımdan şiddetle çekildi. Ellerim tutunmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı.

Çok yavaşım.

Çok şaşkınım.

Yüzüm en üst basamağa çarpar.

Burnumun kırıldığını hissederken beynimde bir acı patlar.

Ama hala hareket halindeyim.

Düşmedim.

Biri beni merdivenlerden aşağı sürüklüyor.

Bölüm 143

COURTNEY

KAPI ARKAMDA KAPANIRKEN İÇ IŞIĞI AÇIYORUM.

Bir şey duyduğumu sanarak mırıldanmayı kesiyorum. Ama bir şey yok. Sterling'i memnun etmek için sürgüyü çevirip mırıldanmaya devam ediyorum. Yatma zamanı geldi, patronumun beni bulmasını bekleyeceğim.

Bölüm 144 Sterling

ADAMIN AYAK BİLEĞİNİ ŞİDDETLE ÇEKTİM VE ONU MERDİVENLERDEN AŞAĞI
SÜRÜKLERKEN EKLEMDE BİR ŞEYİN KIRILDIĞINI HİSSETTİM.
eklemde bir şeyin patladığını
hissettim ve onu merdivenlerden aşağı
sürükledim.
Courtney'nin kapısı tıklayarak
kapanır.
Her an çılgılık atacağını biliyorum. Zaten yaralı
olan bileğini sertçe büküyorum.
Hareketle birlikte dönüyor — acıyı durdurmak için vücudun doğal tepkisi.
Ama bu onu sırt üstü yere yatırır. Tam da o lanet olası pisliğin olmasını
istediğim yer.
Üstüne çöküyorum.
Vücudunun üzerine
bacaklarımı açarak.
Gözleri fal taşı gibi açılmış. Yüzü kırık burnundan akan kanla kaplı. Ve
ben öfkeden kendimi kontrol edemiyorum.
Kontrol, hissettiğim son şey. Ağzı
açılıyor.
Ama konuşmasına izin veremem.
Tek bir kelime bile duyarsam. Bana yalan söylemeye çalışırsa. Kendini haklı
çıkarmaya çalışırsa. Onu öldürürüm.
Ve onun sessiz kalması lazım.
Kızımı korkutmasına izin vermeyeceğim.
Öfkemi serbest bırakarak yumruğumu göğsüne
indiriyorum. Havayı ciğerlerinde sıkıştığını
duyuyorum.
Diyaframı kasılıyor. Bu
ölümcül bir darbe değil.
Ama onu sessiz tutacak.

Courtney'nin kilidi kilitlediği sesi üzerimde yankılanıyor.

O güvende.

Ve onu öyle tutacağım.

Bir yumruk daha atıyorum.

Yumruklarım onun elmacık kemiğine çarptı.

Diğer yumruğum da yüzünün diğer tarafına isabet ediyor.

Onu takip etmeseydim ne olurdu diye düşünüyorum. Zaten kırık olan burnuna yumruk atıyorum.

Beni itmeye çalışıyor.

Courtney'nin, o kapıyı açtığında arkasında duran Courtney'nin hissedeceği korkuyu düşünüyorum.

Onun bir elini iki elimle sıkıca

tutuyorum. Ve sıkıyorum.

Sıkabildiğim kadar sıkıyorum. O

kıvraniyor.

Diğer eliyle bana tırmanmaya çalışıyor.

Ama Courtney'nin korku dolu gözlerini hayal ediyorum.

Kimsenin ona hiç bu kadar sert davranmadığını söylediğini hatırlıyorum.

hatı

rlıy Ve bunun sonsuza kadar onun gerçeği olmasını istediğimi

oru düşünüyorum. Çatırdama hissediyorum.

m. Kırılğan el kemiklerinin kırıldığını

hissediyorum. Ve daha da sert

sıkıyorum.

Diyaframı sonunda gevşer ve değerli oksijeni ciğerlerine çeker. Elini bırakıp yüzüne tekrar yumruk atarım.

O homurdanır.

Dizleri sırtımı vururken, altımda bir yandan diğer yana sallanıyor.

Geriye uzanıp yumruğumu aşağı doğru vuruyorum.

Duruşum iyi değil, ama yeterince iyi. Tekrar

yapıyorum.

Ve yine.

Küçük penisi her darbeyi alıyor.

Sonunda keskin bir çığlık çıkar.

Öne eğilip göğsüne tekrar yumruk atıyorum.

Bu orospu çocuğu oksijen yetersizliğinden ölürse, bu onun suçu.

Kırılmamış eliyle bana vurmaya çalışıyor.

Ve onu yakaladığımda sırtıyorum. "Israr ediyorsan."

Ellerim çoktan ağrımaya başladı. Parmak eklemlerim çatladı.

Ama hiçbir şey onun ikinci elini mahvetmemi engelleyemez. Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, eli benim ellerimin arasında sıkışmış durumda ve sıkıyorum. Courtney'nin göğsüme yaslanmış uyuduğunu düşünüyorum.

Parmaklarının benimkilerle iç içe olduğunu düşünüyorum.

Küçükken annesinin onu rahatlatmak için elini böyle tuttuğunu söylediğini düşünüyorum.

Ve altımda yatan bu boktan adamı düşünüyorum. Ellerin verebileceği zararı düşünüyorum.

Ve hala ezilmiş parmaklarını sıkıca tutarken, ellerimi aşağı doğru çekiyorum. Bileği kırılıyor.

"Uh, Patron?" Fisher'ın sesi etrafımı saran sisin içinden duyuluyor. Onu duymadığım için sinirlenerek yukarı bakıyorum. "Evet?"

Fisher, benimle oturduğum adam arasında bakarken boğulur gibi bir ses çıkarır. "Ne, uh, oluyor?"

Simpson, Fisher'ın yanına yaklaşmadan bir saniye önce bir dizi ayak sesi duyarım.

Altımda yatan iğrenç herif tekrar nefes almaya başladı. "Y-yardım edin." Sesi boğuktu. "O-o onu öldürüyor..."

Kırık bileğini bırakıp yumruğumu tekrar göğsüne indiriyorum. Bir kaburga kemiğinin kırıldığını hissediyorum.

Güzel.

Yukarı baktığımda, iki çalışanım da bakışlarını Courtney'nin kabinine çevirmiş.

"O..." Simpson'ın sesi kesildi.

Courtney'i kızlarından biri gibi görüyor ve karanlıkta bile yüzünün ifadesinin değiştiğini görebiliyorum. Öfke ve korku. Kanımı zehirleyen aynı karışım.

Sesimi alçaltıyorum. "Yapacaktı." Adama dönüp yüzüne tekrar yumruk atıyorum. Arkamdaki adamlara bakıyorum. "O bilmiyor."

Simpson elini bana uzattı.

Creep ile işim bitmedi, ama yine de Simpson'ın elini tutup beni yukarı çekmesine izin veriyorum.

Diğer eliyle omzumu sıkıca tutarak dengemi sağlıyor.

Adrenalin hala vücudumda dolaşıyor ve nefesimi sakinleştirmek için bir an bekliyorum.

Arkamda bir gümbürtü duyulur.

Dönüp Fisher'ın yerde yatan adama tekme attığını
görüyorum. Kaburgalarına. Bacağına.

Adam yanına yuvarlanınca Fisher kıçına tekme atıyor. Ve bu
çocuğun iyi olduğuna karar veriyorum.

Bölüm 145

COURTNEY

YÜZÜMÜ YIKADIM, DIŞLERİMİ FIRÇALADIM, LOSYON SÜRDÜM, IŞIKLARI KAPATTIM
ve yatak odama giriyorum.

Sterling'in bu gece bana geleceğini biliyorum. Ateşin
başında paylaştığımız bakışlar sıradan değildi.

Alevler kadar ateşliydim.

Ve ben ona hazırım.

Onun flanel gömleğini, siyah bir külot giyip, başka hiçbir şey giymeden
yatağa girdim.

Ona mesaj atıp ne kadar süreceğini sormayı düşünüyorum, ama bunun yerine
telefonumu ranzanın kenarına bırakıyorum.

Sabırlı olabilirim.

Ve gözlerimi dinlerken bekleyebilirim.

Charliea 14h

Siealife

ÇAMAŞIRHANENİN IŞIKLARI SÖNER.

Simpson yanımdan geçip adamın baldırlarına tekme atar. "Piç kurusu," diye tıslar.

Kızım birkaç metre ötede yatağa tırmanırken, bu adamı ondan uzaklaştırma ihtiyacı dayanılmaz hale gelir.

Eğilip ayak bileklerini tutarım, birinin kırık olduğunu bilerek, ve onu sürüklemeye başlarım.

Adam bir çığlık atar.

Ayak bileklerini bırakıp ona dönerek tek dizimin üzerine çöküyorum. O, parçalanmış ellerini havaya kaldırıyor.

Sol elimle ellerini itip sağ yumruğumu göğsüne indiriyorum. Tekrar.

O bir kez daha nefes almaya çalışırken, tüm ağırlığımı göğsüne verip kendimi geri itmek için ona yaslanıyorum.

Fisher, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle bana başını sallar. "Onu sürüklememi ister misin?" diye sorar sessizce.

Kafamı sallayıp adamın ayak bileklerini tekrar tutup onu sürüklemeye başlıyorum. "Leon bu gece içmemişti. Git onu uyandır ve kamyonetini eve getirmesini söyle."

"Anlaşıldı." Fisher sözlerini bitirir bitirmez karanlığa doğru koşmaya başlar.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Simpson, sesi duygu dolu bir şekilde sorar.

Oraya

varacağım.

Ama henüz

değil.

Henüz öfkeden başka bir şey hissetmeye hazır değilim.

"Burada kal ve arkadaşlarına göz kulak ol. Onlar seni ararsa, konuşma. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran." Simpson'a baktım, o da başını salladı. "Sabah onlara ne diyeceğimi düşünürüm."

Evimin önüne varıyoruz ve adamın ayaklarını bırakıyorum.

Adam inliyor.

Simpson onu tekmeledi.

"Kaburgaların kaç darbe daha dayanır bilmiyorum," diyorum adama. "O yüzden kendi kendine çeneni kapatsan iyi olur, tamam mı?"

Simpson yanımda dururken, ikimiz de Creep'in üzerinde duruyoruz.

"İyi iş çıkardın," diyor Simpson bir dakikalık sessizliğin ardından. Ayaklarımızın dibindeki adama bakıyorum. "Onu öldürmek istiyorum."

Adam inliyor.

Simpson elini omzuma koyar. "İyi iş çıkardın."

Farlar ormanı aydınlatır, ardından Leon'un kamyoneti görünür.

Üstü kapalı, büyük kırmızı bir araç. Kimse yükümüzü göremez ve yükümüz de dışarıya düşmez, ideal bir araç.

"Hareket etmeye çalışırsa tekmelemeye devam et," diyorum Simpson'a ve karanlığa doğru koşmaya başlıyorum.

Bir dakikadan az bir sürede depodan geri döndüm, elimde uzun bir ip vardı.

Düğüm atmakta usta olan Fisher, adamın ellerini arkasında bağlamama yardım eder. Sonra fazla ipi kullanarak ayaklarını birbirine bağlarız ve onu pek de dikkatli olmayan bir şekilde kamyonetin arkasına kaldırırız.

"Sen arka koltuğa otur," diyorum Fisher'a. "Arka camdan onu gözetleyebilirsin." Omuzlarımı silkiyorum. "Yaşlı kırım öyle bükülerek oturamaz."

Fisher arka koltuğa tırmanırken güler. "Belki oturamazsın, ama yaşlı kırım yumruk atabilir."

Homurdanarak, kendimi yolcu koltuğuna çekmek için tutamağı sıkıca kavradım.

Leon hala direksiyon başında oturmuş, biz bir adamı bağlarken sessizce klasik rock dinliyor.

Başını çevirip bana bakıyor. "Nereye?"

Hepsi bu. Başka soru yok.

"Han."

Leon başını sallar, vitesle takar ve U dönüşü yapıp araba yolundan aşağı doğru ilerler.

Yolun sonuna geldiğimizde, sürekli açık olan kapıdan geçiyoruz.

Elektrikli değil. Sadece zincir ve paslı bir asma kilit olan metal bir parça.

Burada kalan misafirler için güvenlik açısından bir faydası olmaz, ama belki geceleri kapatmaya başlamalıyım. Ya da çamaşır odasına bir güvenlik sistemi kurmalıyım. Panik düğmesi olan bir şey.

Leon yola çıkarken gaza basar ve kamyonetin arkası kaldırıma kayar.

Bir gümbürtü duyulur, ardından yataktan

bir çığlık gelir. Leon bana bakar. "Oops."

Fisher kıkırdar, sonra derin bir nefes alır. "Orada olduğun için çok mutluyum." Arkama bakıp onun gözlerine bakarım. "Bunk House'a vardığımızda, Simpson ve ben o adamdan şüphelenmiştik. Bizimle aynı anda ayrılması hoşumuza gitmemiştir." Başını sallar. "Court'u kontrol etmeye karar verdik, kulübesine sağ salim vardığından emin olmak için. Sonra çığlığı duyduk... Kalbim bir saniye durdu. Onun olduğunu sandık."

Yutkunmaya

çalışıyorum. Orada,

tam oradaydım.

O iğrenç herif Courtney'in kapısına elini uzatmaya çalışırken tam oradaydım.

Ellerini kapıya sürse bile, ona dokunmasına asla izin vermezdim.

Kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

Ona asla dokunmazdı. Ben oradaydım.

Yumruklarımı sıkıyorum.

Ama yine de çok yaklaştı.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp Rocky'yi arıyorum.

"Sterling."

"Bir iyilik yapman lazım."

Telefonun diğer ucunda mırıldanıyor. "İlgilendiğimi varsay."

"Ofis binasının arkasında bulunan güvenlik kameralarını biliyor musun?"

"Hangi kameralar?"

Dudaklarım gülümsemeye başlar. "Çöp konteynerine atman gereken bir şey var."

"Mutlu bir kampçı mı?" Rocky'nin sesinde mizah duyabiliyorum.

Dur işaretine yaklaşırken Leon gereğinden fazla fren yapar. Bir başka gürültü duyulur. Bir başka ağlama sesi.

"O pek mutlu değil," diye cevap veriyorum.

"Anladım. Çalışanlarımın, benim bilmediğimi sandıkları sigaraları almak için o tarafa gitmemelerini sağlayacağım." Bir an durur. "Başka bir şey var mı?"

"Yeterli. Sana borçluyum."

"Unutmam," diyor Rocky ve telefonu kapatıyor.

Leon gülümser. "O adam ne tür bir iyilik isteyecek merak ediyorum."

"Ben de."

Yolun geri kalanında sessiz kalırız, otele yaklaşınca Leon'a nereye gideceğimizi söylerim.

Rocky Ridge Inn, dağın yamacına inşa edilmiş iki katlı uzun bir moteldir ve barı ön ve ortadadır. Ancak iki şeritli otoyoldan yaklaşık çeyrek mil ileride, yolun virajında küçük bir bina vardır. Burası Rocky'nin ofisidir. Ancak bir kez içeri girdiğimde, çoğunlukla depo olarak kullanıldığını gördüm.

"Orada, arkada." Ön camdan işaret ettim.

Leon kamyoneti binanın arka tarafına çevirir ve çöp konteyneri görünür.

Inn'e daha yakın çöp konteynırları var, ama bu insan çöpünü birinin motel odasının hemen yanına bırakmak istemiyorum.

Leon kamyoneti park eder, koltuğuna yaslanıp rahatlar, belli ki burada kalmayı planlıyor.

Fisher ve ben aynı anda kapılarımızı açıp kamyonetin arkasında buluşuyoruz.

Arka kapıyı indirip Leon'un kamyonetin arka camını açtım.

Kamyonetin kasası kanla kaplıydı.

Sanırım Leon'a da bir iyilik borçluyum.

"Nasıl yapmak istersin?" Fisher, adama bakarak sorar.

Elimi uzatıp adamın ayaklarını bağlayan ipi tutuyorum ve onu kamyonun kenarına sürüklüyorum.

Adam inliyor.

"Bıçağın var mı?" diye soruyorum çalışanıma, her ne kadar olduğunu bilsem de. O her zaman balık bıçağını yanında taşır.

Kamyonetin kasasındaki adam çırpınmaya başlar. "Bunu yapamazsın," diye bağırır.

"Ne istersem yaparım," diye bağıyorum ve böbreğine yumruk atıyorum. "Ve bir kelime daha edersen, bu bıçak boğazını keser. Anladın mı?"

Çeliğin deriyi kesen sesi adamı sakinleştirir.

Fisher'a bakıyorum, bıçağını bana doğru uzatıyor, sapı önde. Bu adamın hayatını tehdit etmeme hiç aldırmıyor.

Serbest elimle adamın ayak bileklerini tekrar yakalayıp onu çekerek bacakları kamyonun arkasına sarkacak şekilde tutuyorum.

Ayaklarını birbirine bağlayan ipi kesip, gömleğinin önünü yumruklayarak onu kamyonun dışına çekiyorum.

Ayakları yere değdiğinde "Ayağa kalk" diye emrediyorum. Adam sendeliyor.

Fisher ona tokat atıyor. "Ayağa kalk dedim lan."

Gülme isteğini zorla bastırıyorum.

Creep, tüm ağırlığını tek ayağına vererek ayağa kalkmayı başarır ve ben Fisher'ın bıçağını ona geri veririm.

Adamın ceplerini telefonunu bulana kadar arıyorum, sonra çıkarıyorum.

"Şifre." Cevap vermezse, başımı kaldırıp adamın şişmiş gözlerine bakıyorum. "Yüzün yüz tanıma için çok berbat durumda. Ya bana şifreni söylersin ve ben de sana ambulans çağırırım, ya da telefonunu burada, şu anda parçalarım ve sen de kışını kasabaya sürükleyerek gidersin." Buradan hanı göremezsin ve muhtemelen köşede işleri tıkırında bir yer olduğunu da bilmiyordur.

Telefonunu kaldırıma attım. Botumu kaldırdım.

"Bir, bir, altı, dört," diye aceleyle söyler, sözleri anlaşılmazdır. Muhtemelen yüzünün kırık olmasından dolayı.

"İşte. O kadar da zor değildi." Sırtına bir şaplak atıyorum.

Sendeleyerek öne doğru düşüyor.

Ama kolları hala arkada bağlı olduğu için düşüşü... sert olur. "Ah." Fisher yüzünü buruşturur.

Kodu giriyorum ve telefonun kilidi açılıyor.

Biraz zamanımı aldı ama tüm kişilerini sildim. Tüm mesajlarını sildim. Arama kayıtlarını sildim. Mesajlaşma uygulamalarını sildim.

Bu, onun birine ulaşmasını engellemeyecek, ama işini çok daha zorlaştıracak. Özellikle de hala telefon numaralarını ezbere bilen az sayıdaki insandan biri değilse.

Telefonu yere bırakıp Fisher'a baktım. "Onu kaldırmama yardım eder misin?"

"Olur."

Yüzüstü yerde yatan adamın iki yanına geçip koltuk altlarından tuttuk.

Artık ağlıyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, durumu

çok kötü. Parmakları kırık.

Kırık bilek.

Burkulmuş ya da kırık ayak

bileği. Kırık kaburgalar.

Kırık burun.

Çenesi parçalanmış.

Ve o tekmeler çok acımış olmalı.

Ama enerjisini saklaması gerekiyor çünkü hava gittikçe soğuyor.

Onu bir gecede öldürecek kadar soğuk değil. *Muhtemelen*. Ama bu çöp konteynirından çıkıp bir an önce telefonuna ulaşmak isteyecek kadar soğuk.

En iyi seçeneği ambulans çağırmak olacak. Ama

ambulanslar sorularla gelir. Ve polislerle.

Tabii, onlara benim adımı ve Lodge'un adını verebilir ve tam olarak ne olduğunu açıklayabilir.

Ama *tam olarak* ne olduğunu açıklamak zorunda kalacak. *Neden* ona saldırdığımı.

Eğer bu, o sapığı hapse attıracak olsaydı, polisi kendim arardım. Ama o kanunu çiğnemedi onu durdurdum. Yani polisi aramak bir işe yaramaz.

Ama adamı yarı ölüye dövmek çok tatmin ediciydi.

Umarım cerrahı beceriksizdir ve elleri, sefil hayatının geri kalanında ona acı verir.

"Ellerini kes," diyorum Fisher'a, adamın bağlı ellerine başımı sallayarak.

Fisher bıçağı adamın avuçlarından birinin üzerinde gezdiriyor.

Adam çılgılık atar.

Kaşlarımı

kaldırırım.

Fisher'ın ağzı *O* şeklinde açılır. "Halatı kastetmiştin."

"Halatı kastetmiştim."

Fisher ipi keser ve kurtulduklarında adam kollarını önüne çekip göğsüne bastırır.

"Bir, iki," derim Fisher'a.

"Am-Ambulans," diye boğuk bir sesle söyler adam.

"Aradığında gelirler. Bir." Adamı kalçalarından ve koltuk altlarından kaldırırken homurdanırım, sonra başı aşağıya gelecek şekilde kısmen dolu çöp konteynerine atarız.

Çöp konteynerinin içindeki eşyalar hışırdamaya başlar ve her şey sessizleşir.

Bayılmış mı, yoksa ölü numarası mı yapıyor, bilmiyorum. Her halükarda, hak ettiğinden azını aldı.

Kamyonete geri dönerken, elimi Fisher'ın omzuna koyuyorum. "Bu gece yaptığın şey için teşekkürler."

Çenesini eğdi. "Biz Black Mountain ailesiyiz. Birbirimizi koruruz."

"Öyle yaparız." Başımı sallıyorum. Sonra tekrar başımı sallayıp gülümsüyorum. "Halatı kastettin," diyorum hafif alaycı bir tonla.

Fisher sırttı.

DUŞ ALDIM VE GIYINDIM VE YENİ GIYSILER BEN TIRMANIŞ
YENİ BASAMAKLARA COURTNEY'NİN

ana kapısına

Ana şifremi giriyorum ve kilit açılıyor. Ama içeri girmiyorum.

Henüz değil.

O adamın merdivenleri tırmanışını izlemek... Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi.

Ve çok mutluyum... Courtney'nin bunu görmediğine çok mutluyum. Gece havasını derin bir nefesle içime çektim.

Doğru karar mı bilmiyorum ama ona söylemeyeceğim. Neredeyse ne olacağını bilmek ona yardımcı olmaz.

Ve ona daha iyi dinlemesini söylemek istiyorum. Arkasında gelen ayak seslerine dikkat etmesini

dik

kat Ama korkmasını da istemiyorum.

etm Güvende hissetmemesini istemiyorum. Bir nefes daha esinalıyorum.

i Nefes alıp veriyorum.

istiy

oru

m.

Onu takip ettiği görüntü aklımdan çıkmayacak.
Ama onu merdivenlerden aşıağı sürüklediğimde yüzüstü düşüşü... Bu
çok tatmin ediciydi.
Parmaklarımın eklemleri zonkluyor.
Bu gece yeterince acı ve şiddet gördüm. Artık rahatlama zamanı.
Courtney'nin kapısını açıyorum.

Bölüm 147

COURTNEY

SOĞUK HAVA ETRAFIMI SARAR VE INLEYEREK HAREKET EDEN BATTANİYELERE UZANIRIM.

battaniyeye uzanıyorum.

"Şşş." Ses alçak.

"Sterling?" Sesim kısık.

"Uyu tatlım," patronum vücudunu bana yaslayarak fısıldıyor.

Önü sırtıma yaslanmış.

"Beklemeye çalıştım." Bir kolunu yastığımın altına, diğerini belime dolarken beni sarsmasına izin verdim.

"Biliyorum." Eli elimi bulur ve parmaklarımız birbirine karışır. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Sıcaklık içimi dolduruyor.

Onun vücudundan. Dokunuşundan.

Gözlerimi açmadan iç çekiyorum. "Geldiğine sevindim." Bir şey saçlarıma baskı yapıyor.

Etrafımı huzur kapladı.

Her zaman senin için geleceğim.

Sözleri duyduğumu mu yoksa düşündüğümü mü bilmiyorum. Ama uykuya dalarken Sterling beni biraz daha sıkı sarar.

SIRTIMDA DERİN BİR INILTI DUYUYORUM.

Harekete karşı kıvrılıyorum.

Bir ağız boynuma bastırıyor.

Sert bir el uyluklarımın yanından yukarı doğru kayıyor ve sonra kalçama yapışıyor. "Lanet olsun, Cookie." Sterling'in parmakları tenime bastırıyor.

"Sen

flanel gömleğim ve bir çift külotla mı uyuyorsun?"

Cevap olarak mırıldanıyorum, onun dokunuşlarını daha fazla istiyorum ama aynı zamanda uyumaya devam etmek de istiyorum.

Ama sonra, eli kalçamın ön tarafında kayarken, dilini tenimde hissediyorum. Cinsel organımı avuçluyor, beni onun kalın parmaklarından ayıran tek şey ince pamuklu kumaş.

Sürtmeye başladı.

Orta parmağı kumaşı girişime sıkıca bastırıyor. Sonra yukarı doğru çekiyor.

Basınç klitorisime çarptığında inlerim.

O da aynı sesi çıkarır.

Nefesim hızlanırken sırtımı kavrayarak kıvrıldım.

Sterling'in sıcak nefesi boynuma çarptı. "Çok sıcaksın." Eli amımdan ayrılıp uyluğumu kavradı. "Bana aç."

Bacağımı kaldırıp ayağım onun baldırına dolanana kadar onun yönlendirmesine izin veriyorum.

Elini tekrar merkezime doğru hareket ettiriyor.

Bacaklarım açıkken, eli tüm vücudumu kaplıyor ve beni sıkıca kavlıyor.

Avuç içini klitorisime sürtüyor ve ben kıcıımı onun sert penisine doğru bastırırken, beni ilk kez orgazm ettiği anı hatırlıyorum. Karanlık ormanda beni kendine yapıştırdığı anı.

Kıcıımı sürtünce. O hissi tekrar yaşamak istiyorum.

O enerjiyi.

Ve şimdi istiyorum.

Bacağımı onun bacağının üzerinden indiriyorum, ama o itiraz etmeden önce eğilip külotumu çıkarmaya başlıyorum.

İnliyor. "Beni tatlı amına alacak mısın, Courtney?" Başımı sallıyorum, kumaşı daha aşağı itiyorum.

Sterling benden uzaklaşıyor, sonra külotumu tamamen çıkarıyor.

Külotum çıkar çıkmaz üzerime tırmanıyor.

Hâlâ yan yatıyorum ve sert penisi kalçama baskı yapıyor.

O sadece boxer şortuyla. Ben sadece onun flanel gömleğiyle.

"Nasıl istersin?" Sikini bana sürtüyor.

"Şey gibi..." O bir eliyle göğsümü avuçlayıp diğer eliyle dengede dururken nefes nefese kalıyorum. "İlk seferki gibi. Ormanda."

"Seni parmaklamamı mı istiyorsun, tatlım? İstedğin bu mu?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır demiyorum, ama..." Gülmek için çok ateşli bir nefes alıyor. "Demek istediğim..." O kadar tahrik oldum ki, bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimi okşamaya başlıyorum.

Sterling bileğimi kavrar ve elimi benden uzaklaştırır.

Beni tutarken, üstümdeki pozisyonunu kullanarak beni öne doğru çevirir.

Yastığı çekip alır ve sonra Sterling bir eliyle iki bileğimi başımın üstünde tutar.

"Yalnızken kendine dokunabilirsin. Ama ben buradayken, senin amına parmaklarını sokan benim." Sterling kendini indirerek sırtımın üzerine uzanır.

Uylukları kalçalarımın iki yanına açılmış, boxer şortuyla kaplı penisi kıcıma sıkışmış.

"Şimdi bana ormanda yaptığımız gibi yapmaktan ne demek istediğini söyle," diye kulaklarıma fısıldadı.

Karın kaslarımı kasarak kalçalarımı onun penisinin etrafında sıkıştırıyorum. Kalçalarını sallıyor. Tam istediğim gibi.

"Böyle," diye nefes nefese, başımı yana çevirip hava çekerek söylüyorum.

Kalçalarını tekrar salladı. "Böyle mi? Küçük İşçim arkadan mı istiyor?"

Küçük İşçi mi?

Tanrım. "Evet, efendim."

Sterling küfür eder.

Bileklerimi bırakıyor ve ağırlığını kaydırdığını hissediyorum. Sonra çıplak penisinin sıcaklığı kıcıma çarpıyor.

"Benim için ıslandın mı?" Parmakları arkadan bacaklarımın arasına giriyor. Kalçalarımı genişletmeye çalışarak hareket ediyorum.

Hareket edemiyorum.

Uylukları uyluklarımı sıkıştırıyor.

Ağırlığı üzerimde.

"Siktir." Parmakları ıslaklığımı bulur. "Seni tekrar incitmek istemiyorum." Parmak ucuyla içime girer. "Ama hazırsın."

Eli çekildi. Sonra tükürdüğünü duydum. Ardından başka bir inilti geldi.
Penisinin ucu girişime çarpıyor ve kendini okşadığını biliyorum.
Yüzümü yatağa çevirip inliyorum.
Onu görmek için geriye bakmaya bile çalışmıyorum çünkü eline tükürdüğü görüntüsü, vücudumun tepki vermesine yetiyor.
Parmakları hala bacaklarımın arasındaysa, ıslandığımı hissederd. "Şimdi seni becereceğim, Bayan Kern." Keskin olmayan ucu içime giriyor.
"Çok fazla geliyorsa söyle."
Kalçalarımı eğerek onu daha derine alıyorum. İkimiz de inliyoruz.
Elini penisesinden çekip kalçalarını yuvarlar ve vücudunu benim üzerime düzleştirir.
Yavaşça içeri giriyor.
Ama durmuyor.
Sadece itmeye devam ediyor. Daha derine giriyor.
Parmaklarım kıvrılır, çarşafları kavrar.
Sonra ellerim tekrar yakalanır, Sterling'in güçlü tutuşu kollarımı düzleştirir.
Diğer eliyle kalçamın hemen üstünü kavrar. Kavrar ve beni yatağa doğru iter.
Kalçalarını bana sonuna kadar bastırırken neredeyse acı verici bir ses çıkarır.
Olabildiğince derine giriyor.
Ve ben kapana kısılmış durumdayım.
Ellerim rehin alınmış.
Vücudum onun vücuduna sıkıştırılmış.
Nefes almak zor.
Kıpırdamıyorum.
Ve o kadar dolmuşum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum. Bir şey saç örgülerimden birini çekiyor.
Dişleri.
Bunu fark ettiğimde, zaten kızgın olan vücudum alev aldı. Sterling saçımı ısırıyordu.
Başımı yana eğip çekmeyi arttırıyorum.

Bir hırıltı duyulur.
Sonra patronum beni sikmeye başlar.

Bölüm 148

Sterling

DURDURAMIYORUM.

Yavaşlayamıyorum.

Kızımı yatağa sikmekten başka bir şey yapamıyorum.

Altımda kıvranıyor.

İnliyor ve inliyor.

Kaçmaya çalışırken sırtını kavisleyip beni daha derine almaya çalışıyor.

Ve ben durmak

bilmiyorum. Vücudumuz

birbirine çarpıyor.

Onun ıslaklığının sesi odayı dolduruyor.

Her itişimde amcığı beni yutmaya çalışıyor.

Parmaklarımı yumuşak tarafına daha sert bastırıyorum. Sikimi içine sokarken onu sabit tutmaya çalışıyorum.

Ağırlığının bir kısmını ondan uzak tutmaya

çalışıyorum. Onu ezmemeye çalışıyorum.

Ama ona ihtiyacım var.

Başımı kaldırıp, ellerinden birini tuttuğum yere bakıyorum.

Hala karanlık, şafak sökmek üzere, ama parmak eklemlerimin çatladığı yerlerde koyu izler görebiliyorum.

Adamın gömleğini yırtarak beni tırmalamaya çalıştığı yerlerde ön kolumda hafif morluklar var.

Ve kızımın altında güvende olduğunu

görebiliyorum. Kalçalarımı öne doğru

itiyorum.

Kızımın sıcaklığını etrafımda

hissediyorum. Çekip geri giriyorum.

Courtney inliyor ve kızımın altında hayatta olduğunu hissederek zevke varıyorum. Onu duymak, görmek, hissetmek beni doruğa çıkarıyor.

Kalçasını bırakıp elimi vücudu ile yatak arasına sokuyorum.

Courtney kalçalarını olabildiğince kaldırıyor.

Sadece bir santim.

Ama bu yeterli.

Parmaklarım kaygan klitorisine ulaşıyor.

Yavaşça başlamıyorum. Hemen ovmaya başlıyorum. Hareketlerim sarsıntılı.

Bağım kopmak üzere. Courtney sesini yükseltmeye başlar. Daha fazla kıvranmaya başlar.

Uyluklarını birbirine sıkıştırmaya başlar. Ben devam ediyorum.

İtmeye devam ediyorum.

Dokunmaya devam ediyorum.

"İşte böyle, tatlım." Klitorisini daireler çizerek okşuyorum. "Beni boğuyorsun." Boynunun arkasını öpüyorum. "Bırak kendini."

Olabildiğince derine giriyorum. Ve o boşalıyor.

Çıglıkları yüksek.

Elleri benim tutuşuma karşı direnmiyor.

Ve amcığı beni sıkıca kavrar.

O boşalır ve boşalır, ıslaklığı sikimi kaplar. Onun içinde sallanırım.

Ve çenemi sıkıyorum.

Ama o benim adımları haykırdığında, artık kendimi tutamıyorum.

Onu bırakıp topuklarımın üzerine yaslanıyorum ve sikim içinden çıkarken boşalmaya başlıyorum, ilk boşalma dalgası onun kıkına yayılıyor.

Sonra penisini kavrar ve ruhunu penisin içinden çıkarırcasına okşarım. Courtney'nin flanel giysili sırtını spermimle boyarım.

Bu çok pis.

Hayvani.

Ve bu benim yeni en sevdiğim manzara.

Kızım benim kıyafetlerime sarılmış ve benim spermimle kaplı. Hala sert olan aletimle ona tekrar giriyorum. Sadece onu inletmek için.

Charlea 14ç

COUAIFEY

ÖN KAPIYI AÇARAK OMUZLARIMI GERIYE DOĞRU ÇEKİP BOYNUMU
boynumu bir o yana bir bu yana esnetiyorum.

Bacaklarımın arasında azalmaya başlayan ağrı, lezzetli bir şekilde geri
geliyor.

Sabah havasını içime çekip gözlerimi kapatıyorum.

Dün gece sarhoş seks yapamadım, ama Sterling ile sabah seksi
hayal kırıklığına *uğratmadı*.

Sterling'in sırtımda boşaldığını göremedim, flanelinin her yerine boşalmıştı.
Sterling sırtımda boşaldığında onu göremedim, flanel gömleğinin her yerine
boşalmıştı.

Ama onu duyabiliyordum.

Ve o inlemeler sonsuza kadar hafızamda kalacak.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Şu anda o anı yeniden yaşamak için uygun bir zaman değil. Yapacak işlerim
var.

Ve özellikle Sterling'in beni temizledikten ve flaneli vücudumdan çıkardıktan
sonra kıcıma öpücük kondurduğunu düşünemem.

O, sert ve çekici bir karışımdan oluşuyor ki, onun yanında vücudum eriyip
gidiyor.

Bu yüzden, beni örtmek için battaniyeyi çekip uyumamı söylediğinde,
uyudum.

Parlak mavi gökyüzüne gözlerimi kırpıştırıp, sonra bakışlarımı gittiğim yere
indirdim. Ayağımı havada tutarak durdum, yüzüm buruştu.

En üst basamakta kan var.

İğrenç.

Üzerinden atladım.

Mülk çevresinde, kuşların şiddetli bir şekilde öldüğü yerlerde birkaç tüy parçası görmüştüm. Ve tüy görmesem de, burada bir canlının öldüğünden emindim.

Omuzlarım titriyor.

Garaj yolunu geçerken sesler duyuyorum ve başımı Sterling'in evine çeviriyorum.

Ellerini ceplerinde, hala burada olan iki misafirle konuşuyorum.

Simpson da onlarla birlikte ve beni görünce elini kaldırıyor. El sallayarak gülümsüyorum ama yürümeye devam ediyorum.

Sterling'in gözleri benimkilere kayar ve ben onun bakışlarını iki kalp atışı boyunca tutarım, sonra her zamanki gibi rahat bir şekilde başka yere bakarım.

Patronumla yasak bir ilişki yaşamak biraz heyecan verici.

Ve bunu gizli tutmamızın nedenlerini anlıyorum, bunu aslında hiç konuşmamış olsak bile.

Ama Sterling'e karşı büyüyen hislerimi inkar etmek gittikçe zorlaşıyor.

Ve bir gün bu konuyu konuşmamız gerektiğini biliyorum. Ama bugün... Bugün onun için özel bir şey yapmak istiyorum.

Yemek salonuna vardığımda boş, ama biri ışıkları açmak için gelmiş.

Big Joe ile rutin işlerimizi yaparken, Cook'un konuklar ayrılmadan önce kahvaltı hazırlayıp hazırlamayacağını merak ediyorum.

Eğer yaparsa, planımı uygulamak için sabahın ilerleyen saatlerine kadar beklemem gerekecek.

Ama grup kahvaltısı yoksa, Sterling buraya gelmemeli.

Kahvaltıyı düşünürken, Cook kapıdan içeri girer. "Günaydın." Gülümserim.

"Burada olmanı umuyordum."

Cook göğsünü şişirir. "Eski bir adamı nasıl mutlu edeceğini bilmiyor musun?"

Gülüyorum. "Hepimiz sana minnettarız. Sen bizi beslemesen açlıktan lrdk."

Bazıları diğerlerinden daha fazla.

"Evet, evet." Yanıma gelir ve dolaptan iki kupa alır. "Misafirler kahvaltıya kalıyor mu?"

Aşçı başını sallar. "Hayır, kendi başlarına."

"Anladım. Sterling'le konuşurken gördüm, o yüzden emin olamadım."

Omuz silkiyorum. "Uzun yolları varsa çoktan gitmişlerdir diye düşündüm."

"Yakında giderler. Birinin erken ayrılacağına dair bir şey duydum." Aşçı kupaları uzattı. "Şimdi neye ihtiyacın var?"

Ona söylerken kahvelerimizi dolduruyorum.

Cook bana bakarken bir gözünü kapatır. "Neden?"

"Sadece canım çekti."

Bölüm 150

Sterling

YEMEK SALONUNUN KAPISINI AÇMADAN ÖNCE ÖĞLE YEMEĞİNİN KOKUSUNU ALIYORUM ve midem guruldamaya başlıyor.

İçeri girince herkesin çoktan geldiğini görüyorum. Ama gözlerim yine de önce Courtney'i buluyor.

Cook'un yanında, tezgahın diğer tarafında duruyor. Tezgahın üzerinde ise dışarıdan kokusunu aldığım pizza var.

Aşçı ev yapımı pizza pek sık yapmaz. Hamuru çok uğraştırıcı olduğunu söyler. İki büyük tepsiyi doldurmak için gereken miktara bakılırsa, buna hiç şüphem yok.

Ama bu benim en sevdiğim yemeklerden biri.

Parmaklarımla esniyorum. Cook genellikle özel günlerde pizza yapar ve dün gece o adamla olanlar yüzünden bugün pizza yapıp yapmadığını merak ediyorum.

O bizimle değildi, ama çocuklar birbirlerine çok yakındır, bu yüzden tüm hikaye aralarında paylaşılmış olsa bile şaşırmam. Muhtemelen dün gece döndüğümüzde, hepsi aynı odada uyuduğuna göre.

Ama kimse Courtney'e bir şey söylemezse, beni rahatsız etmez.

Sıranın arkasına geçip, Courtney'nin önündeki tepside dilim alacağım şekilde yerimi ayarlıyorum.

Bugün çok küçük görünüyor, tezgahın diğer tarafında, en arkada duruyor.

Ya da belki de küçük hissetmesi, kırılganlığa daha çok benziyor. Ve ona kötü bir şey olacağından korkmam.

Kendime zihinsel bir yumruk atıyorum. O burada.

Tam önümde.

Ve bu sabah, sadece birkaç saat önce, o benim altımdaydı.

Sırtında benim tohumlarımın izleri ile her zamanki gibi canlıydı.

Courtney dudaklarını sıkıştırarak gülümsemeyi engellemeye çalışıyor. Ama başaramıyor. "Court." Çenemi eğiyorum.

"Merhaba." Sesim biraz nefes nefese çıkıyor. Boğazını temizliyor. "Şey, ne kadar istersin?"

Bu kez dudaklarımı sıkıştırma sırası bende.

Gözlerini devirdi. "Kaç dilim pizza?" Tabağımı uzattım. "Sığdırabildiğin kadar."

Başını sallayarak tabağıma beş dilim pizza koyar.

Burada sadece çalışanlar olduğu için herkes bir masaya sıkışmak yerine iki masaya dağılmış. Böylece kol hareketleri için daha fazla yerimiz var.

Tek boş bankı seçip Fisher'ın karşısına oturuyorum, Courtney isterse yanıma oturabilsin diye. Bir dakika geçmeden tabağını benimkinin soluna koyuyor.

Ama oturmak yerine tezgahın arkasına geri dönüyor.

Merakla, tezgahın altındaki gizli bir raftan dikdörtgen metal bir tava çıkarmasını izliyorum.

Tavayı getirip masamızın ucuna koyduğunda kaşlarım çatıldı.

"O ne?" Leon diğer masanın ucundan seslenir. Ona bakmam.

Çünkü tüm dikkatim yanımdaki büyük tavaya odaklanmış durumda... içinde kek var.

Yavaşça bakışlarımı Courtney'e çeviriyorum.

O da Leon'a bakıyor. "Kek." "Ne tür?"

Simpson soruyor.

"Krem peynirli Funfetti." Courtney bir bıçak alıp pastayı dilimlere ayırmaya başlar.

"Fun ne?" Leon sorar.

"Funfetti." Fisher, Courtney'nin cevabını tekrarlar.

Aşçı, bir yığın küçük tabak getirip Courtney'nin yanına koyar.

"Kekin içinde şeker parçacıkları var demek," diye açıklıyor Simpson. "En küçük çocuğumun en sevdiği."

Courtney bir dilimi tabağa koyarken, ben çok renkli beneklerle dolu beyaz kek dilimine bakıyorum.

Fisher'a uzatır ve ona da vermesini söyler.

Courtney, her iki masadaki herkes bir parça alana kadar aynı işlemi tekrarlar.

Cook sonunda kendi yemeğini alır ve Fisher'ın yanına oturur, sonra çocukla sohbet etmeye başlar.

Courtney kendi pastasını tabağının yanına koyarken, ben masaya bakıyorum.

Pizzaya.

Pastaya.

Cook'un kişisel zulasında bulunan ve herkesle paylaştığı kök birası şişelerine.

Sanki lanet olası bir parti veriyoruz.

Courtney, bankın üzerine tırmanırken ellerini masanın üzerine koyuyor.

Dönerek, eli benim tabağım ile masanın kenarı arasında, bacaklarımın üzerinde duruyor.

Bu sıradan

bir hareket.

Hiçbir şey.

Ama oturduğunda ve elini çektiğinde, masada küçük bir kağıt parçası kalıyor.

Peçeteyi alıp kağıdı masadan açık avucuma düşürüyorum.

Çizgili kağıt parçası, muhtemelen bir klip tahtasından koparılmış.

Bir elime bir dilim pizza alırken, diğer elimle dizimin üstündeki notu dikkatlice açıyorum.

Ve iki kelime sayfadan kayarak derimin altına işledi.

'ın doğum günü kutlu olsun.

Avuç içimi kağıdın üzerine

bastırıyorum. Gözlerimi

kırpıyorum.

Yutkunuyorum.

Tekrar gözlerimi kırpıyorum.

Sonra pizza dilimini bırakıp tabağımı kenara itiyorum ve yerine pasta tabağını koyuyorum.

Çatalım kabarık dilimin içinden düşer.

O gece sabaha kadar uyanık kalıp sohbet ederken Courtney bana en sevdiğim kekin ne olduğunu sorsaydı, çikolatalı derdim.

Ve yanılmış olurdum.

Çünkü doğum günü pastamdan bir ısırık aldığımda, yemin ederim ki bu şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeydi.

Bölüm 151

COURTNEY

"ÖNCE PASTA MI?" AŞÇININ SORUSU DIKKATİMİ TABAĞIMDAN

Sterling onaylayarak ses çıkarır. "Alınma."
Doğum günü kartını açarken ona bakmak istemedim. Ben casus değilim.
Gizli kapaklı işlerden anlamam.
Ama şimdi, ağzına bir parça kek daha tıktırırken ona bakmak... İçimde bir şeyi besliyor.
Hoşuna gitti.
Onun için bir şey yaptım ve hoşuna gitti.
"Önemli değil." Cook gülümser.
Şakayı anlamaya çalışarak iki adam arasında bakışlarımı gezdiriyorum.
Sterling kekin son ısırığını ağzına atıyor, sonra hemen tavadan çıkan spatulayı alıp kendine ikinci dilimi kesiyor.
Gülümsemeye başlıyorum ama sonunda nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım, elin!"
Ne yaptığımı düşünmeden ona uzanıp sol kolunu tutuyorum.
Bana en yakın eli masanın üzerinde duruyor ve ben hasarlı cildine bakıyorum.
"Court..." Adımın tamamını söylemeden sözünü keser. Bu, şu anda patron ve çalışan olduğumuzu hatırlatır. "Önemli değil."
Kolunu bırakıyorum ama parmak eklemlerinin üstündeki kesiklere bakmaya devam ediyorum.
Sonra ikinci dilim pastayı masaya koyar ve sağ elini görürüm.

Ve çok daha kötüydü.

"Sterling." Bu, istemediğim kadar azarlayıcı bir şekilde çıkıyor ve oda sessizleşiyor, tüm dikkatler üzerimizde.

Patronum başını bana çevirir, kaşları kalkar. "Evet?"

Etrafa bakıyorum ve evet, herkes bize bakıyor. Dudaklarımı ısııyorum.

"Ne kaçırdım?" Leon masaya eğilerek bu tarafa bakarak seslendi. "Court, Sterling'e bağıyordu." Cook bunu söylerken sırttı.

"Bağırmadım ki," derim mantıklı bir şekilde. "Ha?" diye sorar Leon.

Onun pozisyonunu taklit ederek masaya eğilip daha yüksek sesle tekrarlar. "Bağırmadım."

"Bağıyor gibi geldi," Simpson araya girer.

Nefes verip bir dilim pizza alıp ağzıma tıktırıyorum.

Masalarda sohbetin yeniden başlaması uzun sürmez.

Bir ısırık daha alıp, göz ucuyla Sterling'in ellerine bakmaya çalışıyorum.

Sol eli uyluk kemiğinin üzerinde, benimkinden birkaç santim uzakta, avucunun altından bir kağıt köşesi görünüyor.

Kırık derinin birkaç koyu çizgisi acı verici görünüyor, ama sağ eliyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

O elin tüm parmak eklemleri yaralı. Orta iki parmak eklemlerinde bandaj gerektirecek kadar geniş kesikler var ve elinin üst kısmı morarmış, yakında morluklara dönüşecek.

Sterling kavga etmiş.

Kavga etmiş olmalı.

Ama ne zaman?

Dün gece bu izler yoktu. Ve bu sabah...

Uykulu ve bitkin olduğum için ellerini fark etmedim bile.

Ama birkaç saat önce yatağımdan kalktığından beri kavga etmiş olamaz.

Gözlerimi kaldırıp profilini inceledim.

Yüzünde morluk izi yok. Ellerinden başka hiçbir yerinde yaralanma izi yok.

Zarar görmemiş çenesine bakarken, Sterling bana dönüp bakar.

Bir an bakışlarımızı birbirine kilitler, sonra başını tabağıma doğru eğiyor.
"Öğle yemeğini ye."

Bölüm 152

Sterling

MASADAN KALKARKEN, COURTNEY'E HIÇBİR ŞEY SÖYLEMEDEN

hiçbir şey söylemeden masadan kalkarken kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ama ne diyebilirim ki?

Bana şimdiye kadarki en güzel doğum günü pastasını yaptığın için teşekkür ederim?

Bunu önemsemeden bu kadar tatlı davrandığın için teşekkür ederim mi?

Hayatta olduğun, sağ salim olduğun ve başıma gelen en güzel şey olduğun için teşekkür ederim mi?

Tabakları bulaşık makinesine taşıırken, o pastadan birazını eve nasıl götürebilirim diye düşünüyorum.

Tabakları rafa yerleştirirken parmak eklemlerime bakıyorum.

Ellerimi nasıl unutabildim?

Courtney'nin kulübesinden hava henüz karanlıkken çıktım, bu yüzden günümü onun lezzetli vücudunda ellerimle geçirmiş olsam da, o hasarı görme şansı olmadı.

Göründüğü kadar kötü değil. Sadece birkaç kesik var.

Kavgaya karışmam. Muhtemelen on beş yıldır kimseye yumruk atmadım.

Ama hiç bu kadar az yara alıp kavgadan kaçmamıştım.

Ayrıca hiç bir erkeği bu kadar fena dövmemiştim.

Bulaşık makinesinden kalkarken, bir elimi tezgaha koyup, sırtımı germek için biraz yana doğru çevirdim.

Tamam, belki ellerimden başka yerlerim de ağrıyor. Ama bu, normalde yapmadığım hareketler yaptığım için.

Courtney'nin altında sıkışmış hali zihnimde canlanıyor.

Son zamanlarda kendimi her türlü şekilde zorluyorum.

Masalara baktığımda, Courtney'nin ikinci porsiyon isteyen erkekler için kek dilimlerini kaşıkla alırken görüyorum.

Ne kadar düşünceli.

O spatulayı bırakana kadar bekledikten sonra masaya doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Courtney kendine ikinci dilim almamış, ben de ona bir dilim alıp servis aletiyle birlikte tabağına koyuyorum.

"Öğleden sonra bir telefon görüşmem var," diyorum, herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. "Bu bahar tüm ekibi için bir gezi ayarlamak üzere o teknoloji şirketiyle görüşeceğim. Bu yüzden bir süre müsait olmayacağım."

"Geçen ay bahsettiğin yazılım şirketi mi?" diye soruyor Simpson.

"Evet." Başımı salladım. "Her yatağı nerdlerle dolduracağımız için onlara yüzde on beş ekstra fiyat verdim, bakalım ne olacak."

Çocuklar, geçmişte konaklayan ve doğa ile hiç uyuşmayan bazı misafirleri hatırlayınca bir hayıflanma sesi yükselir. Ama biz ayrım yapmayız.

Sadece daha fazla ücret alıyoruz.

Kek kalıbını kaldırıyorum. "İkinci dilim isteyen herkes aldı mı?" diye soruyorum kalabalığa.

Olumlu yanıtlar duyulur. "Güzel."

Başımı sallarım.

Tepsinin üçte biri hala dolu haldeyken, onu kapıdan dışarı taşıyorum.

Bölüm 153

COURTNEY

KULÜBEME GERİ DÖNERKEN, STERLING'İN EVİNİN GARAJ YOLUNA BAKIYORUM.
evine

Öğle yemeğinden ayrıldığından beri onu görmedim, bütün kek kalıbını taşıyordu.

Bazı arkadaşlar onu çağırdı, tatlıya düşkünlüğüyle dalga geçerek.

Bana verdiği ikinci parçanın altına gülümsememi sakladım, doğum günü pastası olduğu için sakladığından emindim.

Ona mesaj atıp bu akşam buralarda olup olmayacağını, gelip gelmeyeceğini sormayı düşünüyorum. Ama bu çok garip olur.

Ben onun yanındaki kulübede yaşıyorum. Beni görmek isterse ya da görülmek isterse, bunu nasıl yapacağını biliyor.

İçimden iç çekerek, araba yolundan geçip devam ettim.

Yakınlık, ilişki kurmayı kolaylaştırıyor ama aynı zamanda beklentiler oluşturmayı da zorlaştırıyor. Eğer bu, *görüştüğüm* bir erkekle normal bir durum olsaydı, her otuz dakikada bir ona rastlamayı beklemezdi.

Sakinleşmem lazım.

Tabii, tam da bunu kendime söylerken, kulübeme yaklaşıncı yavaşlamaya başladım. Sonra durdum.

Çünkü kulübeme bağlı, ön kapıma çıkan merdivenlerin kenarlarında korkuluklar var.

Diğer tüm kulübelerle aynı olan el korkulukları.

"Ne zaman...?"

Ellerimi uzatarak onlara doğru ilerliyorum.

Merdivenlerim geniş değil. En üst basamak diğer basamaklardan biraz daha büyük. Ama birden fazla kez düşeceğim diye korktum.

Ve şimdi...

Her iki elimle korkuluğa
tutunuyorum. Onları sallamaya
çalışıyorum.

Hareket etmiyorlar.

Bu adam.

Sterling'in kapısına gidip ona şahsen teşekkür etmek için dönüyorum. Ama sonra o telefon görüşmesinden bahsettiğini hatırlıyorum.

O telefonun ne zaman olacağını ya da hala telefonda olup olmadığını bilmiyorum, ama işini bölmek istemiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bazen burada olmanın bir iş *olduğunu* unutuyorum.

Ama Black Mountain Lodge, Sterling'in işi. Onun geçim kaynağı.

Çalışanlarına maaşını ödeme şekli.

Dudaklarımı ısıtıyorum.

Kapısını çalmayacağım, ama bir mesaj göndereceğim. Bir dakika önce bu fikir çok saçma gelse de.

Yapabileceğim için, ikinci basamağa tırmanıyorum, sonra cep telefonumu cebimden çıkarmadan önce korkuluğa yaslanıyorum.

Ben: Korkuluklar için teşekkürler.

Acele etmeden, başımı geriye yaslayıp akşam havasını içime çekerek yaslanmaya devam ediyorum.

Bir dakika sonra telefonum titriyor.

Patron: Rica ederim.

Patron: Bu gece geç döneceğim. Kendine dikkat et.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Ben her zaman kendime dikkat ederim.

Ve *geç geleceğini* ne demek istiyor? Başka bir kadınla olamaz, değil mi?

Geç demek, yine ben uyurken yatağıma geç girecek mi demek? Yoksa yorgun olduğu için doğrudan kendi yatağına gidecek mi demek?

Kafamı sallayıp telefonumu cebime geri koyuyorum. Hemen sonuca varmamalıyım.

Bu gece görmezsem, yarın görürüm.

YARIN ONU GÖRMÜYORUM.

Bölüm 154 Sterling

KENDİMİ ÇOK APTAL HİSSEDİYORUM.

Gerçekten çok meşgulüm. Şehre geziler, Courtney'den kaçmak... Çok zor iş. Ama lanet ellerimin iyileşmesi için biraz zamana ihtiyacım var. Bana daha fazla soru sormasını istemiyorum.

KODUMU GIRIP COURTNEY'NİN KAPISINI AÇTIM.

Onunla konuşmadan bir gün daha geçirdim. O etrafta olduğunda hep yanımda başka biri vardı, böylece hiç baş başa kalmadık.

Ama daha fazla dayanamam.

Yarın başka bir ekiple birlikte ayrılıyorum. Kız arkadaşşıma dokunmadan gidebileceğimi sanmıştım. Ama yanlışmışım.

Çok yanlış.

Kapıyı sessizce kapatıp botlarımı kurutucunun önüne bırakıyorum.

Sonra Courtney'nin ranzasına giderken soyunuyorum. Işıkları iki saat önce kapandı.

Uyuduğuna eminim.

Sadece ona sarılmak istiyorum.

Onun kokusunu

içime çekmek

istiyorum.

Onun sıcaklığını

hissetmek

istiyorum.

Bölüm 155

COURTNEY

İÇİNDEN GEÇTİĞİM ORMAN BİR ŞEHİR PARKINA DÖNÜŞÜYOR.

Yaz ve kaldırımlar sıcaktan kavruluyor. Çok sıcak.

Ve... bir rüyadayım.

Rüyadaki ben yavaşça nefes alıyorum.

Rüyada olduğumu bilmek çok hoşuma gidiyor.

Güzel bir rüya göreceğim için değil, rüya olduğunu bildiğimde, ürkütücü bir şey olsa bile korkmam gerekmediği için.

Yürümeye devam ediyorum, yüzümü güneşe doğru çeviriyorum. Bu yer bana tanıdık geliyor.

Etrafıma bakınca, buranın bir park değil, bir kamp alanı olduğunu fark ediyorum. Ve kaldırımlar çakıla dönüşmüş.

Yoğun, nemli havayı içime çekiyorum.

Bu, annemle birlikte o karavanda yaşadığım son yer. Aynı karavan, önümde parıldayarak varlığını gösteriyor.

Kahverengi ve bej renkleri aynı.

Pencerelerin iç tarafına asılı kirli beyaz perdeler de aynı.

Gümüş renkli güneşlik, ön camın uzunluğu boyunca uzanarak, tam hatırladığım gibi, gösterge panelinin üzerine yerleştirilmiş.

Lise yıllarındaki halimin yan kapıyı açmasını izliyorum.

Adımdan atlıyor... ve birdenbire, o ve ben aynıyız. Karavana sırtımı dönmüş duruyorum.

Ve ben... artık bıktım. Böyle yaşamaktan bıktım.

Bir ev istiyorum.

Geniş, odaları olan, mahremiyeti olan ve kullanmadığım mobilyaların olduğu bir ev istiyorum, çünkü evim gereğinden büyük ama yine de ihtiyacım olan şey bu.

Yumruklarımı sıkıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum ve kafamın içinde sessizce çılgılık atıyorum. Ve o zaman hissettiğim çaresiz duyguyu.

Hala hissediyorum... Bu

çok gerçek.

Çok gerçek.

Özgürlük ve kaçma ihtiyacı, ama aynı zamanda bana bakacak biri

Sadece bana bakacak birine ihtiyacım var. Bana karşılıksız verecek birine. Kendini tamamen vererek. Koşulsuz ve suçluluk duymadan paylaşacak birine.

Bir evim olsun. *Gerçekten*

evim diyebileceğim bir yer.

Genç halime her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.

Ona ihtiyacımız olanı bulacağımızı söylemek istiyorum. Ona yalan söylemek istiyorum.

Ona o evi inşa ettiğimizi söylemek istiyorum.

Ona büyük bir duşakabinim olduğunu söylemek istiyorum. Hayatımızın daha kolay hale geldiğini.

Bize bakacak birinin olduğunu.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve lisedeki halimden kopuyorum. Tekrar iki kişi oluyorum.

Ve ona yalan

söyleyemeyeceğimi biliyorum.

Çünkü kendime yalan

söyleyemem.

Genç halim gözlerini silip yürümeye başlarken, kendimi işe yaramaz hissederek izliyorum.

yürümeye başlarken.

O işe gidiyor.

Ama sonra dünya dünya tekrar tekrarve her şey
etrafımızdaki ormana dönüşüyor.

Genç halim yürümeye devam

ediyor. Ve ben onu takip

ediyorum.

Onu Çamaşır Kabinine kadar takip ediyorum.

Ama o durmuyor. Orayı bile bakmıyor.

Sterling'in evine kadar yürüyor.
Genç halim merdivenlerin dibinde durur, rüyadaki merdivenler gerçek hayattakinden çok daha uzun görünür.
Onun yanında durup yukarı bakıyorum.
Merdivenleri tırmanıp içeri girmek istiyorum. Onun umudunu hissedebiliyorum.
"Orası bizim için değil," diyorum ona.
Hissettiğim duyguların bana ait olduğunu bilmeme rağmen.
Genç halim şimdiki halime dönüyor. "Belki olabilir."
Merdivenlerin üstündeki kapı açılır.
Eşikten ötesinde karanlık var.
Çok uzak.
Ama... *belki olabilir*.
"Ya değilse?" diye fısıldıyorum. "Ya öyleyse?" diye fısıldıyor o da.
Sterling'in sıcaklığını etrafımda hissedebiliyorum.
Ve o umut... o lanet olası umut, o kadar uzun zamandır tutunduğum... Nefes alıyorum.
Ayağımı ilk basamağa kaldırıyorum. Ve düşünüyorum.
Kendimi uyandırmak için sarsıyorum.

Charlea 1µh

S1ealife

COURTNEY'NİN VÜCUDU KOLLARIMDA BİR NEFESLE SARSILIR VE BENİ UYANDIRIR.

Sonra titrer.

Ben onun küçük kaşığına büyük kaşığımı ve o tekrar titrediğinde, ona daha sıkı sarılırım. "Sakin ol, tatlım."

Başı yastığın üzerinde hareket ediyor.

"Sterling?" Burnumu saçlarına dayıyorum.

Yatağına başka erkekler girmesin, diye bir şey söylemek üzereyim, ama sözlerim ağızımdan çıkmadan, onun hıçkırığını duyarım.

"Courtney?" Karanlık olmasına rağmen yüzünü görmek için başımı kaldırıyorum. "Ben iyiyim." Yine burnunu çekiyor. "Sadece bir rüyaydı."

Kahretsin. Ağlıyor.

"Ben iyi değilim. Beni öyle korkutup uyandırarak bir yıl ömrümden aldın." Onu tutan ellerimi gevşetiyorum. "Şimdi buraya gel ve beni teselli et."

Kıpırdanıyor.

"Buradayım." Yine

burnunu çekiyor.

"Yeterince burada değilsin. Bana dön." Omuzlarından tutup onu çevirmeye başladım.

O homurdanır ama bana dönene kadar dönüyor.

Kollarımı tekrar onun etrafına dolayarak onu kendime çekiyorum.

Courtney bir şey söyleyecekmiş gibi nefes alır, ama ben avucumu başının arkasına bastırıp yüzünü göğsüme çekiyorum. "Şşş, uyu. Ben yanıdayım."

Bölüm 157

COURTNEY

GÖZLERİMİ SIKICA KAPATIYORUM.

Sadece bir rüyaydı.

Bilinçaltındaki düşüncelerin bir karışımı.

Saçmalık.

Beni ağlatmamalı. Ama *ona*
uyanmak. *Burada. Bana beni*
koruduğunu söylemesi...

Sterling elini sırtımda gezdiriyor. Ve bu
sadece kalbimi daha çok acıtıyor. *Sadece*
aptalca bir rüyaydı.

"Uyu, tatlım." Sterling'in sesi içimde yankılanıyor. Ona
ellerini sormalıyım.

Beni bu yüzden mi kaçınıyor diye sormalıyım.

Neden kavga etmiş gibi göründüğünü
sormalıyım.

Ama çok yorgunum.

Ve o çok rahat.

TEKRAR UYANDIĞIMDA GÜNEŞ DOĞUYOR VE STERLING GITMİŞ.

Bölüm 158

COURTNEY

ÜÇ GÜN.

Sterling, veda etmeden üç gündür gruplardan biriyle birlikte.

Gideceğini bile söylemeden.

Cook olmasaydı, bugün geri döneceklerini bile bilemezdim.

Evet, Sterling'e kendim mesaj atabilirdim. Numarası bende var.

Ama benim numaram da onda var.

Ve giden o.

Depo kulübesinin önündeki pencereler dışarıdan biraz gün ışığı alıyordu. Önümdeki alet sandığındaki anahtarları görebilmem için yeterliydi. Ama onları görmek sorun değil. Depo kulübesine neden geldiğimi bile hatırlamıyorum.

Çekmeceyi sertçe kapatıyorum.

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

İşte bu yüzden patronumla ilişkiye girmemeliydim. Her şeyi etkiliyor.

Onun mülkünde yaşarken, onu düşünmekten kaçamıyorum.

Deponun kapısı açılır.

Önümdeki odanın ortasını kaplayan rafların arkasını göremiyorum, ama Cook, Lodge'da kalan tek kişi.

"Bir şey mi lazım?" diye sesleniyorum, öğle yemeği için henüz erken olduğunu bilerek. Kapı kapanıyor ve rafların diğer tarafından ayak sesleri geliyor.

Yerimden kıpırdamıyorum, Cook'a öfkemi dökmeden önce sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Ayak sesleri yanımdaki köşeyi dönüyor.

"Sana bir şey için ihtiyacım var." Sterling'in sesi boğazımda yankılanıyor.

Bir an için donup kalıyorum.

Sonra ona doğru dönerek.

"Sen." Parmağımı ona

doğrultuyorum. O zaten tam

karşımda.

Çok yakın.

"Ben." Bir adım öne çıkar. Parmağımın ucunu göğsüne bastırır. "Sen..." Bu kadar yakınında aklım çalışmıyor. "Sen gittin."

O başını sallar. Ve daha da yaklaşır.

"Geri geldim." Aptal kalbim sıkışır.

Geri geldi.

Ama ne kadar süreliğine?

Sterling bileğimi kavrar ve kaldırır, parmak ucumdaki baskıyı alır.

Elimin arkasına bir öpücük kondurur, sonra elimi omzuna koyar.

Diğer elimi kaldırıp göğsüne bastırıyorum.

Onu gerçekten durdurmak istemiyorum.

Bana dokunmasını engellemek istemiyorum. Ama bir

tür protesto gösterme ihtiyacı duyuyorum.

Kalbi avucumun altında çarpıyor, sonra o da benim bileğimi sıkıyor.

Aynı hareketi tekrarlayarak parmaklarımı öper, sonra elimi diğer omzuna koyar.

Gözlerim yanmaya başlar ve bakışlarımı boğazına odaklarım.

Neden bu kadar kafa karıştırıcı olmak zorunda?

Sterling aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Hareketleri kontrollü olsa da, sertliğinin bana bastırıldığını hissedebiliyorum.

O da etkilenmemiş değil.

Ve sonra bunu kanıtlamak için uzanıp saç örgülerimi kavrar.

"Gözlerin buraya." Sesi sert.

İtaat ediyorum.

Çünkü kendimi durduramıyorum.

Ama tamamen teslim olmayı reddediyorum.

Düşüncelerimle baş başa kalmak için çok uzun zaman geçirdim.

"Ellerine ne oldu? Kiminle kavga ettin?" Parmaklarımı omuzlarına geçiriyorum.

Onu uzak tutmak için... Yakın tutmak için... Artık bilmiyorum.

Charlea 1mç

Siealife

SAÇ ÖRGÜLERİNİ NAZIKÇE ÇEKEREK BAŞINI BIRAZ DAHA GERİYE EĞDİM.
boynunu görmek istiyorum. Ona bunu söylerken boynunun bana açık olmasını istiyorum.

Bana güvenmesini istiyorum.

Benim ona güvenmem gerektiği gibi.

Hala ona tüm gerçeği söylemeyeceğim. Ama mesafe ile... Mesafenin istediğim son şey olduğunu fark ettim.

"Ben şiddet adamı değilim," diyorum ona.

Ellerim Creep'in parmaklarını sıkıyor, ezip duruyor.

"Benimle güvende olduğunu bilmeni istiyorum," diyorum ona.

Onu toprağa sürüklerken, yüzüstü merdivenlere düşer.

"Benden korkmamamı istiyorum," diye yalvarıyorum ona.

Creep'in eklemlerini kırarken kemiklerin çıkardığı ses.

Bana sarılsa da omuzları gevşedi. "Senden korkmuyorum, Sterling."

Ellerimi saçlarının uzunluğu boyunca aşağı doğru sürüklerken örgülerini parmaklarımın arasından kaydırıyorum.

"Ne olduğunu anlat." Elleri boynuma geçer, beni tutar.

Ciğerlerimi dolduruyorum.

Charlea Iho

COUAIFEY

YUTKUNURKEN BOYNUNUN GERİLDİĞİNİ HİSSETTİM. "BİR KADINA ZARAR VERMEK İSTEYEN BİR ADAM VARDI.

Bir kadına zarar vermek istiyordu. Ona bir ders verilmesi gerekiyordu."

Oh.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Birini koruyordu. Bir kadını.

Dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkarıyorum.

Sormam lazım.

Sormak istemiyorum.

Ama sormak

zorundayım.

"Başka biriyle mi görüşüyorsun?" Fısıltı gibi çıkıyor.

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Cookie, başka bir kadınla görüşüyorsam, senin kirli külotlarını komodininin çekmecesinde saklar mıyım?"

Dudaklarım

aralanır.

Sonra

kapanır.

Benim kirli külotum mu?

"Sen... ne?" Onu doğru duyduğuma inanamıyorum.

Büyük elleri kalçalarımı kavrar ve dudakları benimkilerden sadece bir santim uzaklıkta olacak şekilde ağzını indirir. "Sen beni çözüyorsun, Courtney Kern. Hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim. Hiç bu kadar bitmiş hissetmemiştim." Elleri dolaşmaya başlar. Biri kayarak kıçımı kavrar. Diğer yanımından yukarı doğru hareket eder ve göğsümün hemen altına gelir. "İkinci çifti giydim. Yakında değiştirmem gerekecek."

Nefesim hızlanıyor. "Değiştirmek mi?"

Kalçalarını bana doğru sallıyor. "Evet, tatlım. Değiştir onları. Çünkü artık daha çok benim kokuyorlar, ama ben senin kokunu istiyorum."

Tanrım.

Külotumun kokusundan bahsediyor. Neden

bu kadar seksi?

Neden bu kadar ıslanıyorum?

"Ne... Onlarla ne yapıyorsun?" Kendimi sormaktan alıkoyamıyorum.

Kıçımdaki eli, aramızda sıkışana kadar kayıyor ve cinsel organımı avuçluyor.

"Bir ara gösteririm." Kot pantolonumun üzerinden beni okşuyor. "İster misin?"

Başımı sallıyorum.

Çılgınca başımı sallıyorum.

İnler ve sonunda, *sonunda*, dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Dilini dudaklarımda hissettiğim anda, ağzımı ona açıyorum. Sterling bu fırsatı değerlendirip öpücüğü derinleştiriyor.

Ve belki de direnmeliyim.

Belki de ona daha fazlasını anlatmasını sağlamalıyım.

Ama o pantolonumu açmaya başladığında, ne yapmam gerektiğini umursamıyorum.

Sadece ellerinin bana dokunmasını istiyorum.

Onun sikinin içime girmesini istiyorum.

Fermuarım aşağı çekildi. Ve ben de onun fermuarını açtım.

Charliea 1h1

Siealife

COURTNEY'NİN KÜÇÜK ELLERİ KOT PANTOLONUMA UZANIR VE UZUNLUĞUMU KAVRAR
ben de parmaklarımı onun külotuna sokuyorum.

O sırılsıklam.

İnliyorum.

Kızım tam bir manyak. Ve

ben ona takıntılıyım.

"Bu seni tahrik ediyor mu, tatlım? Ben mastürbasyon yaparken külotunu sikimin etrafına sardığımı düşünmek." Orta parmağımı onun yarıklarına sokup kayganlaştırıyorum.

Külotumu çekip çıkarır ve ağrıyan sikimi dışarı çıkarır.

"Bunu mu yapıyorsun?" diye nefes nefese soruyor, bir eliyle sikimin dibini kavrarken diğer eliyle sikimin uzunluğunu okşuyor.

Dudaklarımız her kelimedede

birbirine değiyor. Nefeslerimiz

karişıyor.

Nabızlarımız hızlanıyor.

Parmağımı yukarı doğru çekip klitorisini daireler çizerek okşuyorum. "Ben bunu yapıyorum." Parmağımı tekrar içine sokuyorum. "Sonra, boşalmaya hazır olduğumda..." İkinci parmağımı da ekliyorum. "Onları yüzüme dayıyorum." Courtney, amcığı parmaklarımın etrafında kasılırken inliyor. "Boşalırken amcığının kokusunu içime çekiyorum."

"Ben..." Parmakları benim sikimi sıkıca kavradı. "Bunu görmek istiyorum." Taşaklarım zonkluyordu.

Çok yaklaştım.

"Yakında," diye söz veriyorum. "Ama şu anda, bu sıcak küçük yarığa boşalacağım."

Parmaklarımı daha derine soktum, sonra onun sıcaklığından çıkardım, elimi serbest bırakıp kalçalarını kavradan önce klitorisinin üzerinde gezdirdim.

Onu tutarak onu döndürdüm. "Hazır ol, tatlım." Courtney ellerini alet sandığının üstüne vurdu.

Pantolonunun üstünü kavrar ve onu ve külotunu kalçalarından aşağıya doğru iterim.

Çıplak kıcı çok cazip.

Elimi indirip mükemmel kalçasına şaplak atıyorum.

O öne eğilir, sırtını kamburlaştırır. Kendini bana daha da sunar.

"Lanet olsun." Penisimi bir kez okşuyorum. "Dayanamayacağım. Çabuk boşalman lazım," diyorum ona, girişine hizalanırken. "Ve sessiz olman lazım."

Sadece bir santim içeri giriyorum.

Kanalı etrafımda nabız gibi

atıyor. Hareket etmiyorum.

Ve sessizlikte, onun da duyabildiğini biliyorum.

Sesleri.

"Sterling," diye nefes nefese söylüyor.

Onun sırtına eğiliyorum, bir elim hala penisimin dibinde, sıkıyor, diğer elim onun elinin yanında alet sandığının üzerinde.

"Ses çıkarma," diye fısıldıyorum kulağına.

Sonra penisini bırakıp kalçalarımı öne doğru itiyorum.

Charlea 1hz

COUAIFEY

ÇOK ISLAKIM.

Çok hazırım.

Ama o hala çok büyük.

Ve ben bunu seviyorum.

Onun etrafında gerilmenin acısı, içimi dolduran zevki daha da artırıyor.

Başımı çevirip, ağlamamak için kolunun kumaşını ısııyorum.

Sterling bir ses çıkarır, ama çok alçak. Sadece benim

için. Dışarıdaki sesler gittikçe yükseliyor.

Sterling penisini dışarı çıkarıyor, sonra tekrar içeri

sokuyor. Tekrar tekrar.

Beni sikiyor.

Ve görüşüm biraz bulanıklaşıyor. Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyor.

Sonra eli benimle alet sandığı arasına giriyor. Uyluklarımın arasına uzanıyor.

Ayaklarımı açmaya çalışıyorum ama uyluklarımın etrafında toplanmış

pantolonum beni tutsak ediyor.

Sterling kalçalarını eğip daha önce olduğundan daha derine sokuyor.

Ciğerlerim zevkten inlemeye başlar, ama kulübenin kapısının açılma sesi göğsümdeki sesi dondurur.

Sterling kıpırdamıyor.

Çekilmiyor.

Rafların arkasında saklız. Kimse

bizi göremez.

Henüz değil.

Dişlerimin arasındaki flaneli daha sert ısırıyorum ve Sterling açık ağzını boynuma bastırıyor.

Fisher, biriyle yemler hakkında konuşurken sesi net bir şekilde duyuluyor.

Kapının yanında, adamların bazı ekipmanlarını sakladıkları büyük bir tezgah var.

Ağır bir şeyin yere konduğu bir ses duyuyorum.

Onların kulübeye daha fazla yaklaşmasına gerek yok.

Lütfen kulübeye daha fazla yaklaşmayın.

Yakalanmamak için bu kadar çabuk ayrılmamız imkansız. İmkansız...

Sterling'in parmakları tekrar klitorisimi

ovmaya başlıyor. Gözlerimi sıkıca

kapatıyorum.

Fisher hala konuşuyor.

Kapı hala açık. Sterling

daha hızlı ovuşturuyor.

Ve lanet olsun. Boşalacağım.

Sinir demetlerimdeki baskı artıyor ve kendimi uçuruma yaklaşırken hissediyorum.

Ama bunu durdurmak için hiçbir

şey yapamıyorum. Elini tutmak

için kıpırdayamıyorum.

Ona fısıldayamıyorum.

Sterling'in beni boşaltmasını engellemek için hiçbir şey

yapamıyorum. Kalçaları titremeye başlıyor.

Küçük hareketler. Minik

sarsıntılar.

Ama bu kadarı yeter.

Nefesimi tutuyorum.

Sterling boynumdan yukarı doğru yalıyor.

Amım onun sikini sıkıca kavrar. Kapı kapanır.

Ve boşalıyorum.

Charlea 1h7

Sealife

KAPININ KAPANMA SESİ BİR BARAJIN AÇILMASI GIBİ.

Courtney parçalanır.

Vücudu titrer.

Amcığı benim sikimin etrafında
titriyor. Ve ben içinden derinlere
boşalıyorum.

Charlea 1h4

COUAIFEY

STERLING SIRTIMDA KIKIRDAR VE BEN SONUNDA DIŞLERİMİ onun gömleğinden.

Havayı yutarak başımı sallıyorum. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Bu kadar sert boşaldığına inanamıyorum." Başını kaldırıp dişlerini boynuma sürtüyor. "Seni yaramaz kız."

Bu his omurgamdan aşağı bir titreme gönderir ve kaslarım onun uzunluğu etrafında spazm geçirir.

Sterling tıslar ve daha dik dururken hareket ettiğini hissediyorum. "Üzgünüm tatlım, ama burada seni temizleyecek kadar hijyenik bir şey yok." "Ne?" Beynim hala bulanık çünkü o haklı. O orgazm

çok... yoğundu.

Açıklamak yerine, Sterling çekildi ve iç çamaşırımı yerine çekti.

Oh. Doğru. Temizlenmek.

Yüzümü buruşturup karın kaslarımı sıkıyorum.

Ama sonra iç çamaşırımın arkası vücudumdan çekiliyor ve Sterling'in ıslak penisi bir kez, kalçalarımın arasına kayıyor, sonra tekrar çekiliyor.

Az önce sikini temizlemeye mi çalıştı?

Bir hırıltı duyuldu, ardından avuç içi kıcıma çarptı.

Sarsılıyorum ve onun yarattığı karışıklığın içimden sızmaya başladığını hissediyorum. "Sterling," diye bağıriyorum, hala sessiz olmaya çalışarak.

O sadece tekrar kıkırdar ve pantolonumu yukarı çeker.

Düğmeyi iliklemeğe çalıştığında, ellerini itiyorum.

"Biri gelmeden önce kendi pantolonunu düzelt," diyorum ve kendiminkini düzeltip ona dönerek.

Gözleri kısık ve mizahını hala hissedebiliyorum ama o da benim kadar mahvolmuş görünüyor.

"Sen önce git." Başını eğip dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur. "Biraz bekleyip sonra giderim."

En kısa sürede banyoya gidip temizlenmem gerektiği için kabul ederek başımı sallıyorum.

Sterling beni durdurmadan bir adım atarım. "Ama Cookie, o külotu yerde bırak."

"YARDIM İSTER MİSİN?" FISHER YOLUN AŞAĞISINDAN BANA SESLENİR.

Kollarım yatak örtüleriyle dolu olarak misafir kabinlerinden birinden çıkarken duruyorum. "Gerek yok, ama teşekkürler."

"Emin misin?" Elini kaldırır. "Ateşin başında görüşürüz."

"Orada olacağım." Başımı sallayıp ona sırtımı dönerek kabinime doğru yürüyorum.

Neyse ki güneş batıyordu, yoksa Fisher yanaklarımdaki kızarıklığı göremezdi. Hala lanet olası depoda seks yaptığımıza inanamıyorum.

Ve Fisher rafların diğer tarafındayken Sterling'in beni tatmin ettiğine de inanamıyorum.

Kafamı sallıyorum.

Bu kadar ateşli olmamalıydı.

Çamaşırları taşıırken sırtım ağrımaya başladı ve neredeyse bitmek üzere olduğum için heyecanlıyım.

Ama tanımadığım sesler adımlarımı yavaşlatıyor. Tüm misafirler öğle yemeğinden sonra erken ayrılmış.

Öğle yemeğinde tüm zamanımı tabağıma bakarak geçirdim, kimseyle göz teması kurmadım. Eğer kurarsam, Sterling ile kulübede olanları anlayacaklarından emindim.

Rahatsız edici bir durumdu ve bunu düşünmek bile istemiyordum, ama önemli olan, burada bilinmeyen sesler olmaması gerektiği idi.

Garaj yoluna vardığımda onları gördüm.

Sterling'in evinin önünde iki kamyonet park etmiş. Kamyonetlerin yanında tanımadığım üç adam ve Sterling var.

Konuşuyorlar. Rahat duruşlar.

Adamlardan biri Crock-Pot tutuyor, diğeri ise her iki elinde birer kasa bira var.

Arkadaşlar.

Bir grup arkadaş gibi görünüyorlar.

Ve Sterling'in bana misafirlerinin geleceğini neden söylemediğini merak etmeden edemiyorum.

Yani, daha önce birlikteyken biraz meşguldük.

Ama öğle yemeğinde de bahsetmedi. En azından ben duymadım.

Ve eğer arkadaşları yemek getirmişse, Sterling'in bu gece şenlik ateşine gelmeyeceğini sanıyorum.

Kafamın içindeki küçük bir ses, beni kendisi ve arkadaşlarının yanına davet edip etmeyeceğini merak ediyor.

Hala yürümeye devam ediyorum, hareketlerim Sterling'in dikkatini çekmiş olmalı ki gözleri benimkilere doğru kalkıyor.

Bakışlarının değişmesi fark edilmiyor. Ve tüm kafalar bana dönüyor.
ban

a Bana. Kollarım kirli çarşafarla dolu, saçlarım terden kıvrılmış halde.

En iyi halimle.

Elinde bir şey tutmayan tek adam ellerini kaldırdı. "Merhaba."

Ona gülümserim, umarım bu gülümseme hissettiğim kadar gergin görünmüyordur. "Merhaba."

Sterling'in arkadaşlarıyla tanışmak istediğim şekilde değildi bu.

Diğer ikisi bana doğru başlarını salladı, biri sırtarak. "Peki sen kimsiniz?"

"Oh, şey." Sterling'e bakıyorum.

"Bu Court." *Sterling işteki adımı kullanıyor. Arkadaşlarına karşı.* "O yeni bakım görevlisi."

Yeni bakım elemanı.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Kalbimi sıcak bir şey sarar.

"Oh, tabii." Adamlardan biri gülümser. "Yeni Marty."

Boğazımdaki düğümü yutarım.

Yeni Marty. Özel

biri değil.

"O benim." Sözler boğazımda düğümленir. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Hepsi aynı şekilde karşılık veriyor.

Kollarım gergin ama çamaşır yığınımı birkaç santim kaldırıyorum. "İşe dönsem iyi olacak."

"Bu gece bu kadar yeter, Court," diyor patronum. Ona bakıp başımı sallıyorum.

Davet edilmeyi umut eden kafamın içindeki küçük ses, zihnimin en arka köşesine çekiliyor.

Davet almıyorum.

Reddediliyorum.

Acıtmamalı.

Ve farklı bir şey beklememeliydim.

Sterling, sadece ikimiz varken beni evine davet etmez. Neden şimdi başlasın ki?

"İyi geceler." Sesimi neşeli tutmaya çalışıyorum.

Birkaç metre uzakta, araba yolunu kesiyorum, umarım kimse yanaklarımdaki kızarıklığı fark etmez.

Ya da gözlerimin parlamasını.

Çamaşırları sıkıca tutarak adımlarımı hızlandırıyorum. Sterling ve arkadaşlarından olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyorum.

Charliea 1hµ

S1ealifc

ÇOCUKLAR COURT HAKKINDA BİRKAÇ SORU SORDU AMA BEN sade bir şekilde cevapladım. Ağzımdan çıkan her kelimeyle kendimi daha da büyük bir pislik gibi hissediyordum.

Onlara onun benim olduğunu söylemek istiyorum.

Ona sağlıksız bir şekilde bağlanmaya başladığımı. Ama... o benim için çalışıyor.

O benim bakım görevlim.

Ve patron olarak, çalışanlarımdan biriyle yattığımı itiraf etmek istemiyorum.

Bu kötü bir durum.

Bu adil olmayan bir güç dengesi.

Bu etik değil.

Onlara onun kız arkadaşım olduğunu söyleyebilseydim... Belki o zaman daha iyi olurdu. Ama şu anda, sadece onunla yattığımı söylemek yanlış geliyor.

Ama ona sanki başka bir çalışanmış gibi davranmak da çok kötü hissettiriyor.

Elimi yüzüme sürerek silip sildim.

Belki bugün ne olduğunu hatırlasaydım, onunla konuşabilirdim.

Belki beklentilerini belirlerdim ya da başka bir şey yapardım. Ama tamamen unutmuştum.

Onların yolda olduğunu bildiren bir mesaj alana kadar, bu akşamın benim ev sahipliği yapmam gerektiğini fark etmemiştim.

Bu yüzden oturma odamı temizlemek ve dondurucuyu karıştırıp fırına atacak yeterince donmuş pizza olup olmadığını kontrol etmek için otuz dakikam vardı.

Futbol maçlarının çoğunu Inn'de izliyoruz, ama sezon boyunca sırayla ev sahipliği yapıyoruz.

Programım çok yoğun olduğu için maçların çoğunu izleyemiyorum, ama bu gece benim sıramdı. Ve iptal etmek için çok geç olmuştu.

"Bir şey isteyen var mı?" diye soruyorum, sandalyemden kalkarken. Herkes başını sallıyor, tabakları hala yarısı dolu. Mutfakta, pencereden ateş çukurunun olduğu yöne bakıyorum. Buradan göremiyorum ama umarım Courtney oradadır. Umarım eğleniyordur.

Ve umarım yüzündeki ifade gerçek değildi. Umarım onu incitmemişimdir.

Charlea 1hh

COUAIFEY

YATAĞIMDA TEK BAŞIMA, BU AKŞAM UNUTMAK İÇİN ELİMDEN GELENİ YAPTIĞIM HER ŞEYİ HİSSETMEYE İZİN VERDİM.

bu akşam engellemeye çalıştığım her şeyi hissetmeye izin verdim.

Kendime hayal kırıklığını hissettim.

Kendime.

Sterling'e karşı.

Battaniyeyi çeneme kadar çekip yanıma döndüm. Her zaman benim yatağım.

Her zaman benim kabinim.

Her zaman onun şartlarına göre.

Ellerimi birbirine sıkıca kenetleyip gözlerimi kapattım.

Bunu kendi haline bırakabileceğimi düşünmüştüm. Ama burada ilk ayımı bile tamamlayamadım.

Şu anda bu kadar berbat durumdayken, iki ay daha nasıl dayanacağım?

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Yarın ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Charliea 1hy

Siealife

ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN YEMEK SALONUNA VARDIĞIMDA, COURTNEY ÇOKTAN oturmuş.

O bankın ucunda oturuyor, yanında Simpson, karşısında Leon var.

Aralarına girebileceğim bir yer yok.

Gözünü yakalamaya çalışıyorum ama konuşmasından başını kaldırmıyor.

Normalde beni selamlamak için özel bir çaba göstermez, ama bu sefer... endişelenmem gerektiğini hissediyorum.

Yemeğimi toplayıp, Cook'un yüzünden bir şey anlayabilir miyim diye bakıyorum ama o her zamanki gibi.

Başka bir masaya oturmayı düşünürüm, ama kendimi buna ikna edemem.

Onun yanında olmalıyım.

Leon, tabağımı yanına koyduğumda bana başıyla selam verdi. Courtney sonunda oturunca bakışlarını bana

çeviriyor. Gülümsemesi... tuhaf

görünüyor. "Merhaba, Patron."

Selamlaması yüzüme tokat gibi

çarptırıyor.

Patron.

Çocuklar bana Patron der.

Önemli bir şey değil.

Ama Courtney bana öyle demiyor. İlk başladığından beri demedi. Benden nefret ettiğinden beri demedi.

KAPIYI ÇALDIM. KENDİMİ APTAL GIBI HISSEDIYORDUM. AMA AKŞAMIN ERKEN SAATLERİYDİ VE

öylece içeri girmek doğru gelmiyor.

Ama cevap vermiyor.

Kulağımı kapıya dayadım ama içeriden Courtney'nin sesini duymuyorum.

Beni görmezden geliyor olabilir.

Öğle yemeğinden sonra yemek salonundan gizlice çıktığı gibi, ama duş alıyor olması daha olası.

Bir an için kadınlar tuvaletine gitmeyi düşünüyorum. Duşa onunla birlikte girersem benden kaçamaz.

Birlikte duş alma fikri hoşuma gidiyor. Ama şu anda aramızda bir sorun var.

Ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum.

Ve ona tekrar atlamadan önce bunu düzeltmenin bir yolunu bulmam lazım. İç çekerek arkamı dönüp en üst basamağa oturuyorum.

Biri görürse, ben...

Elimle yüzümü ovuşturuyorum.

Biri görürse, siktir git derim.

OTUZ DAKIKA SONRA KIZIM ORTAYA ÇIKTI.

Saçları ıslak ve gevşek örgüler halinde dolanmış.

Sweatshirt ve yumuşak pijama pantolonu giymiş, geceyi evde geçirmek için hazır.

Ve göğsümde bir sızı hissediyorum çünkü flanel pijamamın izi bile yok.

Diğerleri onun giydiğini fark etmemiş olabilir. Ama ben fark ettim.

Ve artık giymiyor.

O yaklaşırken ayağa kalkıyorum, birkaç adım atıp onunla aynı seviyeye geliyorum.

Courtney kollarında bir paket tutuyor. Daha önce giydiği kıyafetlerin üzerine havlu sarmış.

Ve tıpkı dün geceki gibi görünüyor. Tedbirli.

Biraz gergin.

Yalnız.

Ellerimi yanlara doğru
esnetiyorum. Ona uzanmak
istiyorum.

Ama onun istediğinin bu olup olmadığını
bilmiyorum. Onun istediğinin *ben olup*
olmadığını bilmiyorum.

Charlea 1h8

COUAIFEY

KULÜBEME YAKLAŞIRKEN YAVAŞLIYORUM.

Ve Sterling.

Anında ellerim terlemeye başlar ve midem bulanır. Bütün gün ona ne söyleyeceğimi düşündüm.

Bu konuşmayı nasıl başlatacağım konusunda düzinelerce farklı senaryo düşündüm.

Ama şimdi o burada, karşımda duruyor ve tüm sözlerim boğazımda düğümleniyor.

Çünkü bunu yapmak
istemiyorum. Bunu bitirmek
istemiyorum.

Ama *böyle* hissetmek daha da fazla
istemiyorum. Birkaç adım uzaklaştığımda
duruyorum.

"Sterling," diyorum. Tam o sırada o da "Courtney" diyor.

Elini uzatıp havluyla sarılmış giysilerimi alır ve arkasındaki basamaklara koyar.

Bana tekrar döndüğünde, ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum.

Çamaşırları tutarak bunu yapmak istememiştim, ama artık saklanacak bir şeyim olmadığı için kendimi daha da çıplak hissediyorum.

Bir an birbirimize bakarız. Sterling'in yüzündeki ifade... Kırılgan.

Ve hızla atan kalbimde bir çatlak yaratıyor.

"Sterling." Devam etmek için yutkunmak zorunda kaldım. "Ben... Ben bu konuda iyi değilim." Yaklaşacakmış gibi hareket etti ama yaklaşmadı.

"Neyde iyi değilsin,

Tatlım?"

Tatlım.

Neden bana Tatlım diyor?

Dudaklarımı sıkıp aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "*Bu* her ne ise, ben bu konuda iyi değilim."

"Bu mu?" Bu sefer biraz daha yaklaşıyor. Sadece bir santim. Başımı sallıyorum.

Kahretsin, bundan nefret ediyorum.

"Bence..." Nefes alıyorum. "Bence durmalıyız. Eskisi gibi olmalıyız."

"Peki o ne?" Sesi, duygularını anlayamayacağım kadar alçak. Gözlerimi göğsüne indiriyorum.

Artık gözlerine bakamıyorum.

Bir daha onun gözlerine bakamayacakmışım gibi hissediyorum. Bundan sonra olmaz. Bu iş bittiğinde olmaz.

"Patron ve çalışan." Fısıltı gibi çıkıyor. "Sadece patron ve çalışan olmalıyız. Aralık sonunda ayrılana kadar."

Charliea 1hç

Siealife

CIĞERLERİM ACIYOR.

Ben ayrılana kadar.

Elimi kalbimin üzerine koymaktan alıkoyuyorum kendimi.

Onun gitmesini istemiyorum.

"Neden gidersin ki?" diye soruyorum.

Onun sana yakın olmak istemediğini duymak mı istiyorsun? Yeterli olmadığını duymak mı istiyorsun?

Bunu gerçekten yeniden yaşamak mı istiyorsun? Onunla mı?

Bunu duymam lazım.

Devam edebilmek için bunu duymam lazım.

"Neden?" Ellerini kaldırıp indiriyor. "Çünkü sözleşmem o zaman bitiyor. Çünkü beni gerçekten işe almak istememiştin. Çünkü..." Göğsü benimkiyle aynı ritimde inip kalkıyor. "Çünkü hiç seks arkadaşım olmadı ve bu konuda iyi değilim, Sterling." Başını sallıyor. "Bu konuda iyi değilim."

O...

Sözleşmesiyle ilgili yorumunu görmezden gelerek bir santim daha yaklaşıyorum. "Biz seks arkadaşı değiliz, Courtney."

"Tamam." Omuzlarını kaldırırken hala gözlerime bakmıyor. "Dediğim gibi, hiç olmadı."

Elimi uzatıp çenesini nazıkçe tutuyorum. "Gözlerin buraya bak." Sonunda bakışlarını kaldırıyor. "Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

"Sıradan bir ilişki kuramadığım için." Yanında, parmak uçlarını birbirine bastırdığını görüyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Tam orada.

Söylemeye çalıştığı şey tam orada. "Neden benimle rahat davranamıyorsun, Courtney?"

Gözlerini ağızıma indirip tekrar kaldırıyor. "Daha önce hiç yapmadım."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bana gerçek nedenini söyle."

Bölüm 170

COURTNEY

YUTKUNUYORUM.

Neden bunu bu kadar zorlaştırıyor?

Neden kabul edip yoluna devam edemiyor?

İşte bu yüzden Sterling ile ilişkimizi rahat tutamıyorum.

Çünkü onun hayatına *devam edeceği* düşüncesi... Onu başka bir kadınla evine girerken görmek... Midemi bulandırıyor.

Gözlerimi ondan ayırmamak için kendimi zorluyorum, bir adım geri atarken bile, onun beni tutan ellerini kırarak. "Seninle rahat davranamıyorum çünkü sana karşı rahat hissetmiyorum, Sterling. Tamam mı? Böyle devam edemem, kendimi sır gibi hissederek. Yapabileceğimi sanmıştım. Ama yapamıyorum."

Sterling gözlerimin içine bakmaya devam ediyor. "Hepsi bu mu?" Ona hislerimi söyledim ve cevabı bu mu? Bir adım daha geri çekiliyorum.

"Hepsi bu," diye fısıldadım.

Çenesini eğdi. "İyi."

İçimde dönen acının içinden öfke sızıyor. "İyi mi?"

"Evet, Cookie." Bana doğru bir adım atar. "Bu gerçekten çok iyi."

"Ne..."

Ne demek istediğini sormadan, bir adım daha atar, eğilir, güçlü kollarıyla belimi sarar ve beni omzuna alır.

"Sterling," diye tısladım.

Hiçbir şey söylemeden yürümeye başlar.

"Sterling, ne yapıyorsun?" Etrafıma bakmaya çalışıyorum. "Biri bizi görebilir."

"İyi."

"İyi" en nefret ettiğim kelime haline geliyor.

Omzuna çarpmamak için ellerimi beline bastırıyorum.

Garaj yolunun çakıllarına adım attığında bir değişiklik duyuyorum.

"Seni gıdıklayacağım." Aklıma gelen tek şeyle onu tehdit ediyorum. Çünkü o ne halt ediyor böyle?

"Cesaret edemezsin." Sesi artık tamamen sakın. Yanlarına uzanıyorum.

O da popomu

tokatlıyor. "Bay

Black," diyorum

sertçe.

"Bana sadece yatakta öyle seslenirsin." Elini şaplak attığı yere koyup yatıştırıyor. "Ve bugün değil. Bugün Sterling."

Bölüm 171 Sterling

KADINIM OMZUMDA, UZUN ZAMANDIR HİSSETMEDİĞİM KADAR HAFİF HİSSEDİYORUM.

Beni seviyor. Courtney
beni *seviyor*. Ve
gitmiyor.
Şu anda değil. Ve kartlarımı doğru oynarsam, iki ay sonra da gitmeyecek.
"Daha fazla konuşmak istersen içeri girebiliriz." Courtney makul bir ses tonuyla
konuşmaya çalışıyor.
Mantıklı bir ses tonu kullanmaya çalışıyor. Bu beni gülümsetiyor.
Elimi onun bacaklarının dışından kaydırarak bacaklarının arasına
kaydırıyorum.
Bacaklarını birbirine sıkıştırıyor. Bu
sadece elimi sıkıştırmaya yarıyor.
"İçeri giriyoruz," diyorum ona. "Ama
benim kabinim..."
"Senin kabinin değil." Başımı sallıyorum. "Benim evim."
Elleri tekrar sırtıma bastırıyor ve kendini kaldırmaya çalıştığını
hissediyorum. "Ama biz hiç..."
Biri boğazını temizledi.
Yürümeyi bırakıyorum ve Courtney konuşmayı kesiyor.
Başımı çevirince, Fisher ve Simpson'ın garaj yolunun diğer ucunda
durduğunu görüyorum.
Courtney, sadece ciyaklama olarak tanımlanabilecek bir ses çıkarır.
Yüzümü düzeltirim. "Bir şey mi var?"
Fisher'ın gözleri benim yüzümle Courtney'in yüzü arasında gidip geliyor.

Simpson kıkırdar. "Bekleyebilecek bir şey."

Fisher'a odaklanıyorum, gerekirse bir şey söylemesi için ona fırsat veriyorum. Courtney'e yaşça en yakın olan o. Courtney inanılmaz çekici. Fisher bekar. Ve ikisinin birlikte ne kadar rahat olduklarını görmüştüm.

Onun ona ilgi duyması mantıklı olurdu. Ona sahip olamaz, ama mantıklı olurdu.

Fisher dişlerinin üzerinde dilini gezdirir, sonra ağzı bir gülümsemeye yayılır. "Simpson'ın dediği gibi. Yarın öğle yemeği iyi bir zaman olabilir... sohbet etmek için."

Ağzımın kenarını yukarı çekip tekrar yürümeye başladım. Ön kapıya doğru büyük adımlarla ilerledim.

Bölüm 172

COURTNEY

STERLING EVINE DOĞRU YÜRÜRKEN, YÜZÜMÜ İŞ ARKADAŞLARIMDAN UZAK TUTUYORUM.

evine doğru yürürken yüzümü iş arkadaşlarımdan uzak tutuyorum.

Sterling'in neyi olduğunu tam olarak anlamıyorum, ama bu konuşmanın geri kalanını kimsenin önünde yapmak istemediğimden eminim.

Bir süre yürüdükten sonra kalçama bir şeyin bastırıldığını hissettim.

"Bana az önce öptün mü?" Kimseyi göremiyor olsam da sesimi alçak tutuyorum.

Bacaklarımdaki el hareket etti ve onun dokunuşunun beni nasıl etkilediğinin çok iyi farkındaydım.

"Evet, Cookie, seni öptüm. Ve iki dakika içinde bundan daha fazlasını yapacağım." Konuşmasını bitirir bitirmez, evinin ön kapısına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladık.

Gerginleşiyorum.

Sterling güçlü, bu açık, ama hareket edip beni merdivenlerden düşürmesini istemiyorum.

"Seni tutuyorum." Sessiz endişeme cevap veriyor.

Seni tutuyorum.

Aynı sözleri geçen sabah da söylemişti. Gözlerim yaşlarla uyanmışım.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda, Sterling beni yavaşça yere indiriyor.

Başım bir an için dönüyor ve Sterling ellerini omuzlarıma koyuyor. "Ben de sana karşı rahat davranmak istemiyorum, Courtney. Ve

ilk seferinden beri farklı davranmalıydım." Başparmakları boğazımı okşuyor.
"Seni ilk seferinde yatağıma götürmeliydim."

"Sen..."

"Evet." Bir elini ensemin arkasına kaydırıldı. "Bunu daha iyi yapamadığım için üzgünüm. Düşündüm de, muhtemelen kendi alanımda daha rahat hissedeceğini düşündüm. Ama o kulübede senin için her şeyin nasıl başladığını düşününce..."

Elimi göğsünün ortasına bastırıyorum. "Güzel bir kulübe."

O başını sallar. "Öyle olsun ya da olmasın, seni burada, benimle birlikte istiyorum. Şimdi. Bu gece. Yarın. Ne zaman istersen, benimle kalmanı istiyorum."

"Sterling..."

Kulağa... çok iyi

geliyor. Çok kolay.

Sterling benden uzaklaşır.

Ön kapıyı açar, eşikten ötesinde karanlık oda görünür. "Bu gece başlayalım."

Elini bana uzatıyor. Tıpkı

rüyamdaki gibi. *"Bu bizim için değil."*

Derin bir nefes alıyorum.

"Belki olabilir."

Avuç içimi onun avucuna

koyuyorum. Ve her şey

değişiyor.

Bölüm 173

Sterling

ELİ BENİM ELİMDE SICAK.

Ve Courtney'i evime götürdüğümde, her şey farklı geliyor.

Bölüm 174

COURTNEY

BUZDOLABININ ÖNÜNE YAPIŞTIRILMIŞ KÜÇÜK BİR KAĞIT PARÇASI OLAN BİR MUTFAĞIN ÖNÜNDEN GEÇİYORUZ.

Üzerinde sadece "*Mutlu Yıllar*" yazıyor.

Ve zırhımın bir parçası açılıyor gibi hissediyorum.

Oturma odasından geçiyoruz. Rahat mobilyalar var ama dekorasyon yok.

Ve Sterling'i daha iyi
görüyorum. Onu daha iyi
hissediyorum.

Buradaki hayatını.

Ve parmaklarını sıkıyorum.

Merdivenleri tırmanıyoruz. Yan
yana. Ve onun güzel evini içime
çekiyorum. Ama yalnızlığını fark
ediyorum.

Onun yalnızlığını.

Ve savunmam daha da azalıyor.

Yatak odasına giriyoruz ve o beni kendine
çeviriyor. Ben de onun kucaklamasına karşılık
veriyorum.

O benim gömleğime uzanırken, ben de onun
gömleğine uzanıyorum. Birbirimize bakıyoruz.

Birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyoruz.

Ve birbirimizin üzerine yatıyoruz.

Bölüm 175 Sterling

VÜCUDU BENİMKİNİN ALTINDA SICAK.

Nefesi sığ.

Gözleri açık. Ve bana çok şey gösteriyor. Bana çok fazla şey gösteriyor.

Ve ben hepsini

alıyorum. Bacakları

açılıyor.

Sırtı kavisleniyor.

Nefes alışması çok lezzetli.

Beni tamamen alıyor. Ve

ben daha derine batıyorum.

Vücuduna.

Zihnine.

Onun zaman

çizgisine.

Beni kabul ediyor. Bana

sarıyor. Adımı

haykırıyor.

Onun sıcaklığı beni sarıyor.

Ve daha önce hiç böyle

hissetmemiştim. Onun her

santimetresinin farkındayım.

Her nefesini biliyorum. Titremesini

biliyorum. Ellerim aramızda

dolaşıyor.

Ve ihtiyacım olan şeyi buluyorum.

Charlea 1yh

COUAIFEY

BIRAKTIM.

Sterling'in
kollarında.

Sterling'in
yatağında.

Bıraktım.

Çünkü *ya öyleyse?*

Bölüm 177

Sterling

YÜZÜM SAÇLARINA GÖMÜLÜ, KOLLARI BOYNUMA DOLANMIŞ,
kırıldık.

Ağlamaları, ağzını omzuma bastırduğında boğuk çıkıyor. Beni sıkıca sarması, inlemelerimi bastırıyor.

Ve birlikte düşüyoruz.

Bölüm 178

COURTNEY

"BUNU GERÇEKTEN YAPMALI MIYIZ?" DIYE BEŞİNCİ KEZ SORUYORUM, PARMAKLARIMI

parmaklarımı onun tutuşuna karşı bükerek soruyorum.

Sterling bana o kadar sabırla ve hayranlıkla bakıyor ki içimden bir iç çekiyorum. Fikrini değiştirmiyor.

Zaten şu anda olduğumuz şeyi saklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Fisher veya Simpson'ın diğerlerine gördüklerini anlatmayacaklarını düşünmek için hiçbir nedenim yok. Sterling beni bir mağara adamı gibi evine taşırken, eli bacaklarımın arasındaydı.

Bu sabah tüm endişelerimi zaten dile getirdim.

Ya bana farklı davranırlarsa?

Ya bir sebepten dolayı kızarlarsa? Ya ne zaman başladığını sorarlarsa?

Sterling tüm endişelerime mantıklı cevaplar verdi.

Bana farklı davranmalarına izin

vermeyecek. Kimsenin kızmak için bir nedeni yok.

Böyle sorular sormayacaklar. Sorsalar bile, ilk günden beri bana karşı bir şeyleri olduğunu itiraf eder.

Sterling'in tutmadığı elimi zorla gevşetiyorum. Bu sabah... harikaydı.

Sterling'in inanılmaz rahat kral yatakta çıplak uyandım.

O bana oral seks yaparken saçlarını çekerken, neden bizi benim yatağıma sıkıştırmamıza izin verdiğini sordum.

Onun duşunu kullandım, kamuya açık duşlara kadar uzun süre yürümekten çok daha iyiydi.

Ve ben giyinmeden önce kahve makinesiyle bana kahve yaptı.

Gerçekten, uzun zamandır geçirdiğim en güzel sabahtı.

Ve bir sonraki misafir grubunun gelmesine birkaç gün var, bu yüzden Sterling herkese bugün izin verdi. Ama Cook yine de öğle yemeği hazırlamayı planlıyordu. Yani... öğle yemeğine gidiyoruz.

Hemen şimdi.

Serbest eliyle uzanarak, Sterling bağlantımızı koparmadan Yemek Salonu'nun kapısını açtı.

Önce ben geçiyorum, kolumu arkamda uzatarak Sterling yanıma gelene kadar bekliyorum.

Herkes bize dönüp bakıyor.

Herkes.

Çünkü buraya en son gelenler biziz.

Gözlerimi indirip Sterling'in elini bırakmaya çalışıyorum ama o bırakmıyor. bırakmıyor.

Ve sonra anında kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü bu sadece benimle ilgili değil. Bu

Bu ikimizin meselesi. Onlar onun çalışanları. Beni tanıdığından çok daha uzun süredir tanıdığı insanlar.

Sterling durmuyor. Konuşma yapmıyor.

Sadece yürümeye devam ediyor.

Kolumu önüme uzatıyorum, donmuş halimden kurtulup ona yetişene kadar.

Odayı sessizlik kaplıyor, masaların önünden geçip tezgaha yaklaşıyoruz.

İşte bu.

Geri dönüş yok.

Ve ben de üzerime düşeni yapmalıyım. Çünkü Sterling ve ben... Bu işte birlikteyiz.

Cook'un karşısında duran Sterling elimi bırakıp avucunu belime koydu. "Önce sen."

Omuzlarımı

gevşetiyorum.

Dudaklarımı ısırmayı

bırakıyorum. Başımı

kaldırıyorum.

Ve gülümserim.

Çünkü Cook gülümsüyor. Işıl

ışıl.

Ve bu tam da ihtiyacım olan tepki.

Diğerlerinin ne ifade ettiğini bilmiyorum, ama Cook'un mutlu olduğunu bilmek bana yetiyor.

Bana pembe sosla kaplı makarna dolu bir tabak uzatıyor.

Hiçbir şey söylemeden alıyorum, çünkü ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Ve henüz konuşabileceğimden emin değilim.

Sterling avucunu omurgamdan yukarı kaydırıyor ve eli boynumun dibine geldiğinde duruyor.

Bu hareket yatıştırıcı. Ama aynı zamanda sahiplenici bir hareket.

Ve geri dönmeye cesaretim olmasa da, tüm gözlerin hala üzerimizde olduğuna eminim. Ve bu dokunuşlar... Fark edilmeden kalmayacaklar.

"Mutfağında öpüşmeyin, tamam mı?" Aşçı, Sterling'e bir tabak uzattı.

Yanımdaki adam, boş eliyle sunulan tabağı alıyor. "Söz veremem."

Sterling'in kaburgalarına dirseğimle hafifçe vuruyorum.

"Söz veriyoruz." Aşçı bana göz kırpmıyor. "Şimdiden onun ikinci yarısı olmuşsun."

Zaten sıcak olan yanaklarım daha da kızardı.

Henüz ilişkimizin ne olduğu konusunda konuşmadık, ama Sterling'in artık erkek arkadaşım olduğunu söylemek sanırım yanlış olmaz. *Eminim*. Ama ona "hayatımın yarısı" demek biraz abartılı geliyor.

Sterling sadece homurdanıyor, sonra beni tutarak ikimizi masalara doğru çeviriyor.

Ve tahmin ettiğim gibi, herkes bizi izliyor.

Bazıları ciddi görünüyor. Bazıları gülümsüyor. Ama Sterling konuşana kadar hepimiz birbirimize bakıyoruz.

"Sorusu olan?"

Hepsi bu.

Sorusu olan?

Neredeyse gözlerimi deviriyorum. Leon elini kaldırıyor.

Sterling, muhtemelen elin kalkması nedeniyle iç çekiyor. "Evet, Leon?"

Elini indirir. "Bu, onun sadakatini değiştirdiği anlamına mı geliyor, yoksa hala onun önünde senin hakkında kötü konuşabilir miyiz?"

Sterling yavaşça başını çevirip bana bakıyor, kaşları kalkmış.

Leon'a bakıyorum. "Hala
saçmalayabiliriz." O sırtıyor.

Sonra, tek tek herkes rahatlar, gülümsemeleri genişler, sohbetler artar.

Onların bana karşı nasıl hissedebileceğine o kadar odaklanmışım ki, başka hiçbir şeyi düşünemedim. Kendi işyerlerinin atmosferi hakkında endişelenebilecekleri gerçeği gibi.

Derin bir nefes alıp kalan şüphelerimi bir kenara atıyorum.

Bunlar iyi insanlar.

Ve ben bir yabancı olarak başlamış olsam bile, şimdi bana sırtlarını dönmezler. Arkadaş olduğumuz için dönmezler.

Kalbim biraz sıkışır.

Çünkü bu doğru. Bu insanlar benim
arkadaşlarım. Arkadaşlarım var.

Ve bir erkek arkadaşım var.

Ve potansiyel olarak... bir gelecek.

Charliea 1yç

Siealife

COURTNEY ÜST KATTAN BİR ŞEY HAYKIRIYOR.

Sözlerini duyamıyorum, ama sanırım yatak odasının pencere pervazında
evcil kaktüsünü bulmuş.

Ya da dolabındaki
kıyafetlerini. Ya da
yatağındaki yastığını.

Üç g e c edir burada uyuyor, burada duş alıyor, burada yemek yiyor.
Ben sadece işini kolaylaştırıyorum.

Bölüm 180

COURTNEY

DUDAKLAR ŞAKAĞIMA BASTIRIYOR. "ŞEHRE GITMEM GEREK."

"Tamam." Cevabım, hissettiğim kadar uykulu.

"Uyu biraz daha. Alarmın çalana kadar otuz dakikan var. Öğle yemeğinde görüşürüz." Beni tekrar öper, sonra ayağa kalkar. "Garip davranma."

Bu sözler gözlerimi aralıyor.

Garip hale getirme?

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum. Ama Sterling çoktan odadan çıkmış.

Sonra anlıyorum.

Ayın son günü.

Bu da Black Mountain Lodge'dan ilk maaşımı alacağım anlamına geliyor.

Tavana bakıyorum.

Sterling'in yatak odasının tavanına.

Bu, işe başlamadan önce bile beklediğim maaş günüydü. İşe kabul edildiğim günden beri.

O zamanlar çok kötü bir durumdaydım. Maddi olarak.

Zihinsel olarak.

Buna çok ihtiyacım vardı.

Ve buraya geldiğimde... birkaç gün sürdü, ama yerleştim.

Kendime ait bir kabinim oldu.

Her gün ev yapımı öğle yemeği yiyordum.

Arkadaşım olan iş arkadaşlarım oldu. Ve

Sterling'i buldum.

İstikrar kazandım.

Ve işimde iyi olduğum için pozisyonumu korudum.
Severek yaptığım bir iş.
Derin bir nefes alıyorum.
Sterling ile kurduğum ilişki maaşımla hiçbir ilgisi yok.
Bunu garip hale getirmeyeceğim.

Bölüm 181

Sterling

KAPIYI AÇAR AÇMAZ KOKULARINI ALIYORUM. COURTNEY'NİN YAPTIĞI MINI ELMALI TURTALAR.

Courtney'nin yapacağını söylediği.

Başka bir geziye çıktım ve beklediğim gibi geceler çok sinir bozucu geçti.

Ama yine de eve dönerken yolumu uzatıp uğradım.

Courtney geçen hafta maaşını aldıktan sonra kendine birkaç şey aldı, ama karbotu ya da düzgün bir kışlık ceket almadı.

Ben aldım.

Ve sahte kürklü kapüşonun ona çok yakışacağını biliyorum.

Düşün sesine doğru merdivenleri çıkarken gülümsüyorum.

Zamanlamayı iyi yaparsam, belki onu sadece ceketiyile giyinmiş halde görebilirim.

Bölüm 182

COURTNEY

ELİMDE KAHVE FİNCANIYLA, BENİ UYANDIRAN SESİN KAYNAĞINI ARAMAK İÇİN ARKA KAPIYA DOĞRU YÜRÜDÜM.

sesin kaynağını arıyorum.

Ritmik bir

ses.

Bu...

Kahveyle boğulurken fincanı kendimden uzaklaştırıyorum.

Sterling.

Odun kesiyor.

Gerçek bir

baltayla.

Kar taneleri yavaşça etrafında dans ederken.

Ve gömleği açık.

Tabii ki açıktır, çünkü terliyor.

Sakinleşerek kapı çerçevesine yaslanıp kahvemin bir yudum daha alıyorum.

Birkaç hafta önce ilk gerçek kar yağdı ve o gün Sterling'in oturma odasındaki şömineyi ilk kez yaktığını gördüm.

Kanepede birbirimize sarılarak film izlerken, çıtır çıtır yanan odunların gerçek odun olduğunu biliyordum. Ama o odunların nereden geldiğini düşünmemiştim.

Dışarıdan gelen sürekli gürültüler, odunların Sterling'den geldiğini kanıtlıyor.

Hiç suçluluk duymadan, rahatça oturup onu izliyorum. Bu gece kaslarını gevşetmesi için jakuziye girmesini ısrarla isteyeceğimi çok iyi biliyorum.

Ve ona katılacağımı da çok iyi biliyorum.

BİR SONRAKİ MİSAFİR GRUBUMUZU SELAMLARKEN GÜLÜMSÜYORUM.

Üç kulübe dolusu.

Hepsi kadın.

Grup öğle yemekleri için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım, hepsiyle konuşmak istiyorum.

Ama Sterling'in evine taşındığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Çünkü duşu sadece onunla paylaşmak zorundayım.

İKİNCİ MAAŞ ÇEKİNİ ALMAK DA AYNI DERECEDE GARİP.

Ama garip bir durum yaratmayacağıma dair verdiğim sözü tutuyorum.

Bölüm 183

Sterling

YOLCU KOLTUĞUNA BAKTIM. "BU İYİ BİR FIKIR, DEĞİL Mİ?"

Altın rengi gözler bana bakıyor.

Başımı sallıyorum. "İyi fikir."

Yavaşça sürerek garaja giriyorum ve motoru kapattıktan sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Aklım şüphe ve heyecan arasında gidip geliyor. Ama artık geri dönmek için çok geç.

Kapıyı açıp Ben'i kamyonetten indiriyorum.

Beni takip ederek eve açılan kapıya gelir. "Tamam, sen burada kal," diyorum ona.

Ben bana bakıyor.

Başımı sallıyorum. Sonra içeri giriyorum.

Courtney ocak başında duruyor, ellerinde fırın eldivenleri var. "Selam."

"Merhaba." Ses tonumda bir şey beni ele veriyor.

Bana doğru dönüyor, başını yana eğiyor, gözlerini kısıyor. "Ne oluyor?"

Şüpheli tavrı çok sevimli. "Kötü bir şey yok. Söz veriyorum." "Ama bir şey var."

Topuklarımın üzerine geriye doğru eğiliyorum. Yine doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Ama onun benimle birlikte olsaydı, sonucun aynı olacağını biliyorum.

"Ben... bir şey aldım." Kendimi söylemeye cesaret edemiyorum.

"Ve o şey nedir?" Eldivenli ellerini kalçalarına koyarak kaşlarını kaldırıyor.

Nasıl başlayacağımı düşünürüm ama ona göstermemin daha kolay olacağına karar veririm.

Garaja açılan kapının kolunu tutup açtım.

Bölüm 184

COURTNEY

STERLING'I IZLIYORUM, BU SEFER BENİ NEYLE ŞAŞIRTACAĞINI MERAK EDİYORUM.

Bana ihtiyacım olabilecek tüm kışlık giysileri çoktan satın aldı. Tüm eşyalarım onun evinde.
Her şeyi... Nefesim kesiliyor.
Ve kaslarım donuyor.
Çünkü...
Çünkü...
Gözlerim yaşlarla doluyor.
Ağladığım için kendimi aptal hissediyorum, ama umurumda değil.
Çünkü dünyanın en güzel köpeği az önce eve girdi.
Siyah ve tüylü, Sterling'in dizlerine kadar geliyor ve... Bu, gördüğüm en mükemmel köpek.

"Aman Tanrım." Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken bu sözleri ağzımdan çıkarırım. "Bu kim?"

Sterling cevap veremedi dizlerimin üzerine çöküyorum ve fırın eldivenlerini arkama atıyorum.

Bu bir köpek.

Gerçek bir köpek. Burada.

Ellerimi uzattım ve tüylü siyah hayvan bana doğru koştu. Hiç tereddüt etmedi.

Hırlama ya da inleme yok.

"Ben, bu Courtney," diyor Sterling sessiz bir sesle. "Courtney, bu Ben."

"Merhaba Ben." Gözlerim yaşararak gülümsüyorum. "Adını çok beğendim." Evcil hayvanlara insan ismi vermek her zaman en sevdiğim şey olmuştur.

Ben bana ulaştığında yavaşlar ama parmaklarımı tüylerine bastırdığımda geri çekilmez.

"Gözlerin çok güzel," diyorum ona. O da gülümsüyor.

"Üzgünüm." Ben okşuyorum bir elimi dizimin onun yanında. "Ben olmamız çok çok yakışıklılar demek istedim."

"Anlıyorum, artık burada bana ihtiyaç yok." Sterling gülerek yanıma yere çöktü.

Gülümsemem o kadar büyük ki yanaklarım acıyor. "Onu nereden buldun?"

Ben öne eğilip yüzümün yanını yaladı.

"İğrenç," Ben kucağıma daha fazla tırmanmaya çalışırken gülüyorum.

Popomun üzerine kayıyorum ve o da bacaklarımın üzerine oturuyor.

Göründüğünden daha ağır.

Sterling bir kolunu omzuma atarken, diğer eliyle Ben'in başını okşadı.

"Onu kasabadaki barınaktan aldım. Labrador ve collie melezi olduğunu söylediler, ama kim bilir." Ben'in kulaklarının arkasını kaşımak için hareket etti. "O gece köpekler hakkında konuştuğumuzdan beri... seni oraya götürüp bir tane aramak istiyordum." Gözlerimi Sterling'in gözlerine kaldırıyorum. "Seni beklemeliydim. Ama oradan geçiyordum ve görmek istedim..." Omzunu kaldırıyor. "Hediye almayacağımızı söylemiştik..."

Başımı sallıyorum. Çünkü bu doğru. Noel'e sadece birkaç gün kaldığı için birbirimize hediye almayacağımıza karar vermiştik.

"Ama onu görür görmez, senin olması gerektiğini anladım."

Göğsüm minnettarlıkla doldu. "O benim mi?"

Sterling başını sallıyor. "Senin."

Bölüm 185

Sterling

BEN'İN *BİZİM* OLDUĞUNU SÖYLEMEK İSTİYORUM. O İKİMİZE AIT
tıpkı onun bana ait olduğu gibi.

Ama yanaklarından akan gözyaşları ciğerlerimi dolduruyor. Ve kelimeleri
bulamıyorum.

Ona sonra
söylerim. Sonra
açıklarım.

Bu gece, sadece bir aile olacağız.

Charlea 18h

COUAIFEY

ÇALAN TELEFONUMA BAKTIM.

Bir kez daha çalıyor.

Üçüncü kez.

Dördüncü kez çaldığında, cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Merhaba anne." "Mutlu Noeller, Courtney." Sesi neşeli. Mutlu ve parlak ve aylardır telefonda konuşmamış olmamıza rağmen rahatsızlık belirtisi yok.

"Colorado'da tatil havası nasıl?"

Demek aylar önce ona gönderdiğim taşınma mesajını hatırlıyor. Tek yanıtı bir başparmak işareti olduğu için emin değildim.

"Aslında çok güzel," diyorum ona dürüstçe, Ben arka terasa koşup sopasını ayaklarıma bırakırken.

Çubuğu alıp geriye yaslanıyorum, sonra elimden geldiğince uzağa fırlatıyorum.

Bugün hava sıfırın üstünde ama yerde hala epey kar var.

Sterling ve arkadaşları binalar arasındaki tüm yolları kürekle temizlemiş. Sonra Sterling, Ben'in koşması için arka bahçede de yollar açmış. Bu yüzden, bu kış havasına hala alışmaya çalışsam da, dışarıda dolaşmak zor olmuyor.

Ben'i de hiç rahatsız etmiyor. Bunu, alçak terasın kenarından atlayıp doğrudan kar yığımına dalarak kanıtlıyor.

"Courtney?"

Kendimi aptal köpeğe gülümserken yakalıyorum. "Üzgünüm, patronumun köpeği dikkatimi dağıttı."

Ona *benim* köpeğim olduğunu söylersem, çok fazla soru soracaktır. Bu yüzden Ben'in Sterling'e ait olduğunu söyleyeceğim.

Oysa o, ikimize aitmiş gibi hissediyor.

Ayrıca hala Çamaşır Kabininde yaşadığımı da söylemeyeceğim.

Anneme patronumun yanına taşındığımı söylersem, kesinlikle bir nutuk dinlemek zorunda kalırım.

Haklı olsun ya da olmasın, bunu duymak istemiyorum.

Patronun, iş yerinde yaşayan bir adamla, gerçek bir tartışma yapmadan birlikte yaşamaya başlamanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu duymak istemiyorum.

Ocak ayı başladığında bir hafta sonra ne olacağına dair konuşmadan, iki ay boyunca rahatça birlikte yaşayıp, birlikte uyuyup, birlikte yemek pişirmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu duymak istemiyorum.

Ve ona deli gibi aşık olduğumu açıklamak istemiyorum.

Her kapıdan girdiğinde ona daha çok aşık olduğumu.

Her nefes aldığı anda, sanki ciğerlerini benim kokumla doldurmaya ihtiyacı varmış gibi beni içine çektiğinde. Her boynuma yaslanıp inlediğinde.

Elini elime sıkıca tutarak uykuya daldığım her an.

Onun bir parçası benim bir parçam gibi hissettiriyor, bunu kelimelerle anlatamıyorum. Aynı odada onunla birlikteyken nefes almam daha kolay oluyor.

Onun yanımda olduğunda nasıl daha derin uyuduğumu. Hayatımda o varken nasıl daha çok gülümsediğimi.

Serbest elimi göğsüme bastırıyorum.

Sterling son iki gecedir bir tatilde ve onu çok özleyorum.

Bana iptal edeceğini söylemişti. Bu geziyi tanışmadan önce planladığını söylemişti.

Evde kalmayı tercih ettiğini.

Ama ben izin vermedim.

Arkadaşlarıyla olan planlarını mahvetmek istemedim. Ve şimdi çok pişmanım.

Arkadaşlarının canı cehenneme. Ben Sterling'i istiyorum.

Ben sopayı yine ayaklarımın önüne atıyor, ben de onu fırlatıyorum.

Annem hala konuşuyor. Florida'ya yolculuğunu, tatil planlarını, bir sonraki varış noktasını anlatıyor. Dikkatimi vermediğimin farkında değil.

Doğru sesleri çıkarmaya devam ediyorum. Ve o, kapıyı çalan birini duyana kadar konuşmaya devam ediyor. Hafızama kazınan tıkırtı sesi, o lanet karavanın daha ne kadar çalışacağını merak etmeme neden oluyor.

"Komşular." Aynı kamp alanında kalan herkese komşu diyor. "Potluck yapıyoruz. Gitmeliyim."

"İyi eğlenceler."

"Her zaman." Gülümsediğini duyabiliyorum.

"Seni seviyorum." Sonra hat kesildi.

"Seni de seviyorum." İç çekiyorum.

Ben merdivenleri tırmanır, ama sopayı bırakmak yerine kendini güverteye bırakır.

Eğilip elimi sırtında gezdiriyorum. "Ne kadar uslu bir çocuksun." Kafasını kaldırıyor, dili dışarıda. "Tatil yemeğinden önce atıştırmalık bir şeyler yiyelim mi?" Ben dudaklarını yalıyor. "Hadi."

Adamların yarısı gitti, ama yarısı hala burada ve Cook bize akşam yemeği hazırlıyor.

Benim katkım olarak mutfakta çeşitli büyük boy turtalar soğuyor.

Bazen tatil günlerinde Lodge tamamen doludur, ama bu yıl öyle değil. Yani, yeni yıl arifesinde bir sonraki grup gelene kadar birkaç günümüz var.

Kapıyı açıp geri çekilirken Ben eve koşarak giriyor. Burada çok mutlu.

Annemle yaptığım telefon görüşmesinin ve kafamdaki düşüncelerin beni üzmesine izin vermeyeceğime yemin ediyorum.

Bir köpeğim var. Gerçek, gerçek bir köpek.

Ve beni sevdiğinden neredeyse emin olduğum bir erkek arkadaşım var.

Bugün moralim bozuk olmayacak.

Mutfağa girdiğimde, tezgahın üzerinde Sterling'in dizüstü

bilgisayarını görüyorum. Yakında konuşmamız gerektiğini biliyorum.

Burada çalışmam hakkında.

Burada çalışmayı seviyorum. Ama...

Dizüstü bilgisayarını açtım, sonra web tarayıcısını açtım.

Bu ilişki uzun vadede, hatta belki sonsuza kadar sürecektse, başka bir iş aramaya başlamam gerekiyor.

Ellerim klavyenin üzerinde duruyor.

Her zaman çaresizlikten yeni işler aradım. Yeni bir iş bulmak için acelem yoksa, ilk bulduğum işi değil, yapmak istediğim bir iş arayabilirim.

Ve eğer birlikte kalırsak... Sterling ile resmi olarak buraya taşınırsam, yemek ve konaklama dahil bir iş aramama gerek kalmaz.

Heyecan dalgaları göğsümde yayılıyor. Seçenekler sonsuz.

Boş arama çubuğuna bakıyorum.

Ve bakmaya devam ediyorum.

Ve ne kadar uzun bakarsam, o heyecan o kadar çok endişeye dönüşüyor.

Boğazım düğümleniyor.

Ne yapmak istediğimi hiç bilmiyorum.

Ne yazmam gerektiğini gerçekten hiç bilmiyorum.

Dudaklarımı ısıırıyorum.

Ben... Benim tutkum ne, bilmiyorum.

Hiçbir zaman olmadı.

Bakışlarım klavyeye düşüyor. Harfler bana bakıyor.

Sevdiğim şeyleri düşünmeye

çalışıyorum. Sterling. Ben. Spike.

Turta pişirmek.

O listede yapabileceğim tek şey turta. Ama eğitim almadım. Hiç tecrübem yok. Ara sıra eğlenmek için yapmayı seviyorum. Ama tutkum değil.

Ellerimi yanlarıma indirip arama çubuğunu boş bırakıyorum.

Bölüm 187

Sterling

'DE YÜRÜYORUM FEW MORE PACES DEEPER INTO THE WOODS BEFORE I
TAKE MY

telefonumu cebimden çıkarmadan.

Burada çekim çok kötü, ama eve dönmeden önce iki gecem daha var ve dün annesinin aramasının Courtney'i çok üzdüğünü biliyorum.

Bunu açıkça itiraf etmedi ve ben ayrıldığımdan beri sadece mesajlaşıyoruz, ama anlayabiliyorum.

İki çubukluk sinyale küfrediyorum ama daha iyisini bulamayacağımı biliyorum.

Sinyal kesilse bile, onun sesini duymak istiyorum.

Telefon sadece iki kez çaldıktan sonra açıldı.

"Sterling." Courtney adımı neredeyse nefes nefese söylüyor. "Cookie. Çalışmaman gerekiyor." Onun, işine tüm kalbini koyduğu için ter içinde, evin her yerinde

yıkamış, işine tüm kalbini vermiş olduğu için ter içinde kalmış olduğunu hayal ediyorum.

Gülüyor. "Çalışmıyorum, Ben'le kovalamaca oynuyorum." Ben, sanki onaylar gibi şakacı bir havlama sesi çıkarıyor.

Dudaklarımdan neredeyse hüznü bir gülümseme beliriyor. "Bu çok sevimli." O kıkırdıyor. "Çocuklarla akşam yemeğine çıkacak mısın?"

Courtney onaylayarak ses çıkarır. "Evet. Simpson bugün döndü, sanırım herkes burada olacak."

Ben tekrar havlar ve Courtney'den çıkan ses sadece kıkırdama olarak tanımlanabilir.

Kahretsin, onları özledim.

Boğazımı temizledim. "Ben iyi mi?"

"Harika. Hiç kaza yapmadı. Her öğünde kasesini temizliyor. *Değil mi, iyi köpek?*" Köpeğe doğrudan konuşurken sesini değiştirir. "Hala uyumaya çalışıyoruz ama sanırım dışarı çıkmayı çok seviyor."

"Muhtemelen her geldiğinde aldığı ödülleri seviyordur." Onu eve getirdikten sonra evde kaldığım birkaç gün boyunca aynı şeyi yapmamışım gibi söylüyorum.

"Bu çok olası." Courtney mırıldanıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman." Diye cevap veriyorum.

Hareket edip cep telefonu sinyalinin bozmak istemediğimden, yanımda duran kavak ağacının gövdesine yaslanıp, aklındaki soruyu sormasını bekledim.

"Tutkunu nasıl buldun?"

Kaşlarım çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben... Geçen gün tutkular hakkında düşünüyordum. İnsanlar hep tutkularından bahsederler, sanki hep bilmişler gibi. Ama... Benim tutkum yok." Sesinde yenilgi var ve bundan nefret ediyorum.

"Tatlım, senin tutkulu olduğunu gördüm," diyorum, içtenlikle.

O, "Yeteneğim olduğunu biliyorum, ama ben daha spesifik bir şeyden bahsediyorum. Tutkulu olduğum bir şey yok. Hobi bile yok."

"Küçük kaktüsünü süslemek sayılmaz mı?" Bunun biraz kaba geldiğini fark ediyorum, bu yüzden açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum. "Üzgünüm, bu ciddi bir soruydu, ama kaba geldi. Dürüst olmak gerekirse, hobiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kelimenin tam anlamıyla çalıştığım yerde yaşıyorum."

"Ben de onu demek istiyorum." Sanki odada volta atıyormuş gibi geliyor. "Lodge senin tutkunun. Liseden beri rehberlik yaptığını söylemiştin, ama hangisi önce geldi?"

"Tavuk mu yumurta mı gibi mi?"

"Evet. Diğer şirketlerde çalıştığın için mi bu işe tutkuyla bağlandın, yoksa bu işi yapmak istediğini bildiğin için mi bu işleri aradın? Ve... Hiç şüphelerin oldu mu? Yoksa her zaman kendini tamamen bu işe adadın mı?"

Derin bir nefes alıyorum. "Bununla ilgili bilinçli bir karar verdiğimi hatırlamıyorum, ama burada büyürken çok zamanımı ormanda keşif yaparak geçirdim. Memleketim Lodge'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta, ama arazi aynıydı. Dağlar, ormanlar ve vahşi yaşam. Orası benim... mutlu yerim oldu, diyebiliriz. Ayrıca ailemden, ödevlerden uzaklaşmak için de bir yoldu... Tipik çocuk saçmalıkları. Dışarıda takılmak için para alabileceğimi öğrendiğimde

dışarıda takılmak için para alabileceğimi öğrendiğimde, hiç düşünmedim bile. Bazı işleri diğerlerinden daha çok sevdim, ama bu daha çok birlikte çalıştığım insanlarla ilgiliydi."

"Güzel güzel," diye yumuşak yumuşak "Peki, sen başka başka bir şey düşünmedin mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Cevap vermek istemiyorum. "Bu evet demek." Uzun sessizliğimin ardından burnundan soluyor. "Evet demek." İç çekiyorum.

Courtney boğazından bir ses çıkarır. "Tereddütlerin, bunun bir kadınla ilgili olduğunu düşündürüyor."

Göğsümden bir kahkaha patlar.

Kıkırdar. "Haklıyım, değil mi? İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, sorun değil." Ağacın kenarından ayrılıp kendi adımlarımla yürümeye başlıyorum. "Öncelikle şunu söylemek istiyorum, bu kişiye karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ona karşı hiçbir ilgim yok. Onu özlemle düşünmüyorum."

"Evet, evet. Onu unuttun. Anlıyorum," Courtney benimle alay ediyor.

Kendime gözlerimi devirdim. Tabii ki, benim kadınımla anlayışlı olurdu.

"Ee..." diye soruyor.

"Evet... O benim lise sevgilimdi. Ve o yaştaki her çift gibi, tüm hayatımızı planlamıştık. O üniversiteye gidecek, öğretmenlik diploması alacaktı. Ben de kendi rehberlik işimi kurabilene kadar tam zamanlı, fazla mesai yaparak çalışacaktım. Büyüdüğümüz kasabada yaşayıp kariyerlerimizi yapacaktık... Ama o eyalet dışındaki bir üniversiteye gitti ve ilk yılın sonunda eve gelip bittiğini söyledi. *Medeni bir yerde yaşamayı sevdiğini ve benimle ormanda yaşayarak asla mutlu olamayacağını* söyledi."

Bunu hatırlayarak başımı sallıyorum.

Onun beni reddetmesi beni çok uzun süre rahatsız etti. Peki ne için? Artık yüzünü bile hatırlayamıyorum. Sokakta karşılaştık tanıyamazdım. Tanısam bile umurumda olmazdı. Artık benim Courtney'im var.

"Ne salak kadın," diyor Courtney.

Lanet olsun, bu kadın tam bana göre. Benim için öfkelenmesine gülümsüyorum.

"Anlamam biraz zaman aldı, ama evet, haklısın. Ne yazık ki o zamanlar hala genç, aptal ve gururluydum. Onun reddi kendimden ve tutkumdan şüphe etmeme neden oldu." Asıl soruma geri dönüyorum. "Hiç bırakmadım, ama çalışma saatlerimi azalttım ve bir ofiste geçici bir iş buldum."

"Ofiste mi?" Courtney inanamadan tekrarlar.

"Çok geçici bir işti."

Kızım gülüyor. "Seni on dokuz yaşında, flanel olmayan gömlekler giyip insanlarla nazikçe konuşurken hayal etmeye çalışıyorum."

"Evet, ben de hayal edemiyorum. Orada bir ay bile kalmadan, o tür bir yaşam sürmektense yalnız yaşamayı tercih ettiğime karar verdim. Bana göre değildi. *Hala bana göre değil,*" diye düzeltiyorum. "Ve bu, birbirimizi sandığım gibi sevmediğimizi kanıtladı. Öyle değildi..." Sözlerimin geri kalanını yutuyorum.

Bizim gibi değildi.

Onu hiç sevmemiştim.

Çünkü böyle hissetmiyordum.

Bölüm 188

COURTNEY

TEZGAHIN ÖNÜNE DAYANDIM.

O, "*biz*" diyecekti.

Bunu bizim gibi değil demek üzereydi.

Beni sevdiği gibi.

Söylemek üzere olduğu şey bu olmalı.

Gözlerimden akan yaşları silerek gözlerimi kırpıyorum.

"Sterling..." Bir ses dikkatimi mutfak penceresine çeker. "Courtney, ben..."

"Üzgünüm, bekle, biri geldi." Biraz hurda halindeki mavi bir SUV'nin evin önüne park ettiğini izliyorum.

"Ne demek istiyorsun? Kim o?" Sterling'in sesi tamamen değişmişti. Tetikteydi.

"Bilmiyorum." Benim yaşlarımda bir adamın araçtan indiğini izlemeye devam ediyorum. "Bir adam. Evin önüne park etti. Bugün biri mi bekliyordun?"

"Hayır. Tanıdığın biri mi?"

Adamın yüzüne odaklanıyorum. "Hayır, sanmıyorum."

"Telefonu kapatma. Simpson'a eve gelmesini mesaj atacağım, böylece onunla yalnız kalmazsın." Ses değişiyor ve Sterling'in beni hoparlöre aldığını hayal ediyorum.

"Tamam." Tepkisi biraz abartılı gibi ama bu koruyucu tavrı hoşuma gidiyor.

"Seni yanımda tutacağım."

Dışarıdaki adam etrafına bakınıyor, ama ön kapının basamaklarına çıkmasının an meselesi olduğunu biliyorum. Ve onu kapının eşliğinde değil, evin dışında görmek istiyorum, bu yüzden mutfığa koşup kapıyı açıyorum.

Sterling bir şey söylüyor ama duyamıyorum. "Merhaba." Yabancıya selam veriyorum.

Sterling bir şey söylüyor ama duyamıyorum.

"Merhaba." Yabancıya selam veriyorum.

Ben benimle birlikte kapıdan dışarı çıkıyor ama yanımda kalıyor.

Adam elini kaldırıyor. "Merhaba. Sterling Black'i arıyorum." Dostça davranıyor ama ben kısmi bir gerçeği söylüyorum. "Doğru yer, yanlış zaman."

Yumuşatmak için gülümserim. "Şu anda meşgul, size yardımcı olabilir miyim?"

Adam merdivenlerin dibine yaklaşır, elini uzatır, ben de onunla tanışmak için merdivenlerden aşağı inerim.

"Ben Dale Norton." Konuşurken elimi onun eline koyuyorum. "Birkaç gün erken geldim, ama ben yeni bakım görevlisiyim."

Dale adındaki adama bakıyorum, anlamıyorum.

"Pardon, ne dediniz?" diye soruyorum.

Yeni bakım elemanı. Birkaç gün erken.

Panik boğazımı sıkmaya başlar.

O benim işim için gelmiş.

31 Aralık'ta sona eren sözleşmem. Benim...

Kalbim acıyor.

Telefonumdan boğuk bir ses geliyor.

Ama kulaklarım çınlıyor. Ve ne dediğini anlayamıyorum.

"Marty, birkaç gün erken gelmenin sorun olmayacağını söyledi. Bir ranza boşalacaktı." Dale bir dakika öncesine göre çok daha az neşeli geliyor ve eminim yüzümde hissettiğim yıkım belli oluyordur.

Kafamı sallayıp zorla gülümsemeye çalışıyorum. "Hayır, sorun değil." Dale'in yanından geçen bir hareket dikkatimi çekiyor.

Simpson endişeli bir ifadeyle bize doğru geliyor. "Court, iyi misin?" diye sesleniyor.

Dale elimi bırakıp yeni gelen adama döner.

"İyiyim." Sesim sahte ama gülümsememi bozmuyorum ve önümdeki adama işaret ediyorum. "Bu Dale."

Dale elini uzatır.

Simpson elini sıkar ama bana bakmaya devam eder.

Dudaklarımı ıslatıyorum. "O yeni bakım görevlisi."

Simpson başını geriye atıyor.

Onun bunu kabul etmesini istiyorum, elimi sallıyorum. Olay çıkarmak istemiyorum.

"Ona park yerini gösterir misin?" Sorum bir rica. Dale'in benim, yani *Sterling'in* evinden uzaklaşması gerekiyor.

Ondan uzaklaşması lazım.

Simpson başını sallar ve ben daha fazla beklemeden oradan ayrılırım.

Dönerek merdivenleri hızla çıkıyorum, Ben peşimde, içeriye koşuyorum.

Yerime gelen kişi geldi.

Kapıyı kapatıp, nefes almak için kapıya yaslanıyorum.

Sterling bunu yapmaz.

Beni öylece değiştirip kovmazdı.

Telefonu kulağıma kaldırıyorum. "Sterling?" diye

fısıldıyorum. "Mahkeme..."

Bağlantı kesik kesik. Sanki

hareket halinde gibi.

Onu kaybetmeden önce fazla zamanım yok. Bu yüzden şu anda önemli olan tek soruyu soruyorum. "Biliyor muydun?"

Sert nefesleri hattın diğer ucundan geliyor. "Ben..." Cevabı kesiliyor. Ama sonraki kısmı net bir şekilde duyuluyor. "Unuttum."

Sonra telefon tamamen kesildi.

Unuttum.

Bilmiyordum değil.

Charlea 18ç

Siealife

ADAMIN BENİ İSMİMLE ÇAĞIRDIĞINI DUYMAK İÇİMİ BİR TEDİRGİNLİK KAPLADI.

Kimse eve gelmemeli.
Ve Courtney'nin evde yalnız başına olması beni çok rahatsız ediyor.
"Şu anda meşgul, yardımcı olabilir miyim?" Courtney kibar konuşuyor, ama tereddüt ettiğini duyabiliyorum.
"O şu anda meşgul, size yardımcı olabilir miyim?" Courtney kibar konuşuyor, ama tereddütünü duyabiliyorum.
Yabancı adamın konuşmasını duymadan önce bir duraklama oldu.
"Ben Dale Norton." Bu ismi duyunca kaşlarım çatıldı. Neden bu isim bana...
"Birkaç gün erken geldim, ama yeni bakım görevlisiyim."

Hayır

Siktir.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kalbim hızla çarpmaya
başlar. Ve koşmaya başlarım.

"Pardon, ne dedin?" Courtney'nin sesi titriyor, bunun bağlantıdan mı yoksa...

"Courtney!" Telefonun içine
bağırıyorum. Beni duyması lazım.
Lanet telefonu kulağına götürmesi lazım.

Kar botlarımın altında çıtırdıyor ve dallar vücuduma çarpıyor, ama koşmaya devam ediyorum.

Bu olamaz.

Bu lanet olasıca olamaz.

Kelimelerim bozuluyor.
Kamyonetime doğru koşarken aramızdaki bağlantı kopuyor. "O yeni bakım görevlisi," diyor Courtney ve ben Simpson'ın orada olduğunu varsayıyorum.
Daha fazlasını
kaçırıyorum. Kamyonetim
görünüyor.
"Sterling?" Courtney telefona fısıldıyor. "Courtney, lütfen dinle." Hattın kesildiğini duyuyorum.
"Biliyor muydun?" Sorusu anlaşılması zor. Ama duyuyorum. Ve bu benim kalbimi parçalıyor.
"Geleceğini bilmiyordum." Nefes nefeseyim ve bunun koştuktan çok panikten kaynaklandığını biliyorum. "Marty'nin bana e-posta gönderdiğini unutmuşum. Ondan önceydi..."
Telefon kesildi.
"Siktir," diye bağıriyorum, sürücü kapısına ulaşırken.
Eve gitmek için dört saatlik bir yolum var, dağ geçitlerinden geçeceğim ve neredeyse hiç telefon çekmiyor.
Ve kaybedecek zamanım yok.

Charlea 1ço

COUAIFEY

"BILIYORUM," DIYORUM BEN'E.

Bana yan gözle bakıyor.

"Biliyorum." Bu sefer daha sert bir şekilde söylüyorum. "Küçük düşürücü olduğumun farkındayım.

Ama şu anda elimde olan tek şey bu."

Mükemmel köpeğim homurdanıyor, sonra kendini kadınlar tuvaletinin zeminine yatırıyor.

Buraya duş almaya gelmem için, önemsiz bir şeyden başka hiçbir nedenim yok. Ve Sterling'in evinde çıplak kalmak istememem.

Eve geldiğini ve çıkmamamı söyleyen bir mesaj attı. Hepsi bu.

Eve geliyorum. Gitme.

Ama bu, Ben'in kucağıma kıvrılmış, kemikli poposu dizlerimden sarkmış halde, yere yığılmış halde ağlamama yetti.

Öylece gidemezdim.

Doğru, dolabından bir kol dolusu giysimi alıp çamaşır odasına taşımıştım. Ama bunlar sadece bazı eşyalarımdı. Ve Ben'in tabakları.

Çünkü bu gece kavga ya da ayrılıkla biterse, birkaç gün geçinebilmek için eski kulübemde yeterince eşyam olması gerekiyordu.

Islak saçlarımı fırçayla tararken yansımam bulanıklaşıyor.

İnatçı gözyaşlarını gözlerimden siliyorum.

Sterling'in benim yerime birini bulduğunu unuttuğunu itiraf etmesi hiç hoş değildi. Ama bunu düşünmek için saatlerim vardı ve onu dinlemem gerektiğini biliyorum.

Çünkü Sterling'i tanıyorum.

Onu çoğu insandan daha iyi tanıyorum. Ve eğer benimle ayrılmak istiyorsa...

Dudaklarımı sıkıp nefes veriyorum.

Bu konuda olgun davranmaya çalışıyorum, ama ayrılık kelimesini düşünmek bile

kalbim deli gibi atmaya başlıyor.

Sterling ilişkimizi bitirmeyi planlıyorsa, bana köpek almazdı. Yerde beni izleyen Ben'e bakıyorum.

Ama Sterling, beni soğukta sokağa atmadan önce bir arkadaş vermek daha insancıl bir davranış olarak görmüş olabilir.

Maliyeti dışında.

Altın rengi gözlerle beni izleyen gözlerle bakışlarımız kesiştiğinde, yanağımdan bir başka hain gözyaşı damlası süzölür.

"Ne olursa olsun," diye titrek bir sesle Ben'e söz veriyorum. "Ne olursa olsun, sana bakacağım. Tamam mı?"

Ben bana gözlerini kırpttırır.

Ve köpeklerin ramen yiyip yiyemeyeceğini Google'da aramayı aklımın bir köşesine yazdım. Tam o anda midem guruldadı.

Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, bu akşam yemeğe katılmadım.

Simpson, Dale'e evi gezdirdikten sonra eve dönmedi. Gerek yoktu. Ve benim yerime gelen kişiyle birlikte yemek salonuna girdiğinde, diğerlerinin de durumu anladığından eminim.

Neyse ki Sterling, iki ay önce eşyalarımı kendi evine taşıırken tüm yiyecekleri Çamaşır Kabininde bırakmıştı.

İki ay.

Çok kısa bir süre.

Bir ömür.

Birine aşık olmak için yeterince uzun.

Onun niyetinden şüphe etmek için

yeterince kısa.

O lanet olası sıkışma yine boğazımı sıkıyor.

Sterling'den şüphelenmek istemiyorum.

Taşınmak istemiyorum.

Onsuz tutkumu aramak istemiyorum. Omuzlarım çöküyor.

Ona güvenmek

istiyorum. Kalmak

istiyorum.

Burada bir yuvam olsun istiyorum.

Ciğerlerim yanıyor ve ağızımı açıp derin bir nefes alıyorum.

"Her gün bir gün."

Yansımama boş boş bakarak saçlarımı örgü yapıyorum, sonra kıyafetlerimi havluya sarıyorum.

Eski günlerdeki gibi.

"Tamam Ben, gidelim."

Banyo kapısını açıyorum ve Ben önümden çıkıyor.

Gitmeyeceğim, ama Sterling'i evinde beklemeyeceğim de. Doğru gelmiyor.

Bu gece gökyüzü açık. Yarım ay çok parlak değil, ama ışığı yolu kaplayan karın üzerinde parılıyor ve yolu görebilecek kadar aydınlatıyor. El fenerimi unuttuğum için buna minnettarım.

Son birkaç gün güzel geçti, ama gece çökünce hava her zaman soğuyor.

.
Ciğerlerimi doldurup sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Sterling o mesajı ayrılırken mi gönderdi yoksa daha sonra mı gönderdi bilmiyorum

daha sonra gönderdiğini bilmiyorum, bu yüzden ne zaman eve geleceğini bilmiyorum. Ama yakında olabilir. Ve o gelip konuşana kadar uyuyamayacağımı biliyorum.

Gözlerim yürüdüğüm yere odaklanmışken Ben sızlanmaya başladı.

"Ne..."

Adam şeklinde bir siluet önümüze çıkıyor.

Charliea 1ç1

Siealife

FARLARIM BİR ŞEYE PARLADI VE FRENLERE BASTIM.

Uzun bir saniye, çok uzun bir saniye, garajımın girişindeki kapıya bakıyorum.

"Ne oluyor lan?"

Kamyoneti park konumuna alıyorum.

Her zaman açık olan kapı kapalı.

Emniyet kemerimi çözüyorum.

Sadece kapalı değil. Biri kapıyı kürekle açmış, kapatmış ve... Gözlerimi kısarak, gördüğüme inanamıyorum.

Üzerine yeni bir asma kilit takmışlar. Kilitli.

Damarlarımdan yanacak kadar soğuk bir buz doluyor.

Arka koltuğa uzanıp her zaman orada sakladığım şeyi aldım. Diğer elimle üç rakamı çevirirken kamyonetten indim. Sonra, bugün ikinci kez koşmaya başladım.

Charlea 1çz

COUAIFEY

"ALO?" BENİM TEREDDÜTLÜ SESİM, BEN'İN INLEMELERİNİN SESİNİ ZAR ZOR BASTIRIYOR.

Ben'in inlemelerinin sesini zar zor duyuluyor.

Adam ilerliyor.

"Dale?" Bir adım geri çekildim.

Adamın yüzünü iyi göremiyorum. Ama benim adamlarımdan biri olmadığını biliyorum.

Sonra ay ışığının bir huzmesine adım attı ve onun da benim yerime gelen kişi olmadığını anladım.

Ama onu tanıyorum.

Burada misafir olmuştu. Bir süre önce.

Korkum dehşete dönüşüyor.

Burada olmamalı.

Ve ben de burada yalnız olmamalıyım.

Kimse burada yalnız olduğumu bilmiyor.

"Ne istiyorsun?" Cevabı duymak istemiyorum, ama soruyu sormaktan kendimi alamıyorum.

Bir adım öne çıkıyor. Bana doğru. "Senin hayatını mahvettiğin gibi benim hayatımı da mahvetmek istiyorum."

Ne?

Hiç mantıklı değil.

O buradayken onunla neredeyse hiç konuşmadım.

Ama mantık önemli değil. Onun gibi erkeklerde değil.

Karanlıkta sana yaklaşan erkekler için değil.

Bir adım daha atar, aramızda sadece birkaç metre kalır. Giysilerimi ona fırlatırım.

"Koş!" Ben'e bağırarak emri veriyorum ve dönüp banyoya doğru koşmaya başlıyorum.

Adrenalinle kanım kaynıyor. Vücudum

bana ait değilmiş gibi hissediyorum.

Kapıdan geçebilirim. Kilit var...

Bir el sweatshirt'ümün arkasını tuttu.

Sendeledim.

Ama adamın tişörtünden tutan eli düşmemi engelliyor.

Mücadele etmeye başlıyorum.

Kolay pes

etmeyeceğim.

Pes

etmeyeceğim...

Soğuk metal boğazıma bastırıyor. Geri

çekiliyorum.

Ve keskin bir acı derimi kesiyor.

Ağzımdan bir çığlık çıkar ve ellerim refleks olarak yukarı uzanır.

Beni sallıyor ve bıçak tekrar keser.

"Kapa çeneni," diye tıslar.

Onun bu kadar yakınımda olmasından, boynumda hissettiğim sıcak, iğrenç nefesinden tiksiniyor ve titrememeye çalışıyorum.

Ben havlıyor.

Birkaç metre önümüzde duruyor, tüyleri diken diken.

Ağladığımı fark etmemiştim, ama gözlerimden yaşlar akıyor.

Sorun yok, Ben'e söylemek istiyorum.

İyi olacağım, ona söz vermek istiyorum.

Lütfen yaklaşma, yalvarıyorum.

O kadar titriyorum ki, derimde metalin bir başka acısını hissediyorum.

"İleri yürü." Emriyle birlikte sırtımdan itiliyorum. Gözlerim duş binasına kayıyor.

Oraya gidip kendimi içeri kilitlemek istiyordum. Ama ayaklarım yerinden kıpırdamıyor.

Oraya girmeyeceğim.

Onunla birlikte değil.

"Sürtük, kıpırda." Öfke sözlerine

karışıyor. "Anlamıyorum. Neden..."

Bıçak kayarak çenemin altına sıkıca bastırılıyor.

"Senin sikik erkek arkadaşın ellerimi o kadar fena mahvetti ki işimi kaybettim," diye tükürüyor. "Hâlâ o kadar kötü ki kazara boğazını kesebilirim. *Yürü.*" Beni daha sert itiyor.

Bıçak derimi kesiyor.

Ben öne atılır ve ürkütücü adam beni geçip Ben'e tekme atmaya çalışır. "Dur!" diye bağırırım.

Adam tekrar sırtımı itti.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Boynum çok acıyor.

Cildimden akan kanın sıcak ve yapışkanlığını hissediyorum. Titreyen ellerimi kaldırıp avuçlarımı Ben'e doğru uzatıyorum ve ona susmasını işaret ediyorum. Düşünmem lazım.

Bu adamla banyoya giremem. Girmeyeceğim.

Vücudum, ellerim, dirseklerim ve dizlerim sahip olduğum tek silah. O beni çok derinden kesmeden kaçabilir miyim bilmiyorum ama deneyeceğim.

Denemeye çalışacağım.

Titreyerek nefes alıp kendimi hazırlıyorum.

Sonra ikimiz de donup kalıyoruz, çünkü etrafımızı saran karanlıkta bir av tüfeğinin doldurulduğu sesi duyuluyor.

Charliea 1ç7

Siealife

KORKU VE ÖFKE GÖĞ SÜMDE BOĞUŞUYOR.

O kapıyı kapatan kişinin kötü bir niyetle geldiğini biliyordum.

Ama hazırlıklı değildim.

Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Tüfeği yere doğrultmuş, parmağımı tetiğin yanında tutarak sahneyi izliyorum.

Lanet olası sapık Courtney'i tutuyor, muhtemelen gömleğinden.

Ve boğazına bıçak dayamış.

Bıçak var. Kızımın boğazında.

"Orada kal!" diye bağılıyor adam.

Courtney sonunda gözlerini açıyor.

Yanaklarından gözyaşları akıyor.

Ve boynu... Boynuna bakamıyorum. Henüz değil.

Bir adım öne çıkıyorum.

"Yaklaşma." Adam öfkeyle bağılıyor. "Onu öldürürüm."

Courtney'nin gözlerine bakıyorum. "Seni kurtardım."

Sözlerim zar zor duyuluyor ve karanlıkta ama onu söylerken ağzımı görebildiğini biliyorum. Dudaklarımı okuyabildiğini biliyorum.

Yan taraftan ayak sesleri yaklaşıyor ve bakıyorum, Fisher ve Cook garaj yolunu geçiyorlar.

Creep dikkatini benimle diğer adamlar arasında gidip geliyor.

Panik, sarsıntılı hareketlerinde artıyor.

"Teslim ol, yoksa ateş ederim," diyorum yüksek ve net bir sesle.

"Asla..." Başını yana çeviriyor. Ormana doğru.
Ve sonra duyuyorum.
Derin, hırıltılı nefesler ve ağır ayak sesleri... bir ayının.

Charlea 1ç4

COUAIFEY

"AYI HANIM," DIYE FISILDIYORUM.

O çok büyük.

Ormanın içinden ortaya çıktığında o kadar ruhani ve korkutucu ki.

Ve kafasını kaldırıp havayı kokladığında, kanadığımı hatırlıyorum. Bayan

Ayı bir adım daha yaklaşıyor ve bıçak boğazımdan ayrılıyor.

Ona hak ettiği mesafeyi vermek için bir adım geri çekilmeye çalışıyorum, ama sonra iki el sırtıma çarparak beni ayıya doğru iter.

Charlea 1u

Siealife

COURTNEY, CREEP'TEN UZAKLAşMAK İÇİN SENDELIYOR.

Ve bu kadarı yeter.

İki hızlı adım atarak aramızdaki mesafeyi yarıya indirdim. Sonra tetiğı çektim.

Silahımın ucundan çıkan kurşun adamın dizini parçaladı.

Adam yere yığılır.

Chariea 1çh

COUAIFEY

YERE DÜŞERKEN, YÜKSEK SESLİ SİLAH SESİ GÖĞSÜMDEN BİR ÇIĞLIK ÇIKARIR.

Yere düşerken.

Birkaç metre ötede, Lady Bear arka ayakları üzerinde yükselir ve ben donakalıyorum.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kalp krizi geçiriyorum sanırım. Ama hareketsiz kalıyorum, rahatsız bir şekilde yan yatmış, kaslarımı kıpırdatmamaya çalışıyorum.

Üzerimde bu devasa ayı belirmiş olsa bile, bir dakika öncesine göre daha güvende hissediyorum, çünkü artık yalnız değilim.

Sterling burada.

Tam zamanında geldi.

Saniyeler geçiyor ve sonunda ürkütücü adamın acı dolu seslerini duyabiliyorum.

Düşmekle meşguldüm, bu yüzden tam olarak ne olduğunu göremedim, ama umarım o silah sesi Sterling'in onu vurduğu sestir.

Ben acı içinde bir ses çıkarır ve onu bulana kadar sadece gözlerimle ararım. Fisher, onu tehlikeden uzak tutmak için yakasından tutuyor. Omuzlarıma bir rahatlama daha çöküyor.

Sonra Lady Bear dört ayak üstüne düşerken yer titrer. O bana bakarken nefesimi tutarım.

Burnu seğirir, sonra bana saldıran adama döner.

Adam bacağına tutuyor, acı içinde inliyor, ama başı dik, gözlerinde korku ile Lady Bear'a bakıyor.

Bir parçam, onun pençelerini adamın boğazına geçirmesi için yalvarıyor. Adamın beni kanatması gibi onu kanatması için.

Onun lanet kafasını koparmasını istiyorum.

Bana yaşattığı acının intikamını almak istiyorum.

Ama sonra Sterling'in elindeki silahı hatırlıyorum. Ve o korkunç adam ölmeyi hak etse bile, Lady Bear hak etmiyor.

Mümkün olduğunca sakın bir sesle Sterling'e sesleniyorum. "Lütfen onu vurma."

Sterling hareketsiz duruyor, gözlerini bana ve bana göre çok daha fazla kanayan adama doğru yavaşça yaklaşan iri kızdan ayırmıyor.

"Ateş etmem." Onun sakinliği benimkinden daha ikna edici. "Tabii sana zarar vermeye çalışmazsa."

"Bana zarar vermez." Bu sözlerin doğru olmasını diliyorum. "Değil mi, Bayan Ayı? Sen iyi bir ayısın." Kafasını bana çeviriyor. "Çok güzelsin." Bittiğini sandığım gözyaşları gözlerimden akmaya devam ediyor.

Ayı çok yakındı.

O geri dönüp benim yönüme doğru koklayarak bakıyor.

"Geldiğin için teşekkür ederim." Ciddiyim. Çok ciddiylim. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, bunu da içtenlikle söylüyorum.

Gözleri ay ışığında parıldıyor. Ve sonra gidiyor.

Ormana doğru ağır adımlarla geri dönüyor. Nefes veriyorum.

Boynum ve yan kaslarım kendimi dik tutmaktan ağrıyor.

Sessizlik, ürkütücü adamın yüksek sesle çığlık atmasıyla bozulur.

Başımı çeviriyorum ve Simpson'ın ayağını adamın parçalanmış dizine bastırıldığını görüyorum.

"Buraya geri gelerek büyük hata yaptın." Nazik iş arkadaşım ağırlığını ayağına verir ve yerde yatan adam daha yüksek sesle çığlık atar.

Ve bir anda, beynim daha fazla dayanamaz. Sırt üstü yere yığılırım.

Charlea 1çy

Siealife

"FISHER," DIYE SESLENİYORUM VE O BANA DOĞRU BAKAR BAKMAZ, ONA av tüfeğimi ona fırlatıyorum.

Ben'in yakasını bırakıp silahı yakaladı.

Onun silahı yerde yatan adama doğrultmasını beklemedim.

Ben'le birlikte kızımıza doğru koştum.

Dizlerimin son kısmını kaydırırım. "Courtney." Ona uzanırım, ellerim tereddütlü ama ona dokunmaya ihtiyacım var. "Cookie, konuş benimle."

Sırtüstü yatıyor, gözleri kapalı. Bir dakika önce o lanet ayıyla konuştuğunu duymasaydım, bayılmış sandım.

Üstüne eğildim, bir elim yere dayalı, diğer elimle nazıkçe yanağını okşuyorum. "Gözlerini aç tatlım."

Gözleri açılır. Rahatlarım.

Ve onun üzerine yığıldım.

Alnım, başının yanındaki kara değişiyor ve ciğerlerim sıkışıyor.

O yaşıyor. O yaşıyor. O yaşıyor.

Ellerim yanlarıma bastırıyor, parmaklarım gömleğime kıvrılıyor.

"Ben iyiyim." Courtney'nin sözleri sessiz. Sadece benim için.

Ve vücudum titriyor.

Parmakları gevşiyor, sonra elleri yanlarımdan yukarı aşağı kayıyor.

"Ben iyiyim, Sterling." Elleri sırtımda kayarak beni kucaklıyor. "Ben iyiyim."

"Ben değilim," diye aynı sessizlikle cevap veriyorum. "Çok

üzgünüm. Ben..." Kürk kaplı bir kafa benimkine çarpıyor.

Courtney, bir eli sırtımdan ayrılırken yarı gülerek yarı ağlayarak "Oğullarım" der.

Kar yüzünden uyuşmuş alnımı kaldırıp kendimi ayağa kaldırıyorum.

Hâlâ sırtımda olan el, yanıma kayar, sonra göğsüme bastırır. Kalbimin üzerine.

Ben sızlanarak burnunu Courtney'in şakağına sürtüyor. "Ben iyiyim," diyor Courtney, bu sefer köpeğe.

Arkamızda bir gürültü duyulur, ardından Creep'in yüksek bir çılgılığı gelir. Ben yere yatan adama doğru fırlar ve yüzüne havlar.

Courtney kıkırdar. "Cesaretlenmeye başladı."

Adam Ben'e bir şey bağırır ve Fisher'ın onu tekmelediğini izlerim.

Tekrar.

Buradaki herkes o lanet köpeği seviyor.

"Buraya gel," diyorum Courtney'e, bacaklarımı çaprazlayarak oturana kadar yerimi değiştirirken.

Ellerini uzatıyor ve onu kaldırıp kucağıma oturtuyorum, sırtı göğsüme yaslanıyor.

Onu sırtından bir kolumla sıkıca sararım. Diğer elimle parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdiririm. "Bakayım."

Dudaklarını sıkıştırarak çenesini bir santim kadar kaldırıyor. Ama sonra boğazından bir ses çıkıyor.

"Şşş." Avucumu yanağına bastırıyorum. "Acıyorsa kıpırdama. Sorduğum için özür dilerim."

Gözlerinden tekrar yaşlar akmaya başlar. "Öyle değil..." Titrek bir nefes alır. "Çok korktum."

Başının yanını avuçlarımla kavrayıp kendime çekiyorum.

Göğsüme yaslanıp ağlarken kalbim parçalanıyor. Ve buraya zamanında geldiğimi kendime hatırlatmak zorundayım.

Ve bu düşünce panik yaratmaya başladığında — ya buraya zamanında gelmemiş olsaydım? — o lanet ayıyı hatırlıyorum.

Courtney'nin ayısı.

Başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

Oraya tam zamanında varmamış olsam bile, o ayı onu kurtarırdı.

O ayıyı hayatının geri kalanında beslemenin bir yolunu bulmalıyız.

Bundan eminim.

Çakıl taşlarında yeni ayak sesleri duyulur ve Courtney'nin saçlarını bir kez daha operim, sonra başımı kaldırıp Cook'u ve tanımadığım bir adamı görürüm. Adam Dale olmalı.

Adamın kaşları kalkık ama önündeki manzaraya dair hiçbir şey söylemiyor.

Bu onun lehine bir nokta.

Dizinden vurulmuş, iş arkadaşlarımdan biri tarafından tekmelenmiş, diğeri tarafından ayakları üzerinde ezilmiş, göğsüne av tüfeği doğrultulmuş ve patronumun kucağında kanlı boynu ile ağlayan bir kadınla karşılaşsaydım... Ben de tepki gösterirdim.

Sanırım Dale'i işten çıkarmayacağız.

"Cook." Arkadaşım bana bakar, Courtney gözyaşlarını silmek için elini uzatırken gözleri Courtney'e kayar. "Ambulans yolda. Kulübeden cıvata kesiciyi alıp kapıyı açman lazım. O pislik kendi asma kilidini takmış." Yeni adama bakarım. "Dale, onunla git."

Simpson ayağını kaldırıp Creep'in dizine tekrar basarken, yeni adam bana başını salladı.

Creep'in çılgılığı tiz bir sesle yükselir, sonra mutlulukla sessizleşir. Bayılmıştır.

"Neredeyse zamanıydı," diye homurdanır Simpson. Sonra bana bakar. "Arayıp haber verdin mi?"

Hala Courtney'i sıkıca tutarken başımı sallarım. "Kapının kapalı olduğunu görür görmez bir terslik olduğunu anladım." Courtney'in örgüsünü okşarım. "Dispatcher'a ambulans göndermesini söyledim ve telefonu kapattım."

Simpson Courtney'e başını sallar. "O iyi mi?" Sesi kısık ama Courtney onu duyar ve başını kaldırır.

"Ben iyiyim." Yanaklarını tekrar silerek, "Sadece biraz sarsıldım."

der. Başı yukarıda olduğu için, bu fırsatı değerlendirip boynuna bakarım.

Karanlıkta iyi göremiyorum ama boynunun her yeri kanla kaplı gibi görünüyor.

"Courtney." Sesimde yine endişe belirir ve o dikkatini tekrar bana çevirir.

Boynuna uzanıyor ama dokunmuyor. "O kadar kötü değil." Yıkıcı bir öfke beni sarıyor.

Fisher'a baktım. "Tekrar ateş et." Fisher yeni bir mermi yerleştirdi.

Courtney, elini ağzıma kapatarak içtenlikle gülüyor. "Onu vurma."

Simpson, Creep'in yanına tekme atar.

Ben havlar.

Courtney burnunu çekiyor.

Ve onun mizahı öfkemi yatıştırmaya yetiyor. Birazcık.

Cook ve Dale koşarak görünür, yeni adam ağır cıvata kesiciyi taşıyor. İkisi de bu tarafa bakar ama durmazlar, kapıya doğru giden yolda kaybolurlar.

"Bu, senin dövdüğün adam, değil mi?" Courtney, gözlerini Creep'e çevirerek sorar.

"O." Başımı sallarım. "Sana söylemeliydim. Ama korkmanı istemedim."

"Ne yaptı?" diye soruyor.

Simpson, onu tekrar tekmelediği için kızın sorusunu duyabiliyor.

"Seni takip ediyordu... Kabinine girmeye çalışıyordu." Ona ne kadar yaklaştığını söylemiyorum. Söylememe gerek yok çünkü artık nereye giderse gitsin, Ben onun yanında olacak ve o dikkatini vermediğinde ona dikkat edecek. "O bir şey yapamadan onu yakaladım. Ona bir ders vermeye çalıştım." Derin bir nefes alıyorum. "Onu hafife aldım." Courtney'nin bana baktığından emin oluyorum. "Üzgünüm. Bu benim hatam. Geri geleceğini hiç düşünmemiştim."

Kafasını sallar. "Kes şunu. Bilemezdin. Ve başka bir kadın değil de ben olduğum için mutluyum." Parmaklarını yine boynuna yaklaştırır. "Bunu yaptığına göre hapse girecek, değil mi?"

Başımı salladım. "Girmeli. Sen..." Yutkundum. "Yaralandın. Ve tanıklarımız var."

"Daha iyisi var." Fisher av tüfeğini Simpson'a uzatır, sonra telefonunu çıkarır. "Buraya geldiğimizde kayda başladım. Court'u bıçakla tehdit edip onu ayıya doğru ittiği anları çekmişim." Ekranında bir şey yapar. "Kısa bir versiyon ve senin onun lanet dizini vurduğun uzun bir versiyon var. Polisiye hangisini göndereyim?"

Kafamı sallarım. Bu çocuk. "Onu vuranın kim olduğu tam olarak bir sır değil."

Fisher omzunu kaldırır. "Belki değil, ama o karışıklıkta, ayı falan varken, kim yaptığını hatırlayamayabiliriz."

"Teklifin için teşekkürler, ama ben üstleneceğim. Onu ben öldürmedim. Ve söylentiler yayıldığında, insanlar kızıma bulaşmamaları gerektiğini bilecekler." Geceyi siren sesleri yırtıyor. "Simpson, silahı arkamda yere bırak."

Creep'ten uzaklaşır, Creep uyanmaya başlar ve inlemeye başlar. Silahın mermilerini boşaltır, ceplerine koyar ve silahı birkaç metre arkama bırakır.

Cook ve Dale gruba katılmak için yaklaşırken kırmızı ve mavi ışıklar ağaçlardan yansıyor.

"Kalkabilirim," diyor Courtney.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Burada kalabilirsin."

Charlea 1ç8

COUAIFEY

STERLING DURAKSAR. "BELKİ BEKLEMELİYİZ."

Adama gülümserim. "Bana bir şey göstermek istediğini söylemiştin."

Gözleri boynuma ve dün gece sağlık görevlilerinin yaralarımına sardığı bandajlara düşer.

"Sterling. Bunlar sadece çizikler. Biraz yürüyebilirim."

Açıkçası, içeride kalıp bütün gün Ben ve Sterling'le kanepede sarılmak istiyorum. Ama Sterling bana bir şey göstermek istediğini söyledi. O yüzden ona göstermesine izin vereceğim.

Yanaklarını şişirip başını sallar. "Tamam. Ama çok fazla olursa söyle."

"Söyleyeceğim, söz."

Sterling elimi tuttu ve arka terasından evinin arkasındaki küçük göle giden patikaya doğru yürümeye başladık.

Ben önümüzde koşarak uzaklaşıyor, çok uzaklaştığında geri dönüp patikaya geri koşuyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Bugün hava çok güzel, güneş havayı olduğundan daha sıcak hissettiriyor.

Ama ben hala yeni kışlık ceketimi ve botlarımı giyiyorum.

Sterling ısrar etti.

Ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamakta ısrar

ettiği gibi. Ve bana kahvaltı hazırlamakta.

Ve bütün gece beni kollarında tutmak için.

Onun beni bebek gibi davranmasına ihtiyacım yok, ama bence onun buna ihtiyacı var.

Bazı eşyalarımı çamaşırhaneye götürdüğümü söylediğimde bile, beni öptü ve anladığını söyledi.

Sonra bugün her şeyi evine geri taşıyacağını söyledi.

Bu adama gerçekten takıntılıyım.
Parmaklarını sıkıyorum.
O da benim parmaklarımı sıkıyor ve sessizce yürüyoruz.
Gölün yanından geçiyoruz.
Tepeye çıkıyoruz.
Daha fazla orman içinden geçiyoruz.
Sonunda bir açıklığa vardık. Çok
güzeldi.
Geniş mavi gökyüzü.
Yumuşak eğimli arazi...

"Henüz yüzüğüm yok." Sterling'in sözleri ayaklarımın üzerinde
donmamı sağladı. Kalbim çarparken ona baktım. "Ne?"

Bana dönüp iki elimi de tuttu. "Henüz bir yüzük yok, Courtney Kern. Ama
alacağım. Çünkü benimle kalmanı istiyorum. Şimdi. Sonsuza kadar. Bu hayattan
sonra bizi bekleyen gizeme." Başparmaklarıyla bileklerimin hassas derisini
okşadı. "Bunları sana daha önce söylemeliydim. Anladığımda..." Boğazının
hareketlerini izledim. "Seni sevdiğimi anladığımda söylemeliydim."

Parlaklık kaburgalarımın arkasında patlar.

"Sen..." Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılır.

"Seni seviyorum." Bir parçam bunu biliyordu.

İçimin büyük bir kısmı bunu hissediyordu. Ama
onun ağzından duymak...

"Ben de seni seviyorum." Duygularımdan boğulmuş, yüksek sesle çıkamayan
bir sesle söylüyorum.

"İyi." Elim kaldırıp göğsüne bastırıyor.

O bırakıp başparmağını yanağıma sürerken, avucumu kalbinin üzerine
düzleştiriyorum.

Sonra, bandajlarıma dikkat ederek, elini boynumun arkasına götürdü.

"Burada seninle bir yuva kurmak istiyorum." Gözleri yana kayar,
etrafımızdaki araziye bakar. "Yıllardır bunu düşündüm. Bir gün yapabilirim diye
düşündüm. Ama o günün şimdi olmasını istiyorum. Ve seninle olmasını
istiyorum." Tekrar bana bakar, gözleri gözlerimde. "Benim yanında çalışabilirsin.
Başka bir iş bulabilirsin. Fikrini bin kez değiştirebilirsin. Ne olursa olsun, birlikte
senin tutkunu bulabiliriz."

İçimden bir hıçkırık
kopar. Çünkü ona
inanıyorum.

Ve ben de bunu hayal edebiliyorum.

Sterling eğilip alınma bir öpücük kondurdu. "Sana başka bir şey söyleyebilir miyim?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken gözlerimi kırıp başımı sallardım.

Gülümsemesi o kadar sıcak ve sevgi dolu ki, bu görüntüyü sonsuza kadar aklımda tutacağımı biliyorum.

"Ben sadece senin için değildi." Köpek adını duyunca bacaklarımızın arasına sıkışır. "O bizim. Bizim bebeğimiz. Ve daha fazla tüylü bebek ya da insan bebek istiyorsan, istediğin kadar yaparım. Seni kaybetmemek için her şeyi yaparım. Ne istediğini söyle yeter."

Etrafımdaki dev ağaçlara bakıyorum. Uzakta karla kaplı dağ zirvelerine.

Yerlerin yabani çiçeklerle kaplı olduğunu

hayal ediyorum. Bir sürü köpek hayal

ediyorum.

Ve belki bir çocuk.

Ve içimde mutluluk çiçek açıyor gibi bir şey hissediyorum.

En çılgın hayallerimde bile bu hayatın mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Sterling gibi bir adamın hayatımı değiştireceğini hiç hayal etmemiştim.

Elimi onun elinden çekip diğer elimin yanına, göğsüne koydum.

"Sadece seni istiyorum," dedim ona içtenlikle. "Geri kalan her şeyi alacağım, ama onlara ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Birlikte nefes veriyoruz.

Şüphe. Endişe... Aramızdan kaybolur. Sonra Sterling

Black'in dudakları dudaklarımın üstünde.

Ve gözlerimi kapatıyorum.

Çünkü bu o an.

Sonsuzluğumun başlangıcı.

EPILOG 1

COURTNEY

STERLING KANEPEDDE OTURMUŞ, BENİM DE ONA KATILMAMI BEKLIYOR.
film gecesi

Ben yemek masasının altındaki yatağında uyuyor. Ve
ben planımı uygulamaya hazırım.
Saldırıdan bu yana üç hafta geçti.
İyileştim.

O korkunç adam hapishaneye girecek. Yeni gelen
adam çok iyi uyum sağladı.

Ve Sterling hala bana camdan yapılmışım gibi davranıyor.

Ama bu gece sona erecek.

Yukarıdan etekle indiğimde bana baktı. Ama hiçbir şey söylemedi.

Muhtemelen film sırasında sevişmek istediğimi düşünüyor. Çoğunlukla
haklı.

Kendi kendime gülümseyerek eteğimin altına uzandım ve iç çamaşırlarımı
bacaklarımdan aşağı çektim.

Sterling

"TATLIM, İSTER MİSİN..."

Courtney odaya girdi ve beynim dondu.

O lanet eteğin içindeki görüntüsü, sikimin tepki vermesine yetti. Ama şimdi...

Şimdi tüm dikkatimi parmaklarından sarkan külot çekiyor.

"Sen sen bir sormak sormak sormak Bay Black?" Onun sesi sesdüşündürücü.

Müstehcen.

"Ne yapıyorsunuz, Bayan Kern?" Ayağa kalkmaya

başlıyorum. "Kalkma." Emri sertçe veriyor.

Ve ben kanepeye geri düşerim, gözlerim onun gözlerine yükselir.

Courtney önüme geçer, ama kucağıma çıkmak yerine sehpaye oturur.

Ve ancak şimdi kanepeden birkaç adım uzağa itildiğini fark ettim.

Yaramaz kız.

"Pantolonunu aç," diye emrediyor.

Bu yeni güç oyunu neyin nesi bilm i y o r u m , ama ben buradayım.

Düğmeyi açıp fermuarımı aşağı çekiyorum.

Bakışları gizemli. Ve görünüşüne bakılırsa, benim kadar o da bunu istiyor.

Courtney yavaşça dizlerini açıyor. "Çıkar."

Tanrım.

Eteğinin kumaşı aşağıya doğru sarkarak görüşümü engelliyor. Kalçalarımı kaldırıp kot pantolonumu ve boxerımı aşağıya indiriyorum.

Sikim serbest kalıyor ve onu kavriyorum.

Yanakları kızarır, sikimin sertleşmesini izler.

"Şimdi sen göster." Külotunu bana fırlatıyor ve ben kumaş parçasını yakalıyorum. "Onlarla ne yaptığını göster."

Sıcaklar.

İnlerim ve onları yüzüme yaklaştırırım.

Nefes alırken Courtney eteğinin kenarını tutar ve kumaşı kaldırır.

Çıplak amını ortaya çıkarır.

Burnumun ve ağzımın üzerindeki pamuğun az önce onun vücudundan çıkarıldığını kanıtlıyor.

Bir kez daha nefes alıyorum ve penisimden ön sıvı damlıyor. Kızım bir ses çıkarıyor ve gözlerimi açıyorum.

Gözlerimi kapatmak istememiştim.

Parmaklarının amının arasına kaydığını görünce küfrediyorum. Bacaklarının arasında parıldayan şeyin ne olduğu çok açık. Külotunu indirip sikimin etrafına sarıyorum.

Bir elim sikimin dibini sıkıca kavrar. Diğer am kokulu kumaşı kavrar.

Ve sonra okşuyorum.

Yumruğumu yukarı aşağı hareket ettiriyorum.

Parmaklarının girişine girmesini izliyorum.

Küçük klitorisini ovuşturmasını izliyorum.

Onun uzanıp gömleğinin üzerinden göğüsleriyle oynadığını izliyorum. Onun beni izlediğini izliyorum.

Yaklaştığını izliyorum.

Ve ikimizin de *tam orada* olduğunu anladığımda, kanepeden kayıp dizlerimin üzerinde ona doğru yürüyorum.

"Gelmeye hazır mısın, benim küçük işçim?" diye homurdanıyorum. Courtney başını sallıyor. "Acele et."

Ona ulaşır ulaşmaz eğilip amının uzunluğunu yalıyorum. O çığlık atıyor.

Bir kez daha yapıyorum, ama daha fazlasını yapamıyorum.

Dizlerimin üzerinde ilerlerken bana uzanıyor ve sikimi içine sokuyorum.

Külotları sikimin dibinde toplanır.

Kumaş Courtney'nin klitorisine sürtünür ve o da kollarını bana dolayarak beni kendine çeker ve benim sikimin içinde boşalır.

Ve onları orada bırakırım, külotum sikimin etrafına sarılmış, kızım tarafından ıslatılmış halde, ben de onun amının derinliklerine boşalırken.

EPILOG 2

COURTNEY – On sekiz AY sonra

"GITMEK ZORUNDA MIYIZ?" STERLING BOYNUMA DOĞRU MIRILDANIYOR, VÜCUDU ben mutfak lavabosunda ellerimi kurularken sırtıma yapışmış.

Başımı sallayarak, diğer parlak yüzüğümün yanına sıkıştırılmış yeni parlak yüzüğü inceliyorum, sadece bu yüzüğün ortasında büyük bir kare kesim zümrüt var. "Sterling, bu bizim düğün resepsiyonumuz."

"Evet, ama hepsini öğleden sonra gördük."

Onun kollarından kurtulup ona dönerek, "Bay Black. Çalışanlarınız size bir iyilik yapmaya çalışıyor."

"Bayan Black." Sırıtarak gülümsedi. "Çalışanlarımız sana yalakalık yapmaya çalışıyor." Gülümserken gözlerimi devirdim.

Her fırsatta bana öyle diyor.

"Bunu sadece benim iyi biri olduğumu bildikleri için yapıyorlar." Yüzünü avuçlarım ve onu öpmek için kendime çekiyorum.

Sterling çalışanlarına karşı çok iyidir, ama geçen yıl yeni evimizin inşaatı nedeniyle biraz fazla stresliydi. Ve belki de bana dışında herkese karşı biraz fazla huysuzdu.

Ama evimiz tamamlandı, mobilyaları yerleştirildi, ihtiyacımızdan daha büyük ve kesinlikle mükemmel.

Ve iki hafta önce taşındık.

Gerçekten, çalışanlarımız muhtemelen yeni evleri için heyecanlı ve teşekkür etmek için bu küçük resepsiyonu düzenliyorlar.

Çünkü bu evi inşa ederken eski evi de biraz tadilattan geçirdik; garajı üç yatak odasına dönüştürdük ve bir banyo ekledik. Artık Sterling'in eski evi yeni Bunk House oldu ve Black Mountain Lodge'da fazladan bir misafir evi var.

Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olan büyük bir odadır ve kullanımı için ek ücret alabiliriz.

Şu anda kullanılmıyor. Çünkü şu anda kutlama nedeniyle kapalıyız.

Ama misafir odalarından biri dolu... Marty kalıyor.

Düğün töreni yapmadık. Sadece adliye binasında evlendik. Ama Marty'yi şahitlerimizden biri olması için uçakla getirdik, çünkü o olmasaydı... Marty'nin dikkatsizliği ve başvuru formundaki o lanet isim kesintisi olmasaydı bütün bunlar olmazdı.

Sterling'in dudaklarına gülümsüyorum.

Hayattaki en güzel şeyler tesadüfen olur. Sterling'in dudakları benim dudaklarıma gülümsüyor. "Ne oldu, karıcığım?"

"Sadece seni düşünüyordum, kocacığım."

O mırıldanır. "Güzel. Hadi gidelim, yoksa bu elbiseyi üstünden yırtıp atacağım."

Ondan uzaklaşıyorum, parlak yeşil sundressim bacaklarımın etrafında dalgalanıyor.

Sterling, bitki ve kaktüslerle dolu güneş odasından geçip ön kapıya doğru yürürken ısıklık çalar.

Dört köpeğimiz evin içinden koşarak geçerken pençeleri ahşap zemine çarpar, sonra Sterling'in açık tuttuğu kapıdan içeri girerler.

Çılgın bir kurtarılmış hayvan sürüsü. Ve yemin ederim, Ben'i birden fazla kez, köpeklerimizden çok daha büyük, tüylü bir canavarla ormanda zıplarken gördüm.

Dışarı çıkıyorum ve Sterling peşimden geliyor, kapıyı kapatırken parmaklarını parmaklarımın arasına geçiriyor.

Ve bu gece eve döndüğümüzde, sürümüze katılacak insan bebeği hakkında ona anlatmaya karar verdim.

[2. Kitabı Şimdi Ön Sipariş Ver](#)
[MOUNTAIN DADDY](#)

LADY Bear ve gerçek hayattaki benzerlerini korumaya yardım edin

İklim değişikliği, vahşi yaşam için en büyük tehditlerden biridir.

Bağış yapamıyorsanız, bu haberi yaygınlaştırın.

Ayılar, biz onları kurtarmaya yardım edersek bizi
kurtarabilir. <https://www.nature.org/en-us/>

Teşekkür

Öncelikle Doğa Ana'ya teşekkür etmek istiyorum. Özellikle Rocky Dağları ve orada yaşayan tüm ayılara.

Colorado'ya taşınmak bu seriye ilham kaynağı oldu ve burası o kadar güzel ki, asla sıkılmayacağım.

Biraz absürt olan teslim tarihlerime uyum sağladığı için anneme özel bir teşekkür etmek istiyorum. Bu kitapları benim için kaç kez okuduğunu bilmiyorum, çok minnettarım!

Kerissa, içini tamamen ölmemiş olduğun için teşekkür ederim. Yazarken hikayenin sonunu spoiler verdiğim için üzgünüm, ama geri bildirimlerin için her zaman minnettarım. Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş ve asistan sensin. Beni asla terk etme.

Teşekkürler, Nikki. Benim için okurken gösterdiğin tepkiler benim için çok önemli. Onlar bana hayat veriyor ve ekstra pozitifliğe ihtiyacım olduğunda moralimi yüksek tutuyor.

Kuzenim Ali, seni çok seviyorum. Nasıl bu kadar hızlı okuyabiliyorsun bilmiyorum, ama sesli notların ve geri bildirimlerin için yaşıyorum. Özellikle gözyaşların. Bana tüm gözyaşlarını ver.

Gabby ve Sam, cesaretlendirmeniz her şey demek benim için, sizi seviyorum.

Liz, beni en kötü halimle görüyorsun... kelimenin tam anlamıyla, o Zoom açıları ve duş almamış halimle... ama yargılamıyorsun, sadece cesaret veriyorsun. Sen olmasan bu son teslim tarihine yetişebilir miydim bilmiyorum. İşte bir yıl daha yazmaya devam. Umarım bir gün bunu rahatça yapabiliriz.

Editörlerim Jeanine ve Beth'e. İkiniz de beni çok akıllı gösteriyorsunuz ve bunun için sizi seviyorum. Sizin sayenizde, imla konusunda berbat olduğumu kimse bilmiyor.

Lori, yetenekli kapak tasarımcım, sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Her zaman harika iş çıkarıyorsun.

Wander ve ekibine, yaptığınız işi asla bırakmayın. Size çok minnettarım.

ARC okuyucularıma... beni gülümsetiyorsunuz.

Bay Tilly, şehir çocuğu olarak büyüdünüz, ama artık bir dağ adamısınız.
Pişmanlık yok.

Ve bu son satırı okuyan herkese, burada olduğunuz için mutluyum.

Yazar Hakkında

S. J. Tilly, muhteşem Minnesota eyaletinde doğup büyüdü, ancak şu anda Colorado'nun dağlarında yaşıyor. Karlı kışlardan kaçınmak için S. J., kitaplara gömülmeyi seviyor; ister okumak, ister yazmak, ister dinlemek için.

Çağdaş erotik romanlarını yazmakla meşgul olmadığında, Bay Tilly ve kurtarılmış boksör köpekleriyle birlikte vakit geçirir.

Tilly ile ilgili tüm gelişmelerden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip edin, haber bültenine kaydolun ve istediğiniz zaman etkileşim kurun! Web sitesindeki tüm içeriğe bağlantılar www.sjtilly.com

S. J. TILLY'NİN diğER ESERLERİ

[The Alliance Serisi](#)

(Karanlık Mafya
Romantizmi) NERO

KING

DOM

HANS

[Günah Serisi](#)

(Romantik Gerilim)

MR. SIN

SİN DE MISS

SIN

[Darling Serisi](#) (Küçük

Kasaba Yaş Farkı)

SMOKY DARLING

LATTE DARLING

[Sleet Serisi](#) (Hokey

Rom-Com) SLEET

KITTEN SLEET

SUGAR SLEET

BANSHEE SLEET

PRINCESS

[Aşk Mektupları Serisi](#)

(Kayıp Bağlantılar)

Yığınların Arasında Yakalandım

Aşk, Utley

SEVGİLİ ROSIE,

[Isırık Serisi](#)

(Tatil Romanları - Pişirme Yarışması) İKİNCİ

ISIRIK

KAR YAĞIŞI YENİ

YIL

[Dağ Adamları Serisi](#) (Flanel ve
göğüs kılları - 3 kitap) DAĞ

PATRONU

DAĞ BABASI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

